

Đào Hoa Trầm Vương

Contents

Đào Hoa Trầm Vương	2
1. Chương 1-1	2
2. Chương 1	3
3. Chương 2	6
4. Chương 3	8
5. Chương 4	10
6. Chương 5	13
7. Chương 6	15
8. Chương 7	18
9. Chương 8	20
10. Chương 9	23
11. Chương 10	26
12. Chương 11	28
13. Chương 12	30
14. Chương 13	33
15. Chương 14	36
16. Chương 15	39
17. Chương 16	41
18. Chương 17	44
19. Chương 18	46
20. Chương 19	49
21. Chương 20	52
22. Chương 21	55
23. Chương 22	58
24. Chương 23	62
25. Chương 24	65
26. Chương 25	68
27. Chương 26	71
28. Chương 27	74
29. Chương 28	77
30. Chương 29	80
31. Chương 30	82
32. Chương 31	85
33. Chương 32	88
34. Chương 33	90
35. Chương 34	93
36. Chương 35	96
37. Chương 36	99
38. Chương 37	102
39. Chương 38	105
40. Chương 39	108
41. Chương 40	111

42. Chương 41	114
43. Chương 42	116
44. Chương 43	119
45. Chương 44	122
46. Chương 45	125
47. Chương 46	128
48. Chương 47	131
49. Chương 48	134
50. Chương 49	137
51. Chương 50	141
52. Chương 51	143
53. Chương 52	146
54. Chương 53	150
55. Chương 54	153
56. Chương 55	157
57. Chương 56	159
58. Chương 57	163
59. Chương 58	166

Đào Hoa Trầm Vương

Giới thiệu

Vương Liên Hoa nhìn thấy Trầm Lăng từ từ bước vào, vẻ mặt không lộ 1 chút gì. Khi y không cười thì gương mặt tuấn tú

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dao-hoa-tram-vuong>

1. Chương 1-1

Đứa nhỏ này, thật đúng là đến hoa đào cũng phải kém sắc.

Vương Vân Mộng nhìn xa xa dưới tàng cây hoa đào, một đứa trẻ thân phi y nho nhỏ.

Nhìn không được cười, Sài Ngọc Quan cất tiếng:” Liên Hoa Liên Hoa, thật đúng là hảo danh a.”

Sài Ngọc Quan một tay ôm lấy thân thể mềm mại, một tay vuốt ve mái tóc tán loạn trong gió của nàng,” Đáng vẻ giống người như vậy, nếu là nữ tử, nhất định có thể làm điên đảo chúng sinh. Thân là nam tử lại quá mức tú lệ.”

Nàng khanh khách cười vùi vào trong ***g ngực của hắn,” Bộ dạng giống như vậy có gì là không tốt, đứa trẻ này về sau lớn lên nhất định làm thiên hạ nữ nhân mê mẩn.”

Khi đó nàng còn trẻ, vui cười thanh thanh thúy ngọt đến giống như thanh âm phong linh (chuông gió), xa xa đứa nhỏ bị tiếng cười kia hấp dẫn tới hướng bên này, ngạc nhiên nhìn thấy phụ mẫu ôm hôn triền miên, không khỏi đỏ mặt, đứng lấy tay che mắt, rồi lại theo ánh mắt tò mò vụng trộm lén xem, thần tình đều là ý cười bướng bỉnh.

Vương Vân Mộng cười duyên theo trong lòng ngực của phu quân, giẫy dụa đi ra, hướng đứa nhỏ ngoắc:” Liên hoa, trở về đây!”

Hài tử kia nhẹ nhàng nhìn rồi một mạch đã chạy tới, đang muốn nhào vào lòng mẫu thân, không nghĩ mẫu thân lại đột nhiên tóm lấy nhấc hắn lên, né tránh đã là không kịp, chặt chẽ bị túm trụ cái lỗ tai,” Tiểu hài tử đáng chết, dám nhìn lén phụ mẫu, người tương ta không biết a

”

Rất nhiều năm về sau, tại Lâu Lan cổ thành, đối mặt đã là ngày mất của phụ mẫu, Vương Liên Hoa đầu tiên nhớ lại, đúng là lúc này cảnh tượng hoàng hôn xa xôi. Khi đó Vân Mộng sơn trang vẫn là sự yên lặng mà tràn đầy sức sống, cây cỏ xanh tươi tốt như người, nhiều loại hoa giống như cảm, gió mùa xuân ôn nhu lướt qua ngón tay tình nhân, chân trời ánh nắng chiều tươi đẹp tuyệt mỹ giống như khuôn mặt nữ nhân. Trong lúc đó, xa xa phụ mẫu đứng tạo thành mảng xanh biếc hòa lẫn đỏ rực, mỉm cười vẫy gọi hắn.

Thoáng như hôm qua.

Hoa đào rơi ở trên tóc hắn, mẫu thân dùng tay giúp hắn gỡ xuống. Kia một chút sắc đào tươi đẹp vương trên ngón tay tuyết trắng, đẹp đến kinh lòng người.

” Đợi một chút.”

” Ân?” (“hả” ?) Hắn nghi hoặc rồi quay đầu lại nhìn.

” Hoa đào.” Y lấy tay gỡ xuống từ tóc của hắn cánh hoa đào, giấu trong lòng bàn tay, giống như nhìn cái gì kì lạ. Đường như nhìn sau một lúc lâu, y ngẩng đầu lên mỉm cười nói:” Vương Liên Hoa.....”

Hắn nhú mày nhìn y:” Có gì không, Trầm Lăng hiệp?”

Trầm Lăng tươi cười sáng ngời:” Ta nói, có đôi khi bên người, hoa đào thật sự cũng kém sắc.”

Hắn cười lạnh một tiếng... không để ý tới y thẳng tiến mà đi.

Trầm Lăng nhẹ nhàng cười, y biết hắn là luôn luôn dễ giận hơn so với nữ tử, lời này nói ra, cũng thuần túy là cố tình muốn nhìn thấy đôi mắt lạnh của hắn.

Hắn chung quy nhìn không được quay đầu nhìn y, than nhẹ một tiếng.

Đoán trúng mở đầu, lại chẳng thể đoán được kết cục.

Chỉ có thể cười khổ mà thôi.

2. Chương 1

CHƯƠNG 1

Về vấn đề đại hiệp, Vương Liên Hoa cùng Hùng Miêu Nhi khắc thảo luận qua.

Đương nhiên, cũng do nhân cực nhàn chán Hùng Miêu Nhi bắt đầu sinh bốn ý muốn tiêu khiển.

Hùng Miêu Nhi nói.

Nghe nói phương xa, sau khi Kim Vô Vọng được cứu giữa đại mạc, Long Quyển Phong tướng sĩ từ phương xa hô to:” Danh chấn thiên hạ Trầm Lăng ở nơi nào, chúng ta có thể tiếp kiến được hay không?” Tiếng hô một tiếng tiếp theo sau một tiếng, như sóng triều dâng tới, vang vọng đại mạc, khí phách ngất trời, hào hùng vạn trượng.

Hùng Miêu Nhi thở dài:” Như thế mới là nam nhi bản sắc, nhất hô bá ứng (người người ủng hộ), tràn đầy khí thế.” Lời còn chưa dứt, liền nghe được bên cạnh, Vương Liên Hoa cười nhạo một tiếng. Hùng Miêu Nhi trong lòng không khỏi buồn bực, hướng Vương Liên Hoa trách:” Người cười cái gì, đều là người tự cho mình siêu phàm, lại rơi vào cái kết cục như ngày hôm nay, so ra kém Trầm Lăng vài phần.”

Wương Liên Hoa nguyên bản cũng là trong lòng sinh bất bình, nghe được Hùng Miêu Nhi nói” So ra kém Trầm Lăng vài phần”, nhìn không được trả lời lại một cách mỉa mai:” Miêu Nhi, đều do người như người bình thường mặt xám mày tro, cũng không thấy có người hô tên người, kính người như thấy anh hùng, người lại thích đi khoe khoang ngưỡng mộ người khác sao??”

Hùng Miêu Nhi bị hắn làm tức giận đến trừng mắt, nửa ngày mới thốt ra một câu:” Hùng Miêu Nhi ta đường đường chính chính, hành vi chính trực, hành hiệp trượng nghĩa, dù sao cũng tốt hơn tiểu ma đầu nhà người.”

Vương liên mắt tựa ngọc chuyển hướng nhìn xa xăm, cười nói:” Hành hiệp trượng nghĩa, người nói ta nghe như thế nào hành hiệp trượng nghĩa? Chính là cướp của người giàu chia cho người nghèo, trừ bạo giúp kẻ yếu?”

Hùng Miêu Nhi tất nhiên không biết Vương Liên Hoa là muốn tiêu khiển hắn, kì thực trong lòng thầm nghĩ: nếu nói ‘kiếp phú’, hắn dĩ nhiên là sẽ không vô duyên vô cớ cướp của nhà giàu, ‘tể bần’ sao, chính hắn cũng là kẻ bần cùng mà; cũng không phải hai ba ngày mới gặp kẻ ức hiếp dân chúng, hoành hành nơi quê nhà, chuyện trừ bạo giúp yếu, bắt quả cũng chỉ là mấy việc cỏn con, so với “thân phận đại hiệp” mà hắn tự phong, thực không đáng để bàn.

Cảm thấy vẫn là cảm giận, Hùng Miêu Nhi nói:” Giữ gìn võ lâm hòa bình, không cho ma đầu như người gây sóng gió, còn chưa đủ sao?”

Vương Liên Hoa từng bước tiếp cận:” Người đã nói như thế, ta hỏi người: Nếu không có ma đầu như ta, thì có còn đại hiệp hay không?”

” Này.....”

” Nếu không có ma đầu như ta thì làm sao có đại hiệp ?” Vương Liên Hoa ngửa mặt lên trời cười dài.

” Người.....”

“Có phải danh môn chính phái sinh ra, chỉ là cùng chính phái kết đảng, không làm gì cũng có thể ngạo nghễ? Còn thân là tà phái, cư xử khác thường một chút, lại bị coi là ma đầu?”

” Không.....”

” Đại hiệp mà không gặp ma đầu thì làm cái gì?”

” A.....”

So với mồm miệng lanh lợi, Hùng Miêu Nhi thật sự là kém Vương Liên Hoa vài phần. Bị Vương Liên Hoa một trận phản lại hàng loạt pháo đường như lời nói oanh oanh làm đầu óc choáng váng, chỉ có thể kêu cứu:” Trầm Lăng.....”

Vừa rồi Vương Liên Hoa thảo luận sôi nổi, Trầm Lăng sớm nghe vào trong tai, lại thấy Hùng Miêu Nhi bị hỏi đến chật vật, trong lòng không khỏi vừa tức giận vừa buồn cười, thật là muốn theo bọn họ đấu võ mồm. Vừa nghe Hùng Miêu Nhi gọi y, bất đắc dĩ quay đầu xem hai người bọn hắn , sắc mặt Hùng Miêu Nhi đã là đỏ bừng, thở hổn hển, lại nhìn Vương Liên Hoa, đôi mắt người này đang theo dõi y, khóe miệng mỉm cười, thật có ý thất phần bốn cột :” Trầm đại hiệp có cao kiến gì?”

Trầm Lăng cười nói:” Hai người các người đấu võ mồm thật khí thế, Miêu Nhi, thái độ đối nhân xử thế của người không thiện với lương tâm, nhưng cần phải học hỏi thêm nhiều lắm..” Một câu khinh miêu đậm tã (nhẹ nhàng băng quơ) liền khiến hai người kia rơi vào cục diện bế tắc, Vương Liên Hoa không biết xấu hổ lại dây dưa, chính là châm chọc nói:” Trầm Lăng quả nhiên là phong phạm đại hiệp.”

Trầm Lăng cũng không quản hắn, quay đầu lại liền thẳng mình giục ngựa về phía trước, còn nghe được Vương Liên Hoa ở sau lưng y hừ một tiếng, liền cười nghĩ thầm rằng, Vương Liên Hoa tuy rằng lắm mưu nhiều kế, nhưng lại cũng dùng võ mồm để tranh đối, thật còn có vài phần thiếu niên lòng dạ. Nghĩ đến đây liền không khỏi quay đầu lại nhìn hắn, đã thấy hắn chính là đang nhìn y.

Đôi môi anh đào cũng như hai mắt, ngọc diện chu thân, xinh đẹp hơn cả nữ tử. Thân hình cũng không thập phần cao lớn, vẫn là bộ dáng thiếu niên mười bảy mười tám tuổi.

Không khỏi ở trong lòng thở dài một tiếng.

Ban đêm đại mạc trắng sáng.

Trầm Lăng ở trong trường đang chuẩn bị thay y phục đi ngủ, nghe được ngoài trường có tiếng vang rất nhỏ, đứng lên xem xét, chỉ thấy cách đó không xa một bóng người, dắt theo một con ngựa, đang định rời đi.

Cảm thấy liền biết người này là ai. Lặng yên không một tiếng động tiến đến , kêu lên:” Vương Liên Hoa.”

Vương Liên Hoa cũng là không hề giật mình, xoay người lại,” Trầm Lăng, người không phải là muốn cản trở ta rồi đi chứ.” Ánh mắt sáng ngời, giống như ánh trăng.

Trầm Lăng cười khỏ, trong lòng biết chính mình đích xác sẽ không cản trở hần,” Không phải.” Thấy hần mang rất nhiều lương thực và nước, một thân hắc y phồng chùng là lấy từ trong trướng của tướng sĩ Long Quyển Phong, lại càng tôn thêm vẻ rạng ngời, dáng vẻ có phần tái nhợt, hình dung tiêu tụy. Nhưng ánh mắt gian tà một cỗ ngạo khí, trong mắt một phần bốn cợt vẻ như cũ.

Chỉ thấy hần gật đầu nhìn y giảo hoạt vẻ mặt cười nói:” Trầm đại hiệp quả nhiên có lòng nhân từ, Liên Hoa bất tài này xin đa tạ.” Nói xong liền lên ngựa phi như bay.

Trong gió quyến luyến thanh âm của hần lưu lại rất nhỏ mà ngữ thanh rõ ràng:” Ngày gặp lại không xa, Trầm huynh bảo trọng.”

Dưới ánh trăng bóng dáng hắc y càng lúc càng xa, rốt cục nhìn không thấy nữa.

” Phóng thích tiểu ma vương trở về, cũng không biết giang hồ lại phải gặp thêm bao nhiêu sóng gió.”

Trầm Lăng trong lòng cả kinh, vừa mới thất thần nhìn theo bóng dáng Vương Liên Hoa, thế nhưng hoàn toàn bất giác Kim Vô Vọng khi nào đã đứng phía sau.

Sau một lúc lâu, mới đáp:” Nếu không có hần, giang hồ này chẳng phải lại quá mức tịch mịch sao.”

Giống như không có tri kỉ để chia sẻ bi ai hay cũng giống như không có đối thủ ngang tài ngang sức.

Đạt đến cảnh giới ngạo nghễ liếc mắt xuống thiên hạ, có phải hay không cũng sẽ cảm thấy địa vị cao cũng chẳng sánh được với bần hàn?

Kim Vô Vọng kinh ngạc liếc y một cái, tiện đà nói:” Hần mặc dù làm việc tà ác, thật cũng xem như cái thú vị.”

Nhiều năm về sau, Trầm Lăng thân là võ lâm minh chủ tôn sư nhân nghĩa trang chủ nhân, cơ hồ trên đời này khối người cực kỳ hâm mộ y. Y có thể tử yêu kiều, tình tình hào sảng, võ lâm đồng đạo khi nhắc tới y ai cũng một lòng kính ngưỡng, người thiếu niên mới xuất đạo luôn lấy y làm mục tiêu phấn đấu cho chính mình, mà các thiếu nữ hoài xuân, cũng luôn sớm tối ôm ấp mộng tưởng, tưởng tượng về Phong Thần tướng mạo của y.

Mà khi đó Trầm Lăng lại luôn không biết thế nào lại luôn hồi tưởng về thời điểm nhiều năm trước cùng Vương Liên Hoa ở đại mạc, một màn phân chia cao thấp, thân ảnh hắc y hơi gầy kia dần khuất xa. Còn có Kim Vô Vọng nói câu nói kia, liên ẩn ẩn cảm thấy chính mình như mất đi thứ gì đó.

Trên thế gian này, có vô số người, muốn làm anh hùng, muốn làm đại hiệp, lại ít có kẻ nào thú vị như Vương Liên Hoa.

Một kẻ thú vị, chưa chắc mang lại cho người lợi ích, thậm chí có thể là địch nhân của người. Lại bởi vì có người như vậy, khiến cho nhân sinh nhàm chán lâu nay, giang hồ đao kiếm đầm máu như sống lại, trở nên khúc chiết mà thú vị đứng lên; cũng khiến người ta hiểu được, nhân sinh vốn là một đời tìm kiếm khoái hoạt, không phải là vì nỗ lực đạt đến cảnh giới nào đó.

Bởi vậy, lúc bấy năm sau, lần thứ hai Trầm Lăng lần nữa gặp lại Vương Liên Hoa, như cảm nhận ban đầu, cư nhiên không phải là loại cảnh giác của kẻ thù gặp nhau xưa nay vốn có, mà lại có một loại hân hoan không hiểu được, khiến y không giống như chính mình.

Vương Liên Hoa một thân phần sắc y sam (y phục màu hồng phấn), đứng ở cách đó không xa, hoa đào rơi dưới tàng cây. Nam nhân hai mươi lăm tuổi, so với lúc thiếu niên thì khí khái lại có thêm vài phần tiêu sái, nhìn hần chỉ nhớ tới bốn chữ ” Hoa đào kém sắc”.

Chung quy là nghiệt duyên.

Vương Liên Hoa

3. Chương 2

CHƯƠNG 2

Nhân sinh trên đời, có hai sự kiện không thể tránh được: Nhất là” Bệnh”, nhị là” Tử”.

Vô luận là như thế nào dù là anh hùng cái thế, đều bị hai điều này khống chế. Dù thân có xem cái chết nhẹ tựa lông hồng, đối mặt với thương bệnh tử vong, vẫn là phải sợ hãi bất lực.

Chính cái gọi là người tốt thì có tấm lòng mềm yếu

Trầm Lăng cũng không ngoại lệ.

” Trầm tiểu công tử vốn sinh ra đã kém cỏi, năm đó lão phu liền nói tiểu công tử đó là sinh ra cũng sống không quá năm tuổi, bất đắc dĩ Trầm phu nhân yêu con mà sốt ruột, nên đành dùng phương pháp đốt ngải giữ thai trợ sản, hiện giờ thân bệnh thương hàn cùng bệnh bẩm sinh đồng phát, cho dù là có thể bình an vượt qua, chỉ sợ thần trí cũng bị tổn hao nhiều.”

Đối với bệnh tình của Trầm Tinh (con trai Trầm Lăng, trong video gọi bằng Tinh nhi), ngay cả” Thần tẩu” Lí Phương Duyên cũng hiểu được mà tỏ vẻ vô phương cứu chữa – bó tay không biện pháp, trước mắt có thể sử dụng một ít vật điều trị, giảm bớt mà thôi. Chu Thất Thất đã muốn khóc đến hôn mê hai lần, vốn là một nữ tử quật cường như vậy, lúc này cũng yếu ớt giống như tất cả mẫu thân bình thường trong thiên hạ.

Trầm Lăng trong lòng chua xót, nhìn thấy ái nhân dù hôn mê, sắc mặt lại ửng hồng nhưng hô hấp không bình thường, hiển nhiên là đầy thống khổ, y hận không thể đem thống khổ kia, chịu đựng thay người thân gấp trăm lần..

Chỉ có thể cố nén bi thương nói:” Lí Thần tẩu y thuật cao minh, thiên hạ nổi tiếng, chẳng lẽ liền không có kì được gì hoặc là phương pháp điều trị hữu hiệu để cứu con trai ta. Nếu là có, Trầm Lăng liều mạng này, mệnh cũng không cần, nhất định phải thực hiện.”

Lí Phương Duyên thở dài:” Nếu là có, lão phu đã sớm báo cho Trầm tướng công biết, đâu phải chờ đến Trầm tướng công hỏi! Chính là lão phu học thức có hạn, Trầm tướng công không bằng tìm người khác, để bệnh của Trầm tiểu công tử sớm được chữa trị.”

Trầm Lăng cười khổ nói:” Trên đời này còn người nào có thể cứu bệnh nhân mà ngay cả Lí thần tẩu cũng không thể cứu?”

” Có lẽ có một.”

Chu Thất Thất ngồi ở một bên cất tiếng, sắc mặt tái nhợt như sắp chết, vẻ mặt xám lại:

” Nếu trên đời này còn có một người có thể cứu Tinh nhi, người kia nhất định chính là Vương Liên Hoa.”

Y thuật của Vương Liên Hoa, tuy không thể so với thuật chiêm tinh, trình độ về cầm kỳ của hần. Chính là người trong giang hồ đều biết, nếu có người có thể”Cải tử hoàn sinh, Cứu người chết sống lại”, nhất định chỉ có thể là Vương Liên Hoa.

Nhưng thật sự người đi tìm Vương Liên Hoa chữa bệnh cũng rất ít.

Bởi vì hần luôn đòi thù lao thật sự rất cao.

Hần phải lấy thù lao của những người khác, có lẽ không phải bình thường không chữa bệnh, mà là vì mọi người đến cầu hần giúp đỡ chỉ khi không có cách nào khác.

Hần lấy tiền tích góp suốt đời của bọn keo kiệt bủn xỉn..

Nếu không có tiền trả, khách sẽ phải tự mình cầm dao chém xuống cánh tay phải.

Thậm chí ngay cả thê tử kiều mỹ sắp cưới của hần cũng không ngoại lệ.

Người đi tìm hần, không phải là đã tới bước đường cùng, thì cũng là nghĩ đến chính mình không còn có cái gì có thể mất đi. Chính là Vương Liên Hoa cuối cùng luôn có thể tìm ra nhược điểm của bọn họ, làm cho

bọn họ hiểu được: cuộc sống ngoài trừ sinh mệnh ra, cái gì cũng không có, kì thực chết, mới là chuyện khoái hoạt nhất.

Vương Liên Hoa thích xem người khác thống khổ.

Chính hắn cũng thừa nhận chính mình là một ác ma.

Trầm Lăng bước vào Vân Mộng Các đình viện tìm được Vương Liên Hoa.

Nam nhân thích hợp mặc phần sắc y rất ít, màu sắc này vốn là sở thích của các thiếu nữ. Nhìn xiêm y mặc ở trên người Vương Liên Hoa, khiến cho hắn thoát nhìn quả thực giống Đào hoa tiên nữ giáng trần.

Ác ma nếu không đủ kiêu mị, như thế nào mê hoặc thế nhân.

” Ta nghĩ ngươi cũng đã biết mục đích ta đến đây.” Trầm Lăng nói, ” Nếu ngươi có thể cứu Tinh nhi, mạng của ta đều có thể cho ngươi.”

Vương Liên Hoa mỉm cười: ” Ngươi cũng biết, Vương Liên Hoa ta chẳng cần gia nô để làm gì.”

Trầm Lăng không nói gì nhìn hắn: ” Ta vẫn nghĩ đến, ngươi rất muốn ta chết ở trong tay ngươi.”

” Nếu như vậy, sinh mệnh của ngươi còn gì là lạc thú đáng nói?” Vương Liên Hoa đột nhiên cười ha hả, cười đến nghiêng trời lệch đất, ” Nếu ta nói muốn chính là cùng Trầm phu nhân một đêm xuân phong, ngươi có thể đáp ứng?”

Trầm Lăng mặt lạnh nhìn hắn phóng túng cười to, nói: ” Ngươi nhất định sẽ không làm như thế.”

Vương Liên Hoa vẽ mặt giả hoạt: ” Ngươi sao biết ta sẽ không?”

” Nếu ngươi chính là loại người này thì lúc trước liền sẽ không tự nguyện cùng Thất Thất từ chối hôn ước.”

Vương Liên Hoa vỗ tay hoan nghênh cười nói: ” Không hổ là Trầm Lăng, có thể hiểu được suy nghĩ trong lòng ta, thực đáng làm tri kỷ của Vương mẫu. Để tại hạ xem qua bệnh tình tiểu công tử, nếu tại hạ có khả năng, nhắc lại yêu cầu không muộn.”

Chu Thất Thất chờ ở chính sảnh, thời điểm đầu tiên mắt nhìn đến Vương Liên Hoa, sắc mặt đột nhiên trắng bệch.

Nàng biết Vương Liên Hoa chữa bệnh phải có điều kiện, cũng so với bất luận kẻ nào rõ ràng hơn thủ đoạn của Vương Liên Hoa. Rơi vào tay Vương Liên Hoa, là thật chân chính muốn sống cũng không được, muốn chết cũng không xong. Nhưng trong tình cảnh này, trừ ác ma trước mắt ra, không ai có thể cứu hải tử của nàng..

Vương Liên Hoa cười nói: ” Nhiều năm không thấy Trầm phu nhân, vẫn như cũ hết sức hào hoa phong nhã, đẹp đến chói người.”

Chu Thất Thất mặt lạnh nói: ” Hải nhi của ta nguy hiểm cấp bách, bực này vô nghĩa, chờ người chữa trị xong cho con của ta rồi nói sau không muộn.” Mặc dù là người cầu giúp, vẫn là không bỏ xuống được dáng vẻ Đại tiểu thư.

Vương Liên Hoa cũng là lơ đãng, lập tức tiến lên xem xét mạch tượng của Trầm Tinh, lại tinh tế quan sát miệng mũi mắt nhĩ của Tinh nhi, nói: ” Lệnh công tử là vốn sinh ra đã kém cỏi, từ nhỏ uống thuốc dưỡng bệnh, được vật trầm tích tụ trong cơ thể, làm cho thể chất càng tổn hại ba phần. Lần này tuy chỉ mắc chứng phong hàn, nếu không thông kinh lạc, sẽ rất nguy kịch, nhưng do không chữa trị ngay từ đầu, thân thể, thần trí đều tổn hao quá nhiều, sẽ không sống quá năm tuổi.”

Nghe lời hắn gần giống như lời cùng Lí Phương Duyên, Trầm Lăng cùng Chu Thất Thất đối với lời nói của hắn mà tin tưởng tám phần. Thấy vẻ mặt hắn đắm chiêu suy tính, cảm thấy nhện không được vừa vui mừng vừa lo sầu: Mừng là Tinh nhi tám phần có thể cứu chữa, ưu chính là không biết sau này Vương Liên Hoa, có thể đưa ra điều kiện kì quái đến mức nào..

”Chỉ cần bảy ngày, mỗi ngày châm cứu đả thông kinh mạch, ngâm mình trong dược thang, loại bỏ độc tích tụ trong cơ thể, dùng thêm phương thuốc của tại hạ, sau đó có thể hồi phục.”

Chỉ mấy câu khinh miêu đậm tả (nhẹ nhàng bằng quơ) , vợ chồng Trầm Lăng trong lòng như một khối tảng đá lớn nhất thời rơi xuống đất. Chu Thất Thất nhin không được bé Tinh Nhi đang gào khóc, đầu thêm để ý đến phong cách quý phái, khuê tú chi đức, cũng khóc lớn lên.

Vương Liên Hoa cũng không nói gì, chỉ mỉm cười khê liếc mắt nhìn Chu Thất Thất khóc đến kinh thiên động địa, lại nhìn liếc mắt một cái nhin không được vui mừng lộ rõ trên nét mặt Trầm Lăng. Thẳng đến khi Chu Thất Thất rớt cục khóc đủ, đột nhiên cả kinh dường như phản ứng lại, hỏi hần:” Người muốn như thế nào mới bằng lòng cứu Tinh Nhi?”

Trầm Lăng phía trước, đã đặt ra ở trong lòng vô số giả thiết có thể xảy ra, nhưng đến khi nghe Vương Liên Hoa nói điều kiện, vẫn không khỏi sững sốt.

Vương Liên Hoa nói rằng: “Tại hạ muốn mượn Trầm huynh một chút.”

Vương Liên Hoa phấn sắc y sam

4. Chương 3

CHƯƠNG 3

Trầm Lăng cười khổ nói:” Tại hạ không biết Vương công tử muốn mượn tại hạ làm chi?” Tuy là khinh miêu đậm tả (nhẹ nhàng bằng quơ) một câu từ trong miệng tiểu ma đầu phát ra cũng không thể lơ là, ai biết được hần đang mưu tính quỷ kế gì?

Vương Liên Hoa lại liếc mắt nhìn Chu Thất Thất, nói:” Nếu ta nói là muốn cho Trầm huynh uống được nhân, để hần suốt đời tùy ý Vương mỗ tiêu khiển, không biết Trầm huynh cùng Trầm phu nhân thấy sao?”

(được nhân: Là người sống được mang đi luyện thành thuốc. Được nhân nếu ăn vào có thể trị bách bệnh, giải bách độc, kéo dài tuổi thọ, thậm chí nếu dùng trực tiếp máu tươi từ trong tim, còn có thể cải lão hoàn sinh)

Chu Thất Thất bị ánh mắt cười cợt của hần làm cho cả người khó chịu, nghe hần nói ra lời này, càng thêm hoảng sợ vạn phần, thanh âm liên tục run rẩy:” Vương Liên Hoa, người, người.....”

Vương Liên Hoa ha ha cười:” Trầm phu nhân, tại hạ chính là chỉ đùa một chút mà thôi, sao có thể là thật được.” Điện bộ tươi cười chợt tắt nói:” Chính là tại hạ ngày gần đây muốn đi thăm tra một vật, muốn tìm Trầm huynh giúp đỡ mà thôi. Nếu có Trầm huynh hỗ trợ, tất nhiên “làm ít công to”, không biết Trầm phu nhân có đồng ý không?”

Chu Thất Thất đáy lòng âm thầm vui mừng, nếu là yêu cầu này, Trầm Lăng y có khả năng, có gì phải sợ chứ? Liền chăm chọc nói:” Thiên hạ này, nguyên lai còn có thứ mà Vương công tử muốn lại không chiếm được.”

Vương Liên Hoa cười nói:” Trái tim Trầm phu nhân, tại hạ cũng không phải là không chiếm được sao?”

Chu Thất Thất bị hần làm nghẹn đến nửa câu nói cũng nói không nên lời, đành phải quay qua Trầm Lăng cầu cứu. Trầm Lăng cũng cảm thấy ngoài ý muốn, hỏi:” Không biết Vương công tử phải thăm tra chính là vật gì?”

Vương Liên Hoa nói:” Vật ấy Trầm huynh tự nhiên cũng là biết đến, “Thứ đó đương nhiên Trầm huynh cũng biết, chính là bí kíp ‘Vô Dịch Bảo Giám Thất Thập Nhị Chứng Nội Ngoại Công’ mà trăm năm trước ‘Vô Dịch Hòa thượng’ nắm giữ, uy chấn thiên hạ.”

Một lời ấy nói ra, mọi người đều kinh hãi.

Phải biết rằng” Vô dịch bảo giám” này, vốn là mười sáu năm trước, phụ mẫu Vương Liên Hoa ” Vạn gia sinh phật” Sài Ngọc Quan cùng” Vân mộng tiên tử” Vương Vân Mộng lấy ra làm mồi nhử để dụ giết vô lâm hào kiệt, lúc ấy phụ thân Trầm Lăng Trầm Thiên Quân, cũng bởi vì việc này mà chết. Cứ tưởng rằng sau khi Sài Ngọc Quan cùng Vương Vân Mộng chết, việc này cuối cùng sẽ chìm vào quên lãng, không nghĩ rằng bảy năm sau, Vương Liên Hoa lại nhắc tới bản bí kíp này! Nếu bí kíp này thực sự lưu lạc nơi hậu thế, sẽ không phải lại tiếp tục một đoạn sóng gió, bão tố đẫm máu sao?

Trầm Lăng đề phòng, lạnh lùng thốt:” Vương công tử từ đâu lại biết được bí kíp này được cất giữ ở nơi nào? Chớ không phải là lệnh tôn cùng lệnh đường trước lúc hấp hối nói với các hạ sao?” Âm chỉ nhiều năm trước Sài Ngọc Quan cùng Vương Văn Mộng lấy đó làm mồi dụ giết vô lâm hào kiệt..

Vương Liên Hoa chính là cười nói:” Nếu vật ấy không có thực trên đời, lại như thế nào làm cho vô lâm đồng đạo tranh nhau đoạt lấy? Cửu Châu Vương’ Trầm Thiên Quân cũng tin chuyện này, Trầm Đại Hiệp ngược lại không tin sao?” Cũng ngữ điệu mang giọng mỉa mai, chỉ là năm đó phụ thân Trầm Lăng cũng vì cuốn vào việc này, cuối cùng xấu hổ và uất hận mà chết.

Trầm Lăng trong lòng biết có nhất định có trò lừa đảo, lại không thể bác bỏ, chỉ phải nói:” Vương công tử nói có, thì là có, chỉ là không biết vật ấy hiện tại nơi nào?”

Vương Liên Hoa lắc đầu nói:” Chỉ biết trong bảo khố ở quan ngoại. Xác thực nơi nào, tại hạ cũng không rõ ràng, mẫu thân của tại hạ trong lúc vô tình đoạt được bản đồ, có thể dựa vào nó để thẩm tra.”

Chu Thất Thất kêu lên:” Nếu người sớm đã có bản đồ bảo khố, sao không chính mình đi tìm đến?”

Vương Liên Hoa nói:” Lúc trước tại hạ cũng nghĩ đến, có điều chủ quan ngoại khi đó là Khoái Hoạt Vương, mẫu thân không cho phép tại hạ mạo hiểm, cho dù tại hạ đến đó tìm được bí kíp, cuối cùng cũng rơi vào tay người khác. Bấy năm trước, sau khi Khoái Hoạt Vương cùng U Linh Quỷ Nữ biến mất, trong giang hồ lại bỗng nhiên xuất hiện một “Minh Sa bang” hừng khởi, cũng không biết thủ lĩnh là kẻ như thế nào, lại có thể trong vòng một tháng, tru sát hơn phân nửa tướng sĩ ‘Long Quyển Phong’, xưng hùng nơi quan ngoại. Nếu không có người tương trợ, tại hạ làm sao dám mạo hiểm, một mình đi tìm bí kíp kia.”

Trầm Lăng cùng Chu Thất Thất biết rõ theo lời của Vương Liên Hoa, đó thật sự chắc chắn có chỗ kỳ quái, nhưng lúc này tính mệnh ái nhi ở trong tay hắn, nào có thể đa nghi, đó cho dù là địa ngục ma quỷ, cũng muốn xông vào một lần.

Trầm Lăng cười khổ nói:” Vương công tử đã nói như vậy, sao Trầm Lăng dám không đáp ứng. Còn thỉnh Vương công tử mau chóng khám và chữa bệnh cho tiểu nhi, lúc sau hết thảy, xin nghe Vương công tử an bài.”

Trầm Lăng nói lời này vốn đã nằm trong tính toán của Vương Liên Hoa, hắn chính là mỉm cười nói:” Có lời này của Trầm huynh, Vương mỗ nhất định đem hết toàn lực chữa bệnh cho tiểu công tử.”

Âm đạm khiến người mất hồn, chỉ mỗi biệt ly mà thôi.

Chu Thất Thất sau khi cùng Trầm Lăng hôn , mặc dù cũng có lúc ly biệt, nhưng chưa lần nào tâm tư lại rối loạn như hiện tại. Phong ba dù chưa bắt đầu, nhưng nhất định phía trước là hiểm nguy bốn bề..

Trải qua sự áp bức kia, tuy rằng chuyện lần này là cực kỳ nguy hiểm, ít nhất hai người cũng đã ở bên nhau, cho dù gặp phải hiểm họa lớn lao, nhưng khi nghĩ đến có thể cùng người yêu đồng sinh cộng tử, thì phút cuối cùng của cuộc đời lại trở nên tươi đẹp vô cùng.

Hiện giờ nàng không chỉ là Chu Thất Thất, mà còn là mẫu thân của Trầm Tinh, nữ chủ nhân của nhân nghĩa sơn trang, nếu không, nàng đã buông xuôi tất cả, đi theo phu quân.

Chứng bệnh của Trầm tinh, đã tốt lên tám phần, nằm ở trong lòng ngực của Chu Thất Thất, hô hấp đều, mộng đẹp hương vị ngọt ngào.

Trầm Lăng nhẹ giọng nói:” Nàng về nhân nghĩa trang trước, trước sau chiếu cố chính mình cùng Tinh nhi. Ta xong xuôi công việc, tức khắc trở về.”

Chu Thất Thất gật đầu thuận theo, nhìn Vương Liên Hoa đứng ở một bên yên lặng không nói gì, vẻ mặt vô tội hết như là người ngoài cuộc bình thường, không khỏi đến đây cả giận:” Vương Liên Hoa, người nếu dám hại Trầm Lăng, ta Chu Thất Thất tất không buông tha người.”

Lời uy hiếp của Chu Thất Thất tuyệt nhiên không đả động chút nào tới Vương Liên Hoa. Vương Liên Hoa lúc này lại giả bộ như thật, khinh thị lễ nói:” Tại hạ nếu muốn hại Trầm huynh, đã sớm hại, cần gì phải làm ra chuyện phức tạp, thật là cần Trầm huynh hỗ trợ, Trầm phu nhân cứ việc yên tâm.”

Kéo một đoạn dây cương, cưỡi ngựa vút đi như gió, chỉ còn lại ánh mắt si vọng của nữ tử tuyệt mỹ kia..

Mùa xuân, vốn là thời khắc mọi người hân hoan gặp nhau, không nghĩ lại phải ly biệt. Bao nhiêu tương tư, hòa cùng với xuân ý, càng thêm say lòng người.

Lần này tuy là vì Vương Liên Hoa cần mà đi, Trầm Lăng trong lòng tựa như có cảm giác giải thoát, giống như lại nhớ tới lúc trước là một thiếu niên hăng hái, thân vô gia thế, vác kiếm đi ngao du tứ phương.

Kể chân chính chốn giang hồ, sẽ luôn dành nhiệt tình yêu tự do thay vì hưởng thụ an nhàn..

Nậm vàng sức ngọc, bảo kiếm cất giữ ở gian phòng chính, cũng chưa hẳn là vũ khí lợi hại nhất.

Vương Liên Hoa quay đầu lại xem, bắt gặp xa xa bóng dáng Chu Thất Thất còn đứng trông theo, không khỏi thở dài:” Ta cũng muốn có một nữ tử như Chu Thất Thất, chính lúc ta rời đi mà ở phía sau si ngốc đứng trông theo, tựa như hòn vọng phu.” Về mặt lại có chút tiêu điều.

Thế nhưng Trầm Lăng thần nhiên cười nói:” Chính là do ngươi không thực tâm đối đãi người khác, giờ lại trách sao không có người thực lòng thực dạ quan tâm ngươi.”

Vương Liên Hoa hừ một tiếng, hướng đôi mắt anh đào tuyệt đẹp theo dõi y, cười lạnh nói:” Trầm đại hiệp, có nữ tử như vậy ở phía sau ngóng trông ngươi, ngươi cũng không quay đầu lại nhìn xem nàng vài lần, như vậy cũng sẽ bị xem là bạc tình a.”

Trầm Lăng cũng không cãi lại, chính là mỉm cười. Thất Thất là nơi tâm dừng chân. Lúc nào cũng nhớ kỹ, nhưng luôn cất giấu ở một góc khuất trong lòng. Dù chưa từng phát sinh tình cảm nồng cháy đến mức sinh tử, nhưng đối với nam tử bình đạm như y, có thể xem là yêu khôn cùng.

Nhìn xa xa ở phía trước chỉ thấy cảnh đào trải tựa như sông, từng nhánh ánh lên mỹ sắc rực rỡ.

Giang hồ không xa.

Trầm Lăng – Chu Thất Thất

5. Chương 4

CHƯƠNG 4

Lần này là cùng Vương Liên Hoa đi đến quan ngoại, Trầm Lăng tất nhiên không hy vọng người trong giang hồ biết được.

Hai người chính đều là nhân vật ảnh hưởng mạnh đến võ lâm đại cục, người ngoài luôn hiểu ngầm là đối thủ của nhau, nếu việc này bị người khác phát giác, dù là hắc đạo, bạch đạo, ai cũng sẽ phỏng đoán sự tình rốt cuộc là như thế nào, lần này hai người cùng nhau hành động, khó tránh khỏi phát sinh nhiều nghi ngờ.

Nhưng Vương công tử này, không phải là....cố tình muốn người khác chú ý chứ ?

Trước tiên không đề cập tới sẽ bị người trong giang hồ nhận ra hay không, nhưng nhìn hần mặc cẩm tú y sam thế kia, lại giống như là công tử nhà giàu có tướng mạo nhu nhược, không phải là muốn vào thành bị bắt cóc, ra thành bị cướp tiền đây sao?

Đánh đuổi bọn thổ phỉ thứ ba trên đường đi, đến thành Trường An, lại có một tiểu khát cái bộ dáng rách rưới tả tơi lại gần xin tiền.

Ánh mắt Tiểu khát cái kia, cũng là thẳng ngoắc ngoắc nhìn chằm chằm vào túi Vương Liên Hoa.

Vương Liên Hoa giả vờ lấy túi chọn chọn, lại hé ra hai tờ ngân phiếu năm mươi lượng nhìn xem rồi lại bỏ vào lại, đối với Trầm Lăng nói:” Trầm huynh có tiền lẻ không?” Trầm Lăng nghĩ thầm, rằng hần cố ý gây chuyện, nói không chừng là dùng tiểu khát cái này làm trò cười, y cũng không để ý. Ánh mắt tiểu khát cái kia bắn ra ánh sáng xanh, rồi liền xông lên đoạt tấm ngân phiếu kia.

Nguyên bản Trầm Lăng nghe được tiếng động xương tay tiểu khát cái bị bẻ gãy, không nghĩ đã thấy Vương Liên Hoa về mặt mờ mịt nhìn chằm chằm y, trong tay dĩ nhiên trống trơn, tiểu khát cái kia đã sớm cầm lấy tờ ngân phiếu chạy trốn ngay cả bóng dáng cũng không thấy.

Như thế nào lại như vậy, ngay cả ngọc tử cũng biết chắc chắn là nằm trong dự tính của Vương Liên Hoa. Trầm Lăng cười nói:” Vương công tử thật hào phóng.”

Vương Liên Hoa lại pha trò:” Vương mỗ ngẫu nhiên làm việc thiện, giúp đỡ trẻ con này nợ ấy mà.”

Chính lúc đang nói chuyện, lại có mấy tên khát cái lại gần, chính xác là vây quanh hai người, ý đồ cướp tiền trắng trợn. Cũng khó trách, năm mươi lượng bạc đối với một tên khát cái mà nói, quả thực là kho báu vô kể.

Vương Liên Hoa khẽ cười nói:” Trầm huynh lúc này có định ra tay không?” Rõ ràng là muốn châm biếm Trầm Lăng sợ bị người khác phát hiện thân phận.

Trầm Lăng thấp giọng nói:” Dù sao bọn họ là tới tìm người cũng không phải đến tìm ta, tại sao ta lại phải ra tay?” Làm bộ kéo Vương Liên Hoa đi, đám khát cái kia tiến gần hơn, liền tỏ ra vẻ lúng ta lúng túng nói:” Vương huynh, phải làm sao mới tốt đây?”

Vương Liên Hoa lại phụ họa theo, biểu tình hoảng sợ:” Rõ như ban ngày, ngay cả tên khát cái cũng muốn chặn đường cướp của, còn gì là vương pháp?”

Vừa dứt lời, liền có người rống lớn:” Rõ như ban ngày, ngay cả tên khát cái cũng muốn chặn đường cướp của, còn gì là vương pháp?” Không khác gì lời của Vương Liên Hoa, hai người nghe được không khỏi bật cười, cùng nhau quay đầu lại xem.

Lên tiếng chính là một người thanh niên mặc bộ quần áo màu nâu đã sờn cũ phần nào, bộ dáng là kẻ từng trải, tướng mạo có vài phần cương trực của nhân sĩ phương bắc, anh vĩ bất phàm.

Tên cầm đầu đám khát cái kia nói:” Đại gia người rồi việc bớt quẩn chuyện người khác đi, nếu không ngay cả người bọn ta cũng cướp ”

Thanh niên kia nhướng mi lên, thân thủ liền bắt lấy cổ áo tên kia, chỉ một bàn tay liền đưa tên khát cái nhẹ nhàng ném ra xa, tên khát cái kia nửa ngày cũng không đứng dậy được, chung quanh tất cả khát cái đều lập tức giải tán.

Trầm Lăng ôm quyền nói:” Đa tạ đại hiệp cứu giúp.”

Thanh niên cũng không nhìn y, lập tức đi đến trước mặt Vương Liên Hoa, nói:” Vị công tử này, bên trong thành Trường An, Cái Bang hoành hành, về sau tiền bạc đừng dễ dàng lộ ra.”

Vương Liên Hoa nhẹ gật đầu:” Huynh dài nói chính phải. Tại hạ mời công tử uống rượu nói chuyện phiếm, để đa tạ ơn cứu giúp của huynh dài. Không biết huynh dài có vui lòng tiếp nhận?”

Thanh niên cười to nói:” Nếu công tử đã yêu cầu, tại hạ liền kính không bằng tuân mệnh.”

Hai người giống như vừa gặp tựa đã quen lâu, không màng đến Trầm Lăng, cùng nhau đến tẩu lâu cách đó không xa. Trầm Lăng cười khổ một tiếng, sờ sờ cái mũi rồi cũng đi theo sau, trong lòng nghĩ thầm khi Vương Liên Hoa đưa ra chủ ý như vậy có mục đích gì, thì đột nhiên Vương Liên Hoa quay đầu nhìn y cười, tựa hồ trò chuyện cùng thanh niên kia thật vui.

Nụ cười khiến cho lòng y không hiểu sao lại bỗng nhiên cảm thấy nhói...

Vừa tiến vào tẩu lâu, tiểu nhị bắt gặp Vương Liên Hoa quần áo hoa lệ, vội vàng chạy tới đón tiếp. Thanh niên kia có vẻ quen biết với tiểu nhị, cười mắng:” Đồng gia người ngày nào cũng đến, lại không thấy người ân cần như thế, thật đúng là mắt cầu thấy người.”

Tiểu nhị bồi cười nói:” Đồng gia trách phải, ngày thường bận rộn, làm chậm trễ thời gian vàng bạc của Đồng gia, tiểu nhân thật có lỗi với ngài.”

Vương Liên Hoa nói:” Nguyên lai huynh dài họ Đồng, có thể cho ta thỉnh giáo đại danh?”

Thanh niên cười ha ha nói:” Tại hạ tên Thiếu Anh, mới vừa rồi nhất thời vui vẻ, cũng đã quên mất thỉnh giáo tôn tính đại danh của công tử.”

Vương Liên Hoa nói:” Tại hạ họ Sài, tên một chữ Lượng.”

Trầm Lãng nghe được không khỏi trong lòng cả kinh, Sài Lượng, không phải là tên vốn có của Sài Ngọc Quan sao? Còn không chưa kịp suy nghĩ, Đồng Thiếu Anh liền hướng y nói:” Cũng còn chưa thỉnh giáo tục danh của vị huynh đài này.”

Trầm Lãng cũng chỉ bịa chuyện nói:” Tại hạ họ Lý tên Viễn.”

Ba người chọn một chỗ yên lặng hé ra cái bàn ngồi xuống, điểm chút rượu và thức ăn. Nói chuyện với nhau một thời gian liền biết Đồng Thiếu Anh là người Trường An, cha mẹ mới qua đời, để lại sản nghiệp nhỏ bé, Đồng Thiếu Anh ở một tiểu võ quán làm võ sư, thập phần si mê võ nghệ, ngày thường luôn bên vực kẻ yếu. Vương Liên Hoa cũng nói dối rằng hắn và Trầm Lãng là huynh đệ bà con, lần này phải đi Lan Châu thành dò hỏi một vị họ hàng xa.

Rượu quá ba tuần, liền có một lão nhân ước chừng năm sáu mươi tuổi, đến ngồi ở sảnh kể chuyện, thi lễ, kính rượu các vị quan khách, bắt chuyện:” Hôm nay tại hạ nói đến chính là tiếng tăm lừng lẫy của Trầm Lãng Trầm đại hiệp, bảy năm về trước cùng Khoái Hoạt Vương giao đấu, mong các vị cổ vũ cho tại hạ đây.”

Đồng Thiếu Anh là người đầu tiên lên tiếng:” Hảo!”

Wương Liên Hoa lúc này nhìn Trầm Lãng, trong miệng lại nói:” Đồng huynh, không biết Trầm Lãng này là ai vậy?”

Đồng Thiếu Anh nói:” Sài công tử, nói đến Trầm Lãng, chính là tại hạ đỉnh đỉnh bội phục nhân vật này. Cũng nhờ Trầm đại hiệp mà Khoái Hoạt Vương tội ác chồng chất kia bị chế phục, sau đó Trầm đại hiệp được vô lâm quần hùng đề cử làm minh chủ, có thể nói là vô lâm Trung Nguyên đệ nhất nhân.”

Wương Liên Hoa chính là cười:” Nguyên lai Khoái Hoạt Vương là do Trầm đại hiệp chế phục, thật đúng là rất giỏi.”

Trầm Lãng cười khổ:” Trầm Lãng này thật ra cũng không lợi hại như trong truyền thuyết vậy đâu..”

Nghe được Trầm Lãng nói lời này, Đồng Thiếu Anh nhảy dựng lên, nghiêm mặt nói “Lý huynh, thứ lỗi cho tại hạ nói thẳng, tại hạ thấy như các hạ thật tầm thường, thân cao thể tráng lại bị người khác ức hiếp, thật sự mất đi khí khái nam tử. Còn Trầm Lãng Trầm đại hiệp, mặc dù tuổi cũng như ta với huynh, lại tạo dựng được công danh sự nghiệp như thế, đó mới gọi là bản sắc nam nhi.”

Trầm Lãng lâm vào thế bí, chỉ có thể nói” Đồng huynh nói chí phải, tại hạ lỡ lời” Vương Liên Hoa bên cạnh trông sắc mặt vẫn như thường, nhưng tiểu ý trong mắt kia, muốn giấu cũng giấu không được.

Người kể chuyện kia bắt đầu nói từ chuyện Trầm Lãng đi Lan Châu thẳng đến lúc y bị U Linh cung chủ gây khó khăn, mà ngay cả đến chuyện U Linh cung chủ nhìn chăm chú Trầm Lãng cũng kể ra, đa số là từ ngữ khoa trương suy nghĩ chủ quan của bản thân. Đồng Thiếu Anh ngửi được mùi rượu ngon, trầm trồ khen ngợi một mạch, Vương Liên Hoa cũng hòa theo náo nhiệt, Trầm Lãng thầm muốn chui xuống dưới gầm bàn.

Đồng Thiếu Anh thở dài “Nếu tại hạ không bận, thật sự rất muốn cùng hai vị đi Lan Châu, chiêm ngưỡng nơi Trầm đại hiệp từng đến, liền tưởng đến phong thái của Trầm đại hiệp năm đó...”

Wương Liên Hoa cười nói:” Chúng ta ba người hôm nay gặp nhau, cũng là có duyên. Trên đường đi có thêm bằng hữu, cũng là một chuyện đáng nhớ”

Vì thế liền tiếp tục uống rượu nói chuyện. Ba người ước chừng uống hết hai vò rượu, Đồng Thiếu Anh tửu lượng vô cùng tốt, nhưng chính là uống rượu càng nhiều thì lại nói càng nhiều. Vương Liên Hoa cùng Trầm Lãng làm bộ như say choáng, ba người đỡ nhau ra trước tẩu lâu, dắt ngựa liền hướng khách *** mà đi.

Vừa mới chuyển quá góc đường, liền có một tiểu khát cái nương theo ánh sáng chạy đến xin tiền. Đồng Thiếu Anh sờ soạng túi lấy ra mấy văn tiền, cười nói:” Hơn nửa đêm rồi lại còn gặp người xin tiền, hôm nay thật đúng là có duyên cùng khát cái.”

Tên khát cái kia không lấy tiền, nhưng lại đánh thẳng vào Đồng Thiếu Anh.

Đồng Thiếu Anh mắng:” Người giám đánh đại gia ta?” Muốn cho tiểu khát cái một bài học, lại quờ quạng vào khoảng không. Tiểu khát cái đã ở cách đó hơn nửa trượng, cười hì hì nhìn hắn.

Trầm Lãng nhìn ra tiểu khất cái kia thân pháp thập phần nhẹ nhàng, thực sự có chút khinh công cơ bản, trong lòng thầm kêu một tiếng không ổn, liền kéo Đồng Thiếu Anh nói:” Không cần cùng tiểu hài tử chấp nhặt, chúng ta mau đi thôi.”

” Các người có muốn chạy cũng không được.”

Đầu phố bỗng nhiên xuất hiện hai người, đều là khất cái giả dạng, lên tiếng là một tên khất cái trung niên tầm bốn mươi, xem chừng là thủ lĩnh . Chỉ thấy hắn đưa tay ra hiệu, một đám người vô thanh lập tức xông tới.

Trầm Lãng

6. Chương 5

CHƯƠNG 5

Ba người thấy tình thế không ổn, phi lên ngựa, giờ roi quất ngựa liền bắt đầu chạy như điên. Không nghĩ tên thủ lĩnh khất cái trung niên kia chớp nhoáng đã đứng trước mặt bọn họ, kéo con ngựa mà Vương Liên Hoa cùng Đồng Thiếu Anh cười chung lại, hắc hắc cười nói:” Chạy đi đâu? Các người ngoan ngoãn đem tiền bạc giao ra đây, nếu không đừng trách ta cướp.”

Đồng Thiếu Anh vùng vọt lên quất hắn, tên khất cái kia lại xoay cổ tay, đem cái roi cuốn trên cổ tay, nhất thời liền tóm Đồng Thiếu Anh đem quăng xuống ngựa .

Đồng Thiếu Anh ngã xuống đất lăn lăn một vòng, tức khắc nhảy lên, thân thủ một quyền hướng mặt trung niên tên khất cái kia đánh, tên khất cái cười lạnh nói:” Chừng ấy võ nghệ, cũng dám dọa người .” Một chưởng nghênh đỡ của hắn thoát cái lại chuyển thành một quyền uy vũ, đánh bật Đồng Thiếu Anh lui vài bước. Đồng Thiếu Anh kêu một tiếng:” Được lắm!” tiếp tục đá chân tấn công, tên khất cái lắc mình né qua, lại là một chưởng đánh trúng ngực , đánh cho Đồng Thiếu Anh phun ra vũng máu.

Vương Liên Hoa gấp đến độ kêu to:” Đồng huynh!” Thấy bên kia bị đám khất cái vây chặt bắt đầu tiến lên, hắn đột nhiên lấy một xấp giấy từ trong ngực ra, quăng về phía tên thủ lĩnh, hô lớn:” Ngân phiếu đều cho các người, buông tha tại hạ đi!” .Mấy tên khất cái này nghe vậy sững sốt, một tên trong số đó vừa cầm lên nhìn, hét lớn:” Là ngân phiếu a! Hai trăm lượng!” Mọi người vừa nghe, nào còn quản Trầm Lãng cùng Vương Liên Hoa, tranh giành ngân phiếu, từ người nhà trở mặt đánh nhau.

Tên khất cái kia đang đánh nhau cùng Đồng Thiếu Anh thấy tình cảnh như vậy liền khẩn trương, vội vàng đem Đồng Thiếu Anh bỏ qua một bên cũng chạy lên tranh, trong miệng còn mắng “Bọn nhãi ranh các người tranh giành cái gì, toàn bộ đều là của đại gia ta!”

Trầm Lãng kêu lên:” Còn không mau đi!” kéo Đồng Thiếu Anh vẫn còn trơ ra đó lên ngựa, ba người liền phi như bay.

Chạy thực mạng qua mấy con phố, nghĩ thầm rằng hắn là tạm không còn nguy hiểm, ba người mới dừng lại. Đồng Thiếu Anh thở dốc nói :”Lúc này làm Sài huynh mất lộ phí, giờ phải làm sao đây?”

Vương Liên Hoa cười nói:” Đồng huynh chớ hoảng sợ. Hai huynh đệ bọn ta lúc khởi hành sớm biết sẽ gặp phải loại chuyện như thế này, nên đã chuẩn bị trước cả rồi mà. Vừa rồi tiểu đệ chỉ vung ngân phiếu giả, được làm rất tinh, nhất thời sẽ không nhìn ra đâu. Ngân thiếu thật vẫn còn trong người.”

Đồng Thiếu Anh mừng rỡ nói:” Thế thì thật tốt quá. Vậy hai người đến khách *** phía trước nghỉ ngơi một chút đi, tại hạ về nhà một lát.”

Vương Liên Hoa nói:” Đồng huynh, sự kiện lần này, bọn ác tặc đó chắc sẽ không buông tha người đâu, không bằng ngày mai cùng chúng ta đi đến Lan Châu, một là tránh bọn ác tặc kia, hai là thực hiện tâm nguyện của Đồng huynh, chiếm ngưỡng nơi Trầm Lãng đại hiệp tài trí đấu với Khoái Hoạt Vương năm xưa.”

Đồng Thiếu Anh trầm ngâm một phen, nói:” Để tại hạ suy ngẫm lại, ngày mai tới gặp Sài huynh.”

Ba người nói lời tạm biệt một phen, Đồng Thiếu Anh cáo từ về nhà, Trầm Lãng cùng Vương Liên Hoa liền đi đến khách ***.

Trầm Lãng ở trong phòng ngủ khách *** ngủ tới nửa đêm, chợt thấy một cổ sát khí đánh úp mình, vội vàng trợn mắt, đã thấy một người bịt mặt cầm đao nhắm y mà đâm, vội vàng lăn xuống giường, khó khăn lắm mới tránh thoát một đao, đồng thời làm cho kẻ bịt mặt kia lăn xuống nền đất, xoay người áp đảo, tay y đè lại cánh tay đang cầm đao của kẻ kia.

Trầm Lãng lắc đầu thở dài:” Vương Liên Hoa, từ lúc nào ngươi lại đi thích cái trò đánh lén người khác vậy?” Dem mặt nạ người bịt mặt kia vạch trần, rõ ràng đúng là Vương Liên Hoa.

Vương Liên Hoa hì hì cười nói:” Chứ không phải là ngươi sờ tay ta mới nhận ra ta sao?” Nói rồi liền ném cây đao sang một bên, đưa tay lên ngắm. Bàn tay kia thon dài trắng nõn, mười ngón tinh tế, ở ngoài cửa sổ dưới ánh trăng ánh vào, thật tốt giống như hòa quyện vào nhau.

Trầm Lãng cười khỏ nói:” Nếu không phải nhận ra tay của ngươi, chỉ sợ ngươi đã sớm chết dưới tay ta. Ngươi nửa đêm đến đánh lén ta là có ý gì?”

Vương Liên Hoa nhìn y cười nói:” Tại hạ chỉ là muốn thử xem Trầm đại hiệp có thật sự cảnh giác hay không mà thôi. Chỉ sợ về sau thường xuyên có người đánh lén hai chúng ta.”

Trầm Lãng im lặng nói:” Ngươi nghi ngờ Đồng Thiếu Anh kia?”

Vương Liên Hoa cũng không trả lời, đột nhiên cười to:” Trầm Lãng, ta cũng không phải nữ nhân, ngươi để ta làm cái gì?”

Trầm Lãng lúc này mới phát giác Vương Liên Hoa vẫn bị y đè ở dưới thân, thấy hần khoe môi mỉm cười, một đôi mắt sáng như nước hồ mùa thu, gương mặt vốn dĩ vô cùng thanh tú, dưới ánh trăng lại có vẻ mị hoặc như nữ tử. Bất gặp Trầm Lãng lúng túng, Vương Liên Hoa cảm thấy vui vẻ hơn, giả dạng nữ tử xấu hổ mang âm điệu mềm mại đáng yêu nói:” Trầm đại hiệp, ngươi muốn cái gì, ta đều cho ngươi.”

Thấy hần bộ dáng như vậy, Trầm Lãng vừa tức giận vừa buồn cười, nghĩ thầm rằng định dạy cho hần một bài học nho nhỏ, liền một tay nâng chiếc cằm tinh tế của hần lên, tay kia không an phận đặt lên vạt áo hần, còn cố ý ghé vào bên tai hần, thấp giọng cười nói:” Mỹ nhân đã nói như vậy, tại hạ há lại có thể không hiểu chuyện phong tình?”

Bình thường Vương Liên Hoa ‘thâu hương trộm liễu’ không biết bao nhiêu lần, nằm mơ cũng không ngờ đến chính mình lại gặp cảnh ngộ như vậy, bị một người nam nhân đặt ở dưới thân, ngược lại còn bị người khác ‘thâu hương’, ‘trộm liễu’. Thầm nghĩ Trầm Lãng tám phần cũng là diễn trò, rồi lại không cam lòng yếu thế, thân thể cũng không tự chủ mà trở nên cứng ngắc. Trầm Lãng thấy hần bộ dáng như vậy, liền cười nói:” Mỹ nhân, ngươi không vui sao?” Rồi vươn tay mở vạt áo hần.

Vương Liên Hoa không thể chịu được nữa, đẩy thẳng y ra nhảy dựng lên, cả giận nói:” Trầm Lãng, ngươi là đồ xấu xa!”

Trầm Lãng tỏ ra vô tội cười cười nói:” Rõ ràng là chính ngươi câu dẫn ta, như thế nào lại trách ta?” Chỉ thấy Vương Liên Hoa trên hai gò má đã đỏ ửng như hoa đào, vạt áo tán ra, lộ bờ vai trắng nõn như ngọc, làm nổi bật mái tóc đen hỗn độn, Trầm Lãng cảm thấy cổ họng khô khan, một cổ nhiệt khí theo trong lòng bốc y lên, vội vàng quay đầu đi, chợt nghiêm mặt nói “Đùa đủ rồi. Tối nay ngươi tới đây, là muốn nói gì với ta?”

Vương Liên Hoa nói:” Đồng Thiếu Anh kia tự xưng người Trường An, diện mạo mũi cao mắt sâu, giọng lại không hề đậm chất Trường An. Tuy rằng chưa lộ sơ hở gì, nhưng thời điểm hần xuất hiện lại quá đúng lúc, có ý đồ thân cận với chúng ta. Nói không chừng, hần là do khát cái tối nay sai đến tìm hiểu chúng ta. Ta lấy cớ khuyên hần đi Lan Châu, nếu ta đoán không lầm, hần ngày mai hần sẽ đáp ứng cùng đi với chúng ta.”

Trầm Lãng trầm ngâm nói:” Lại không biết hần là người như thế nào, vì sao bám theo chúng ta?”

Vương Liên Hoa lắc đầu nói:” Điều này tạm thời không biết. Ta quan sát hành vi thường ngày của hần, không nhìn thấy chút gì chứng tỏ hần từng luyện võ công thượng thừa cả, nếu hần thật sự là cao thủ, võ công tất nhiên không thua người với ta, bằng không chỉ cần hần lộ ra hành động sơ hở, không thể nào qua được mắt ta. Đối với người này, phải vạn phần cẩn thận.”

Trầm Lăng cười nói:” Phải vạn phần cẩn thận, còn có một người.”

Vương Liên Hoa hỏi:” Là ai?”

” Người.”

Trầm Lăng lấy từ trong ngực ra một xấp giấy, nói :” Người xem đây là cái gì?”

Vương Liên Hoa có chút chột dạ, nói:” Đây chẳng qua là hai mươi ngân phiếu thôi mà.”

Trầm Lăng cười nói:” Đúng vậy, đó chính là ngân phiếu người đưa cho đám khất cái kia.”

Vương Liên Hoa ha ha cười nói:” Hiền tể của Chu Bách Vạn sao lại tranh giành hai mươi tờ ngân phiếu với đám khất cái chứ?”

Trầm Lăng nói:” Mấy tấm ngân phiếu này, tại tiền trang (ngân hàng thời xưa) gần đây, để đề phòng làm giả, đã dùng ấn ký hình hoa đào bằng mực đỏ làm dấu, quả thực là không nhìn kỹ, sẽ nhìn không ra. Hoa đào, cũng không phải là ấn ký của Vương công tử sao? Chỉ sợ trước đó, năm mươi lượng bị tiểu khất cái kia cướp đi mất, cũng có ấn ký như vậy phải không? Nếu không khất cái làm sao lại biến thành thổ phi?”

Vương Liên Hoa cầm mấy tờ ngân phiếu kia nhìn xem, rồi trả lại cho y, thản nhiên cười nói:” Trầm huynh thật sự là quá lo, mực đỏ tìm đâu mà chẳng có.”

Trầm Lăng cũng không để ý đến hắn, tự cố tiếp tục nói:” Một là thử thân phận Đồng Thiếu Anh, hai là ở trước mặt hắn biểu hiện chính mình quả thật không có võ công, còn ba là, phỏng chừng là ngân phiếu này có cái gì đó kỳ quái ?”

Vương Liên Hoa lắc đầu nói:” Trầm huynh càng nghĩ càng quá, tại hạ chẳng qua là hảo tâm đến nhắc nhở Trầm huynh một lời, tự dừng lại phải chịu nghĩ hoặc này.” .Nói xong liền hướng cửa phòng kia đi, ngáp một cái nói:” Quấy rầy Trầm huynh, mong Trầm huynh tiếp tục nghỉ ngơi, cũng đừng quên cất giữ ngân phiếu chứng minh Vương tử có mưu đồ bất chính cho cẩn thận.”

Trầm Lăng nhìn thân ảnh càng đi càng xa, cho đến khi biến mất ở chỗ rẽ của hiên, không khỏi khẽ thở dài:” Vương Liên Hoa, người đến tốt cùng muốn làm cái gì?”

Cầm trong tay mấy tấm ngân phiếu kia giơ lên, dưới ánh trăng, ấn ký hoa đào làm dấu kia, quả nhiên không còn thấy nữa.

7. Chương 6

CHƯƠNG 6

Sáng sớm hôm sau, Đồng Thiếu Anh quả nhiên đến.

Có điều, khi hắn xuất hiện, ngay cả Trầm Lăng cũng hoảng. Chỉ thấy hắn mặt mày bầm tím, bước đi khập khiễng, cười chào bọn họ lại còn khó coi hơn cả khóc..

Vương Liên Hoa vội đến gần, hỏi thăm: “Sao Đồng huynh lại thành ra như thế này?”

Đồng Thiếu Anh thở dài:” Hôm qua trên đường về nhà, lại gặp phải đám khất cái hôm trước, đáng giận võ nghệ của ta đánh không lại bọn chúng, kết quả là liền thành như vậy. Nếu không nhờ gặp nha sai tuần tra ban đêm, chỉ sợ tại hạ hôm nay không thể tới gặp hai vị.”

Vương Liên Hoa tự trách nói:” Đồng huynh nếu không phải vì cứu tại hạ, sao có thể rơi vào tình thế này. Đã vậy, Đồng huynh hãy cùng bọn ta lên đường, tạm thời tránh bọn ác cái kia.”

Đồng Thiếu Anh ôm quyền nói:” Về sau liền phải nhờ nhị vị chiếu cố.”

Vương Liên Hoa vội vàng hoàn lễ:” Đồng huynh khách khí.”

Trầm Lăng nghĩ thầm rằng tám chín phần là Vương Liên Hoa đã phái người đi dò xét Đồng Thiếu Anh, nhưng kết quả không như ý muốn. Hai người này đều mang dụng tâm, khiến người khác thực đau đầu.

Nhưng y phải thừa nhận là y thích loại cảm giác này.

Đao quang kiếm ảnh, tranh đấu gay gắt, quay đầu lại nhân sinh như giấc mộng—thế mới là giang hồ.

Lại không biết Thất Thất cùng Trầm Lãng ở nhà như thế nào?

Nghĩ vậy liền cảm giác trong lòng thực ấm áp.

Cái gọi là tự do, cũng chỉ là có một nơi để quay về.

Giơ roi giục ngựa, hăng hái, giống như phía sau có ánh mắt đa tình của Thất Thất dõi theo.

Ra thành Trường An, Trầm Lãng liền cảm giác bị người khác theo dõi.

Loại cảm giác này phi thường không tốt, tựa như có người kề dao ở sau lưng, mà không thể quay đầu lại nhìn hẳn là ai.

Nắng xuân rực rỡ len lỏi qua tầng tầng lớp lớp cây rọi xuống, ấm áp khiến người ta đắm say. Ẩn trong tàng cây, tựa hồ nhugu ánh mắt băng lãnh ở phía xa đang nhìn lại đây, khiến ý xuân ấm áp cũng trở nên giá lạnh.

Sát khí thực mạnh!

Đồng Thiệu Anh bởi vì tối hôm qua xảy ra sự cố tinh thần có chút không phấn chấn.

Vương Liên Hoa như trước, khoe môi mỉm cười, nhưng lại có chút đắm chiêu.

Sát khí kia lại giống như càng ngày càng mạnh, chỉ cần khí mà đã muốn bức người lộ diện.

” Trầm Lãng.” Vương Liên Hoa đột nhiên kêu một tiếng.

Trong nháy mắt Trầm Lãng quay đầu, sát khí kia đã đạt tới cực điểm.

Đao phong màu xanh cách cổ Trầm Lãng không quá nửa tấc.

Nếu ra tay nhanh hơn một chút, e rằng Trầm Lãng đã ngã.

Đáng tiếc hẳn chậm.

Kiểm Trầm Lãng đã tới ngực hẳn.

Cùng lúc, người Đồng Thiệu Anh rơi xuống ngựa.

Vương Liên Hoa vỗ tay cười to nói:” Đặc sắc đặc sắc! Đao thật nhanh! Không hổ là ‘Khoái Đao’ Từ Vân Thanh.”

Người kia cười khổ nói:” Chỉ tiếc, không nhanh bằng kiếm của Trầm Lãng, cũng không nhanh bằng ngón tay của Vương Liên Hoa người.”

Từ Vân Thanh ước chừng bốn mươi tuổi, vóc người tầm trung, diện mạo thập phần cương nghị. Lúc này mặc dù bị kiếm Trầm Lãng khổng chế, nhưng vẻ mặt lạnh nhạt, đúng mực. Trầm Lãng thập phần nghi hoặc, hỏi:” Tại hạ tự hỏi chưa bao giờ đắc tội đến Từ tiên bối, vì sao Từ tiên bối lại ra tay hạ sát tại hạ?”

Từ Vân Thanh cười dài nói:” Ta vốn tưởng rằng ngươi là người nghĩa hiệp, không ngờ ngươi lại làm ra loại chuyện này, khiến cho giang hồ lại sinh phong ba. Lần này bại trong tay ngươi, tại hạ cũng không có gì để nói, tùy ngươi xử trí.”

Trầm Lãng không hiểu ý đối phương, đành nói:” Chuyện này..... Chắc hẳn là có hiểu lầm.”

Từ Vân Thanh nói:” Người trong thiên hạ đều biết Vương Liên Hoa là đứa con của Sài Ngọc Quan cùng Vương Vân Mộng, người cùng hãn cầu kết, còn biện bạch cái gì?”

Trầm Lãng đỡ khóc đỡ cười:” Tại hạ, tại hạ..... Thật sự không biết tiên bối đang nói cái gì.”

Vương Liên Hoa ở phía sau y bật cười nói “Nói nhiều như thế, ý chính chẳng phải là muốn tàng bảo đồ kia sao?”

Từ Vân Thanh sắc mặt đỏ lên, nói:” Phụ thân ta vì ‘ vô địch bảo giám’ mà chết, tại hạ nếu có thể có được nó, cũng cảm thấy an ủi linh hồn của cha nơi chín suối.” Phụ thân Từ Vân Thanh – Vạn Thắng Dao, đúng là mười sáu năm trước bị chết ở trên núi Hành Sơn”

Nói đến” Vô địch bảo giám”, Trầm Lăng liền tỉnh ngộ, trong lòng biết rõ chuyện này y không thể thoát khỏi can hệ với Vương Liên Hoa. Vương Liên Hoa cười to nói:” “Dừng dừng dừng, ngươi mà hỏi y, chỉ sợ khi mặt trời xuống núi, cũng hỏi không được nguyên do, tốt nhất vẫn là ta nói thì hơn. Trầm Lăng, ta đây hỏi ngươi, bảy năm trước, vì sao ngươi không dứt khoát một đao giết chết ta?”

Trầm Lăng im lặng, sau một lúc lâu mới đáp:” Dù sao ngươi cũng từng trải hoạn nạn cùng ta, ta... không đành lòng.”

Trong mắt Vương Liên Hoa hiện lên một tia thần sắc kỳ dị, rất nhanh liền bị che dấu:” Chỉ tiếc, rất nhiều người nghĩ rằng, ta là dùng ‘ vô địch bảo giám’ để đổi mạng.”

Trầm Lăng không khỏi kêu lên:” Bảy năm trước không phải chân tướng đã rõ ràng sao? Đây chẳng qua là âm mưu của Khoái Hoạt Vương mà thôi.”

Vương Liên Hoa cười lạnh nói:” Nếu không phải người giang hồ tin tưởng trên đời này thực sự có ‘ vô địch bảo giám’, như thế nào lại trúng kế của Khoái Hoạt Vương? Nếu thực sự có ‘ vô địch bảo giám’, khả năng lớn nhất là nằm trong tay Khoái Hoạt Vương hoặc mẫu thân ta — mà chắc chắn, đã ở trong tay mẫu thân ta, thì chính là ở trong tay ta.”

Trầm Lăng cười khổ nói:” Ngươi lần này bảo ta đồng hành đi tìm bí kíp này, chẳng phải là bằng chứng rõ ràng ta cùng ngươi hưởng lại đó sao?”

Vương Liên Hoa nhìn y cười nói:” Trầm Lăng, ngươi có khi giống quỷ, cái gì cũng biết, lại có lúc giống hài đồng (đứa trẻ nhỏ), cái gì cũng không biết. Năm đó ngươi đấu với Khoái Hoạt Vương, người người đều biết ngươi là con của Trầm Thiên Quân, còn được đám người Lý Trường Thanh trợ giúp, xây dựng Nhân Nghĩa trang làm việc chính nghĩa, người người đề cử làm Võ lâm minh chủ. Ngươi có biết, có bao nhiêu kẻ đổ kỵ ngươi, âm thầm truyền bá những tin đồn gây bất lợi cho ngươi?”

Trầm Lăng thở dài:” Ngươi lần này dùng tính mệnh của Tinh nhi uy hiếp để ta cùng với ngươi đồng hành, lại có âm mưu gì đây?”

Vương Liên Hoa bật cười:” “Người trong giang hồ một mực tin ‘Vô Địch Bảo Giám’ ở trong tay ta, Vương mẫu cũng đã nói, nếu một mình ta đi tìm bí kíp kia, thực sự là mang mạng nhỏ của mình đi đặt cược. Nếu có thêm ngươi, khả năng giành phần thắng có thể cao hơn một chút. Dù gì thì chẳng phải mọi người cũng đã sớm nghĩ ngươi thông đồng với ta làm điều xấu rồi đó sao, tiện thể cho ngươi biết rõ bộ mặt thật của nhân nghĩa nhân sĩ, có gì không tốt chứ?”

Trầm Lăng nghe được buồn bã, xoay người hướng Từ Vân Thanh nói:” Từ tiên bối, ngươi nên trở về đi. Tại hạ chỉ có một lời cảnh báo: Chớ dẫm phải vết xe đổ của lệnh tôn.”

Từ Vân Thanh hừ lạnh một tiếng nói:” Tại hạ tự thẹn võ nghệ không cao cường, nhưng nếu để tên ma đầu Vương Liên Hoa này lấy được bí kíp, thì tuyệt đối không thể! Giang hồ chính phái nhân sĩ tuyệt không sẽ bỏ qua cho các ngươi!” Ngôn ngữ tuy rằng hùng tráng, nhưng hần lại nhanh chóng đứng dậy, thoáng một cái liền biến mất.

Vương Liên Hoa cười nói:” Ngươi cần gì tốn công nói với hắn. Dù sao ngươi nói cái gì, hắn cũng sẽ không tin ngươi.”

Trầm Lăng nói:” Từ đây về sau, ta phải cùng ngươi chống lại võ lâm.” Thở dài một tiếng, lộ vẻ tiêu điều. Chính là, cho dù cho y lựa chọn một lần nữa, vì tính mạng Trầm tinh, chỉ sợ vẫn là lại đáp ứng điều kiện của Vương Liên Hoa!

Vương Liên Hoa lúc này lại cười đến vẻ mặt ngả ngớn, vươn tay vuốt cằm y, trêu tức cười cười nói:” Đại hiệp, ngươi không vui sao?” Đương nhiên là rửa hận đêm hôm qua rồi.

Nụ cười rạn nứt, chỉ sợ hoa đào cũng không sánh bằng.

Trầm Lăng lại chỉ có thể cười khổ:” Ta thực sự vui mừng.” Mọi người đều biết tàng bảo đồ nằm trong tay Vương Liên Hoa, nhưng hần có thể nắm giữ tình thế hay không, thì phải đấu cùng quần hào giang hồ mới biết được.

Giang hồ, đường về không phải lúc nào cũng mở lối.

8. Chương 7

CHƯƠNG 7

Xong chuyện Vương Liên Hoa giải huyết cho Đồng Thiếu Anh, lừa hần, nói là lúc này hần hôn mê, vậy mà Đồng Thiếu Anh lại chẳng mấy may nghi ngờ, còn nhân tiện mắng luôn đám khất cái ác ôn hôm qua, thấy Vương Liên Hoa đầm ngực đậm chân, bộ dạng ‘Đồng huynh, là ta hại ngươi’, đột nhiên hào khí bùng bùng phần chân, vỗ ngực làm vẻ ‘ta tuyệt không ngại’. (y như lấy lòng mỹ nữ =A=)

Ba người tiếp tục giục ngựa đi, thẳng đến chỗ Ô Hà trấn, Vương Liên Hoa nói:” Đồng huynh, chúng ta trước tiên nên ở nơi này dùng chút điểm tâm, rồi đi tìm thầy thuốc chữa bệnh cho ngươi, nếu không tại hạ trong lòng sẽ rất áy náy.” Cũng không chờ Đồng Thiếu Anh trả lời, liền đi đến hỏi một lão nhân áo xám ven đường:” Lão trượng, có thể chỉ cho tại hạ biết thầy thuốc trấn này ở đâu không?”

Lão nhân kia cũng không nâng mắt lên nhìn bọn họ, đã chỉ chỉ về con phố ở phía tây xa xa kia: “Đi thẳng là thấy.”

Tạ ơn lão nhân kia, ba người tìm đến con phố , Đồng Thiếu Anh đột nhiên nói thanh:” Trấn nhỏ này thật đúng là kỳ quái. Thời điểm chính Ngọ chẳng phải là lúc nông phu về nhà ăn cơm hay sao, sao bốn bề lại vắng lặng thế này?”

Trầm Lăng trong lòng căng thẳng, lúc tiến vào trấn nhỏ này đã sớm nhận thấy có chút quái lạ, lúc này lại thêm lời của Đồng Thiếu Anh đá động, bất giác cảm thấy lo sợ. Chợt nhớ đến lão nhân chỉ đường vừa rồi, giọng nói kia không hề giống giọng Trương An, lòng càng thêm nghi ngờ.

Quay đầu lại nhìn, lão nhân vừa mới ngồi ở đầu thôn kia, thế nhưng đã không còn thấy nữa.

Vương Liên Hoa cười nói Đồng huynh, sao ngươi không nghĩ là thôn phụ ở đây đều đi đưa cơm cho tướng công rồi, nên mới khiến nơi này vắng vẻ như vậy.”

Đồng Thiếu Anh gãi đầu nói:” Cũng đúng.” Cả hai người đều rãnh rồi y như nhau, tán gẫu giết thời gian.

Chuyện đã đến nước này, cho dù có bầy dựng sẵn, cũng không thể không bước vào.

Nơi lão nhân kia chỉ, cũng là không phải là khó tìm. Hiệu thuốc ở thôn nhỏ này, không hề có biển hiệu gì, trên quầy hàng tồi tàn có phơi một chút dược thảo. Trầm Lăng nhìn quanh cũng không thấy lấy một bóng người, đành phải gọi lớn: “Đại phu có đây không?”

Có tiếng người từ bên trong vọng lại, không bao lâu sau có một lang trung (thầy thuốc) trung niên y phục mộc mạc, rất cao nhưng lại vô cùng gầy, đôi tay vươn ra chẳng khác nào xương khô. Người nọ đánh giá ba người một phen, rồi nói với Đồng Thiếu Anh: “Là người muốn xem bệnh?”

Đồng Thiếu Anh nói:” Đúng vậy.”

Lang trung kia gọi hần vào ngồi xuống, tỉ mỉ xem xét ngoại thương cho hần, bắt mạch, nhân tiện nói:” Bất quá là chút ngoại thương, không có gì trở ngại, bôi một chút cao, uống được kích thích lưu thông khí huyết là được rồi. Người theo ta vào trong bồi thuốc.”

Đồng Thiếu Anh liền theo hần vào trong, hai người ở ngoài phòng đợi một lát. chốc sau một nữ tử thôn quê dung mạo vô cùng thanh tú, xinh đẹp từ trong buồng đi ra, cười với bọn họ: ” Hai vị ở bên ngoài chờ không mệt sao? Lại đây uống chút nước trà đi.” Liền cầm hai cái bát thô, châm trà đưa cho hai người.

Vương Liên Hoa kia một đôi ánh mắt gian tà, thẳng nhìn nữ tử kia, thở dài:” Thật đúng là nước trong thì sẽ có hoa sen, cảnh đẹp thì sẽ xuất hiện mỹ nhân.” Nữ tử kia nghe được lời này, mặt liền ửng hồng, lộ vẻ e lệ, rót trà cho Vương Liên Hoa cũng không dám ngẩng mặt nhìn hần. Vương Liên Hoa giả thối xấu, nói:”

Sao có thể làm phiền cô nương rót trà được, để tại hạ tự rót được rồi.” Liễn tự tay tiếp ấm trà trong tay nữ tử, còn nhân cơ hội sờ soạng, vẻ mặt biểu tình mê đắm, nữ tử kia lại ngay cả đầu cũng không dám nâng, vội vàng rút tay về.

Trầm Lăng tiếp nhận chén trà Vương Liên Hoa rót, giơ lên bên môi, rồi lại buông, cười nói:” trà này thật nóng, đợi chốc nữa nguội sẽ uống, cô nương nếu bận cứ việc đi.”

Vương Liên Hoa trêu đùa “Cô nương pha trà, sao lại nóng vậy chứ.” Liễn đem chén trà uống một ngụm, lại nhỏ thẳng ra, kêu lên:” Nóng quá Nóng quá!” Hình dung thập phần chật vật.

Nữ tử kia thấy bộ dáng bọn họ như thế, ngạc nhiên nói:” Đây rõ ràng là trà nguội, như thế nào lại nóng được?” Đã thấy Vương Liên Hoa còn đang che miệng thổi khí kêu nóng, liền chính mình rót một chén, một hơi uống hết nửa chén trà, lắc đầu nói:” Không phải là nguội sao?”

Vương Liên Hoa cũng không kêu nóng nữa, cười nói:” Cô nương thật sự cảm thấy không nóng sao?”

” Không.....” Từ ‘nóng’ còn chưa nói ra, nữ tử kia đột nhiên thay đổi sắc mặt, mới vừa rồi ánh mắt e lệ giờ đã nhìn lên, gắt gao trừng mắt nhìn Vương Liên Hoa, trong ánh mắt lộ vẻ oán độc.

Vương Liên Hoa dù thế vẫn ung dung cười nói:” Thật là một cô nương thông minh, biết không nên nói. Mở miệng nói, đến lúc đó nóng hổng luôn cả lục phủ ngũ tạng rồi, sẽ không tốt chút nào.”

Nữ tử kia vốn định kêu to, nghe hắn nói lời này, cả người mềm nhuyễn, oán hận nói:” Trà này, trà này.....”

Vương Liên Hoa nói “Người hạ độc trong bát, ta sẽ không hạ độc trong trà sao?” Đến bên cạnh sờ tay thiếu nữ kia trêu tức :”Thiếu nữ thôn quê sao lại có đôi tay trắng đến vậy chứ? Tại hạ cần phải kiểm tra kĩ mới được.” Trong mắt lộ vẻ khinh bạc, nữ tử kia kêu cũng kêu không được, khóc cũng khóc không ra.

Trầm Lăng thấy bộ dạng hằn thề kia, chính là cười khở. Lập tức hỏi nữ tử:” Các người có mấy người, do người nào sai khiến? Vì tang bảo đồ mà đến? Không muốn chết thì nói thật ra đi.”

Nữ tử từ đầu chí cuối chỉ đáp:” “Trong thôn này ước chừng có ba mươi hai người, chúng ta đều là người Phi Ưng Minh.”

” Phi Ưng Minh?” Trầm Lăng thở dài “Sát thủ hắc đạo vừa nghe tin đã lập tức hành động, tin này truyền thật là nhanh.”

Vương Liên Hoa cười nói:” Ba mươi hai người, nếu đều là cao thủ, chỉ sợ là một trận sống mái.” Hai người liếc nhau, Vương Liên Hoa phất chốc ra tay điểm huyệt ngũ nữ tử, liền giả giọng nữ tử kêu lên:” Hai tên này quả thật là vô dụng, nhanh như thế đã bị trúng kế.” Sau đó nhẹ nhàng không một tiếng động trốn ở cửa hông phía sau căn phòng, chờ tên kia bước ra, đang định điểm huyệt tên đó, bỗng dưng phát hiện kẻ đi ra lại là Đồng Thiếu Anh, không khỏi có chút sững sờ.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, không ngờ hắn lại bị Đồng Thiếu Anh nhanh tay hơn điểm huyệt, Trầm Lăng trở tay nhưng đã không kịp.

Vương Liên Hoa thất thanh nói:” Người, người.....”

Đồng Thiếu Anh khác hẳn dáng vẻ cà lơ phất phơ lúc trước, ánh mắt sáng rực, toàn thân toát ra vẻ âm hiểm. Hắn chỉ mỉm cười, nói: “Thông minh như Vương công tử, chẳng lẽ không biết đến câu ‘Bọ ngựa bắt ve sâu, chim sẻ ở phía sau’ sao?”

Trầm Lăng thở dài :“Trầm Lăng thật không có mắt, từ trước đến giờ chưa từng nghi ngờ Đồng huynh.”

Đồng Thiếu Anh cười nói “Bộ dạng lôi thôi lếch thếch luôn khiến người khác không phòng bị.Vương công tử, người hãy mang tang bảo đồ kia ra đây đi”.

Vương Liên Hoa nói:“Ồ trong ống tiền nhỏ trước ngực ta ấy.” Đồng Thiếu Anh với tay vào trong lòng ngực hắn, mò mẫm một hồi, lấy ra một ống tiền nhỏ, mở ra, quả nhiên là một tấm bảo đồ được cuộn lại. Dem bảo đồ mở ra, liền cười nói:” Tại hạ cũng không có ý định hại hai vị chỉ là muốn thứ này thôi.” Nói xong liền kéo Vương Liên Hoa tới cửa, gắng sức đưa hắn đẩy vào người Trầm Lăng, rồi cả người như chim đang cánh bay lên trong nháy mắt đã biến mất.

Trầm Lãng thấy hấn đi xa, liền nhìn Vương Liên Hoa cười khổ nói: “Ngươi còn muốn ở trong ngực ta đến khi nào?”

Vương Liên Hoa cười hì hì, thản nhiên đứng thẳng người, hóa ra hấn hoàn toàn không bị quản chế huyết đạo: “Vương Liên Hoa ta gạt ai cũng được, chỉ mỗi Trầm Lãng ngươi là không gạt được a.”

Trầm Lãng nói: “Ngươi đối với hấn đã sớm có phòng bị, mới này còn cố tình để hấn đắc ý, lúc nào cũng bày mưu tính kế.”

Vương Liên Hoa cười nói: “Hiện tại toàn bộ võ lâm đều đối với bảo đồ này như hổ rình mồi, nhất cử nhất động của ngươi với ta, đều trong vòng giám sát của người khác. Giờ đã có người thay thế ta làm mục tiêu của toàn võ lâm, không sướng hơn sao?”

Trầm Lãng nói “Được rồi. Chúng ta thoát thân trước đã.” Không hiểu Trầm Lãng đã nghĩ ra kế sách gì, cũng không để ý đến hấn, đi thẳng vào buồng trong thăm dò, chỉ thấy gã lang trung trung niên giả mạo quả nhiên đã hôn mê trên mặt đất, không nói một lời cởi quần áo của tên kia mặc vào người. Vương Liên Hoa ôm thiếu nữ kia theo đằng sau, thấy Trầm Lãng đã tráo y phục xong xuôi, nhíu mày nói: “Trầm Lãng, ta muốn mặc y phục trên người ngươi, ngươi mặc trang phục nữ này được không?”

Trầm Lãng dở khóc dở cười: “Ta chỉ sợ là mặc không vừa bộ trang phục nữ này.” Đột nhiên liền nhớ tới năm đó Vương Liên Hoa Vương Liên Hoa vì bảo vệ Chu Thất Thất mà dám giả nữ, còn được hứa hôn gả con gái người ta cho, không khỏi mỉm cười.

Vương Liên Hoa biết y suy nghĩ cái gì, liền oán hận trừng mắt nhìn y liếc mắt một cái, cuối cùng cũng bắt đắc dĩ đành phải thay nữ trang kia, tuy là có chút nhỏ, nhưng miễn cưỡng thì hấn vẫn có thể mặc được, Trầm Lãng đích thật là mặc không vừa. Ôm bộ trang phục nữ kia cùng hộp trang điểm đến, chỉ nửa khắc sau, đã trở thành một thiếu nữ đang từ từ bước ra.

Vương Liên Hoa trầm mặc không nói gì, dậm nhiên bước đến bên Trầm Lãng. Lúc này hấn thật sự đã mang dung mạo một thiếu nữ, làn thu thủy nét xuân sơn, đẹp tựa sen hồng, mi tựa liễu. So với thiếu nữ lúc này, còn có phần thanh nhã hơn, Trầm Lãng ngẩn ngơ nhìn người trước mặt, vô thức nói: “Thật sự là mỹ nhân.”

Lời vừa nói ra, chiếc bút đang vẽ trên mặt mỹ nhân bị ném mạnh vào mặt y, không khỏi than đau một tiếng. Vương Liên Hoa giận: “Ngươi nói cái gì?”

Trầm Lãng tự biết mình lỡ lời, cười lấy lòng: “Ta nói ngươi thay đổi hình dáng thật sự cao siêu.” Vương Liên Hoa lúc này mới không nói nữa, tiếp tục vẽ mặt, không bao lâu sau thản nhiên đứng dậy: “Được rồi, chúng ta đi thôi.”

Hai người rời khỏi hiệu thuốc bắc, cưỡi ngựa chạy thẳng theo đường ra thôn. Trên đường, nhìn thấy vài kẻ có vẻ là sát thủ ngầm của Phi Ứng Minh muốn chạy theo hỏi hai người bọn hấn, liền bỏ lại vài tiếng: “Trầm Lãng và Vương Liên Hoa trúng độc của ta đang ở trong hiệu thuốc, các ngươi đến xem thể nào! Có một tên khác lấy bản đồ chạy mất, ta đi bắt hấn!”

Nghe được lời này, những người đó liền đều hướng đến hiệu thuốc bắc kia, dù có ba mươi hai người đi chẳng nữa, cũng không thể bằng một con ngựa tốt, bọn hấn dần dần bỏ lại đám người nháo nhào ở phía sau.

Trên đường đi, hai người không gặp bất kì trở ngại nào, một mạch ra khỏi thôn Ô Hà.

9. Chương 8

CHƯƠNG 8

Thoát khỏi nguy hiểm, mà may mắn lại không tổn hại gì, thực khiến người ta đắc ý.

Vương Liên Hoa giục ngựa chạy như bay, ầm ĩ cười to, không thèm để ý đến vạt áo lộn xộn, vài sợi tóc rối bay bay. Rõ ràng là dung mạo một thiếu nữ nhu mì, nhưng cách cười kia lại tỏ rõ là một nam nhân phóng túng, cuồng ngạo. Trầm Lãng nhìn cũng bất giác nở nụ cười, lại không biết rằng trong mắt Vương Liên Hoa, nét cười của y trên khuôn mặt giả trang tên sát thủ lang trung trông vô cùng quỷ dị.

Hai người đều cảm thấy rất thú vị, thỉnh thoảng liền hướng đối phương nhìn, khi ánh mắt giao nhau, trong lòng lại xuất hiện một cảm giác dường như gió xuân đang thoảng qua, làm cho cảnh sắc xung quanh bỗng đứng trở nên xanh tươi, trong đáy mắt, mọi thứ đều trở nên tươi đẹp.

Hiểu rõ bên cạnh tiếng cười, sau khi vui vẻ qua đi, vẫn phải âm thầm tính kế đề phòng nhau, nhưng giờ khắc này vẫn kiềm không được mà vui sướng vì tâm ý tương thông.

Nhân sinh vốn là rất tịch mịch, vậy nên xin đừng hỏi nguyên do.

Đoạn đường từ Trường An tới Lan Châu, càng ngày càng thấy sơn dã hoang vắng, người ở rất thưa thớt. Năm đó mặc dù cũng đi qua đoạn đường này, khi ấy y lên núi Hưng Long dự Khoái Hoạt Vương, mang về hào hoa phong nhã, cướp đi biết bao nhiêu trái tim mỹ nhân. Mà hiện giờ hai người vội vàng vàng ra khỏi Ô Hà trấn, một mình một ngựa, bụng đói kêu vang, thập phần mệt mỏi. Nhưng tại đây vùng cảnh vật hoang vu, đừng nói đến cái gì khách ***, ngay cả thôn xá của người nhà nông cũng không thấy.

Trầm Lăng lúc thiếu niên, một mình bước chân vào giang hồ, màn trời chiếu đất cũng là sự thường, cũng không cảm thấy có gì to tát. Vương Liên Hoa từ nhỏ chính là làm thiếu gia, mặc kệ tới nơi nào, cũng biết có một xấp ngân phiếu thì muốn có gì tất được vậy. Nhưng trong tình cảnh này dù có ngân phiếu cũng chẳng tìm được nơi nào, người như hắn chưa từng trải qua chuyện này, nghĩ đến tối nay có lẽ sẽ phải ăn ngủ nơi hoang dã, tránh không được cảm thấy buồn bực, Trầm Lăng nhìn bộ dáng này của hắn, càng cảm thấy thú vị, liền cố ý hỏi:” Vương công tử, sắc trời đã tối, nên tìm chỗ để nghỉ ngơi một đêm trước, ngày mai hắn tiếp tục đi?”

Wương Liên Hoa chính là phiền não việc này, vừa nghe y nói như thế, liền nhăn mi lại nói:” Nơi này chung quanh không thấy người ở, ngay cả cái miếu sơn thần thổ địa cũng không có, làm thế nào mà nghỉ tạm được?”

Trầm Lăng cười nói:” Xem ra tối nay, khó tránh khỏi là muốn ‘lấy trời làm nhà, lấy đất làm chiếu’ rồi.”

Wương Liên Hoa nghe vậy sắc mặt càng thêm khó coi, nhưng cũng không nói thêm gì, chỉ gật gật đầu. Trầm Lăng thấy bộ dáng của hắn như vậy liền không trêu nữa, chỉ nói: “Đi thêm chút nữa xem thế nào.”

Lại tiếp tục đi khoảng nửa canh giờ, qua một cửa đạo sơn, lại nhìn thấy có mấy thôn xá. Trầm Lăng nói:” Có lẽ là chỗ ở của tiểu phu trên núi, đêm nay chúng ta tá túc ở đây được không?”

Sắc mặt Vương Liên Hoa dịu lại, gật gật đầu nói:” Cũng tốt.” Hai người nhảy xuống ngựa, đi đến gõ cánh cửa một căn nhà, một lão phụ nhân khuôn mặt nhăn từ mở cửa, Trầm Lăng liền thi lễ nói:” Đại nương, chúng ta lữ khách muốn đến Lan Châu, có thể thương tình cho tá túc một đêm được không?”

Lão phụ nhân kia liếc mắt nhìn bọn họ một cái, thấy cách ăn mặc của bọn họ đều là người thôn quê, liền cười nói:” Trông các người cũng không có vẻ là người xấu, hôm nay con của ta đi lên trấn trên bán chút củi lửa, sẽ không trở về, các người nếu không chê, có thể ngủ ở phòng của con ta.”

Hai người tạ ơn lão phụ nhân, theo lão vào trong phòng. Vương Liên Hoa lúc này là bộ dáng nữ tử, liền cũng bắt chước nói giọng nữ:” Không biết nên xưng hô đại nương như thế nào đây?”

Lão phụ nhân nói:” Ta họ Lý, gọi ta là Lý đại nương cũng được rồi.”

Wương Liên Hoa nũng nịu nói:” Lý đại nương, tướng công nhà ta cũng họ Lý. Hôm nay gặp nhau, đúng là tìm được họ hàng mà.” Nói xong liền hướng Trầm Lăng liếc mắt một cái, ám chỉ tên giả của Trầm Lăng, Trầm Lăng chỉ biết cười khổ.

Lý đại nương nghe xong lại thập phần cao hứng, gặp Vương Liên Hoa dung mạo xinh đẹp tuyệt trần, ngôn ngữ khả ái, Trầm Lăng ăn mặt giống như lang trung, tuổi cũng không còn trẻ, thậm chí nghĩ tới con mình còn chưa cưới vợ, người ta đã có một bông hoa nhài cắm bãi phân trâu, không thêm để ý đến Trầm Lăng, thẳng hướng Vương Liên Hoa nói:” Các người bốn ba một ngày, chắc cũng đã đói bụng, ta đi làm vài thứ cho các người ăn.” (tội nghiệp lão Trầm bị chìm hàng =]])

Hai người vội vàng cảm ơn. Không bao lâu Lý đại nương liền bưng ra hai bát mì to nóng hổi hấp đi lên, cười nói:” Cũng không có ngon, chỉ để ý ăn no là được.” Ngồi bên cạnh nương nhờ ngọn đèn để thêu hài,

mắt nửa ngày vẫn không khâu kim được, đành phải mở lời với Vương Liên Hoa: “Cô nương, giúp lão khâu kim được không?”

Wương Liên Hoa giúp bà khâu kim, Lí đại nương liền thở dài: “Tuổi ta đã lớn, mắt càng ngày càng yếu. Lửa đèn mỗi ngày lên núi đốn củi, hài rất mau hư, lão mới làm một đôi, chưa gì đã rách mất.” Lại nhìn Vương Liên Hoa cười nói, “Cô nương nhất định là rất đảm đan phải không?”

Trầm Lăng trong lòng cười thầm, đã thấy Vương Liên Hoa bộ dáng thẹn thùng, suýt chút nữa phun cả một miệng mì lên mặt hắn. Lí đại nương đối với Vương Liên Hoa rất là yêu thích, nói với hắn rất nhiều chuyện quanh đi quẩn lại cũng chỉ là chồng bà mất sớm, một thân một mình nuôi con lớn lên, cũng may từ nhỏ con đã hiểu lòng mẫu thân, chỉ tiếc đến giờ vẫn chưa cưới được vợ. Thái độ Vương Liên Hoa cũng thật khác thường, nghe Lí đại nương nói gì cũng gật đầu lắng nghe.

Trầm Lăng trong lòng âm thầm kinh ngạc, chờ đến khi chúc ngủ ngon Lí đại nương xong, quay về phòng rồi mới cười nói với Vương Liên Hoa: “Thật không biết người là người kính lão như vậy.”

Wương Liên Hoa cũng không đáp lại y, chỉ cởi giày rồi leo lên giường, đem cả tấm chăn bông quần chặt vào mình. Thật đúng là hẹp hòi, chăn bông và giường cũng chỉ có duy nhất một cái, bị hắn chiếm toàn bộ. Trầm Lăng vừa tức giận vừa buồn cười, đẩy đẩy hắn nói: “Chia cho ta chút chăn bông.” Hắn cũng không để ý. Trầm Lăng không thể làm gì, chỉ biết cười khổ nói: “Wương Đại công tử, xin thương xót, tại hạ cũng muốn ngủ, để ngày mai còn có sức mà lên đường.”

Wương Liên Hoa không cam tâm nhích vào bên trong một chút, chừa lại một khoảng trống nhỏ. Trầm Lăng cũng không để ý nhiều, nằm xuống bên cạnh hắn, tùy tiện lấy góc chăn đắp lên rồi đi ngủ.

Ngủ thẳng đến nửa đêm, cảm thấy có gì đó khó chịu, đột nhiên tỉnh lại, nhất thời bất giác không rõ ở đâu, chỉ cảm thấy trước ngực nóng bỏng. Hóa ra là Vương Liên Hoa ngủ say, mặt chôn trong lòng y, chăn bị đá sang một bên, trong lòng không khỏi cảm thán khen tặng dáng ngủ của người này. Đang định đẩy hắn ra, lại nghe thấy tiếng nấc rất nhỏ từ trong ***g ngực y phát ra.

Trầm Lăng sống trên đời này, đã từng gặp qua cảnh nữ nhân khóc cũng như cảnh nam nhân khóc, chẳng qua đối y nữ nhân khóc là để làm nũng, nam nhân khóc là để cầu xin y tha mạng. Nhưng y không thể tin được – Vương Liên Hoa cũng khóc! Mà lại còn khóc ở trong ngực y!

Phản ứng đầu tiên là nghĩ người này đang đùa giỡn mình, liền nhẹ giọng kêu: “Wương Liên Hoa? Người sao thế?” Vương Liên Hoa cũng không đáp lại y, chỉ phát ra tiếng nấc khẽ, hé ra gương mặt tuy là bộ dáng cải trang nữ tử, nhưng tâm trạng thống khổ kia, cũng không thể nào che lấp được. Hai mắt nhắm nghiền, chắc hẳn là gặp ác mộng.

Trầm Lăng liền đẩy đẩy hắn, kêu lên: “Wương Liên Hoa, tỉnh lại đi!”

Wương Liên Hoa lại đột nhiên kêu lên một tiếng, dọa y như muốn nhảy dựng.

Thanh âm trầm thấp mà thống khổ, nghe thấy lòng y chột thất lại.

Từ hắn gọi, rõ ràng là: “Mẫu thân”.

Tiếp theo là một trận nức nở như trẻ con.

Nếu không phải chính tai nghe thấy, Trầm Lăng nằm mơ cũng không nghĩ rằng ác ma xinh đẹp tàn khốc kia lúc này đây lại giống như đứa nhỏ bất lực gọi mẫu thân.

Ác ma sở dĩ trở thành ác ma, có lẽ chính bởi vì hắn trưởng thành trong địa ngục.

Không khỏi thở dài một hơi, mặc cho hắn cuộn mình trong lòng y, ôm đầu hắn vùi trong ngực y, dịu dàng như đang ôm ấp một đứa nhỏ lạc đường.

Sau một lúc lâu, Vương Liên Hoa động đậy, đột nhiên đưa hắn đẩy ra, phút chốc ngồi dậy.

Wương Liên Hoa đưa tay lên sờ mặt, thấy ướt át, không khỏi cả kinh, liền hướng qua Trầm Lăng. Trầm Lăng thầm nghĩ đến cá tính của Vương Liên Hoa, chính là không muốn cho người ta biết được chính mình mới vừa rồi trong bộ dáng kia, vì thế y giả vờ như còn đang ngủ. Vương Liên Hoa thấy y ngủ say như vậy, mới yên lòng nằm xuống.

Hai người đều có tâm sự, nên đều giả bộ ngủ, nhất thời trong phòng yên tĩnh đáng sợ.

Đúng là loại yên tĩnh này, khiến cho tiếng bước chân như có như không kia lại càng trở nên rõ ràng.

Ước chừng có bốn năm người, đều là những khinh công không hề tầm thường, cách không xa, lại có tiếng vang nhỏ gần đây.

Hai người đồng thời bừng dậy, liếc nhìn nhau, thu lại hơi thở, vận sức chờ tấn công.

Tiếng đập cửa chợt vang lên, giống như một thanh đao xé toạt màn đêm yên lặng.

10. Chương 9

CHƯƠNG 9

Chỉ nghe thấy bên ngoài Lý đại nương hỏi:” Các vị đại gia có việc gì thế?” Thanh âm cũng có chút run rẩy, hệt như do sợ hãi đám người vừa tới.

Một thanh âm chói tai hỏi:” Đại nương, có phải đã có một trung niên nam tử cùng một nữ tử trẻ tuổi tới đây tá túc có phải không?”

Lý đại nương trả lời:” Không, không có.....”

Thanh âm khác hung hăng nói:” Không có ai sao bên ngoài lại có hai con ngựa?”

Một thanh âm già nua khác vang lên:” Nơi này bắt quá cũng chỉ có mấy gian phòng, lục soát một chút cũng không sao, cần gì hỏi cái lão phụ này!” Lời còn chưa dứt, liền có tiếng rút đao ra khỏi vỏ, Lý đại nương kêu lên sợ hãi, Trầm Lăng rút cuộc cũng không thể nghĩ nhiều, một cước đá văng cánh cửa, liền ra sức hướng về phía nam tử đang đe dọa lão phụ.

Nam tử sửng sốt, không nhúc nhích được gì.

Trầm Lăng cảm giác có chút khác thường, đã không kịp trở tay. Một tấm lưới từ trên trần nhà rơi xuống, thoáng chốc Trầm Lăng đã bị nhốt thật chặt. Trên bàn cơm trong phòng còn duy nhất một ngọn đèn rất nhỏ chiếu tới, lúc đó có năm người, một nam tử thô kệch đang uy hiếp Lý đại nương, còn thanh âm già nua lúc này chính là lão nhân mà y đã hỏi đường lúc giữa trưa ở Ô Hà trấn. Còn có một đôi nam nữ trung niên, tướng mạo hết sức bình thường.

Đối với một sát thủ cao cấp mà nói, luôn phải có gương mặt khiến người khác vừa nhìn là quên. Như thế mới có thể trà trộn bên trong đám người, vô thanh vô tức mà ngấm ngầm ra tay.

Thậm chí ngay cách thức giết người cũng vô cùng bình thường.

Nhưng kỹ xảo của bọn họ lại luôn rất hữu dụng.

Hữu dụng đến nỗi không cần tốn nhiều sức liền có thể nhốt Trầm Lăng trong lưới.

Lão nhân cười nói:” Trầm Lăng trong truyền thuyết, bắt quá cũng chỉ có như thế. Sử dụng một chút kế nhỏ, liền bắt được dễ dàng như trở bàn tay.”

Nữ tử trung niên cười nói:” Trầm Lăng đại hiệp, chắc chắn là không muốn liên lụy đến lão phụ nhân vô tội kia. Còn Vương Liên Hoa lại khôn ngoan hơn, nhưng hần chỉ còn một mình, sợ đánh cũng không đánh lại bốn người chúng ta.” Nữ tử này cố ý nói thật lớn tiếng, chính là muốn cho Vương Liên Hoa nghe được thật rành mạch.

Trong phòng vẫn yên tĩnh, không một người lên tiếng trả lời.

Nam tử thô kệch kêu lên:” Vương Liên Hoa, người nếu không lộ diện, ta nhất định sẽ giết Trầm Lăng!”

Trầm Lăng lắc đầu cười khổ nói:” Các người tội gì lấy ta ra để uy hiếp hần? Ta nếu có chết, cũng chỉ là ít đi một người cùng hần chia sẻ tàng bảo đồ mà thôi, hần vui mừng còn không kịp, như thế nào lại cứu ta?” Lời này đúng như lời nhân sĩ trong giang hồ phỏng đoán, lão nhân kia nghe xong, ngược nhìn y ánh mắt

chợt lóe sáng, nhưng cũng không nói cái gì. Quay đầu nói với nam tử thô kệch kia:” Ngô Lão Thất, người đi vào trong điều tra chút đi.”

Ngô Lão Thất vẻ mặt kháng cự hét lớn:” Diệp Nhị, người biết rõ Vương Liên Hoa nổi tiếng mưu mô xảo quyệt, lại còn là truyền nhân của là Thiên Vân Ngũ Hoa Miên. Người không dám đi vào đã đành, lại còn bảo ta đi trước tiên phong.”

Lão nhân già ho khụ một tiếng nhìn về phía đôi nam nữ trung niên, nhưng bọn họ cũng không muốn đi đầu.

Nguyên nhân cũng chính vì là sát thủ hạng nhất, bọn họ so với những người giang hồ bình thường càng thêm yêu quý sinh mệnh của mình. Bởi vì bọn họ hiểu được: ‘Nếu là đem tính mạng của bản thân đi đánh cược, người chết trước có thể chính là bọn họ.’

Chỉ có làm cho con mồi từ chỗ bí mật đi ra, liền nắm chắc một kích tức trúng. Mà hiện tại con mồi cuối cùng kia, lại đang núp ở trong bóng tối, nhìn trộm thợ săn, cảm giác này thật sự không hề thoải mái.

Huống chi, trong chốn vô lâm người đó lại được mệnh danh là kẻ xảo quyệt nhất, ma đầu này thực sự rất khó đối phó.

Thực chất là bọn hắn ứng trung tróc miết (bắt ba ba trong hồ – có nghĩa là ra tay bắt địch khi địch không còn đường thoát), nhưng lúc này lại thành Vương Liên Hoa ôm cây đợi thỏ.

Căn phòng với hai cánh cửa hé mở không một tiếng động, lúc này thoát nhìn hệt như Diêm La điện thường khiến người sợ hãi.

Trầm Lăng lại đột nhiên nở nụ cười.

Cười một cách vô tư.

Cười đến nỗi mấy người kia đều có chút chột dạ.

Nam tử trung niên hỏi:” Người thua ở trong tay bọn ta, còn có thể cười được sao?”

Trầm Lăng đột nhiên ngừng cười, nghiêm mặt nói:” Cười các người tính toán trăm phương nghìn kế, rốt cuộc lại không dám ra tay.” Vừa dứt lời, chỉ nghe cửa sổ trong phòng phát ra một tiếng, có một bóng đen nhảy ra ngoài, thẳng lướt qua cửa ngoại viện, trong chớp mắt liền không thấy nữa.

Nữ tử trung niên kêu to một tiếng:” Quả nhiên trốn, mau đuổi theo!”

Lão nhân lại kêu lên:” Dừng! Ai biết được đây có phải là kế diệu hồ ly sơn hay không!”

Trầm Lăng vẫn cười ha ha nói:” Tất nhiên là nếu muốn chạy, hắn đã sớm chạy, cần chi phải chờ đến lúc này. Vương Liên Hoa đến tột cùng vẫn có vài phần trượng nghĩa sao.”

Nữ tử trung niên nghe được nhú mày nói:” Ta nói Trầm Lăng dù là ai đi chăng nữa, cũng chỉ là vật thể thân. Ta nếu là Vương Liên Hoa, tuyệt đối sẽ không cứu người mà làm liên lụy đến mình.”

Lão nhân lúc này cũng cảm thấy không chắc chắn, tình hình lại như thế này, rõ ràng đây là thời cơ tốt để bắt Vương Liên Hoa, nếu hắn thật sự chạy thoát, khó có cơ hội lần sau. Chỉ đành cắn răng nói:” Chu Tứ, Ngô Thất, các người theo ta đuổi theo xem sao, Ngũ Nương người ở lại canh chừng bọn họ.” Nói xong lão nhân liền vụt đi ngay, Chu Tứ cùng Ngô Thất cũng đuổi theo ra ngoài.

Nhất thời trong phòng lại yên tĩnh, chỉ nghe thấy thanh âm Lý đại nương ghen ngào, chắc chắn là cực kì sợ hãi, muốn khóc rồi lại không dám khóc, rơi vào tình cảnh này thì người bình thường ai lại chẳng hoảng sợ.

Ngũ nương hiển nhiên vẫn là có chút đề phòng, chăm chăm nhìn vào cánh cửa tối om kia, sợ Vương Liên Hoa vẫn còn trong đó mà bất ngờ xông ra.

Đột nhiên có một trận gió, thổi tắt ngọn đèn le lói trên bàn.

Sau đó là tiếng của một người nhảy xuống.

Ngọn đèn lại sáng trở lại, Vương Liên Hoa đã mỉm cười đứng bên cạnh ngọn đèn, bóng hắn trải dài dưới đất, che lấp ngọn đèn, nói:” Tối nay gió thật lớn.”

Trầm Lãng cười khổ nói:” May mà ta vẫn còn sức lực.” Một bên vắt vẻo thoát ra khỏi cái lưới.

Ngũ nương dường như đã muốn té ngã trên mặt đất, không nhúc nhích được gì.

Lý đại nương chỉ yên lặng nhìn bọn họ, nói cũng nói không nên lời.

Vương Liên Hoa nói:” Đại nương, nơi này thật sự nguy hiểm, người mau chạy nhanh đi, tránh rơi vào tay bọn cường đạo.”

Lý đại nương muốn chạy đi, nhưng chân lại mềm nhũn, loạng chạng ngã xuống đất. Vương Liên Hoa cũng không nói gì, chỉ nhẹ nhàng đỡ lấy lão phụ nhân, lập tức đi thẳng ra ngoài cửa, nói:” Đại nương, người nên đi lên trần trên tìm con của bà đi.”

Đại nương rơi lệ:” Đêm hôm khuya khoắc, ta lại không biết cưỡi ngựa, nếu gặp phải thổ phỉ, thì ta biết làm sao đây? Xin hai vị thương xót, tiễn ta đi một đoạn.”

Vương Liên Hoa nghe vậy, thở dài:” Cũng được.” Liền lên ngựa, nhìn Trầm Lãng nói:” Chúng ta tạm thời hộ tống lão phụ nhân rời khỏi đây.”

Trầm Lãng nói:” Được.” rồi cũng lên một con ngựa khác.

Lập tức tình thế ngay lúc đó, thay đổi khôn lường.

Ánh sáng chợt lóe , một tiếng kêu đau đớn vang lên.

Chỉ thấy Lý đại nương ngã trên mặt đất, tay trái thì bị cái roi ngựa quấn chặt, trong tay lại còn cầm một đoản đao lóe sáng.

Trầm Lãng ngượng ngùng cười nói:” Ta còn tưởng rằng người cũng bị gạt” Vung tay lên, liền thu hồi cái roi ngựa.

Vương Liên Hoa cười lạnh nói:” Ta cũng không phải là người đại nhân đại nghĩa như Trầm Lãng.”

Lý đại nương nằm trên mặt đất vô cùng lo lắng, lại oán hận nói:” Sao các người biết, sao các người biết.....?”

Trầm Lãng nói:” Cũng không có gì, chỉ là những người kia tên gọi là Diệp Nhị, Lão Tứ, Ngũ Nương, Lão Thất, liền đoán rằng ít nhất cũng phải có bảy người. Hôm trước ở Ô Hà Trấn có hai người, cộng thêm bốn người kia, lại chỉ có sáu người, còn thiếu một người. Huống chi mới vừa nãy lúc bọn họ truy đuổi lại đi cả ba người, chỉ để lại một người là Ngũ Nương canh gác, hiển nhiên là bất thường.”

Vương Liên Hoa cười nói:” Trầm Lãng, không ngờ người lại có thể suy nghĩ được như thế. Thật đúng là không uống công ta cứu người đến liên lụy chính mình.” Rõ ràng là lấy lời ban nãy của Ngũ nương châm chọc y, Trầm Lãng cũng chỉ có thể cười khổ.

Vương Liên Hoa nhảy xuống ngựa, đến gần Lý đại nương oán hận đá một cước, tay nắm lấy tóc của lão phụ nhân, nhìn ánh mắt của lão cười lạnh nói:” Đôi mắt là cửa sổ tâm hồn, hai mắt này, chính là đôi mắt của một người mẹ hiền từ, nhưng lại ở trên mặt của người, thật đúng là đáng tiếc. Hay đem nó tặng cho ta, người thấy như thế nào?”

Lý đại nương sợ hãi đến nỗi không thể phát ra âm thanh, chỉ thấy bàn tay trắng trẻo tinh tế vuốt lên mặt lão, hai ngón tay chỉ thẳng vào dưới mí mắt phải của bà.

Ác ma kia lại cười.

Cười đến mỹ lệ hết như đóa hoa nở rộ trong đêm tối.

Thanh âm có chút ôn nhu:” Ta bắt đầu đây.....”

Hai mắt nhắm nghiền, thân thể căng thẳng, chuẩn bị chịu đựng hiện thực tàn khốc.

Tiếng kêu thảm thiết đã ẩn sâu ở trong lòng, chỉ chờ một hơi phá vỡ cổ họng.

Nhưng lực nhấn từ ngón tay trên mắt lão phụ nhân lại đột nhiên biến mất.

Lời nói Trầm Lãng lúc này hết như thiên âm:” Giữ lão lại đi, còn có chút tác dụng.”

11. Chương 10

CHƯƠNG 10

Tay của Vương Liên Hoa rất đẹp. Bàn tay nhắn mịn, mười ngón thon dài linh hoạt.

Trầm Lăng có chút mê muội khi nhìn vào hai bàn tay này, trên tay các mạch máu màu xanh nhạt bởi vì dùng sức mà hiện lên, da thịt trắng nõn hiện ra dưới ánh sáng mà ửng đỏ, cuối cùng bình thản vô lực mà buông xuống, toàn bộ quá trình hết như một hồi vũ đạo hoạt sắc sinh hương.

Bàn tay như có linh hồn, biểu hiện như vô cùng đau đớn, oán hận mà run run, lại khác xa so với đôi mắt ung dung kia càng như thể biểu đạt tâm tình ở sâu trong nội tâm.

Thở dài một hơi, rốt cục buông ra.

” Ba người lúc này bị người dụ đi nhất định sẽ mau chóng quay về, nếu không giải quyết bọn họ, chắc chắn sẽ không thể sống yên ổn.” Trầm Lăng khẽ mỉm cười nhìn Lý đại nương nói, ” Phiên người đem lưới nhốt ta lại giống như lúc đầu.”

Vương Liên Hoa vỗ tay cười nói:” Không ngờ Trầm đại hiệp lại cũng như thế, trông giống như tiểu nhân trả thù.” Mới vừa rồi còn bộ dáng kịch liệt, nhưng giờ đã hoàn toàn không thấy.

Lại trở về vẻ lãnh tĩnh, hài hước, thông minh, xảo quyết, làm chuyện xấu cũng đặc trưng theo phong cách của Vương Đại công tử.

Lý đại nương nào dám không ngoan ngoãn nghe lời Trầm Lăng.

Biết rõ là gài bẫy đồng bọn, dự đoán sẽ không thể yên ổn.

Nhưng dù là gì đi chăng nữa, so với việc rơi vào tay ác ma kia thì còn tốt hơn ngàn lần. (quyết định rất chi là sáng suốt =]])

Đôi bàn tay lúc này lặng lẽ đặt phía sau. Trên cổ tay trắng trẻo tinh tế mới vừa rồi bị Trầm Lăng cầm chặt còn lưu lại dấu vết hơi đỏ, khiến người nhìn thấy phải đau lòng.

Chính là nếu lúc đó Trầm Lăng không ngăn cản, chỉ sợ trên hai bàn tay này đã dính đầy máu tươi, từng giọt từng giọt đỏ sẫm, đôi mắt của lão phụ nhân ở trong tay của hắn. Trước cảnh tượng đầm máu đó, gương mặt ác ma xinh đẹp này nhất định sẽ rất phấn khích.

Nghĩ đến đây, lão phụ nhân đột nhiên cảm thấy toàn thân rét run, muốn nôn mửa.

Một tiếng huyết còi bén nhọn, vang vọng khắp bầu trời đêm..

Diệp Nhị nghe thấy thanh âm như thế trong lòng không khỏi vui vẻ, nói:” Đại nương chỉ sợ đã hạ thủ, Vương Liên Hoa sử dụng kế ‘điệu hổ ly sơn’ cũng thật là cao minh, nhưng lại không nghĩ tới chúng ta còn có chiêu cao hơn.

Chu Tứ cùng Ngô Thất ha ha cười nói:” Trầm Lăng kia như thế mà còn dễ dàng rơi vào tay chúng ta, Vương Liên Hoa bất quá cũng chỉ có vậy.”

Ba người nhìn nhau cười to, hoàn toàn không còn vẻ ngăn cách cùng gượng gạo mới rồi khi tranh luận ai tiến vào.

Bởi vậy, bọn họ lần này đi vào phòng đều thực sự sáng khoái.

Dù là có chút do dự, nhưng khi nhìn đến hai người trên mặt đất cùng Lý đại nương đứng đối diện với bọn họ cũng đã tan thành mây khói, vì vậy cũng không trì hoãn bước đi.

Thế nên, khi lúc bọn họ đến gần nhìn Lý đại nương cũng đủ thấy rõ ràng trên mặt lão biểu tình kỳ quái, đã không còn kịp nữa rồi.

Vương Liên Hoa từ mặt đất mỉm cười đứng lên, nhìn đến ba người bị mắc trong cái lưới không biết về mặt nên khóc hay nên cười, cảm thấy phi thường có thú vị. Nghĩ thầm rằng Trầm Lăng lúc này bị bắt, chỉ sợ cũng là bộ dáng này, liền quay đầu lại nhìn Trầm Lăng.

Trầm Lăng cũng đang nhìn hắn, vẻ mặt bất đắc dĩ cười. Giống như muốn che giấu sự xấu hổ của mình, cúi đầu sờ sờ cái mũi.

Vương Liên Hoa đột nhiên cảm thấy y thực đáng yêu.

Đối với đám người kia đuổi lưng biếng nhác:” Quấy rầy giấc mộng đẹp của ta, phạt các người gác cửa suốt đêm.”

Nghênh ngang đi vào trong phòng ngủ, hướng thẳng lên giường nằm, ngửa đầu lên lại đột nhiên bắt gặp ánh mắt đen láy của Trầm Lăng.

” Này này, có thể nào nhường chút chỗ cho ta.”

” Người ngủ trong phòng Lý đại nương đi.”

Trầm Lăng cúi đầu nhìn hắn cười:” Tại hạ dễ dàng bị người khác ám toán, ngủ cùng Vương công tử an tâm hơn.” (tất cả chỉ là ngụ ý =A=)

Hơi thở ấm áp phả vào mặt hắn, khiến lỗ tai hắn ngứa ngáy.

Khuôn mặt kia gần trong gang tấc, vẫn là bộ dáng lang trung bán thuốc, nhìn đến phiền lòng người.

Vương Liên Hoa duỗi tay kéo xuống tấm màn mỏng dịch dung do được vật tạo thành, gương mặt anh tuấn mình lảng lại khiến người buồn bực. Không khỏi nhớ tới mối hận cũ khi y kết hôn cùng nữ tử hắn yêu thích, liền nghĩ trêu chọc y, lại giả giọng điệu nữ tử nói: “Trầm tướng công, người, người là người đã có thê thất, xin hãy tự trọng.” Một đôi mắt như hoa đào, vẻ mặt ai oán đầy nhu mì, quả thật là lấy giả làm thật, khiến Trầm Lăng nhìn xem liền đỏ khóc đỏ cười.

Trầm Lăng cũng dùng tay lột lớp cải trang trên mặt ra, cười khổ nói:” Nam nhân rất tốt, phần nữ nhân làm cái gì.”

Khuôn mặt tuấn mỹ giận đến ngừng hô hấp nhưng cố gắng kiềm chế.

Chủ nhân gương mặt kia lại có vẻ trào phúng:” Còn người có người vợ tốt như Chu Thất Thất, còn leo lên giường nam nhân làm cái gì.” Miệng lưỡi độc ác, không buông tha cho Trầm Lăng.

Y biết rõ hắn muốn chọc tức , nên cũng không quan tâm.

Vương Liên Hoa cũng không để ý đến y, nghiêng thân mình qua một bên ngủ.

Trầm Lăng lại ngủ không được.

Mới vừa rồi Vương Liên Hoa nhắc tới Thất Thất liền bất giác nhớ ra chính mình lâu nay cũng không nghĩ đến Thất Thất. Gặp bao nhiêu phong ba trắc trở, luôn phải tìm cách ứng phó với những âm mưu thủ đoạn lúc công khai lúc ngầm ngấm, tình hình về vợ con, tất nhiên cũng phải tạm gác qua một bên. Lúc này đột nhiên nhớ tới, cảm giác đặt biệt động lòng.

Kim lòng không được liền mỉm cười. Trong hình dung của y, Thất Thất đích xác là một nữ nhân tốt.

Nàng đối với con y là một mẫu thân hiền lành, đối với y là một thê tử xinh đẹp, cũng giống như những thiếu nữ bình thường khác thấy y liền si mê, làm nũng. Nàng thích rúc người vào trong lòng y, thân thể mềm mại, hơi thở thơm ngát mà ngọt ngào.

Nhớ tới Thất Thất, tràn đầy tình cảm ôn nhu, muốn theo yết hầu tràn ra.

Về con trai của y, Trầm tình hiện tại thân thể chắc đã tốt lên nhiều, nhất định sẽ có thể như những đứa trẻ bình thường khác chạy trốn, chơi đùa dưới ánh mặt trời.

Bên cạnh Vương Liên Hoa bất chợt động dậy, đụng tới cánh tay y, đưa y từ những kí ức kia trở về thực tại.

Bất đắc dĩ nhìn xem thấy hắn đột nhiên xoay người, đá chân, sau đó dường như cảm thấy lạnh, lại rúc người vào trong lòng y. Vì thế y quyết định buổi sáng ngày mai nhất định phải giáo huấn lại tư thế ngủ có vấn đề của hắn, nói cho hắn biết thân là nam nhân, không thích ôm nam nhân khác ngủ.

Khẳng định với tính tình của hắn nhất định sẽ trào phúng cắn ngược lại y, hắn nói xong những lời cay độc luôn chớp mắt nhìn y, ánh mắt lân lân hiện ra dưới mi mắt, vẻ mặt lãnh đạm như cảnh liễu, rồi sau khi luôn nhìn bộ dạng nói không nên lời của y, kim lòng không được hiện ra nụ cười đắc ý trên khóe môi. Ngay sau đó vẻ ung dung thông tuệ trên gương mặt, hết như thần sắc hoạt bát của những hài tử, khiến người không đành lòng trách tội.

Hắn lúc này ngủ vô cùng yên bình, biểu tình mỹ lệ tàn khốc thường ngày đã sớm tan đi như mây khói, chỉ để lại nét đơn thuần hết như hài tử đang say ngủ. Đôi môi khẽ động, như đang thấp giọng nói những lời vô nghĩa không thể nghe được.

Cười, nghĩ thầm rằng: “Nếu là người khác thấy bộ dạng lúc này của hắn, chỉ sợ phải dụi mắt một vạn lần mới có thể tin tưởng chính mình không có nhìn lầm, hoặc là trực tiếp cảm rơi xuống đất.

Mãi mê với những tưởng tượng thú vị, Trầm Lăng rốt cục cũng tiến vào mộng đẹp.

Đương nhiên, buổi sáng lúc Vương Liên Hoa tỉnh lại, phát hiện hai người đang trong tư thế đó, liền đá Trầm Lăng xuống giường, Trầm Lăng vô tội ngồi trên mặt đất lạnh như băng nhìn hắn, hắn phi thường nghiêm túc nói với y:” Ta thân là một người nam nhân, không thích bị nam nhân khác ôm ngủ.”

12. Chương 11

CHƯƠNG 11

Đang mộng đẹp chợt bị người khác làm bừng tỉnh, phi thường cảm thấy mất hứng, hơn nữa còn bị người kia đá xuống giường như vậy nên vô cùng chật vật.

Người kia hững hờ, giấc ngủ thoải mái, tâm tình dường như cũng tốt, làm như không có việc gì, từ trên cao nhìn xuống, hắn nói: “Hôm nay trời sáng không khí trong lành, thực là một ngày tốt để lên đường.”

Trầm Lăng từ mặt đất đứng lên, đầy châm chọc nói: “Chỉ sợ đoạn đường tiếp theo rất hoang vắng, e rằng ngay cả sơn thần thổ địa miếu cũng sẽ có mai phục. Chỉ sợ khó tránh khỏi việc phải bôn ba liên tục mấy ngày.” Nói vừa xong, liền thấy Vương Liên Hoa đang tươi cười nhất thời cứng ngắt, vì thế tâm tình của y chuyển biến tốt hơn một chút.

Vương Liên Hoa thở dài một hơi nói: “Đành thế, tương lai trước sau gì cũng bị phục kích, như vậy cũng tốt.” Hắn đứng dậy, đi ra ngoài cửa, nhìn thấy đám người bị điểm huyết, cả đêm không thể động đậy, ngông nghênh hỏi han: “Có điểm tâm sáng chưa?”

Mấy người kia mặt đối mặt nhìn nhau, dở khóc dở cười. Trầm Lăng thấy thế, cũng chỉ lắc lắc đầu, tự mình vào bếp tìm được vài cái bánh bao, liền bỏ vào trong túi cột lại, lấy thêm chút nước, đi ra nói với Vương Liên Hoa: “Chúng ta tạm thời đi thôi.”

Vương Liên Hoa nhíu mày nói: “Những người này, giữ lại càng thêm vướng bận, không bằng phóng lửa đốt hết luôn.” Hắn nói lời này sắc mặt không thay đổi, mấy người kia sợ đến nổi mặt xám ngắt. Nhìn bộ dáng bọn họ như vậy, rồi lại cười nói: “Ta chỉ là nói đùa thôi mà, Trầm đại hiệp đâu cho phép ta tùy ý sát sinh a?”

Thấy hắn vui thú trêu chọc những người kia, Trầm Lăng cũng không quản hắn, tự mình dắt ngựa đi ra ngoài. Vương Liên Hoa liền theo sau, cười nói: “Trầm đại hiệp, lần này sao không khuyên bọn họ đừng tham dự vào chuyện này nữa?”

Trầm Lăng nói: “Hắc đạo đã muốn ra tay, xem ra bạch đạo không lâu sao cũng sẽ nhúng tay vào, vẫn là nên giữ gìn khí lực để đối phó với những gì diễn biến tiếp theo.” Giống như tự giễu, Vương Liên Hoa cũng là đã hiểu ý nghĩa trong lời này, ảm đạm cười nói: “Nếu như không có Trầm huynh một lòng giúp đỡ, việc này của tại hạ tất nhiên sẽ không thuận lợi như thế. Ân nghĩa của Trầm huynh, tại hạ khắc cốt ghi tâm.”

Hắn nói lời này trông cực kỳ thành khẩn, Trầm Lăng nghe xong chỉ phải cười khổ nói: “Vương công tử cần gì phải khách khí như thế, tính mệnh của Tinh nhi là người cứu, cho nên tại hạ đem tính mệnh của chính

mình tặng cho người.” Vương Liên Hoa nghe xong lời này, sắc mặt buồn bã, liền không nói từ nào cũng tự lên ngựa. Sau một lúc lâu mới cười nói: “Nếu đã là như thế thì đành vậy.” Hắn lập tức gíu roi quất ngựa chạy đi. Trầm Lăng cảm thấy khó hiểu, không biết vì nguyên do gì mà hắn như vậy, nhưng cũng không hỏi hắn, chỉ phi ngựa đuổi theo.

Hai người đi qua nơi hoang dã được hơn phân nửa ngày, đều là yên lặng không nói gì. Tuy vùng Tây Bắc lúc này đang là mùa xuân tươi đẹp, nhưng nơi này đất hoang trống trải, bão cát lại vô cùng lớn, cũng không phải cảm thấy dễ chịu gì. Mấy ngày trước đây Vương Liên Hoa còn rất hứng trí, nói chuyện chọc cười, tuy ngôn ngữ có chút kỳ quái, cũng là khiến cho đoạn đường đi bớt nhàm chán. Lúc này hắn lại không nói lời nào, Trầm Lăng đột nhiên cảm thấy chung quanh tĩnh lặng quá mức.

Nhìn quanh bốn phía, một mảnh hoang dã mờ mịt, thực sự trời đất có chút âm u, không thể cảm nhận là đang ở nơi nào.

Phía trước người nọ, vạt áo tung bay, tư thái xuất thần, cứ như là nếu hắn muốn gió thuận cũng có thể thổi ngược. Không biết từ đâu, lại cảm thấy thân ảnh cùng với khuôn mặt của hắn dường như rất cô đơn.

Đột nhiên liền nhớ tới nhiều năm trước, hình ảnh thiếu niên rời đi trong đêm trăng.

Khi đó y nhìn hắn rời đi, nhìn rất lâu.

Nếu nói không phải không có vài phần thương tiếc, cũng là gạt người. Nhưng thân ảnh thiếu niên này thân ảnh lại cực kỳ kiêu ngạo, không chấp nhận việc người khác đối với hắn thông cảm.

Hắn cần sự thông cảm sao? Trầm Lăng cười khổ ngăn chặn dòng suy nghĩ miên man của mình, thông cảm, việc này chính là hạ thấp hắn sao?

Cường giả (người mạnh mẽ) vĩnh viễn khinh thường thái độ cầu xin thương xót.

Thấy hắn quay đầu lại, không ngờ là vẻ mặt vân đạm phong thanh (thanh khiết), nhẹ nhàng như mây gió, đuôi lông mày cùng khóe mắt kia như dẫn theo xuân ý, cười yếu ớt: “Trầm đại hiệp, buổi sáng người nói, sơn thần thổ địa miếu cũng khó tránh khỏi có mai phục, chúng ta đánh cược một phen, thổ địa miếu phía trước, rốt cuộc có mai phục hay không?”

Nhìn theo ngón tay hắn, phía trước quả nhiên có một thổ địa miếu, tuy rằng cũ nát, nhưng tựa hồ vẫn có chút hương khói.

Trầm Lăng nhất thời đem những suy nghĩ vừa rồi dẹp qua một bên, quay về hiện tại cười nói: “Đánh cược cái gì?”

Vương Liên Hoa cười: “Người thua sẽ phải đáp ứng người thắng một điều kiện, người thấy như thế nào?”

“Được thôi, ta đánh cược là có mai phục.”

“Làm thế nào bây giờ, ta cũng nghĩ giống người, phải đánh cược như thế nào đây?”

Trầm Lăng ha ha cười nói: “Vậy cược xem trong lần phục kích này ta và người ai chết trước, xem ra không biết ai có thể thắng đây.” Ngay lập tức y vung dây cương, ngựa liền nhanh như chớp nhắm thẳng đến thổ địa miếu. Vương Liên Hoa làm sao yếu thế hơn được, cũng phóng ngựa mau chóng đuổi theo.

Biết rõ không thể tránh khỏi nguy hiểm, khiêu chiến với vận mệnh của chính mình cũng thực lạc thú.

Bên trong thổ địa miếu không có ai.

Hay nói là không có người nào còn sống.

Ba người nằm trên mặt đất, đều là trang phục đạo sĩ, trong tay còn cầm vũ khí, chắc chắn vừa mới bị giết chết. Vương Liên Hoa cười nói: “Người sống mai phục không được, liền đối người chết đến mai phục, xem ra ván cược này, không thể cược rồi.”

Sắc mặt Trầm Lăng thay đổi, rùng mình nói: “Đội đã, người đó trông có chút quen thuộc.” Y liền tới gần, nâng gương mặt người nọ trên mặt đất nhìn xem, là một người đàn ông có gương mặt tuấn tú. Liền không khỏi thốt lên: “Người này chẳng phải là đệ tử Hành Sơn phái – Khổng Cẩm sao!”

Vương Liên Hoa nhíu mi nói: “Khổng Cầm, cái tên này có chút quen thuộc.” Hắn cúi đầu nhìn kỹ, cũng vô cùng kinh ngạc nói: “Chính là hắn!”

Trầm Lăng nghi hoặc nói: “Người cũng biết hắn sao?”

Vương Liên Hoa cười nói: “Người này đã từng thay sư phụ hắn đến cầu xin ta, bị ta nói hắn phải lấy chính tính mệnh mình ra đổi, kết quả hắn sợ quá mà liền bỏ chạy. Không nghĩ hôm nay gặp lại, đã không còn trên đời này.”

Trầm Lăng tỉ mỉ xem xét bốn phía, đột nhiên thất thanh kêu lên: “Người xem!”

Vương Liên Hoa liếc mắt nhìn một cái, nhưng lại cũng ngây dại.

Chỉ thấy ở góc tay trái Khổng Cầm, có một hình vẽ do vết máu hắn lên, nghĩ chắc là hắn trước khi chết đã lưu lại.

Rõ ràng là hình dạng một đóa hoa đào.

Trên giang hồ này, ai mà chẳng biết hoa đào chính là ẩn kí của Vương Liên Hoa. Vương Liên Hoa nhìn vừa thấy, lập tức lấy từ trong lòng ngực một chút bột gì đó, hướng vết máu kia mà rắc lên. Trầm Lăng giữ chặt hắn nói: “Người làm cái gì vậy?”

Vương Liên Hoa kêu lên: “Người cũng thấy đó, người này rõ ràng không phải ta giết. Ta cũng không muốn vô duyên vô cớ gây thù chuốc oán với Hoành Sơn phái.”

Trầm Lăng nói: “Chuyện này có lẽ không phải do người.”

Vương Liên Hoa cười lạnh nói: “Nhưng mà đồng môn của hắn nhất định nghĩ hung thủ là ta.”

Trầm Lăng nghe xong, ngây người ngẩn ngơ, liền buông tay hắn ra. Ngoài cửa miếu đột nhiên có một người thốt lên: “Đại sư huynh! Ngũ sư đệ! Thất sư đệ!”

Hai người kia nhất thời chỉ nghĩ đến vết tích hoa đào vẽ bằng máu, vì thế lại không có để ý đến tiếng bước chân bên ngoài. Người nọ đã phá cửa xông vào, vừa lúc gặp Vương Liên Hoa đang rắc rắc bột phấn, không khỏi kêu to: “Người, các người làm gì?”

Vết tích hoa đào bằng máu bị bột kia rắc lên dần dần nhạt đi, rốt cục biến mất không thấy.

Nhưng hết thấy quá trình này, lại rõ ràng hiện lên trước gương mặt người nọ.

Mà lúc người kia tới, không lâu thì rõ ràng đã kêu tên bọn họ: “Trầm Lăng! Vương Liên Hoa!”

Vương Liên Hoa lẩm bẩm nói: “Lúc này, thật sự là bị mai phục rồi.”

13. Chương 12

CHƯƠNG 12

Người chạy đến kia là một thanh niên cỡ chừng hai mươi ba, mười bốn tuổi, dáng người bình thường, tướng mạo trung hậu, một đôi mắt có hồn sáng ngời, khiến người ta ấn tượng sâu sắc, nhị đệ tử phái Hành Sơn – Thạch Tĩnh Viễn. Thạch Tĩnh Viễn cùng Khổng Cầm, là hai đồ đệ Hành Sơn phái mà chương môn Minh Hư đạo nhân rất mực yêu quý, võ lâm nếu có chút hội họp, liền dẫn hai người bọn hắn tham dự, bởi vậy Trầm Lăng cũng nhận ra. Thấy hắn trợn mắt há hốc mồm, thoáng phản ứng liền kêu: “Đại sư huynh!” Tiến đến ôm lấy thi thể Khổng Cầm, liền khóc không thành tiếng.

Vương Liên Hoa mặt lạnh nhìn bộ dáng hắn, cười nói: “Lúc này, làm hậu sự là thích hợp nhất, vừa đúng 1

Thạch Tĩnh viễn cực kì phẫn nộ, đôi mắt gắt gao trừng Trầm Lăng nói: “Ta nghĩ Trầm Lăng đương thời là một đại hiệp trượng nghĩa, không nghĩ lại cùng Vương Liên Hoa cấu kết, ta cùng với các huynh đệ Hành sơn phái không hề có thù oán gì với các người, thế nhưng lại hạ thủ vô cùng độc ác!”

Trầm Lãng cười khỏ một tiếng, nói:” Thạch huynh, trong chuyện này có hiểu lầm, chúng ta cũng vừa mới tới, thấy khác thường mới tiến vào xem xét.”

Thạch Tĩnh Viễn cười lạnh nói:” Người cho ta là đứa con nít mới lên ba à?”

Vương Liên Hoa cười khanh khách nói:” Người nếu là thật sự đứa con nít ba tuổi, thì chúng ta sẽ không cần thiết phải giết người.”

Thạch Tĩnh Viễn gào lên:” Người không giết ta, ta sẽ giết người!” Phút chốc hần từ mặt đất nhảy dựng lên, một chưởng liên hướng thẳng tới ngực Vương Liên Hoa, sức mạnh như vũ bão.

Nhưng làm sao có thể đụng được tới Vương Liên Hoa!. Hần cứ như là chưởng vào không khí, Vương Liên Hoa trước mặt thế kia nhưng thoảng chốc đã biến mất. Thạch Tĩnh Viễn mặt tái nhạt, ngừng tay lại, thì bỗng nghe Vương Liên Hoa cười nói:” Công phu như vậy cũng dám khoe khoang sao?”

Hai ngón tay, đã để sau gáy của hần, đang ở chỗ mạch đập, chỉ cần dùng một chút lực đạo, liền có thể cắt đứt huyết mạch của hần.

Mà hần thậm chí còn không thể nào hiểu được, Vương Liên Hoa như thế nào lại ở phía sau hần. (chuyện! Vương nhà ta mà ^U^)

Ngón tay mềm mại, tinh tế, dường như trên ghẹo lướt dọc theo mạch đập. Mỗi lần như thế, trên người Thạch Tĩnh Viễn liền nổi hết da gà, hần lúc này động cũng không dám động, mồ hôi lạnh ròng ròng chảy xuống.

Thạch Tĩnh Viễn chỉ có thể trừng mắt nhìn Trầm Lãng, vốn là vẻ mặt vô cùng căm phẫn, nhưng trước sức mạnh của ngón tay kia, liền không khỏi sợ hãi cực độ, khiến cho gương mặt càng trở nên kì quái.

Trầm Lãng lại nở nụ cười.

Nói đúng bốn chữ:

” Hậu sinh khả úy.” (hậu sinh : những người đời sau; khả úy : tài giỏi hơn)

Thạch Tĩnh Viễn đột nhiên cảm thấy thoải mái hẳn ra, hai ngón tay tử thần kia, không ngờ đã rời đi.

Trầm Lãng đã chặn cánh tay Vương Liên Hoa lại, nhanh chóng kéo Vương Liên Hoa bay ra ngoài cửa thỏ địa miếu, nhảy lên lưng ngựa.

Kéo dây cương, ngựa liền nhanh như chớp mà phi đi.

Nhìn lại, quả nhiên có mấy người cưỡi ngựa, từ xa xa phóng nhanh đuổi theo.

Không khỏi thở dài:” Nếu không phải lần này đi cùng người, thật không biết là trên giang hồ này lại có cao thủ trẻ tuổi như vậy, là bậc thầy về cả võ công lẫn mưu mô quỷ kế.”

Vương Liên Hoa cười nhạo nói:” Tâm kế thì có thể, chứ võ công thì ta vẫn còn kém.”

Trầm Lãng thở dài:” Người ở trong cuộc, tất nhiên là không hiểu rõ. Người ra tay lúc đó, rõ ràng là có thể nhanh hơn, nhưng lại cố ý chậm lại, mọi việc như nằm trong lòng bàn tay của người. Theo ta thấy, nếu người thật sự muốn ra tay, hần tất nhiên không thể trốn thoát.”

Vương Liên Hoa sắc mặt thay đổi, không nói lời nào. Quay đầu lại nhìn, những người đuổi theo phía sau, càng lúc càng gần.

Trong lòng biết có khác thường, quay đầu lại nhìn xuống đã thấy, dưới thân con danh câu (ngựa nổi tiếng) trăm dặm mới có một, nhưng lúc này miệng con ngựa lại sùi bọt mép, hai chân mềm nhũn.

” Ngay cả con ngựa người cũng không tha.” Trầm Lãng cười khỏ nói, ” Nghĩ thế nào cho chu toàn đây!”

Vương Liên Hoa lập tức nhảy xuống, khẽ cười nói:” Điều đó không quan trọng, mau đưa ngựa đến đây.”

Ước chừng có sáu mươi bảy người, đều là trang phục đạo sĩ. Cầm đầu một người mặc đạo bào màu trắng, mắt phượng mày ngài, có chút cốt cách của người hành đạo, đúng là chưởng môn Hành Sơn phái- Minh Hư đạo nhân. Theo sát sau sư phụ Minh Hư đạo nhân là đệ tử Minh Huyền, thân hình có chút mập mạp, da

ngắm đen, hai mắt hào quang bắn ra bốn phía, vừa thấy liền biết nội công người này cũng thuộc hàng cao thủ. Hai người đứng đầu Hành Sơn phái, trong chốn võ lâm có thể xem là tuyệt đỉnh cao thủ, nếu đồng loạt ra tay, Trầm Lăng cùng Vương Liên Hoa nhất định là không thể toàn thân nguyên vẹn. Trầm Lăng cùng Minh Hư đạo nhân đã có vài lần gặp mặt, xưng hô với nhau cũng cực kì kính trọng, liền ôm quyền nói: "Tiền bối, chuyện này thật là có hiểu lầm."

Khổng Cầm là đệ tử Minh Hư đạo nhân hết mực yêu quý, chính mắt thấy đồ đệ thân yêu chết, Minh Hư tất nhiên là cực kì cảm phẫn, lập tức lạnh lùng thốt: "Hiểu lầm? Vương công tử cố tình xóa đi chứng cứ, đồ đệ tại hạ tận mắt nhìn thấy, chẳng lẽ cũng là hiểu lầm?"

Vương Liên Hoa cười khanh khách nói: "Nếu là tại hạ giết người, hắn còn có cơ hội lưu lại chứng cứ sao?"

Trầm Lăng cười khổ một tiếng, trong lòng cũng hiểu được lời Vương Liên Hoa quả nhiên là nói thật. Nhưng vào trong tai Minh Hư đạo nhân, thì lại giống như một câu châm chọc. Minh Huyền nổi tiếng bản tính nóng nảy, nhin không được, kêu lên: "Chứng cứ vô cùng xác thực, còn biện minh cái gì!" Lập tức liền nhảy xuống ngựa, tay rút trường kiếm. Hào quang lóe sáng, mũi kiếm nhọn sắc, quả nhiên là một bảo kiếm.

Vương Liên Hoa khẽ cười nói: "Nói bất quá là muốn đánh nhau, đúng là tục nhân, người cùng thanh bảo kiếm sáng ngời kia, thật có chút xứng đôi."

Minh Huyền nổi giận gầm lên một tiếng, giương kiếm bổ tới. Vương Liên Hoa nghiêng người tránh được, cười nói: "Chính xác là quá kém!"

Vừa dứt lời, liền thấy trong tay Vương Liên Hoa hào quang chợt lóe.

Là một đoản đao.

Ngắn nhỏ tinh xảo, giống như là thứ nữ nhân chuyên sử dụng để phòng thân.

Đao dài không đến một thước, thanh nhuyển sắc sảo, ở dưới ánh mặt trời xem ra giống như hoàn toàn trong suốt. Phản chiếu màu của ống tay áo, liền có màu đỏ ửng vô cùng đẹp, giống như màu khuôn mặt cô gái xấu hổ làm động lòng người.

Đẹp đến nỗi người kia quên mất rằng nó thật sự cũng là một vũ khí lợi hại.

Minh Huyền không khỏi sửng sốt.

Bên cạnh, đệ tử cũng có chút ngạc nhiên, liền có tiếng người xì xào: "Chẳng phải chỉ có nữ nhân mới dùng tiểu đao như vậy thôi sao?"

Minh Huyền khuôn mặt xám ngắt, nhất thời quát: "Các người biết gì không mà nói? Nếu không phải cao thủ, như thế nào lại dám dùng đoản binh khí? Đừng làm Hành Sơn phái mất mặt!"

Vương Liên Hoa nghe được lời này, khẽ cười nói: "Người cũng biết." Liền lập tức không chút phân tâm, hướng tới thẳng con người của Minh Huyền. Chỉ thấy vũ khí lóe sáng, đệ tử Hành Sơn phái vội lại xem, không thấy gì ngoài bóng người, lướt qua lướt lại, đến tột cùng vẫn không nhìn rõ được gì, nào dám nhúng tay vào, chỉ đứng một bên ngây ra như phỗng.

Minh Hư đạo nhân hướng Trầm Lăng nói: "Trầm công tử vốn là người hiệp nghĩa, sao lại cùng một phe với ác tặc này? Tại hạ tin tưởng Trầm công tử không có liên quan gì đến cái chết của Khổng Cầm, hi vọng Trầm công tử không nhúng tay vào việc này."

Trầm Lăng cười khổ nói: "Tiền bối, việc này Vương Liên Hoa cũng không liên quan gì, tại hạ cùng với hắn có lời hứa, không thể thất tín."

Minh Hư đạo nhân cười lạnh nói: "Trầm công tử vẫn là khăng khăng một mực?"

Trầm Lăng yên lặng gật đầu, hướng đến chỗ Minh Huyền, hét lớn: "Ngựa đã đến rồi, còn không mau đi!"

Hai luồng bóng người đang giao đấu chợt tách ra. Đột nhiên có một bóng người màu đỏ theo lưới kiếm trong lưới thoát ra, giống như chân động lớn nhảm thẳng lên con ngựa kia mà chạy đi. Đám đệ tử thấy thế hoảng loạn kinh hô, lại thêm chẳng kẻ nào dám chắn đường, cứ thế mà thối lui. Minh Hư đạo nhân vốn muốn rút kiếm đuổi theo, đã thấy Minh Huyền ngã trên mặt đất, giọng căm hận kêu lên: "Trầm công tử,

ta đã cho người cơ hội, nhưng người lại nguyện cùng ác tặc kia một phe, từ nay về sau người cùng võ lâm chính đạo là kẻ thù!” Cũng không đuổi theo y, mà xuống ngựa đỡ Minh Huyền.

Trầm Lăng không bận tâm đến những lời nói vô nghĩa của lão, đỡ Vương Liên Hoa, liền một mạch phóng ngựa chạy như bay. Chạy được một lúc lâu, nhìn lại cũng không có người nào đuổi theo, mới yên lòng, nhìn Vương Liên Hoa nói:” May mà bọn họ vẫn là nhân sĩ hiệp nghĩa, không đồng loạt tấn công, chúng ta mới có thể dễ dàng cưỡi mây mà thoát ra.”

Vương Liên Hoa hừ cười một tiếng nói:” Không đồng loạt tấn công, lại sử dụng âm độc ám khí, đó là nhân sĩ hiệp nghĩa sao?” Ngừ thanh kia đúng là hơi thở có chút suy yếu. Trầm Lăng cảm giác có chút khác thường, lại thấy ở trên đùi phải Vương Liên Hoa có vết máu màu đỏ đen, rõ ràng không phải do trường kiếm của Minh Huyền gây ra, không khỏi thất thanh nói:” Người nào đã ra tay?”

Trong ***g ngực Vương Liên Hoa đột nhiên chấn động,” Oa” Một tiếng nhưng lại phun ra vũng máu, thần sắc không thay đổi, chỉ cười khanh khách nói:” Ta Vương Liên Hoa cũng lại có lúc bị người khác ám toán! Tự cho là tài giỏi trong nháy mắt lại sơ xuất, ta thật sự đã sơ xuất, buồn cười a đúng thật là buồn cười.”

Trầm Lăng nghe được lời này, không khỏi nhăn mặt nhăn mày, nói:” Đúng là kẻ thoát thân lúc này phóng ra ám khí sao? Trên ám khí có thể có độc không?” (anh Trầm hỏi thừa, không độc thì sao gọi là ám khí =A=)

Vương Liên Hoa cười thảm nói:” Chắc chắn là có. Bất quá ta chính mình cũng có thể giải được. Chỉ sợ Minh Huyền, sống không qua nỗi tối nay.”

Trầm Lăng trong lòng căng thẳng, đột nhiên y liền nhớ tới vừa rồi giống như Vương Liên Hoa, Minh Huyền hình như cũng có chút khác lạ , hình như sau đó hấn ngã trên mặt đất, chỉ sợ cũng đã trúng ám toán.

Kẻ thù âm thầm này, so với tưởng tượng tựa hồ còn cường đại hơn.

Có thể nắm bắt tình thế xoay chuyển trong chớp mắt, ra tay chuẩn xác không có chút sai lầm. Mặc dù võ công không phải tuyệt đỉnh, nhưng tâm kế cùng dũng khí, cũng là vô cùng phi thường.

Đang chìm trong suy nghĩ, đột nhiên cảm thấy trong ***g ngực chấn động.

Vương Liên Hoa ít nhiều cũng đã bị ảnh hưởng, lúc này kịch liệt đứng lên. Hấn cầm tay che miệng lại, máu đỏ đã chuyển thành đen sẫm, theo kẽ tay trào ra, trượt dọc xuống cánh tay trắng muốt, nhìn thấy cực kì rợn người.

14. Chương 13

CHƯƠNG 13

Người thích giết người, luôn sợ chết hơn so với những người bình thường.

Thích nhìn thấy người khác thống khổ, chính mình lại không thể chịu được thống khổ.

Nếu đổi lại là Hùng Miêu Nhi bị thương như vậy, chắc chắn kiên cường cắn chặt răng không kêu một tiếng, nhất định sẽ dùng lời nói cầu giãn để mắng chửi trút xuống người khác.

Mà Vương Liên Hoa đời này cũng chưa làm qua anh hùng hảo hán, cho nên cũng không thể hi vọng hấn sẽ biểu hiện như Quan Vũ róc xương để giải độc mà vẫn có thể khí khái trò chuyện vui vẻ. Vừa rồi thấy hấn dùng đao loại bỏ đi phần thịt bị thối rửa, hạ đao tuy vừa nhanh lại vừa dứt khoát, nhưng thần sắc tái nhợt như sắp chết, thần thái lưu đầy mồ hôi lạnh , nhin không được phát ra tiếng rên rĩ rất nhỏ. Lúc hấn đem vật gì đó sáng sáng bên trong thịt hấn đào ra, nhìn hấn như vừa qua cơn hôn mê, đem thứ kia ném ra mặt đất, sau đó liền nằm ngửa mặt lên trời, từng ngum từng ngum cố thở.

Trầm Lăng thấy hấn như vậy, mặc dù cảm thấy hấn lúc này thiếu chút khí khái của nam nhi, nhưng trong lòng cũng thập phần không đành lòng, hỏi:” Người đã đỡ chưa?”

Vương Liên Hoa oán hận hỏi lại: "Người xem bộ dạng của ta có đỡ không?" Thoáng ngẩng đầu thấy, chỗ vết thương máu chảy ra từ đen đã chuyển sang đỏ tươi, vôi vàng liền lấy ra từ trong lòng một lọ thuốc bột, hướng chỗ vết thương mà rắc rắc, lập tức liền nhìn Trầm Lăng nói: "Người giúp ta băng bó." Sau khi bị thương, mà vẫn cố tỏ ra cao ngạo, ngữ khí lại như tiểu hài tử đang giận dỗi, Trầm Lăng không khỏi cười khổ nói: "Vương Đại công tử, cầu xin người khác thì phải khách khí một chút."

Tuy nói như thế, nhưng Trầm Lăng đã đứng dậy xé một mảnh tay áo sạch sẽ lột bên trong ra, băng bó cho hắn, khi chạm vào chỗ vết thương, liền nghe hắn khẽ rên rỉ, rồi lại cắn răng trợn mắt lên nói: "Trầm đại hiệp, nhẹ tay một chút."

Trầm Lăng cảm thấy khẩu khí kia có phần đáng thương, liền thở dài: "Vương công tử, người mỗi lần bị thương đều là như vậy sao?"

Vương Liên Hoa nói: "Ta lâu rồi không có bị thương, cũng chẳng thể nhớ lần cuối bị thương là từ lúc nào."

Trầm Lăng cũng không nói nữa, động tác tay chính là có phần nhu thuận hơn trước. Lòng bàn tay ấm áp, cảm giác đụng chạm da thịt mềm mại trên đùi, không ngờ lại mang đến cảm giác thực yên tâm.

Có ý ở đây, hắn vì bị thương mà khóc lóc quát mắng, thì cũng lắm cũng không có gì. Hắn từ trước đến nay cũng biết mình không phải là hảo hán, nhiều lắm cũng chỉ là cười khổ nhìn hắn. Nhưng ánh mắt của y luôn ôn nhu mà kiên định.

Một nam tử như vậy, khó trách Chu Thất Thất phải lòng y mà không cần đến hắn.

Chính là nữ nhân rất muốn, bao giờ cũng kiên cường đáng tin cậy như thế, khiến cho người ta có thể hoàn toàn yên tâm nương tựa nam tử này.

Đáy lòng vẫn là có chút không chịu thua, lâu lâu nói: "Trầm Lăng, người nhất định là một phụ thân tốt."

Trầm Lăng đột nhiên nhớ tới chuyện cũ năm đó Vương Vân Mộng ép hôn, không khỏi cười nói: "Đáng tiếc năm đó ta không trở thành phụ thân của người, nếu không nhất định sẽ hảo hảo dạy dỗ người."

Vương Liên Hoa nghe xong lời này, trong lòng lạnh lùng, liền không nói lời nào. Trầm Lăng biết mình lỡ lời, gọi lên chuyện thương tâm của hắn, trong lòng có chút áy náy. Vương Liên Hoa sắc mặt tái nhợt, vẻ mặt tiêu điều, trên cánh tay cùng quần áo đều nhuộm đầy vết máu, mà bộ dáng gầy gò cô tịch, khiến cho người ta từ đáy lòng sinh ra chút thương tiếc. Không khỏi thở dài một tiếng nói: "Có rất nhiều chuyện, nên buông, nên dừng đứng lúc."

Lời này giống như nói cho Vương Liên Hoa nghe, cũng giống như nói cho chính mình nghe.

Vương Liên Hoa lộ vẻ sâu thẳm cười, đem thứ lúc nãy vứt trên mặt đất kia nhìn nhìn, thở dài: "Hiện tại nói cái gì nên dừng lại, đã sớm không còn kịp rồi, Trầm đại hiệp."

Vương Liên Hoa bị thương bởi ám khí kia, chẳng qua là mấy cây ngân châm cực nhỏ. Nhưng ngân châm này lại có tẩm kịch độc, sâu kín mang chút lam ảnh. Cũng chính vì ám khí nhỏ như vậy, mới có thể hoàn toàn không thể cảm giác được lúc nó phát ra, thẳng đến mục tiêu.

Nhưng ám khí này rõ ràng là cũng có khuyết điểm.

Trầm Lăng trầm ngâm nói: "Nếu phải phát ra ám khí nhỏ như vậy mà lại không mất đi độ chính xác, nếu không phải ở cự ly gần thì thật sự không thể."

Vương Liên Hoa cười lạnh nói: "Như vậy, hung thủ chính là một trong đám đạo sĩ kia."

Trầm Lăng nói: "Nếu chỉ vì hãm hại chúng ta, ngay cả Minh Huyền cùng Khổng Cầm cũng hại, không phải là quá lãng phí nhân lực sao. Nhất định còn có mục đích khác. Chẳng lẽ Hành Sơn phái bốn môn thanh cao cũng có ân oán sao?" Tiếng nói đột nhiên bị kiềm hãm, cả người thẳng nhảy dựng lên: "Ta rốt cuộc nghĩ như thế nào cũng không đúng!"

Vương Liên Hoa nhú mày, không thể không thừa nhận ngay cả chính mình cũng nghĩ không ra là lạ ở chỗ nào.

” Những thi thể ở trong miếu, tuy rằng mỗi người đều cầm vũ khí, trên mặt đất cũng tràn đầy máu tươi, nhưng bên trong miếu thờ, lại ít có dấu vết như đã trải qua trận giao chiến!”

Chính xác là, với võ công của đại đệ tử Hành Sơn phái – Khổng Cầm, lại thêm hai người đệ tử khác, nếu thật sự bên trong cái miếu nhỏ này có xảy ra giao chiến, bên trong miếu tuyệt đối sẽ không giống như bọn họ chứng kiến, thấy gọn gàng như vậy.

Vương Liên Hoa nói:” Nói không chừng bọn họ cũng bị trúng loại độc giống như hai con ngựa của chúng ta, độc được không lập tức phát tác.”

Không để lại dấu vết, không lập tức phát tác độc được, giống như hai con ngựa kia.

Kết luận chỉ có thể là một người, cái vẻ hàm hậu kia, bên trong lại tâm kế thâm độc – Thạch Tĩnh Viễn.

Vương Liên Hoa như nhớ tới cái gì đó, thì thào lẩm bẩm:” Nếu là hắn, thì mọi giả thuyết đều thông.”

Trầm Lăng nói:” Nhưng lúc các người đánh nhau hắn ta không hề ở đó, hình như là ở trong miếu thu dọn mấy thi thể.”

Vương Liên Hoa cũng không để ý đến ý, trừng mắt tự cố suy nghĩ nửa ngày, sau đó sắc mặt thay đổi một chút, cười nói:” Chúng ta chạy trốn chết cũng không kịp. Người ta bên trong đã xong trước.”

Trầm Lăng biết trong lòng hắn lại tính kế, cũng không hỏi đến, chính là nói:” Trời gần tối rồi, chúng ta phải nhanh lên tìm cái thị trấn nào đó, để còn nghỉ ngơi hồi phục một chút.”

Vương Liên Hoa thương thế không phải là nhẹ. Vết thương lại còn ở trên đùi, đi đường cũng có chút không tiện. Lúc hắn định cỡi ngựa, răng lại cắn chặt, đang định nén đau nhảy lên ngựa, Trầm Lăng nhẹ nhàng đưa tay chặn ngang ôm lấy hắn, đặt hắn vững vàng ngồi lên yên ngựa. Vương Liên Hoa đỏ mặt, cả giận nói:” Ta không phải nữ nhân.”

Chỉ có nữ nhân mới cần bế lên ngựa.

Trầm Lăng nhảy lên ngựa ngồi ở phía sau hắn, cười nói:” Nam nhân mà lại để ý đến những chuyện nhỏ như vậy à.”

Nói rồi giục ngựa chạy như bay, bị trúng châm độc lại thêm tâm tình nổi giận, tất nhiên là không nghĩ đến tư thế hai người lúc này có bao nhiêu mờ ám. Lúc này lại rõ ràng cảm nhận được hơi thở cùng nhịp đập trái tim trong ***g ngực ấm áp của y, càng lúc thấy càng bối rối. Những sợi tóc của y bị gió thổi tới giấp lên mặt hắn, một trận ngứa ngáy mê dại.

Mười bảy năm trước từ sau khi phụ thân cùng mẫu thân qua đời, hắn sớm đã quên cảm giác khi được ôm.

Phụ thân đến chết cũng không nhận ra hắn, mẫu thân đắm chìm trong mối thù của phụ thân, cả ngày lẫn đêm bày tính như thế nào đem xương của phụ thân nghiền thành tro, thậm chí chưa từng dùng ánh mắt ôn nhu liếc nhìn hắn một cái.

Có đôi khi nằm mơ, vẫn là mơ về cuộc sống lúc trước ở Vân Mộng sơn trang.

Khi đó phụ thân cười lớn ôm lấy hắn nâng lên chống đỡ, mẫu thân nhẹ nhàng từ đằng sau ôm lấy bờ vai hắn, dán sát vào mặt hắn, hơi thở mẫu thân truyền tới từ phía sau cổ hắn, hương thơm ấm áp khiến cho lòng người tan chảy.

Về sau trưởng thành, hắn lần đầu tiên ôm nữ nhân.

Nữ nhân giống như động vật vui hoan khi được ôm, các nàng thỏa mãn rúc vào trong ***g ngực hắn, bộ dạng giống như con mèo ăn no ngủ trưa. Nữ nhân đầu tiên của hắn trong thời khắc đêm vui đó nhìn không được gắt gao ôm hắn, ở trên lưng hắn còn lưu lại dấu vết cào cào. Đó là cái ôm đầu tiên hắn có được kể từ sau khi phụ mẫu mất, thân thể nữ nhân ấm áp đầy hương thơm, làm cho hắn không khỏi hoài niệm về lúc được mẫu thân ôm, cũng giống như khoảnh khắc lúc đó.

Lời nói ôn nhu theo miệng kia phát ra, loạn tình ý mê man rên rỉ. Thân thể cuồng loạn vặn vẹo, trong không khí tràn ngập nồng hậu hơi thở *** mĩ.

Khuôn mặt nữ nhân lại giống như biến thành khuôn mặt của mẫu thân, ở trước mặt hắn mà uốn éo.

Mẫu thân không phải là người ái dục như vậy, là người từ bỏ bản thân cùng hết thủy tình mẫu tử, chỉ vì báo thù mà sống.

Sau khi xong xuôi thì việc hần làm đầu tiên, chính là đi đến bên giường nôn mửa, thẳng phun hết hôn thiên ẩm địa.

Từ nay về sau hần sẽ không bao giờ ... để nữ tử ôm hần, thậm chí là cả việc mây mưa. Vốn cũng không quá vì thỏa mãn dục niệm của thân thể, làm như thế còn gây tổn hại đến nội tâm.

Sau đó liền dần dần quên đi cảm giác ôm.

Mà lúc này, ngồi ở trước người Trầm Lăng, cánh tay y từ phía sau thân hần giữ chặt dây cương phía trước, không phải là giống như đưa hần ôm vào trong ngực sao? Cái ôm của y giống như con người của y ôn nhu mà vô tư, khiến cho người ta cảm thấy vừa an tâm mà cũng vừa yếu đuối.

Nhưng đối với hần mà nói, yếu đuối là một thứ không thể tha thứ được.

Vương Liên Hoa có chút tức giận, nhưng tình trạng lúc này không cho phép hần làm khác.

Thân là nam nhân, quả thật cảm thấy có chút ngạc nhiên. Vương Liên Hoa tự giấu nghĩ thầm chính như lời nói của Trầm Lăng, chuyện nhỏ này cũng để ý sao?

Hơn nữa mới vừa rồi lại phải cố nôn ra máu độc, vì mất máu quá nhiều nên cơ thể có chút suy yếu. Vì thể liền tùy ý để sự ấm áp này bao bọc hần. Người ta nói ‘xuân phong đắc ý mã đề tật’ (gió xuân thích chí ngựa chạy nhanh), con ngựa non kia hoang dã kia nhẹ nhàng chạy trốn sự yên tĩnh hoàn toàn trong xuân sắc của nơi hoang dã, như hướng về không gian vô ngần (bất tận), nếu vĩnh viễn đừng chạy đến cuối, thì có lẽ sẽ tốt biết bao.

15. Chương 14

CHƯƠNG 14

Từ Trường An hướng đến Lan Châu một đường, càng đi càng thấy hoang vắng. Tây bắc gió lớn, nếu là lúc chạng vạng, thì đường núi không một bóng người cũng chỉ có sông hoàng hà cuộn cuộn. Phóng tầm mắt nhìn lại, hoàng hôn đỏ như máu, đường dài vô tận, chỉ thấy trời đất vô cùng tịch mịch cao xa. Vì thế đáy lòng không khỏi sinh ra bảy phần hào hùng, ba phần bi thương.

Tần Châu tiện bề, đột nhiên xuất hiện trước mặt một vu hành giả (người đi đường).

Ngàn núi mệnh mông trùng điệp, cô gia sơn cốc. Biên cương Vô Phong Vân xa xôi, dạ nguyệt (trăng đêm) sắp sửa tàn.

Bất quá cũng chỉ là một biên quan nhỏ bé đóng quân, nhân đó ngâm vài câu thơ Đỗ Phủ, không duyên không cớ, chẳng có gì bất thường. Chính là gặp người lữ nhân (khách đi đường) mệt mỏi, như thế nào lại cảm thấy có chút thông cảm, vì thế mà tí mĩ chế biến thức ăn từ thực vật, dọn giường sạch sẽ, chuẩn bị nước ấm nóng hầm hấp hấp dẫn.

Lớn nhất thành Tần Châu chính là” Vân Thủy khách ***”, biển hiệu nền đen khắc chữ vàng, Vương Liên Hoa ánh mắt lập tức sáng rỡ.

Đã nhiều ngày bôn ba, bão cát làm cho quần áo hần bẩn thỉu, các loại lương khô giày vò đến dạ dày hần cũng đau nhức, quả thực so với miệng vết thương chưa lành ngấm ngấm đau khiến cho cơ thể khó có thể chịu được. Thật sự nếu không được thống khoái tắm rửa, ăn bữa cơm ngon, hần quả thực sẽ bắt đầu ghét cả chính mình.

Cho dù trong phòng kia có tuyệt thế mỹ nhân cởi hết quần áo đang nằm đợi hần đi chẳng nữa, thì tốc độ hần vọt vào phòng cũng không thể nhanh bằng lúc này.

Trầm Lăng nhìn bóng lưng hần cũng chỉ có thể mỉm cười.

Vì thế cũng đi trở về phòng, tắm rửa một phen, thay đổi xiêm y, thần thanh khí爽 (tinh thần sáng khoái) đi xuống lầu, chỉ thấy Vương Liên Hoa đã ngồi ở vị trí tốt nhất bên cạnh cái bàn tự rót rượu uống một

mình, cao lương mỹ vị đã bày đầy ắp một bàn. Hắn mặc bộ xiêm y màu đỏ tươi, ngay cả tư thế châm rượu, gấp thức ăn đều rất tao nhã, lại nhớ đến lúc gặp phải đoàn của Lạc Dương công tử, kêu Trầm Lăng nghĩ đến bộ dạng hắn mới vừa rồi còn sốt ruột gào rống thì cũng cho là chính mình bị ảo giác.

Thật sự là, có chút đáng tiếc.

Trầm Lăng ngồi xuống trước mặt hắn, liền cảm nhận chung quanh bao ánh mắt đều đổ dồn. Cũng khó trách, cả hai người phong thần như ngọc, làm cho các nữ tử gần đó đều đỏ mặt vụng trộm nhìn qua, có thể thoáng nghe được tiếng cười ha ha.

Vương Liên Hoa thay Trầm Lăng rót một chén rượu, cười nói: “Người ta nói Giang Nam nữ tử yếu đuối dịu dàng, Trung Nguyên nữ tử trắng kiện thướt tha, hôm nay gặp được Tây Bắc mỹ nhân, nhất định cũng đừng phóng đảng a.”

Lời hắn tuy đúng là nói Trầm Lăng, nhưng trên thực tế ánh mắt lại nhìn nơi khác, trên thực tế đại đa số trong phòng khách này đều hướng nhìn một chỗ.

Có thể làm cho đại đa số nam nhân nhìn cùng một hướng, bình thường dưới tình huống này chỉ có thể là tuyệt sắc mỹ nhân.

Lần này đương nhiên cũng không ngoại lệ.

Bọn họ dõi theo chính là nữ nhân này.

Vẫn loại ánh mắt lơ lửng giống như nam nhân nhìn thấy mỹ nữ.

Nàng đã không còn trẻ, ít nhất cũng đã ba mươi tuổi. Nữ nhân tuổi này vốn là không cần dùng ánh mắt thẹn thùng của một thiếu nữ ‘lạc mềm buộc chặt’ (mềm mại, uốn chuyển) để mê hoặc. Vẻ đẹp mặn mà, giống như đóa hoa lúc nở rộ đến tận cùng của vẻ đẹp, tỏa sáng khiến người ta không thể không dõi theo. Trái với vẻ đẹp đó, nàng ta lại mặc bộ trang phục màu đen của thương nhân hết sức bình thường, quả thật giống như phong cách của một nam nhân. Lúc người khác nhìn nàng, lại không hề quan tâm đến xiêm y trên người, mà chỉ chú ý dáng vẻ thướt tha uyển chuyển của nàng. Nàng là dạng nữ nhân mà nam nhân khi nhìn thấy sẽ cảm giác như đang chìm vào giấc mộng u tối, mái tóc đen óng dài mềm mượt êm dịu như bóng đêm, càng làm tôn lên thớ da trắng ngần như ánh trăng.

Ngồi bên cạnh nàng là bốn nam nhân cũng ăn mặc giống thương nhân, trong đó ba nam nhân tuổi cỡ hai mươi mấy, người còn lại là một lão nhân mặc xiêm y màu lam khí khái trầm ổn, tuổi chừng gần sáu mươi, đôi mắt tinh quang quắc thước (quắc thước là từ thường được dùng miêu tả về người già nhưng vẫn còn khỏe mạnh), diện mạo ôn hòa, xem ra đám người này hầu hết là người trí thức, liên tục hướng người chung quanh thi lễ.

Một trung niên nam nhân hướng bọn họ kêu lên: “Tứ nương, dạo gần đây đường đến vùng quan ngoại (ngoại ô) bất ổn, nhiều thương nhân đến rồi lại đành phải trở về, Tứ nương vẫn muốn đi hay sao?”

Nàng kia cười to nói: “Họ tổ chức đại lễ hội họp, chẳng nhẽ ta không được phép buôn bán sao? Chuyện đó chẳng có gì liên quan đến việc kiếm tiền chính đáng của ta cả.”

Những người trong khách *** đều cười rộ lên, lại có một người khác liền tiếp lời nói: “Người không biết về Tứ Nương rồi, bang chủ Minh Sa bang của chúng ta và nàng là hảo bằng hữu, người ta có câu ‘cường long không chấp rắn độc’, cho dù có nhiều võ lâm cao thủ đi nữa, Tứ Nương cũng không sợ!”

Dứt lời lại một trận cười vang. Trầm Lăng nghe được ba chữ “Minh Sa bang” trong lòng không khỏi cả kinh. Vương Liên Hoa cũng từng nói vùng quan ngoại là lãnh thổ của Minh Sa bang, ngay cả đội quân Long Quyển Phong tướng sĩ đi vào cũng bị chém giết hơn phân nửa, lúc trước nghe hắn nói liền có chút lo lắng cho an nguy của Kim Vô Vọng, lúc này nghe từ miệng người khác nói ra “Minh Sa bang”, đối với nữ nhân kia càng thêm vài phần chú ý.

Vương Liên Hoa đã sớm ngoắc tay gọi tiểu nhị tới hỏi: “Nữ nhân kia lai lịch như thế nào? Đi đến vùng quan ngoại sao lại không thể yên ổn?” Vừa hỏi xong, tiểu nhị còn chưa kịp trả lời, đã nhét vào lòng bàn tay hắn thỏi bạc, ước chừng hai lượng, tiểu nhị hai mắt nhìn đắm đắm, lia lịa nói: “Khách quan có chuyện gì cứ

hỏi, làm như vậy khiến tiểu nhân cảm thấy thật ngại.” Lời tuy như thế, nhưng lại vội vàng đem thỏi bạc kia nhét vào trong ống tay áo.

Tiểu nhị bầm báo: “Nữ nhân kia tên là Tần Tứ Nương, buôn bán trong ngoài thành ước chừng cũng đã hơn mười năm. Ban đầu đi theo Tần lão gia cùng một vài tiểu nô. Mấy năm trước Tần lão gia qua đời, Tứ Nương chỉ còn lại một mình. Vùng quan ngoại sau khi Minh Sa bang chiếm lĩnh liền không yên ổn, có nhiều thương nhân bị cướp bóc, nhưng Tần Tứ Nương ra vào đó vẫn bình an vô sự. Nghe nói có lần nàng ta từ quan ngoại trở về, không cẩn thận trên xe rớt xuống vài cái rương, hàng hóa rơi rải ra đất, có người liền nói những thứ đó chính là hàng hóa lúc trước bị Minh Sa bang cướp, bởi vậy sau này liền có tin đồn Tứ Nương cùng Minh Sa bang cấu kết với nhau.”

Trầm Lãng nói: “Người nọ mới vừa nói đến cái gì mà võ lâm cao thủ, lại có chuyện gì xảy ra à?”

Tiểu nhị nói: “Cũng không biết tại sao, nhiều ngày trước có vài kẻ trong võ lâm đi đến Lan Châu. Có cả hắc đạo bạch đạo, những người này vốn không hề vừa mắt nhau, thường hay xảy ra ẩu đả. Vốn là trên đường có chút đạo phỉ cướp của giết người, giờ thì thành bọn thương nhân thường xuyên lui tới, đều khiến người kinh hồn bạt vía.”

Vương Liên Hoa cười nói: “Đa tạ, người cứ lui xuống trước đi, khi nào có việc ta sẽ gọi người hỏi.”

Tiểu nhị kia lia lịa gật đầu rồi lui qua một bên. Trầm Lãng cười khổ nói: “Nhiều người cùng hướng đến Lan Châu như vậy, xem ra là một lòng muốn chúng ta bỏ đi buổi Hồng Môn Yến đây mà.” (Hồng Môn Yến: là một tích xưa có nguồn gốc từ thời chiến quốc. Đại khái có ý là một bữa tiệc bày ra để mượn cớ hại người.)

Vương Liên Hoa cầm chén rượu một hơi uống cạn sạch, cười nói: “Chỉ sợ Phái Công, Hạng Bá, Hạng Trang còn chưa bắt được liền đã phải đánh nhau.”

Hai người tiếp tục uống rượu nói chuyện, không biết từ lúc nào đã uống hết một vò. Trầm Lãng cùng Vương Liên Hoa tữu lượng đều rất tốt, Trầm Lãng chính là mặt càng uống càng bạch, ánh mắt càng uống càng lượng (sáng); còn Vương Liên Hoa mặt càng uống càng hồng, thẳng uống đến khi sắc mặt tựa hoa đào, hai mắt kiêu mị.

Mà hần lại không hề say.

Vương Liên Hoa đột nhiên hỏi: “Trầm Lãng, cảm giác khi say sẽ thế nào?”

Trầm Lãng cười nói: “Vấn đề này muốn biết phải đi hỏi Hùng Miêu Nhi.” Y tuy rằng thích uống rượu, nhưng năm phần đã có cảm giác say nên liền ngừng uống.

Người uống quá nhiều rượu đầu óc sẽ trở nên mất tỉnh táo, sức phán đoán cũng sẽ kém đi.

Mà Trầm Lãng là người hoàn toàn không cho phép mình đánh mất đi lý trí. Võ công của y chưa hẳn là đệ nhất thiên hạ, tuổi trẻ thành danh phần lớn nhờ vào mưu trí đảm lược (dùng cảm).

Vương Liên Hoa khát khao có thể say dù chỉ một lần.

Người ta nói rượu có thể cuốn trôi hết lo âu, vì thế lúc hần mười hai tuổi đã lén xuống hầm một mình uống hết ba vò rượu, nghĩ muốn nghiệm chứng xem những lời nói đó có đúng hay không.

Đáng tiếc uống mãi không say, bụng cũng đã căng tới mức không chịu được nữa.

Vì thế sau này hần không bao giờ còn tin tưởng trên đời này có thứ làm người ta quên đi ưu sầu nữa.

Một người dù có uống thế nào cũng không thể say nên cảm thấy phi thường không vui, vẫn cứ cùng người kia uống rượu nhưng lại vô cùng tỉnh táo, càng cảm thấy cuộc đời thật vô vị. Vương Liên Hoa nhìn Trầm Lãng phía đó không chút lưỡng lự một ly lại một ly nữa, đột nhiên rất muốn đánh vào khuôn mặt anh tuấn của y một quyền.

Một quyền này chung quy vẫn không thể ra tay.

Cũng không phải bởi vì Vương Liên Hoa thay đổi chủ ý, mà là đã có người thay hần nói ra điều trong lòng.

” Uống rượu như vậy, có gì khác uống nước chứ? Thật đáng tiếc đó lại là một bình nữ nhi hồng hảo hạng.”

Chỉ thấy Tần Tứ Nương dáng vẻ dịu dàng đứng ở một bên, dùng bàn tay trắng nõn mềm mại che miệng, ngẩng đầu nhìn về phía hai người mà mỉm cười.

Ánh mắt trong tựa như những rượu (rượu chưng cất) thuần túy.

16. Chương 15

CHƯƠNG 15

Nữ nhân thích uống rượu cũng không nhiều lắm.

Nữ nhân uống rượu, thường là vì khiến cho nam nhân say thật.

Thế nên mới có câu “Quý phi say rượu”.

Vì khi say hai má đỏ bừng, nhân tình long lanh, dáng đi uyển chuyển, đều đủ khiến người khác ý loạn tình mê. Điểm tốt nhất khi nữ nhân uống say là, có thể táo bạo câu dẫn nam nhân, mà không tổn hại gì đến phong thái rụt rè tao nhã thường ngày.

Uống một ngụm một ngụm rượu, khi cần còn có thể cau mày một cách khả ái, thể hiện ra việc không chịu được vị cay nồng của rượu. Uống đến một lúc nhất định, liền có thể dùng nhân tình len lén nhìn nam tử từ trên xuống, mục quang (ánh mắt) cần phải nhu mì e lệ.

Cứ như thế, nam tử tám chín phần mười sẽ ngoan ngoãn bó tay chịu trói, còn có thể phi thường khờ dại nghĩ rằng chính mình dùng rượu đem nữ nhân thu vào tay, hoàn toàn không hề tự nhận ra rằng mình mới chính là con mồi.

Trầm Lăng cùng Vương Liên Hoa vừa lúc cũng không phải là loại nam nhân dễ dàng rơi vào trò này, những thủ đoạn này của nữ nhân, bọn họ đã thấy quá nhiều rồi. Chính là Tần Tứ Nương bất đồng, nàng lúc bắt đầu uống rượu thật sự là không quá giống nữ nhân, thế nên mới chân chính khiến bọn họ bị dọa thật.

Một chén lớn, từng ngụm từng ngụm uống, ngay cả đầu cũng không ngẩng lên.

Này không phải là cách uống của một nữ nhân thiên kiều bá mị, hoàn toàn hết như một đạo khách phóng khoáng đã vài ngày không uống rượu đang muốn say.

Trầm Lăng cùng Vương Liên Hoa nhìn nhau cười khỏ, đem chén rượu nhỏ tinh mỹ trong tay đẩy qua bên cạnh, cũng cầm chén lớn bắt đầu uống rượu.

Trong cuộc đấu rượu mà bại bởi nữ nhân, vốn chính là một trong số những chuyện cực kỳ mất mặt của nam nhân. Không lâu sau liền cạn hết hai vò. Khi tiểu nhị đi lấy vò thứ tư đến, Tần Tứ Nương lúc này mới buông chén rượu, cười nói: “Ta đã lâu rồi không được uống sáng khoái đến thế, nhị vị thật sự là tửu lượng tốt, lại sáng khoái.”

Vương Liên Hoa cười nói: “Bồi mỹ nhân uống rượu, dù là nam nhân không quen uống rượu thì cũng muốn lôi ra vài phần hào khí chống đỡ.” Y mở miệng, lúc ngọt ngào hết như có thể tích ra mật.

Tần Tứ Nương quả nhiên hưởng thụ cười nói: “Nhị vị e là không phải nhân sĩ vùng này phải không? Nơi đây gần biên quan, hiếm nhân sĩ nào phong nhã được như nhị vị đây.”

Vì thế hai người lại dùng lý do thoái thác lừa Đổng Anh ngày trước nói lại. Tần Tứ Nương nói: “Mới rồi nhị vị nghe người nơi đây nói, vùng Lan Châu này cũng không phải là nơi bình yên, chỉ sợ nhị vị phải cẩn thận mới được.”

Trầm Lăng cười nói: “Mới rồi tại hạ cũng nghe người ngồi đây nói, Tần cô nương không sợ, chúng ta thân là nam nhân, sao lại có thể sợ hải đạo phi.”

Hai người cố ý che dấu võ công, lại thêm khí chất nho nhã, lời nói xúc động, Tần Tứ Nương thầm nghĩ đến lương nhân trong phố phường, mỹ ngọc trong bùn đất, không khỏi tâm sinh vài phần thương thức, lập tức nói: “Nhị vị quả nhiên khí độ phi phạm.”

Vương Liên Hoa vội nói: “Cô nương mới đúng là nữ trung hào kiệt.”

Hắn khi che dấu bản tính, tao nhã hữu lễ, nét mặt khiêm tốn, nữ tử hiếm khi không sinh lòng thương yêu. Tần Tứ Nương cười to nói: “Ta có một đệ đệ, tuổi cùng các ngươi không chênh lệch lắm, thật muốn gọi hắn đến cùng các ngươi gặp một lần, nếu hắn được nhã nhặn hữu lễ như các ngươi, người làm tỷ tỷ như ta đây, liền không cần lo lắng cho hắn không được tìm cô nương tốt.”

Trầm Lăng chỉ là cười cười, nói vài lời khiêm tốn, trong lòng thật ra lại nghĩ: “Nếu Tần Tứ Nương này vẫn có một đệ đệ, vì sao lại muốn một nữ tử như nàng ra ngoài bên ngoài ba?”

Không nhận được đưa mắt quan sát nàng, không nghĩ đến nàng cũng đang nhìn y.

Mục quang đúng là thực mềm mại mà khí khái, quyến rũ lại câu hồn, cùng nữ tử hào sảng vừa rồi dùng chén lớn uống rượu thật là không hề phù hợp. Nàng bản thân có một vẻ đẹp phóng đảng, vô luận là tư thái nào, bất quá càng khiến cho khí chất này càng thêm rung động lòng người mà thôi. Mà khi nàng nhìn người như vậy, liền khiến người cảm thấy trước mắt chỉ có một mình nàng, không nơi nào không phải là phong tư của nàng.

Đương như khi hoa mai ẩn trong tay áo thì, một tiếng rống to sát phong cảnh vang lên, khiến mọi người trong đường (phòng khách), đều nhìn về phía trước cửa.

“Tần Tứ Nương, tiện nhân kia, giao hàng của ta ra đây!” Một đại hán vận trang phục thanh sắc nhanh bước vào trong đường, thẳng hướng Tần Tứ Nương hét lên: “Ta nói lần trước bị người ta vạch trần hành tung, người liền không dám ở trong này lộ diện, không nghĩ đến người vẫn làm loại việc này!”

Tần Tứ Nương bỗng nhiên đứng lên. Cười lạnh nói: “Cừu Kính, ta đã sớm nói với ngươi, lượng hàng kia là của ta, ngươi vu khống, đổ tội cho một nữ nhân gia, thật không đáng là hành vi của nam tử hán đại trượng phu.”

Cừu Kính hét lên: “Hàng của ngươi thế nào lại nhận không ra! Đừng nghĩ đến người cùng kẻ cầm đầu thổ phỉ Minh Sa cấu kết, ta liền sợ ngươi!”

Vương Liên Hoa một bên hỏi tiểu nhị: “Tên kia là ai?”

Tiểu nhị lặng lẽ đáp: “Đó là người tiểu nhân vừa nói, ngày đó nàng bị người ta phá bảo hàng là Minh Sa bang cướp tang vật về, người này cứ mãi ồn ào nói hàng này là của hắn.”

Lão nhân áo xanh từ bàn kia đi tới, cực kỳ nén giận đối Cừu Kính cười nói: “Cừu đại gia, ngày đó không phải đã nói rõ ràng rồi hay sao? Ngươi cứ luôn dây dưa như vậy, chúng ta cũng thực là phiền lòng a.”

Cừu Kính dường như đối lão nhân áo xanh có vài phần kiêng kỵ, cũng không gào lên nữa, chỉ cười lạnh nói: “Tại hạ cam đoan không hề dây dưa. Chính là người lúc này diễn kịch, ta hôm nay liền phải vạch trần trước mặt mọi người.” Nói xong liền hướng ra ngoài cửa vẫy tay, nói: “Khiêng vào đây!”

Được khiêng vào là một cái rương gỗ, bên trên có một chữ Tần thật to được viết bằng chu sa, đoán chừng là rương hàng do Tần Tứ Nương vận chuyển.

Tần Tứ Nương biến sắc nói: “Ngươi đã vu ta là đạo phỉ, bản thân ngươi lại còn trộm hàng của ta.”

Cừu Kính cười nói: “Này thật là hàng của ngươi?”

Tần Tứ Nương nhìn hắn một cái, cuối cùng cũng đứng lên cười nói: “Cái rương này giống như là của ta, chính là hàng không biết có bị ngươi cướp hay không thôi.”

Cừu Kính mặt lúc đỏ lúc trắng cười lạnh nói: “Chúng ta mới nhìn qua, trong rương bất quá chỉ là một rương cát. Thật không hiểu ngươi vì sao lại chuyển cát đi quan ngoại, chỉ sợ lúc chuyển đi chính là cát, lúc chuyển về lại là đồ trộm cướp phải không?”

Tần Tứ Nương mặt cũng không đổi sắc chỉ cười nói: “Vậy ngươi ở trước mặt mọi người mở ra nhìn xem, có phải là cát hay không?”

Cừu Kính cả giận nói: “Nhìn xem ngươi còn nói được cái gì!”

Bên trong rương rõ ràng là đồ sứ Giang Nam, ánh xanh biếc, suối rồng được điêu khắc lộ ra, cũng chẳng phải là vật sang quý gì, chỉ là đồ bá tánh quan ngoại thích dùng, mỗi thương khách từng đi quan ngoại buồn bán khó tránh khỏi có một vài rương hàng như vậy.

Xung quanh vốn là một mảnh tĩnh lặng không tiếng động, lúc này lại ồ lên, Cừu Kính sớm đã không nói nên lời, chỉ ngơ ngác nhìn thứ này. Sau một lúc lâu, đột nhiên hồi phục tinh thần, hét lên: “Tên tiểu nhị thay ta mang cái rương lên đâu? Hắn, hắn ...”

Có người cười nói: “Người ta mang đồ lên xong liền đi rồi, Cừu đại gia người đồ oan cho người khác, còn chối cái gì?”

Cừu Kính hừ một tiếng, cũng không quay đầu lại chạy thẳng ra ngoài, giống như muốn đuổi theo người vừa mang cái rương lên. Những người xung quanh lại cười ầm lên một hồi.

Tần Tứ Nương hướng mọi người xung quanh nói: “Các vị cũng tận mắt nhìn thấy, chúng ta là dân làm ăn đứng đắn. Mong mọi người từ nay về sau đừng nên nghe lời đồn đãi bậy bạ.” Dứt lời liền tự nhiên ngồi xuống, hướng Trầm Lăng cùng Vương Liên Hoa mỉm cười nói: “Người này luôn tìm ta phiền toái, quấy nhiễu nhị vị, xin nhị vị chớ trách.”

Vương Liên Hoa lòng đầy căm phẫn nói: “Người này thân là nam nhi, lại khi dễ một cô nương nữ tử đơn thân, thật sự là bại hoại.”

Trầm Lăng đưa mắt nhìn về bàn bên kia, quả nhiên thấy một tiểu nhị trẻ tuổi đang từ phòng trong hướng ra, hệt như là vừa đi nhà xí, trong lòng lại hiểu rõ thêm vài phần.

“Lý (họ giả mạo của Trầm Lăng) công tử, không phải người sợ ta đây là nữ phi chứ?” Tiếng cười đùa khe khẽ, lại cười đến phong tình vạn chủng, làm cho lòng người phải ngửa ngáy.

Trầm Lăng chỉ cười khổ trong lòng.

Cũng không phải là sợ đào hoa bất thành linh, mà là nhìn thấy Vương Liên Hoa ngồi bên cạnh, từ cái cười mỉm đến ánh mắt mỉa mai.

17. Chương 16

CHƯƠNG 16

“Chúng ta cùng đánh cược đi.” Vương Liên Hoa nhìn theo bóng dáng xinh đẹp của Tần Tứ Nương lúc rời đi khẽ mỉm cười.

Trầm Lăng rầu rĩ nói: “Không đánh cược.”

Vương Liên Hoa cười to: “Giai nhân bên nguyệt đến diện kiến, nhân sinh vốn là nhất đại mỹ sự, Trầm huynh tội tình gì lại ra cái biểu tình trầm trọng như thế.” Nói xong liền đem rượu lên một hơi cạn sạch, lập tức đứng dậy đi.

Trầm Lăng thấy bộ dáng Vương Liên Hoa không có ý quay đầu lại, trong lòng thầm than.

Tối nay khởi chỉ giai nhân bên nguyệt mà đến, chỉ sợ Vương công tử tám chín mười phần cũng muốn thuận theo chiều gió đi.

Bên trong khách *** chỗ để xe ngựa, hàng hóa của thương lữ chung quy chỉ có vài tiểu nhị trông giữ. Vương Liên Hoa chính là không nghĩ tới, buổi tối trông giữ hàng hóa của Tần Tứ Nương, lại là lam y (áo xanh) lão nhân lúc ban sáng.

Lão nhân kia ngồi ngay ngắn ở đình viện bên cạnh thạch bàn (bàn đá), rót rượu uống một mình, thập phần thích ý khoái trá. Cúi đầu trong miệng còn hừ hừ điệu hát dân gian, giống như đã có vài phần men say. Chính là ngẫu nhiên ngược lên, ánh mắt sáng như mắt của linh miêu trong đêm, khiến cho người nhìn thấy trong lòng không khỏi rùng mình.

Thực sự kì quái, lão nhân ánh mắt nhìn chăm chăm, không phải xe chở hàng hóa kia, mà chính là cửa sổ phòng Tần Tứ nương.

Ngọn đèn mờ nhạt, ánh lên bóng dáng một nữ tử. Mỹ nhân chính là đang trang điểm. Chẳng lẽ lão nhân gần hoa giáp (sáu mươi tuổi) này, cũng trúng phong tình vạn chủng (cử chỉ lẳng lơ, mê hoặc) của mỹ nhân kia, có việc gì mờ ám đây?

Tưởng tượng lại cảm thấy việc này khả năng không lớn. Nếu là như vậy, nàng kia sao lại ở trước nơi đông người cố ý tỏ ra tâm địa vậy đối với Trầm Lăng?

Bóng trên cửa sổ đột nhiên chớp lên, chỉ nghe “chi nha” một tiếng, cửa sổ kia liền mở , Tần Tứ nương lộ đầu ra nhìn lam y lão nhân cười nói: “Nghĩa thúc, người xem hàng hóa hay vẫn là xem ta?”

Nghĩa thúc phụng phịu nói: “Hàng hóa sẽ không thể tự mọc dài chân mà đi mất được, lại gặp Tứ nương, cho nên vẫn là xem Tứ nương quan trọng hơn.”

Tứ nương khẽ cười một tiếng: “Nghĩa thúc cứ làm khó.” Thế nhưng cũng liền dựa vào cửa sổ, chậm rãi chải đầu, mái tóc kia tựa như lưu vân (mây trôi), vạt áo choàng rộng rãi rời rạc hé mở, thế nhưng lộ ra một nửa bả vai trắng nõn mượt mà. Hé ra gương mặt ở dưới ánh đèn nhu mì tươi đẹp như mộng, đuôi lông mày cùng khóe mắt tràn ngập mê hoặc. Cho dù Vương Liên Hoa không quá mức thích nữ tử mặn mà diễm lệ, nhưng trong lòng cũng không thể không thầm khen một tiếng.

Nghĩa thúc thở dài một hơi, cũng không dám nhìn, liền quay đầu đi, chỉ để ý tự rót rượu uống một mình, khuôn mặt trong lúc đó ánh mắt lại hiện lên có một chút u sầu, tốc độ rót rượu vì thế cũng khác đi, nhanh hơn vài phần.

Vương Liên Hoa cũng kìm nén hơi thở, từ từ ở một bên xem mỹ nhân trang điểm.

Chờ đến lúc chỉ còn mỗi Nghĩa thúc. Nguyên là cao thủ võ lâm, nếu có chút tiếng động xôn xao, liền lập tức thoát thân. Nghĩa thúc là một người như vậy, hai mắt tinh quang bắn ra tứ phía, cũng nhìn ra được kia chính là cao thủ nội công thâm hậu. Hơn thế nữa, Tứ nương cũng tiểu nhị ở đây, công phu cũng không hề thấp kém.

Tứ nương kia chải đầu xong, cười đùa một tiếng nói: “Nghĩa thúc, người cứ từ từ trông coi, ta đi ngủ trước.” Nói xong liền đóng cửa sổ lại. Không bao lâu, ánh đèn trong phòng cũng tắt.

Khi đêm vắng, chung quanh yên tĩnh, bằng nhĩ lực (khả năng nghe) của Vương Liên Hoa, tất nhiên là nghe được âm thanh của tiếng cửa nhẹ nhàng đóng mở. Nghĩa thúc đương nhiên cũng là có thể nghe được. Trên mặt của hắn thậm chí còn xuất hiện một tia thương cảm. Chính là ngay lúc đó! Vương Liên Hoa thân giống như mũi tên phi ra, nhắm thẳng trước ngực đại Nghĩa thúc diễm huyệt.

Một kích trúng tâm.

Lão nhân mới vừa rồi thần sắc cô đơn còn chưa hoàn toàn biến mất, trong lúc này thần tình nhất thời không thể tin, làm cho gương mặt thoát nhìn thập phần cổ quái. Mặt khác Vương Liên Hoa trên những chỗ đại huyệt của hắn điểm thêm mấy cái, trong chớp mắt đã nhẹ nhàng nhảy đến trên xe, thăm dò các rương hàng.

Quả nhiên, trong đó trừ một hai rương hàng không quá đáng giá, những thứ khác tất cả đều là nê sa (bùn nhão) cùng đá vụn, chỉ là ở tầng trên trải ra một chút lớp hàng để che đậy. Xem ra tin đồn Tần Tứ nương cùng bọn giặc cầu kết, tám chín mười phần là thật sự.

Lần thứ hai trở lại bên cạnh Nghĩa thúc, giải huyệt cảm cho hắn, dùng đao kề ở hầu khẩu (cổ họng) hắn, đổi giọng nói hỏi: “Các người là cùng Minh Sa bang có cầu kết hay không?”

Nghĩa thúc cũng không hề sợ hãi hỏi ngược lại: “Người là ai? Có mục đích gì.”

Vương Liên Hoa nói: “Chỉ vì có người đã từng bị các người cướp nên muốn đòi lại chút công đạo (đạo lý, công bằng) mà thôi.”

“Người là người do Cừu Kính phái đến?” Lời vừa ra khỏi miệng, Nghĩa thúc liền tự lắc đầu nói: “Không có khả năng, kẻ vô dụng như Cừu Kính, làm sao có thể phái đến một cao thủ như vậy? Thời cơ xuống tay cực kì chuẩn xác, ngay cả ta cũng muốn bội phục. Người rốt cuộc là ai?”

Vương Liên Hoa trong tay lực đạo tăng thêm vài phần, trầm giọng nói: “Là ta hỏi ngươi, không phải ngươi hỏi ta. Nói mau, các ngươi rốt cuộc có cùng Minh Sa bang cấu kết hay không?”

“Có.”

Nghĩa thúc vừa nói ra lời này, đột nhiên động lui về sau. Điều này thật sự làm cho người ta giật mình. Hẳn rõ ràng là bị Vương Liên Hoa điểm huyết, ngay cả động cũng không thể.

Lúc này hẳn lại giống như con cá trượt dưới đao của Vương Liên Hoa thoát ra ngoài.

“Thủ pháp điểm huyết của ngươi tuy rằng rất cao minh, đáng tiếc đúng lúc ta đây cũng biết một chút công phu tập khí bế huyết (dồn nội công để tự giải huyết).” Nghĩa thúc cười hì hì đứng ở cách đó không xa nói, “Bất quá ngươi không cần buồn chán vậy, võ công ngươi như thế, cũng đã đủ để hoành hành giang hồ rồi a.”

“Chỉ tiếc ngươi về sau không còn cơ hội này nữa.”

Chính là tiếng nói dễ nghe êm tai kia. Tuy vậy Tần Tứ nương vẫn còn ở trong phòng không đi ra. Vẫn bên cạnh cửa sổ nhỏ kia, khuôn mặt xinh đẹp ló ra. Chính là khuôn mặt tại cửa sổ kia chợt lóe, ngay lập tức không thấy nữa.

Chỉ trong khoảnh khắc ngắn ngủi vậy người đã ở trước mắt. Khinh công quả thực xuất thần! Trên đời này, người có khinh công thắng được Vương Liên Hoa, thật sự rất ít.

Hai lưỡng đao hoa mắt hướng vào đầu hẳn chém xuống, nhưng người cũng đã ở xa ba trượng.

Tần Tứ nương cùng Nghĩa thúc chỉ thấy thân ảnh kia như chim bay đi đào tẩu, nhưng cũng không đuổi theo.

Trầm mặc sau một lúc lâu, Tần Tứ nương nói: “Nếu thật muốn động thủ, người này cũng chưa chắc thua chúng ta.”

Nghĩa Thúc thở dài: “Cho dù vào thời điểm lúc ta còn trẻ, khinh công cũng chưa từng đạt đến mức như vậy.”

“Thực ra, hẳn rốt cuộc là ai?”

Thời điểm Tần Tứ nương gõ cửa, Trầm Lăng đang uống rượu. Y kỳ thực hôm nay muốn uống thật say, chỉ là nghĩ không ra loại tư thái tiếp đón mỹ nhân bên nguyệt này. Trang phục của mỹ nhân giống sương đêm mờ ảo mà khinh bạc.

“Đêm đẹp như thế, một mình uống rượu, cũng không sợ buồn hay sao?” Nàng cười khẽ hướng bên cạnh y ngồi xuống, giống như hoa lan ban đêm tỏa mùi thơm ngát.

Chính là nàng lại không uống rượu. Bởi vì nàng tự tin rằng lúc này không cần dùng rượu cũng đủ để khiến cho nam tử trước mắt thật sự say. Thời điểm này, nếu còn không giả say, quả thực có thể nói không phải là một nam nhân bình thường.

Ai cũng không thể nói Trầm Lăng không phải một nam nhân bình thường, nhưng lúc này y thoát nhìn lại quá chính trực.

Nhìn vẻ mặt y lộ ra biểu tình hồn bay phách tán, nhìn Tứ nương, lại nhìn trên giường kia trướng幔 (màn che) buông xuống.

Ánh mắt Tứ nương lại nhìn chằm chằm vào cái giường kia. Ngay thời điểm này, một nữ nhân vốn là không nên nhìn chằm chằm vào cái giường mới phải, mà đáng ra là ngoan ngoãn chờ nam nhân bế nàng. Vậy mà nàng lại say mê nhìn chằm chằm vào cái giường kia. Thậm chí nàng còn tự mình từng bước một hướng đến cái giường kia. Nữ nhân như Tần Tứ nương, đương nhiên cũng là có điểm bất hợp lý, nhưng lại cũng gây cảm động.

Trầm Lăng lúc này vội vàng tiến lên phía trước nói: “Tứ nương, ngươi không thể...”

“Ta không thể cái gì?” Vẻ mặt cười quyến rũ, ánh mắt cũng đã lạnh như hàn băng.

Phía sau rèm là cái gì?

Một bộ y phục dạ hành*, hay là một thanh đao dài đặt dưới chân giường?

(*Y phục màu đen mà thích khách hay mặc ban đêm để làm nhiệm vụ).

Hay kỳ thật cái gì cũng đều không có? Chính là nàng kia mềm mại nằm trên giường hé ra tia chờ đợi.

18. Chương 17

CHƯƠNG 17

Nếu trên thế gian thực sự có thể ăn hối hận, Tần Tứ nương nhất định sẽ không chút do dự mà ăn hết. Nàng cũng không phải không nghĩ tới trong màn có người. Thậm chí cũng nghĩ tới người này là ai. Bởi vậy, nàng giật màn che ra, trong khoảnh khắc đó thần kinh khẩn trương tới cực điểm, tùy thời chuẩn bị ứng phó biến cố bất ngờ. Nhưng trong màn một chút động tĩnh của người cũng không có, nhìn nàng chính là thần tình hoảng sợ mà xấu hổ.

Gương mặt tuần tú hé ra, nếu là thường ngày, trang bị xiêm y tiêu sái, chính là tướng mạo công tử phong lưu, đủ để khiến hàng vạn hàng nghìn nữ nhân tâm chiết (tâm chao đảo). Mà lúc này thì bộ dáng lại hoàn toàn bất đồng: tóc đen buông xuống, mặt phiểm hoa đào, mâu (con ngươi) như thu thủy, hai tay tuy rằng nắm chặt đệm chăn, phía trên cổ lộ lộ, không ngờ lại còn có vài vết hồng ngân, chiếu vào trắng nõn trên da thịt, giống như đoá hoa đào đột nhiên nở rộ trong tuyết, tươi đẹp đến câu nhân (mê hoặc lòng người).

Tần Tứ nương đương nhiên biết. Đoá hoa như vậy, cũng từng ở trên chính da thịt nàng nở ra. Nàng xem xem người trên giường, lại nhìn nhìn Trầm Lăng, một câu cũng nói không nên lời.

Trầm Lăng gấp đến độ tay bắt lấy ống tay áo nàng, lúng ta lúng túng nói: “Tứ nương...”

Tứ nương thấy y cầm lấy ống tay áo của nàng, trên mặt lúc đó tự ra biểu tình giống như của một người nhìn thấy côn trùng. Toàn thân run lên, vội vàng dùng sức đem ống tay áo rút trở về. Vừa quay đầu liền chạy vội ra ngoài. Không hề để ý đến dáng vẻ kỳ lạ của mình lúc vội vàng chạy ra ngoài.

Trầm Lăng còn ở phía sau kêu: “Tứ nương, nghe ta giải thích...”

Gọi thêm hai ba lần nhưng bên ngoài không có một chút tiếng động nào.

Trầm Lăng lúc này mới chậm rãi đóng cửa lại, quay đầu hướng Vương Liên Hoa cười khổ nói: “Thế mà người cũng nghĩ ra.”

Vương Liên Hoa đã từ trong chăn chui ra, cười dài nhìn hắn. Trên người mới vừa rồi mặc y phục dạ hành không kịp cởi. Chính là lúc này giả bộ rất giống thật, đơn giản kéo vạt áo ra làm lộ một vùng lớn bả vai trắng nõn, mặt trên thế nhưng cũng có chút dấu vết. Hắn cũng không đem quần áo kéo lên, lập tức hướng đến bên cạnh bàn ngồi xuống liền bắt đầu rót rượu. Một ly uống cạn mới ngẩng đầu cười nói: “Vô công của đám người kia so với trong tưởng tượng của ta cao cường hơn rất nhiều, nếu thật sự bị bọn họ phát giác, cũng rất là phiền toái.”

Trầm Lăng nói: “Vậy người sao lại phải khổ công đi chọc bọn chúng.”

Vương Liên Hoa nói: “Tần Tứ nương vô công không phải tầm thường, lão nhân kia cũng là cao thủ hàng đầu. Nếu bọn họ thật sự là cùng Minh Sa bang có liên quan, thập phần tất là người trọng yếu. Nếu tìm được cơ hội tiếp cận thế lực của bọn họ, thứ nhất trà trộn được vào bên trong thương lữ sẽ dễ dàng cho chúng ta che dấu hành tung, thứ hai hơn nữa lúc sau có lẽ có thể dễ dàng cùng Minh Sa bang giao tiếp.”

Nghe hắn nói đến giống như khinh miêu đậm tả (nhẹ nhàng băng quơ), kì thực trong lòng chứa nhiều cơ biến. Trầm Lăng không khỏi thở dài nói: “Vương công tử suy nghĩ sâu xa, mưu kế chu đáo chặt chẽ, tại hạ bội phục.”

Vương Liên Hoa cười nhạt nói: “Ta cũng hiểu được chính mình suy nghĩ sâu xa, mưu kế chu đáo chặt chẽ, khác xa người ở kia. Chính là cũng không biết vì sao đến nay vẫn không thể thắng được người.” Hắn nói lời này, gợn sóng không sợ hãi, lại khó nén được trong ***g ngực bất bình ý.

Thiên sinh du hà sinh lượng. (câu này ý giống như câu ‘vỏ quýt dày có móng tay nhọn’ hay ‘núi cao lại có núi cao hơn nữa’)

Ai cũng không thích vĩnh viễn chỉ đứng thứ hai. Mỹ nhân cũng thế, anh hùng cũng thế. Huống chi Vương Liên Hoa là người kiêu ngạo như vậy.

Trầm Lăng cười khỏ nói: “Nếu người cùng ta so về cầm kỳ thư họa, tinh tượng y bác (tính toán tương lai), ta sớm thua xa ba nghìn lý.”

Vương Liên Hoa hừ một tiếng không nói lời nào, chính là uống rượu. Nếu là đoan đoan chính chính ngồi ở dưới lầu trong đại đường (phòng khách lớn) uống, Trầm Lăng cho dù nhìn hần uống ba canh giờ, cũng sẽ không cảm thấy được có cái gì đó không đúng.

Vấn đề là Vương đại công tử bây giờ áo choàng hở ra, bả vai lỏa lồ, nhất là hần vừa uống rượu vừa dùng đôi mắt hoa đào câu hồn tà tà mị mị nhìn y, da thịt ở dưới ánh đèn càng thêm óng ánh bạch như ngọc, nhiều điểm hồng ngân hiện rõ dị thường.

Trầm Lăng nhìn, cổ họng trở nên có chút xiết chặt. Nhịn không được liền nói: “Những dấu vết đó, mau lau đi.”

Vương Liên Hoa cúi đầu nhìn xem những vết hồng ngân trên bả vai mình cùng trước ngực, thấy Trầm Lăng bộ dáng xấu hổ, không khỏi cười to nói: “Đây không phải là vết, mà là ta mới vừa rồi dùng tay cào ra, đành phải chờ cho nó tự biến mất đi.”

Trầm Lăng cau mày nói: “Vậy sao cũng không sửa sang lại y phục?”

Vương Liên Hoa thấy y như vậy, thiếu chút nữa cười bể bụng, lại ý định trêu chọc y, giả vờ làm như không có việc gì nói: “Đều phải đi ngủ, sửa sang lại y phục làm cái gì?”

Trầm Lăng vội vàng nói: “Bây giờ đã không còn sớm, ngày mai còn phải gấp rút lên đường, người sớm trở về phòng nghỉ ngơi đi.”

Vương Liên Hoa nói: “Ta nếu đi rồi, bọn họ chẳng phải sinh nghi ngờ sao.” Hần khoan thai uống rượu, một bên nhìn xem Trầm Lăng kia biểu tình cứng ngắc, trong lòng mừng rỡ, càng thêm không kiêng nể gì, phóng túng nâng chén, tự cổ tự địa đi qua giường nằm, cười nói: “Cẩn thận có người theo dõi tình hình trong phòng, ta và người tối nay, vẫn là phải ngủ cùng giường. Đợi đến khi trở về Lạc Dương, tại hạ chắc chắn sẽ lập cho ngài cái đền thờ, khắc bên trên bốn chữ ‘Trinh tiết liệt phu’ (liệt phu: người đàn ông cương trực) thật to, đưa cho Trầm phu nhân, bảo nàng hảo an tâm.”

Hần nếu như đã thế nói, Trầm Lăng sao còn có thể không biết xấu hổ mà nói thêm nữa, cũng đành tắt cây đèn, đến trên giường nằm, trong lòng cũng đang cười chính mình ngạc nhiên. Chính mình căn bản cũng là không câu nệ tiết tiết của người tiêu sái, chớ nói Vương Liên Hoa là nam tử, cho dù là nữ tử, trong lúc này cũng không có cái loại quan hệ lợi hại kia, thành thật không có cái ý niệm không nên.

Kể đến năm đó Vương Vân Mộng, Bạch Phi Phi, đến bây giờ là Tần Tứ nương, tuy rằng mỗi người phong tư động lòng người, y lại vẫn có thể thản nhiên đối mặt mà không bị những người đó mê hoặc . Huống chi Vương Liên Hoa không chỉ là một nam nhân mười phân vẹn mười, hơn nữa so với đại đa số nam nhân trên đời tuyệt càng vĩ đại, càng có thể hấp dẫn nữ nhân.

Tuy rằng hần cải trang nữ tử thì dung mạo vô cùng xinh đẹp, lại nói hần tóc dài rồi tung vẫn có chút ý ôn nhu, bộ dáng thậm chí có điểm kiều mị khi uống quá nhiều rượu, thêm vào trên bả vai hần dấu vết hồng ngân tươi đẹp khiến cho lòng người cả kinh.

Thì hần cũng chỉ là một nam nhân.

Trầm Lăng vốn là muốn dùng suy nghĩ này trấn an tâm tình hỗn loạn của chính mình, không ngờ lại càng nghĩ càng nhiều điều phát sinh. Bộ dáng trang nam tử phong lưu tuấn tú này, làm vẻ nữ tử nhẹ nhàng nhàn nhàn cười yếu ớt, vẫn nghĩ đến mới vừa rồi Tần Tứ nương vạch trần màn che đã một màn đoán sẽ gặp được hần. Thế mà hần cư nhiên dùng ngón tay cào ra những vết hồng ngân, cứ vậy giống như mọc rễ trong lòng, nhắm mắt một cái liền ở trong đầu hiện ra hần.

Mà hần ngủ lúc đầu bất an còn có vẻ thống khổ, lại không bao lâu liền ngủ say, giống như vào mộng đẹp.

Trầm Lãng khi ngủ cũng đã nếm trải qua rất nhiều thói xấu của hắn, tới nay hắn cũng không khiến y thất vọng. Ngủ được một lát, hắn liền hướng qua bên này lấn sang y, hại y đành phải hướng lui lại bên mép giường, tới mức liền muốn ngã xuống, rốt cục đầu hàng, để cho người nọ áp sát vào y ngủ say sưa.

Đệm chăn của khách *** ấm áp mà mềm mại, tựa hồ còn mang chút mùi hương của ánh nắng mặt trời, làm cho người ta như được hoàn toàn nghỉ ngơi cùng thả lỏng. Bên cạnh sợi tóc người nọ dừng ở trên mặt y chung quanh cổ cùng gò má, một bàn tay còn bắt giữ ống tay áo y.

Trái lại đôi tay dài của hắn so với nữ nhân còn tinh tế xinh đẹp tuyệt trần hơn, đầu ngón tay nhẹ nhàng tiếp xúc cổ tay. Y có chút không thể nhịn được nữa, rốt cục quyết định hơi nhoài người đem hắn trên người y đẩy ra. Y đẩy hắn liền có chút tỉnh, lại càng hướng vào bên trong. Ai ngờ một chút động tác này, thế nhưng lại đem vạt áo kia cọ mở.

Tối nay ánh trăng đáng chết sáng ngời.

Vài dấu vết hồng ngân đáng chết bắt mắt.

Tay của hắn như muốn đem vạt áo hắn kéo ra.

Mắt không thấy, tâm không phiền.

Bàn tay đến giữa không trung lại đột nhiên cứng đờ.

Bởi vì y đột nhiên ý thức được thân thể của chính mình đã xảy ra những biến đổi ngoài dự đoán. Bình thường khi ôm Chu Thất Thất sẽ phát sinh loại biến đổi này.

Hắn lảo đảo lại một chút rồi từ trên giường nhảy dựng lên. So với Tần Tứ nương vừa rồi thập phần vô cùng chặt vật lý khai, này như muốn chết trân trên giường.

Người trên giường có chút mơ mơ màng màng hỏi han: “Người làm gì?” Thanh âm này nghe vào trong tai hư ảo mà mê ly.

Y tức giận trả lời: “Đi ngoài.”

Ở vì hàn đêm xuân tắm nước lạnh thật sự không phải chuyện hưởng thụ gì. Trầm Lãng nổi danh là phong thái quân tử, nhưng y hiện tại lại chỉ muốn giống hương đã thôn phu mắng chửi trách móc.

“Khốn kiếp! Ta nhất định là điên rồi.”

19. Chương 18

CHƯƠNG 18

Sáng ngày thứ hai khi Vương Liên Hoa tỉnh lại, Trầm Lãng đã không còn ở trong phòng. Cự nhiên lại không biết y đi ra ngoài khi nào. Tính cảnh giác của chính mình từ khi nào trở nên kém như vậy?

Cười thầm tự nghĩ: “Có lẽ bởi vì Trầm Lãng là quân tử còn hắn là tiểu nhân. Làm gì có ai nói tiểu nhân muốn đề phòng quân tử? Mà chỉ có quân tử mới luôn phải đề phòng kẻ tiểu nhân thôi”.

Vương Liên Hoa nghĩ đến đây liền có chút khoái hoạt đứng lên. Bởi vậy, lúc nhìn đến ánh mắt Trầm Lãng khi đề phòng, hắn chẳng những không cảm thấy kỳ quái, mà còn có chút đắc ý.

Trầm Lãng nhìn Vương Liên Hoa ánh mắt có hay không phòng bị, quả thực tựa như đang nhìn hồng thủy mãnh thú (tai họa ghê gớm). Y đột nhiên cảm thấy được Vương Liên Hoa xiêm y màu đỏ thực chói mắt, bộ dáng mỉm cười rất ôn nhu ngại ngùng còn cố làm ra vẻ hiềm nghi, ánh mắt lại rất mỉa mai thiếu khí khái nam tử. Y trong lòng cố ý xem xét nhìn kỹ Vương Liên Hoa từ đầu đến chân, sau đó phi thường tiếc nuối phát hiện khuyết điểm trên cho dù so sánh cận kề thì hắn cũng thật sự là đẹp đến câu nhân. (mê hoặc người khác)

Mùa đông Đại Giang (sông lớn) rõ ràng giống như hiểu phong tàn nguyệt (gió sớm trăng tàn), ý cảnh cao xa, mà đêm nay khi tỉnh rượu, chung quy chỉ mong đang ở bờ dương liễu. (Trầm Lãng đang mượn lời từ bài thơ Vũ Lâm Linh của thi hào Liễu Vĩnh để diễn tả tâm trạng. Trích đoạn:

Đa tình tự cổ đau li biệt;
Sao chịu thấu tiết thu tàn gió rét!
Đêm nay tỉnh rượu nơi nào?
Bờ dương liễu, gió sớm trăng tàn.
Biên biệt năm dài,
Thôi cảnh đẹp ngày vui giờ chẳng thiết.
Dẫu có muôn ngàn kẻ chung tình;
Dễ ngộ cùng ai biết?

(Đoạn này ta chẳng biết Trầm Lăng cảm giác như thế nào, chỉ biết là mượn bài thơ diễn tả tâm trạng nên ta trích bài thơ vào luôn, ai muốn hiểu sao thì hiểu =.=)

Vương Liên Hoa chính là làm cho người ta liền có cảm giác như thế. Nhìn hẩn thi thi diễm nhiên ngồi xuống, Trầm Lăng từ trước đến nay lần đầu tiên thấy ghét chính bản thân mình.

Vương Liên Hoa đương nhiên không biết Trầm Lăng một đêm ngủ không ngon, nhìn y sắc mặt kỳ quái, tưởng tượng chuyện đêm qua thái quá, cho nên y vẫn cảm giác xấu hổ mà thôi. Ở trong lòng lại không khỏi cười nhạo y cứng nhắc, cũng không đi hỏi han.

Bất quá Trầm Lăng sắc mặt tối thiểu không phải là không tốt. Tần Tứ nương từ trên lầu phong tư (phong thái) yếu diệu âm thầm đi đến, thời điểm nhìn thấy hai người, vẻ mặt tựa như một hơi nuốt phải ruồi nhặng sống. Chỉ thấy nàng xa xa tìm một chỗ ngồi, nhưng thật ra là kêu tên lão nhân Nghĩa thúc kia, giống như là tò mò, mắt nhiều lần hướng bên này nhìn.

Vương Liên Hoa cũng giả vờ bộ dáng như hổ thẹn, lại thêm Trầm Lăng trong lòng căn bản là có chút cổ quái, lại hận không thể rời Vương Liên Hoa xa một chút, thoát nhìn càng như là hai người vụng trộm bị người ngoài bắt gặp, hành động trốn trốn tránh tránh.

Nghĩa thúc kia nhìn lén hai người một lát, liền hướng Tần Tứ nương nói: “Tứ nương, hai người này dù chưa lộ cái gì sơ hở, nhưng thiếu gia đặc biệt dùng bồ câu đưa tin nhắc nhở, chúng quy phải cẩn thận chút, không bằng tốt hơn là chúng ta nên lập tức lên đường, đỡ phải gặp phiền toái.”

Tứ nương cười lạnh nói: “Muội chủ của hẩn ‘Chớ gần hồng y thanh sam, đường vòng Lan Châu’, cũng không biết hồng y thanh sam là nam hay là nữ, cũng không nói vì sao phải đi đường vòng qua Lan Châu, căn cứ vào yêu cầu của thiếu gia, người mặc hồng y thanh sam vô cùng nhiều, chẳng lẽ bảo ta đề phòng trên đường hơn phân nửa những người này sao? Huống hồ nếu không tiến Lan Châu, phải đi qua sơn dã hoang vu, người thì cũng được, nhưng hàng hóa thì phải làm sao? Ta thấy chỉ là hẩn nói quá.”

Nghĩa thúc thấy nàng động khí, thăm nghĩ đến việc tối hôm qua khiến nàng ảo não, cái gì cũng không nói, nghĩ thầm rằng chờ nàng khí bình (bình tĩnh) nói sau cũng được.

Tần Tứ nương dù sao cũng là người thông minh, thấy Nghĩa thúc không nói, đành phải nói: “Ta cũng biết tiểu tử kia hiện tại thập phần tài giỏi, ta đây làm tỷ tỷ còn phải dựa vào hẩn. Thôi, nghe hẩn liền ngừng.” Bên trong lời nói, rất có ý buồn bã rầu rĩ.

Nghĩa thúc nhin không được nói thật: “Kỳ thật, thiếu gia hẩn...” Nói chưa nói xong, liền thấy Tần tứ nương đã muốn rời khách *** mà đi, không khỏi thở dài một tiếng.

Vừa nãy Trầm Lăng cùng Vương Liên Hoa còn ngồi ở bàn kia giờ cũng đã không thấy người đâu, vì thế gọi tiểu nhị lên hỏi: “Hai vị công tử mới vừa rời ngồi ở chỗ kia muốn lưu mấy ngày?”

Tiểu nhị nói: “Hôm qua bọn họ thanh toán tiền thuê phòng hai ngày, vừa nãy còn hỏi tiểu nhân thị tập (chợ) ở nơi nào, nói là một con ngựa trên đường đi đã chết, nên muốn mua một con khác. Ước chừng sớm nhất cũng là ngày mai hai người đó sẽ khởi hành.”

Nghĩa thúc nghe xong lời này, liền có chút yên lòng. Lại làm bộ như không có việc gì đến phía sau nhìn một chút, ngựa của hai người kia vẫn còn, thăm nghĩ lúc này không đi, còn đợi đến khi nào, vội vàng lên lầu kêu

Tứ nương cùng bọn tiểu nô khởi hành. Tứ nương mới vừa rồi đã đáp ứng, cũng không nói cái gì, chính là nhanh chóng thu dọn một phen liền xuất phát. Nghĩa thúc ở trong lòng liền thở dài một hơi.

Kỳ thật khi nhận được tờ giấy của tiểu thiếu gia đúng là cũng có chút nghi hoặc. Người mặc hồng y thanh sam vô cùng nhiều, hướng hồ cũng không phải không tắm rửa thay quần áo. Hơn nữa hôm qua hai người này đến tìm nơi ngủ trọ khi đó trang phục đầy bụi bặm, cũng không hề chú ý, lúc từ trên lầu đi xuống, không ngờ cũng là hồng y thanh sam.

Hồng y thanh sam cũng quá kì lạ, thanh sam mặc vào cũng rất tao nhã tiêu sái, chính là ít có nam tử nào mặc hồng y mà lại tuân thủ phong lưu như thế. Hướng hồ ngoại trừ là tân lang (chú rể), bình thường nam tử mặc hồng y thật sự không nhiều lắm. Đột nhiên liền hiểu được thực ý của thiếu gia: thuật dịch dung (hóa trang) có thể thay đổi tướng mạo, nhưng sở thích thường ngày lại khó có thể che lấp. Hướng hồ người đi xa nhà, vốn sẽ không mang quá nhiều xiêm y. Chính là phải tự mình đi ra hiệu may để mua, cũng phần lớn hội theo bản năng chọn sắc thái chính mình yêu thích. Càng thêm thân phục thiếu gia liệu sự như thần, vội vàng kêu Tứ nương nên tránh bọn họ ra.

Chính là không nghĩ tới Tứ nương lại đổi tiểu thiếu gia, chính là muốn tiến đến thông báo. Một khi nữ tử tức giận mà còn thảo luận bàn bạc với nàng, thì đúng là chuyện ngu ngốc nhất.

Đêm qua quả nhiên xảy ra chuyện. Tuy rằng Tứ nương đêm qua gặp phải chuyện đó, cũng khiến cho hấn trong lòng nghi hoặc, từ chín phần giảm xuống còn bảy phần mà thôi. Nếu thiếu gia đặc biệt truyền tin đến, tất nhiên là tuyệt không thể đụng chạm đến những người này.

Bản thân thật may mắn, liền có thể mặc kệ hai người kia. Lại đi nửa ngày, liền tới cửa vào quan đạo (cửa vào thành) của Lan Châu cùng các hàng buôn phân bố xung quanh. Hai người kia muốn đi Lan Châu, tất nhiên là hướng quan đạo mà đi, như thế sẽ không lại chạm trán. Nghĩa thúc nghĩ đến đây, liền sung sướng dâng lên.

Hôm nay thời tiết tốt, ánh mặt trời buổi sáng không gay gắt, bão cát cũng không quá mức, tâm tình tốt đến nỗi muốn ngân nga bài hát trẻ con.

Không hề biết Vương Liên Hoa ở trong chiếc xe hàng theo sau Tứ nương đang cười trộm. Thậm chí có thể từ khe hở màn che trong xe, thường thức đáng vẻ man diệu (uyển chuyển) của Tứ nương.

Bọn họ vội vàng khởi hành, tất nhiên là không cẩn thận kiểm tra trong xe hàng, bởi vì vốn dĩ là không có hàng hóa để kiểm tra. Ngồi trong xe của người khác, quả nhiên so với kỵ mã của mình tốn ít sức hơn hẳn.

Này là chủ ý của hai người bọn họ, chỉ sợ bọn người kia cũng tuyệt không thể tưởng tượng được họ lại trốn ở nơi như vậy. Lại có thể giám sát hành động của những người kia, thám thính tin tức của Minh Sa bang, chẳng phải là một hòn đá trúng ba con nhạn sao?

Chỉ tiếc, không chỉ có Nghĩa thúc tính toán sai lầm, mà nguyện vọng nhỏ nhoi của Vương Liên Hoa khó khăn dần xếp ỏn thoả cũng không thể thực hiện.

Xe đi chưa đến nửa ngày, liền gặp lại cố nhân. Vương Liên Hoa ở bên trong xe, đột nhiên cảm thấy xe dừng lại. Chỉ nghe Nghĩa thúc nói: “Vị huynh đệ có gì chỉ giáo?”

Người nọ nói: “Thầy trò chúng ta đang muốn đi đến Lan Châu, không ngờ trên đường lại gặp phải kẻ thù, người mặc dù vô sự, nhưng xe ngựa đã bị phá hư, thỉnh xin lão nhân gia cho chúng ta đi nhờ đoạn đường.” Thanh âm này nghe tới thập phần quen tai, hồi tưởng lại, đúng là Thạch Tĩnh Viễn (mấy chương trước ta ghi nhầm Thạch Tĩnh Xa =.=), khi nào rảnh ta sẽ sửa lại. Mọi người thông cảm).

Vương Liên Hoa trong lòng căng thẳng, nghĩ thầm rằng lúc này gặp phải đám người kia, chỉ sợ là tai họa. Chớ nói bọn họ khó đối phó, trong đó còn có cả kẻ âm độc, cũng không biết là ai, nếu lại không may bị ám toán, chỉ sợ thật sự khó có thể thoát thân.

Tứ nương cười duyên nói: “Các người sáu người to lớn như vậy, trên xe ta đây chính là không có chỗ. Lại còn thêm bốn cái quan tài, đừng nói không chỗ để, hàng hóa của ta dính dáng đến xui xẻo của người chết, như thế nào còn có thể bán được ra ngoài?”

Thạch Tĩnh Viễn đáp: “Tại hạ cũng biết việc này làm khó cô nương. Chính là dọc theo đường này hoang tàn vắng vẻ, cũng không biết khi nào mới có người khác đến. Chúng ta để hai người theo xe của cô nương đi đến Lan Châu, số người còn lại ở nơi này trông coi quan tài, sau đó đám người sẽ quay lại đón. Như vậy được không?”

Nghĩa thúc cười nói: “Đáng tiếc chúng ta không đi thẳng đến Lan Châu, mà là đi đường vòng. Các vị không bằng về Tần Châu trước.”

Thạch Tĩnh Viễn khẩn cầu: “Chúng ta không có ngựa, trở về Tần Châu, thì cho dù nửa đêm, cũng chưa vào được thành. Rồi phải trước ba tháng hai mươi ngày đem quan tài này chuyển đến Lan châu, thật sự là sợ không kịp.”

Tần Tứ nương cười to nói: “Chỉ nghe nói người sống cấp bách, chưa từng nghe qua quan tài cũng cấp bách. Người cũng đã chết, còn gấp cái gì?” Bọn tiểu nô nghe được cũng hổng cười rộ lên.

Đội bọn hần cười xong, một thanh âm lãnh đạm khác nói: “Bần đạo là Hành Sơn chuông môn – Minh Hư. Chúng ta có chuyện quan trọng phải đến Lan Châu, thật là một khắc cũng không chờ được. Bần đạo cho dù có phải miễn cưỡng cướp lấy xe ngựa cũng phải đến được Lan Châu, đừng trách vô lễ, xin các vị hãy tùy cơ hành sự.” Minh Hư đạo nhân trời sanh tính tình cuồng quấy (chính trực) không cố kỵ, cũng là người trong giang hồ đều biết đến.

Tứ Nương tức giận nói: “Đạo lý bây giờ, người xuất gia cũng muốn cướp xe ngựa, để ta xem người cướp bằng cách nào.” Lời nói mặc dù cứng rắn, nhưng cũng nhìn ra đạo nhân trước mặt này không phải thuộc hàng dễ đụng đến.

Nghĩa thúc lúc này lại hoà giải nói: “Tứ nương, vị đạo gia này xem ra cũng không phải người xấu, chúng ta xem như làm chuyện tốt, giúp đỡ bọn họ.” Hần tất nhiên là nghe nói qua danh của Minh Hư, nghĩ thầm rằng đánh bữa chưa chắc thua lão, nhưng phần thắng cũng không phải quá lớn, huống hồ ý định ban đầu đi đến Lan Châu bất quá là để bình yên, lúc này nếu chọc vào tình thế cấp bách của đạo nhân này, cũng không biết chính xác sự tình gì. Đưa bọn họ đến gần chỗ Lan Châu, không vào thành mà đi ngược trở lại cũng thể.

Tứ nương cười lạnh nói: “Lấy thể hiếp người, chúng ta cũng có phép tắc của người làm ăn.” Nàng phiêu lưu mua bán làm ăn nhiều năm như vậy, cũng thập phần hiểu được tình thế so với đạo lý của kẻ mạnh, ngôn ngữ mặc dù không thể thuyết phục, kỳ thật trong lòng nghĩ cũng giống như Nghĩa thúc.

Nghĩa thúc nói: “Như thế liền thỉnh các đạo gia lão nhân lên xe.”

Liên phùng trông được đi, Minh Hư hướng bốn đệ tử còn lại nhún nhủ một phen, liền cùng Thạch Tĩnh Viễn theo Nghĩa thúc đi qua bên xe.

Trầm Lăng bên trong xe của Nghĩa thúc. Vương Liên Hoa trong lòng bàn tay có chút xuất mồ hôi. Giờ phút này cũng thật không phải thời cơ tốt để động thủ. Chính là cố tình đã muốn tránh cũng không thể tránh.

20. Chương 19

CHƯƠNG 19

Đoán trước các trường hợp cũng không đoán được phát sinh. Hai người kia lên xe, sau đó xe ngựa lên đường. Duy nhất chỉ có âm thanh tiếng bánh xe lăn lộc cộc.

Đôi tay Vương Liên Hoa, bởi vì dùng sức xiết chặt mà trở nên tái nhợt, rốt cục lại thả lỏng, hạ xuống. Trầm Lăng không ở trong xe, vậy ở nơi nào? Cũng không thể kịp nghĩ nhiều, bởi vì hần có chuyện trọng yếu hơn phải làm. Chỉ đợi vừa đi qua khúc cong, liền theo trong xe thả người mà ra, lướt nhẹ hạ xuống con đường đi ở bên cạnh vách núi. Tư thế tuyệt đẹp như con bướm màu đỏ. Xe ngựa ở trong tầm nhìn dần xa.

Rốt cục thở phào một hơi, quay người lại, đột nhiên liền thấy gương mặt anh tuấn hé ra một nụ cười.

“Trầm Lăng!” Bởi vì giật mình quá độ, Vương Liên Hoa thiếu chút nữa hét âm lên.

“Đương nhiên là ta.” Trầm Lăng thực đáng giận mà cười nói, “Nếu không phải ta, chỉ sợ ngươi đã chết mười lần.”

Vương Liên Hoa cười lạnh nói: “Nếu không phải ngươi, thật đúng là có rất ít người có thể làm cho ta chết một lần.”

Trầm Lăng nhìn hần bộ dáng có chút tức giận lúc này, rốt cục nén nhịn cười, thực nghiêm túc mà nói: “Ta vừa rồi trong chốc lát trốn ở dưới xe.”

Vương Liên Hoa đột nhiên cảm nhận được bộ dáng của y hiện tại còn đáng ghét hơn hồi nãy. Vẫn là không để ý đến y, mũi chân một chút, liền bay vút đi. Trầm Lăng gọi lại: “Ngươi đi đâu vậy?”

Xa xa truyền đến một tiếng cười lạnh: “Là nơi ngươi muốn đi.”

Trầm Lăng cúi đầu sờ sờ cái mũi, kim lòng không được lại cười mỉm.

Mặt trời lặn, bốn người trông chừng ba cái quan tài, ngồi xổm bên cạnh xác của mấy con ngựa cùng hài cốt, thật sự là một chuyện thê thảm.

Ít tuổi nhất là Tiểu Ngưu đã muốn bắt đầu oán giận: “Tam sư huynh, chúng ta chờ ở chỗ này trông chừng, không ăn không uống, còn phải nhìn mấy con ngựa chết, cũng không phải là biện pháp tốt.” Hần chính là đồ đệ do Minh Hư đạo nhân thu nhận cách đây ba năm trước, tuổi bất quá mười lăm mười sáu, vốn là lưu lạc cô nhi, đến nay vẫn không đổi được bản tính lém lỉnh.

Tam đồ đệ của Minh Hư – Không Minh là người duy nhất đã nhập đạo môn, tuy rằng đứng hàng thứ đệ tam, nhưng tuổi lại lớn nhất, đã ba mươi lăm, đối nhân xử thế cũng ra vẻ chừng chạc hơn, nghe Tiểu Ngưu vừa nói như thế, liền khởi lên cao giọng giáo huấn: “Sư phụ bảo chúng ta đợi hơn ba ngày, cũng phải đợi. Huống hồ sư thúc, sư huynh di chuyển thi hài như vậy chính là đại sự, không thể tha thứ cho ngươi nói chuyện vô lễ như vậy.”

Tiểu Ngưu nghe Không Minh nói như thế, liền không dám tái oán giận, chỉ một đôi mắt nhanh như chớp quay đi. Chỉ còn lại hai đệ tử, đứng hàng lục tên là Từ Hành Chi, người còn lại là cử đồ Vu Viễn Đình, đều là thiếu niên, cũng nhịn không được nói: “Tam sư huynh, lời tuy như thế, nhưng tính toán lộ trình từ nơi này cho đến Lan Châu, hôm nay sư phụ cùng sư huynh chưa chắc đã quay lại. Qua một canh giờ nữa mặt trời đã muốn xuống núi, chúng ta cũng nên suy nghĩ một chút mới tốt, ngồi mãi ven đường, cũng không phải là cách.”

Tiểu Ngưu vừa nghe hai sư huynh nói như vậy, liền đi tới, thốt lên: “Chính là như vậy, nói không chừng vùng gần đây sẽ có nông gia (gia đình nông dân), chúng ta tá túc một đêm cũng tốt.”

Không Minh mắng: “Tiểu tử không đầu óc, chúng ta trông coi quan tài này, nếu có thì người ta cũng sẽ không cho chúng ta vào nhà.” Lời này vừa nói ra, đột nhiên phát hiện mình cũng nói lỗ, gương mặt vội vàng đoan chính nói: “Chúng ta thêm một lát nữa rồi đi tìm chút cái ăn, cố nhịn một đêm cũng vậy thôi.”

Bốn người lại đợi ước chừng nửa canh giờ, tiểu Ngưu bảo: “Bụng ta vừa rồi kêu chính là một tiếng to vang, các ngươi có nghe thấy không?”

Vu Viễn Đình không kiên nhẫn nói: “Lại không chỉ một mình ngươi đói.”

Không Minh chính mình cũng hiểu được trong bụng đói khát, ngày lúc xuất phát, cũng không có mang lương khô, giữa trưa đã muốn đói bụng một chút, tới lúc này, thực sự cố nhịn không được. Nhân tiện nói: “Chúng ta để lại hai người ở đây trông coi, hai người đi tìm thức ăn.”

Tiểu Ngưu lập tức hoan hô nói: “Chính ta sẽ đi tìm thức ăn!” Hần từ nhỏ đã là cô nhi, tất nhiên hiểu được rất nhiều phương pháp săn mồi nơi hoang dã. Chỉ thấy hần liềm liềm môi nói: “Tam sư huynh ngươi có thể mang theo đồ đánh lửa, ta nếu bắt được chút thú rừng, liền ở trên núi tìm chút củi lửa nướng rồi mang đến cho các huynh ăn.”

Các sư huynh thấy bộ dáng hần nước miếng cũng muốn tích đến trên mặt đất, mỗi người trong lòng nghĩ: “Nếu là bảo Tiểu Ngưu đi chuẩn bị thức ăn, tám chín mười phần là hần sẽ ở nơi nào đó ăn no rồi mới tái quay về, đâu thêm quan tâm bọn họ ở đây đói bụng đến hoa mắt. Không Minh khụ một tiếng nói: “Tiểu Ngưu. Ngươi cùng Viễn Đình ở lại trông coi, ta đi cùng với Hành Chi.”

Tiểu Ngũ vừa nghe lời này, môi cong lên đến nửa ngày, nói cũng không nên lời, Vu Viễn Đình tuy rằng cũng có chút bất mãn, chung quy vẫn lớn tuổi hơn mình nên cũng không biểu lộ, chỉ nói: “Tam sư huynh, Lục sư huynh, đi sớm về sớm.”

Không Minh cùng Từ Hành Chi đứng dậy rời đi. Vu Viễn Đình thấy bọn họ đi rồi, liền oán hận nói: “Bọn họ ngay cả bắt con thỏ cũng chưa chắc được, ý là sư huynh nên ra về ta đây, không cam lòng để đồ ăn đến miệng chúng ta trước.” Nói vừa xong, nghĩ Tiểu Ngũ chắc chắn ứng hoà (đồng ý), nhưng chẳng ai để ý. Vừa quay đầu nhìn đến Tiểu Ngũ đã chạy đi, không khỏi cả giận nói: “Tiểu tử, ngươi cũng muốn tách ra, bảo ta một mình ở đây chịu đói sao?” Nói xong liền đuổi theo tiến đến bắt lấy cánh tay của hắn.

Tiểu Ngũ cười mỉa nói: “Cửu sư huynh, ta chỉ là muốn đi ngoài.” Liền giãy giụa trong tay Vu Viễn Đình. Vu Viễn Đình nghĩ tiểu tử này nhất định là muốn chuồn mất, liền bắt lấy không chịu thả. Chính ngay lúc kéo lại, từ trong lòng ngực của Tiểu Ngũ rơi ra một vật gì đó.

Vu Viễn Đình vừa thấy liền kêu lên: “Tiểu tử, ngươi gạt các sư huynh cất giấu thứ này!”

Kỳ thật cũng không phải thứ gì nghiêm trọng, bất quá chỉ là một túi giấy dầu đựng bánh bao. Tiểu Ngũ vội vã chạy đi, nhất định là muốn ăn vụng.

Tiểu Ngũ vẻ mặt đau khổ nói: “Các huynh buổi sáng còn thừa, ta gói lại để ăn trên đường cũng không được a?”

Vu Viễn Đình nói to: “Đi! Có sư huynh của ngươi ở đây thì nhất định phải hiếu kính với sư huynh trước.” Nhanh tay lẹ mắt liền đem cái bánh bao kia nhặt lên, vội vàng cắn một hơi, hắc hắc cười nói: “Ngươi hiện tại cũng không cần cõn thủ (đi vệ sinh), ngoan ngoan trông chừng đi.”

Tiểu Ngũ chỉ ồn ào: “Đói chết mất! Đói chết mất!”

Vu Viễn Đình tâm tính thiếu niên, còn cố ý một hơi miệng chậm rãi cắn, cười nói: “Ta là sư huynh của ngươi còn chưa đói, ngươi đói cái gì.” Hắn đột nhiên biến sắc, “Trong bánh bao của ngươi có cái gì kì quái?”

Tiểu Ngũ tức giận nói: “Kì quái cái gì, chính là hương thơm ngào ngạt của sợi măng cùng đậu xanh a!” Vừa quay đầu lại thấy Vu Viễn Đình sắc mặt bất thường, cũng hoảng sợ: “Cửu sư huynh, huynh làm sao vậy?”

Vu Viễn Đình ôm bụng nói: “Ta... đau bụng.”

Tiểu Ngũ tỉnh ngộ nói: “Sư huynh bụng không tốt? Hay chẳng lẽ bánh bao ở trong ***g ngực ta một ngày đã thiu?”

Vu Viễn Đình sắc mặt xanh mét, xoay người bỏ chạy. Tiểu Ngũ còn thắng đuổi theo nói: “Cửu sư huynh, ngươi đi đâu vậy?” Vu Viễn Đình làm sao còn có thể nói ra, bị Tiểu Ngũ đuổi theo thật xa, mới ghen ra một câu: “Ta muốn cõn thủ, ngươi không được đi theo ta!”

Nhưng Tiểu Ngũ vẫn tiếp tục đuổi theo kêu lên: “Sư huynh, không nên đến trong bụi cỏ để cõn thủ, cẩn thận có xà (rắn)!”

Vu Viễn Đình chỉ có thể đáp lại một từ “Hảo”, rốt cuộc nhịn không được, nhắm thẳng đỉnh núi chạy, khó khăn lắm mới tìm được một chỗ bí mật, lập tức ngồi xổm xuống, chỉ còn tiếng động hừ hừ ha ha. (miễn tưởng tượng =A=)

Tiểu Ngũ lẩm bẩm nói: “Ta đây đi về trước trông giữ.” Nói xong liền xoay người trở về, còn gọi nói: “Sư huynh, ngươi trở về mau một chút a!”

Làm gì còn có người nào để ý đến hắn. Tiểu Ngũ lại đột nhiên nhấc chân chạy cực nhanh. Trốn tránh cư nhiên cũng không phải chuyện xấu gì. Không xấu, chính là muốn che đi cái nông nổi đáng xấu hổ kia.

Chỉ thấy hắn ở phía xa xa chạy nhanh như bay, sau đó xem chừng chung quanh một phen, rồi đi đến bên cạnh một khối quan tài. Lại thật cẩn thận đẩy nắp quan tài ra.

Từ trên thi thể người nằm trong quan tài lấy ra một tờ giấy, đang định để vào lại đột nhiên trong lòng ngực cảm thấy được bất thường, vội vàng ngẩng đầu lên. Trước mắt đã xuất hiện hai người.

Một thanh sam, một hồng y. Thanh sam chính là tiêu sái, hồng y chính là phong lưu.

Rõ ràng đều là nhân vật xuất chúng giống nhau, Tiểu Ngũ lại chỉ ngơ ngác nhìn một trong hai người. Liên thất thanh thốt lên: “Người là... Đào Hoa?”

Chỉ thấy tờ giấy kia trên tay hắn, rõ ràng là một tấm ngân phiếu. Chỗ bảo lưu dấu gốc của ấn triện (chỗ đóng con dấu chống giả mạo), có một đóa hoa đào mọc cọ (mực mài màu đen ngày xưa) nở rộ.

21. Chương 20

CHƯƠNG 20

Vương Liên Hoa mỉm cười nói: “Ta không gọi bằng tên này.” Hắn mặc dù lấy hoa đào làm ấn ký, nhưng không có lấy hoa đào làm danh xưng.

Nam nhân lấy hoa so với mình, thì thật là một việc khác người.

Tiểu Ngũ lại tự cố nói: “Ta vẫn nghĩ Đào Hoa là một nữ nhân xinh đẹp, nhưng khi ta nhìn thấy người, chỉ biết người nhất định chính là Đào Hoa.” Nói xong lại lắc đầu cảm thán hướng nhìn thi thể trong quan tài: “Đại sư huynh, ta rốt cục cũng nhìn thấy được bộ dáng Đào Hoa như thế nào, đáng tiếc huynh lại không nhìn thấy.” Hắn ngày thường vẽ mặt trẻ con, lúc này lại thập phần bi thương như thần khí của người thâm niên, người ta vốn là cảm thấy buồn cười, nhưng ngôn ngữ tình cảm chân thành tha thiết này, nghe xong đúng là cười cũng không nổi.

Vương Liên Hoa khách khách khí khí hỏi han: “Tiểu huynh đệ, xin hỏi khối quan tài nào là của Minh Huyền đạo sĩ?”

Tiểu Ngũ nhú mày chỉ trong đó một lúc nói: “Người vì cái gì mà muốn xem quan tài của Minh Huyền chứ không phải của sư huynh ta?” Lời này không đầu không đuôi, hỏi người lại rất hợp lý hợp tình, đều không có ý bỏ qua thể sự.

Vương Liên Hoa lại mỉm cười, cũng không nói lời nào, chỉ đi qua đẩy nắp quan tài ra. Cúi đầu xem xét một lát, đột nhiên nói: “Minh Huyền quả nhiên cũng trúng châm.”

Chỉ thấy trong tay hắn thực sự có hơn ba cây châm nhỏ, châm đâm tỏa màu lam, quả nhiên so với châm ở chính miệng vết thương của Vương Liên Hoa lấy ra ngày ấy cũng không khác nhiều.

Vương Liên Hoa lại hỏi Tiểu Ngũ: “Người mang theo Mặc Vân châm hay không? Đưa cho ta ba cây.” Hắn hướng Tiểu Ngũ yêu cầu đưa độc môn ám khí Mặc Vân châm của Hành Sơn phái, tự nhiên cứ như kêu người bên cạnh đưa cho hắn cái khăn tay.

Tiểu Ngũ cứ nhiên cũng không nói lời nào liền đưa cho hắn.

Vương Liên Hoa ở trên thi thể người chết làm trò một trận, rồi mới đẩy nắp quan tài lên lại.

Trầm Lăng đã đoán ra hắn muốn làm cái gì, cũng chỉ có thể yên lặng không nói.

Y cũng thực hiểu được: “Có đôi khi, lúc gạ gáy việc cầu đạo (trộm chó) quả thực so với hành vi quang minh chính đại càng có thể trực tiếp phát huy tác dụng.

Chính là không biết lúc Khổng Cầm chết đi, ấn ký hoa đào của tờ ngân phiếu, bị cho là ấn ký hoa đào của Vương Liên Hoa, ba người này trong lúc đó đến tột cùng có bao nhiêu liên hệ?

Vương Liên Hoa vừa định lại xem xét thi thể của Khổng Cầm, Tiểu Ngũ đột nhiên nhào đến nắp quan tài, nói: “Người không thể nhìn.”

Vương Liên Hoa cười nói: “Người mới vừa rồi trách ta không xem hắn trước, lúc này vì sao lại không cho ta xem? Bảo ta như thế nào phán định hắn có phải là vì trúng độc mà chết hay không?”

Tiểu Ngũ vòng vo đảo châu mắt nói: “Đại sư huynh hiện tại bộ dáng trông không tốt lắm, nếu người nhìn thấy có lẽ sẽ khiến y bị tổn thương.” Hắn nói chuyện hết sức kì lạ, giống như Khổng Cầm chết đi nhiều ngày vẫn có thể tỉnh dậy, tựa như còn có thể sợ bộ dạng chết đi của chính mình khó coi sẽ ảnh hưởng hình tượng.

Vương Liên Hoa nghe vậy, cũng không phản đối gì thêm, chính mình cứ đi thăm dò xem một cái quan tài khác. Tiểu Ngũ lại nhin không được, kêu lên: “Người tại sao không hỏi ta vì cái gì?”

Vương Liên Hoa thản nhiên nói: “Người không phải đã có ý định nói cho ta biết sao?” Vừa nói chuyện, tay cũng càng không ngừng xem xét ở trên xác chết.

Tiểu Ngũ tức giận nói: “Ai nói ta muốn nói cho người biết?” Hoàn toàn là tiểu hài tử bị người bề trên nói trúng tâm tư lộ ra thần khí không được tự nhiên.

Vương Liên Hoa như cũ không để ý tới hắn, qua sau một lúc lâu mới nói: “Bọn họ nếu là trong lúc chiến đấu bị giết chết, thân thể nơi cơ bắp hẳn là trạng thái xiết chặt. Nhưng vẫn chưa phải là độc được chí tử, phải là đã bị hạ thêm một chút Cửu Lưu (chín học phái) mê được, cùng Nhuyễn cốt tán pha chế hòa trộn, làm mất đi sức phản kháng mà bị giết. Chính là lang trung (thầy thuốc) bình thường, tuyệt nhận không ra sự khác biệt rất nhỏ của hai loại tử dược này.”

Kẻ xuống tay giết đám người Khổng Cầm và kẻ phát ra ám khí , chắc chắn là cùng một người.

Không trực tiếp dùng độc dược mà dùng mê dược là vì không muốn cho người khác nhận ra người chết là do bị ám hại, mà dùng độc châm giết Minh Huyền là bởi vì có thể đem việc này nhất tịnh vu oan cho Vương Liên Hoa. Hai âm mưu phát sinh cách nhau bất quá một vài phút, lại dùng hai loại thủ đoạn, không lưu lại dấu vết khiến cho người ngoài cuộc sinh nghi, như vậy ý chỉ muốn xác minh Vương Liên Hoa là hung thủ, tuyệt đối dư thừa.

Vương Liên Hoa hỏi: “Tiểu huynh đệ, người có thể tưởng tượng đến ai là người đã hạ thủ sao?”

Tiểu Ngũ nói: “Ta đoán là nhị sư huynh. Ta cùng với hắn khi ở lại thu gom thi thể của các sư huynh, cảm thấy được hắn có chút cổ quái. Nhưng phát ám khí, lại nhất định không phải hắn, bởi vì hắn khi xảy ra chuyện không ở đó.”

Trầm Lăng cũng sớm ở trong lòng hoài nghi Thạch Tinh Viễn, nhưng vẫn là một mực không thể nghĩ thấu mấu chốt trong đó, lúc này cũng chỉ có thể trầm ngâm thôi.

Vương Liên Hoa đột nhiên nở nụ cười một tiếng, nói: “Tiểu huynh đệ xưng hô như thế nào?”

Tiểu Ngũ đáp: “Ta gọi là Tiểu Ngũ.”

Vương Liên Hoa nói: “Tiểu huynh đệ vì sao cũng để ý đến việc này như thế? Thân là môn nhân Hành Sơn phái, vốn nên giữ thể diện mới đúng.” Hiển nhiên đúng là hành động có chút gì đó đáng nghi, chỉ sợ lại là cái bẫy.

Tiểu Ngũ hì hì cười nói: “Người mới vừa rồi không chịu hỏi ta, hiện tại ta không muốn nói.”

Vương Liên Hoa cũng không vội, cười hỏi: “Chết cũng không nói?”

Tiểu Ngũ nói: “Người nếu giết ta, sư phụ ta cùng các sư huynh nhất định sẽ cảm thấy được rất kỳ quái, chắc chắn sẽ đem thi thể của sư huynh cùng sư thúc tái kiểm tra một lần, người lúc này chẳng phải đã rõ như ban ngày sao?”

Vương Liên Hoa gật gù đầu, biểu tình sâu sắc đồng ý: “Đúng vậy, ta xác thực không thể giết người.” Sau đó khẽ mỉm cười nói: “May mắn ta cũng có mang theo một vài độc dược giết nhưng không chết người.” Lời nói tao nhã, tươi cười như thường, lại khiến người không rét mà run.

Trầm Lăng tuyệt đối tin tưởng hắn có trên thập loại biện pháp khiến người sống không bằng chết.

Tiểu Ngũ thoát nhìn cũng tin. Tuy rằng thực cố gắng làm ra vẻ nghiêm nghị không sợ, nhưng ngón tay hơi hơi phát run của hắn lại để lộ ra tình tự (tâm tư bên trong) rõ ràng. Giống như muốn xua tan sợ hãi trong lòng, lớn tiếng nói: “Nói thì nói, còn sợ người thì không thể nào! Bọn họ đều khi dễ ta, cho ta là tạp chủng, tên côn đồ, chỉ có Đại sư huynh rất tốt với ta, ta đương nhiên nghĩ muốn tra ra cái chết thật sự của y để báo thù!”

Vương Liên Hoa đương nhiên không phải sẽ vì loại lý do này cảm động mà dễ dàng tin tưởng người này.

Hắn chính là lạnh lùng hỏi tiếp: “Vậy người vì cái gì muốn lấy tám ngàn phiếu kia trên thi thể Khổng Cầm?”

Mới vừa rồi Tiểu Ngũ còn có chút e ngại lúc này đã hoàn toàn trấn định (giữ bình tĩnh) lại, trong hai mắt thậm chí có một tia phần nộ ý. Hắn gần từng tiếng hỏi han: “Người thật sự muốn biết?”

“Đương nhiên.” Vương Liên Hoa ở trong lòng bắt đầu cười thầm, nghĩ không biết tiểu tử ranh ma này lại bịa đặt cái dạng lý do gì, ung dung thản nhiên cùng với nghĩ như thế nào vạch trần lời nói dối của tiểu tử này.

Tiểu Ngũ lại cái gì cũng không nói, chính là đem tấm ngân phiếu kia đưa tới. Bất quá cũng chỉ là một tấm ngân phiếu. Hồng mặc (đỏ đen) hoa đào nở rộ. Không giống như kiêu ở mặt trái. Vẽ một bức đồ. (tranh)

Chuẩn xác mà nói thứ kia không thể xem như một bức đồ, bởi vì mặt trên chung quy chỉ vẽ một đôi mắt.

Vương Liên Hoa cầm kỳ thư họa không gì không giỏi, tất nhiên là nhìn ra được bút pháp bình thường, họa sĩ cũng không phải danh gia thánh thủ. (tiếng tăm, tài giỏi)

Nhưng đôi mắt này, lại là bức tranh giống như có sinh mệnh, bao hàm thần vận. (say mê hấp dẫn)

Một đôi mắt đẹp tựa như hoa đào, trên khóe mắt thoang thoảng mị tình, giống như có quang hoa lưu chuyển, thần khí toát lên xung quanh

Trừ Vương Liên Hoa, còn ai có thể có một đôi mắt như vậy?

Vương Liên Hoa đột nhiên cảm thấy được môi khô khốc, nói không nên lời.

Trong lòng hắn thầm nghĩ đây là một việc hết sức hoang đường.

Thật sự là hoang đường khiến cho hắn không muốn suy nghĩ.

Tiểu Ngũ lại mỉm cười, mang theo một loại biểu tình gần như tàn khóc nói: “Bởi vì sư huynh ta yêu người, bởi vì tấm ngân phiếu này là mối liên hệ duy nhất của y cùng người, bởi vì ta muốn biết người mà y yêu đến điên dại tới cùng là dạng người gì!”

Y là yêu người.

Yêu.

Vương Liên Hoa đột nhiên cười rộ lên.

Cười đến nghiêng trời lệch đất.

Chưa từng có người nào đối với hắn nói qua: “Ta yêu người.”

Không ai thương hắn.

Mẫu thân yêu phụ thân.

Phụ thân yêu quyền lực.

Chu Thát Thát yêu Trầm Lăng. (thì có Trầm Lăng yêu người đấy thôi =A= =)))))))

Những nữ tử cùng hắn hoan ái, yêu Lạc Dương Vương công tử nổi danh khắp thiên hạ. Các nàng cũng sẽ kiêu mị cười nói: “Vương công tử, ta yêu người chết mất.”

Hiện tại cư nhiên lại có người nói cho hắn biết: Người duy nhất thật tâm khẩn thiết yêu thương Vương Liên Hoa này, lại chính là người đã chết nằm trong quan tài.

Tên gọi là Khổng Cẩm.

Hắn phải suy tư một chút mới có thể theo trong trí nhớ tìm ra người này.

Cử chỉ tao nhã, nam tử khuôn mặt anh tuấn niên kỷ nhẹ nhàng. Đến để van cầu hắn cứu giúp sư tổ đương thời của mình, về mặt bình đạm, một thời đệ tử phong phạm (khí phách) đạo đức tốt đẹp. Thẳng đến khi hắn hỏi đùa Khổng Cẩm rằng có nguyện ý dùng tính mạng quý giá chính mình để đổi lấy tính mạng của sư tổ đương thời không, sắc mặt mới thay đổi.

Lại cũng không có chữ ảm lên mà phẩy tay áo bỏ đi, gương mặt lộ vẻ trắng bệch nói: “Cho ta suy nghĩ mấy ngày.”

Sau đó ở lại Vân Mộng ba ngày, cuối cùng nói: “Ta không muốn.”

Biểu tình của lời nói này, giống như hết thủy tín niệm (sự tin cậy) đều bị đánh tan.

Khổng Cầm từ trước đến nay luôn tự cho mình là một người cao thượng, vui với việc trừ bạo giúp kẻ yếu, bởi vậy mới không thể chấp nhận cho dù rất yêu quý sư tổ, nhưng thực tế cũng không có dũng khí liều mình.

Chứng kiến cảnh tượng như vậy, Vương Liên Hoa chính là luôn rất vui vẻ.

Hắn vui khi nhìn thấy trực tiếp nhân tâm (lòng dạ con người) thâm độc, đặc biệt là chính nhân quân tử bại lộ bản chất thật.

Mà việc này khiến cho tín niệm trong lời nói sắc bén của Khổng Cầm đều sụp đổ, khiến cho nam tử kia khó xử, cứ nhiên lại yêu thương hắn?

Trên đời này còn có việc gì so với chuyện tốt này buồn cười hơn sao?

Trầm Lăng nhìn vẻ mặt chăm chú của tiểu tử cùng cuồng tiếu của Vương Liên Hoa, trong lòng đột nhiên một trận chua xót không thể hiểu nổi.

Việc này vốn thực sự là một việc ngớ ngẩn.

Mà y cũng hoàn toàn không biết cái chết của Khổng Cầm cùng Vương Liên Hoa có bao nhiêu liên hệ. Chính là không biết tại sao, y cảm thấy chuyện này tuyệt không buồn cười. Thậm chí cũng cơ hồ tin tưởng đây là thật sự.

Chỉ vì thiếu niên mà bị thương là thật, Vương Liên Hoa thất thái (mất đi thần thái) cũng là thật.

Vương Liên Hoa cười to nói: “Ta thật không nghĩ tới người sẽ lấy loại cơ kém như thế này.”

Một bàn tay của hắn, đã muốn hướng Tiểu Ngưu duỗi ra. Bàn tay tuyệt mỹ mà trắng nõn, móng tay cũng tuấn đắc phi thường chỉnh tề xinh đẹp.

Hoa đào vốn là loại hoa rất đẹp. Tươi đẹp đến quen thuộc. Đại sư huynh nói, hắn yêu người có đôi mắt câu hồn tựa như hoa đào.

Giống như định mệnh, không thể cự tuyệt ánh mắt đó.

Chính là nếu như Vương Liên Hoa thật muốn người kia chết, người kia cũng sẽ không thể cự tuyệt.

Tiểu Ngưu không trốn, hắn cũng biết mình trốn không thoát. Vì không muốn để lộ ra vẻ khiếp đảm, Tiểu Ngưu nhắm mắt lại. Nhưng bàn tay sinh mệnh kia lại ngần ngại không tiến đến. Tiểu Ngưu rốt cuộc nhện không được mở mắt ra. Lại chỉ thấy Vu Viễn Đình từ đằng xa run rẩy chạy trở về.

Hai người kia giống như đã muốn tiêu thất trong xuân phong (gió).

p/s : Tạm thời ngừng vì mình mắc đi thi mất rồi, tháng 7 trở về sẽ tiếp tục. Mọi người thông cảm . Thân !

22. Chương 21

CHƯƠNG 21

Sắc mặt Vương Liên Hoa thực sự là không tốt. Được nam nhân yêu thương, thật không thể tính là một chuyện vinh quang.

Trầm Lăng cũng chỉ có thể yên lặng không nói đi theo phía sau. Không nghĩ hắn lại đột ngột quay đầu. Trước mắt đột nhiên xuất hiện một gương mặt xinh đẹp khiến cho hô hấp của y đều bị kiềm hãm. Mà chủ nhân của gương mặt này lại hướng y hỏi: “Người xem ta, có chút điểm nào giống nữ nhân?”

Trầm Lăng thực bất đắc dĩ trả lời: “Một chút điểm cũng không giống” (đối lòng =A=)

Vương Liên Hoa yên lặng nhìn hắn sau một lúc lâu, đột nhiên cười. Chỉ lấy giọng nữ nói: “Công tử, người xem thiếp thân có đẹp hay không?”

Không chỉ có thanh âm phẳng phất nhị bát nữ nhân, ngay cả dáng điệu mỉm cười dịu dàng cũng thay đổi. Mi mắt buông xuống, mắt sáng lân lân, giống như hồ nước ngày xuân bình thường trong vắt mà long lanh. Môi đỏ mọng khê mím, hàm răng khê cắn, muốn nói lại thôi. Ngay cả tư thái đứng, cũng có phong tình xinh đẹp của nữ nhân. Hấn bộ dạng thật sự rất đẹp.

Mẫu thân của hấn vốn là đệ nhất thiên hạ mỹ nhân, nếu hấn thân là nữ tử, tất nhiên đủ để điên đảo chúng sinh. Trầm Lăng xem qua mỹ nữ cũng tính không ít, chính là nhìn Vương Liên Hoa lúc này, vẫn như là như cũ tâm đầu nhất khiêu (tư tưởng dao động). Không khỏi tim có chút đập mạnh và loạn nhịp.

Mà Đào Hoa này tựa như diệu nhân, thấy y vẻ mặt khác thường, đột nhiên nét tươi cười chợt tắt, đoan trang đáng vẻ, không ngờ biến trở về cao ngạo nam tử hơn người. Tư thái tiêu sái, ánh mắt nghiêm nghị. Một chút mùi son phấn cũng không còn.

Thuật dịch dung cao diệu tới đâu cũng bất quá là thay đổi hình dáng, nhưng hấn lại có thể trong nháy mắt thay đổi thần thái, chính là vô cùng thần kỳ.

Vương Liên Hoa thấy y bộ dáng này, cười nói: “Chẳng lẽ người thực tin theo như lời tiểu tử mới vừa rồi kia?”

Trầm Lăng cúi đầu sờ sờ cái mũi, cười khổ nói: “Ta nếu nói là tin, người sẽ không để ý?”

Vương Liên Hoa nghiêm mặt nói: “Nếu ta đây nói là đối với người có tình ý, giống như Khổng Cầm kia có ý với ta, người có tin không?”

Trầm Lăng bật cười nói: “Này, điều này thì...” Y vốn định nói “Điều này sao có thể”, thế nhưng trong đầu lại đột nhiên hiện lên Vương Liên Hoa hai tròng mắt tựa như đôi hoa đào, lập tức cái gì cũng không nói ra được.

Vương Liên Hoa cười to nói: “Trầm huynh đã không tin lời ta, sao lại tin lời nói dối của hấn? Tiểu tử này mặc dù không biết lai lịch thế nào, trước mắt lại giết không được, Trầm huynh còn cho là ta cũng tin sao?”

Ngôn ngữ nét mặt, cùng với bộ dáng mới vừa rồi đột nhiên thất thổ kia, giống như không phải là một người. Trầm Lăng không khỏi thở dài nói: Đúng vậy, là... ta chỉ là bị dọa.”

Vương Liên Hoa âm thầm cười, chỉ nói: “Chúng ta cũng nhanh chóng lên đường, cố gắng trước khi trời tối, tìm được chỗ ngủ trọ.”

Ngày đã chuyển tối, nhưng vẫn không gặp nhà người nào.

Nếu là ở Lạc Dương, giờ mới là lúc đèn sáng lên, cảnh trí ban đêm huy hoàng mỹ lệ nói không nên lời, có thể gọi là sao trên trời đều đánh mất màu sắc. Trong lúc đó tại sơn dã hoang tàn vắng vẻ này, trăng lạnh trời cao, chỉ có tiếng gió, thê lương tịch mịch nói không nên lời, duy có Vương Liên Hoa một thân hồng sam ở trong bóng đêm càng thêm tươi đẹp nhìn đến ghê người, ngẫu nhiên một lần hướng lại, hai tròng mắt tinh lạng, ánh mắt minh tuệ có thể nhìn thấu lòng người, khiến người ta quên mất thân ở phương nào, kim tịch hà tịch (đêm tối sao lại tối – thường dùng để khen điều gì đó thật sự đẹp)

Mất thấy tiền phương vẫn là một mảnh hoang vắng, đến nửa điểm ngọn đèn dầu cũng không có, Trầm Lăng nhân tiện nói: “Không bằng chúng ta liền tìm chỗ nghỉ tạm một đêm, sáng mai lại lên đường.”

Vương Liên Hoa tuy là trăm điều không muốn, cũng đành phải nói: “Cũng tốt.”

Trầm Lăng lúc thiếu niên lưu lạc thiên nhai (chân trời – đầu trời cuối đất), kinh nghiệm dã ngoại nghỉ ngơi, thực tại so với Vương Liên Hoa hơn thập bội. Vương Liên Hoa vốn tưởng rằng muốn tìm cái sơn động đến nghỉ tạm, Trầm Lăng lại nói: “Thời tiết này thật sự ẩm ướt, trong sơn động rắn, chuột, sâu bọ cũng rất nhiều, nên tìm chỗ cây cỏ khô ráo một chút.”

Cuối cùng Trầm Lăng tìm được chỗ nhưng lại khiến Vương Liên Hoa choáng váng mắt hoa. Kia một mảng đất trống, nói bằng phẳng thì cũng có một chút, cỏ dại cũng không nhiều lắm, chính là cách Huyền Nhai (vực thẳm) cũng bất quá mười hai bước, này làm sao nghỉ tạm một đêm, ngược lại giống như chờ hừng đông nhảy xuống vực. Vương Liên Hoa không khỏi nói: “Người làm sao tìm được chỗ “tốt” như vậy?”

Trầm Lăng chỉ cười cười nói: “Ta biết đối với người ngủ không tốt, cùng lắm ta ngủ bên ngoài chống đỡ cho người.”

Vương Liên Hoa buồn bực nói: “Cẩn thận nửa đêm ta đá người rơi xuống vực.”

Trầm Lăng lắc lắc đầu nói: “Người cẩn thận chính mình lăn xuống đi.” Y còn khá dương dương tự đắc xem kỹ kia mảnh đất một phen, sau đó nói: “Ta đi tìm chút cây cỏ khô trải ra đất, người ở chỗ này chờ ta.” Nói xong thân chợt lóe liền không thấy.

Vương Liên Hoa oán hận ngoảnh mặt về phía y đi trừng mắt liếc nhìn một cái. Hắn tùy thân mang theo hỏa chiết (đồ tạo ra lửa giống như hột quet), cũng có thể đi tìm chút dã vật đến, đốt một đồng lửa, nướng chín làm bữa tối, cũng tốt khỏi phục chút thể lực.

Hắn cố tình cái gì cũng không có hứng làm. Thì Trầm Lăng nhất định sẽ làm, vậy sao hắn phải tự mình động thủ? Người thông minh nên hiểu được ngồi mát ăn bát vàng.

Vương Liên Hoa nghĩ đến đây, tâm tình hơi khá hơn một chút, liền ngồi xuống đất đối diện phía vực. Tuy rằng nơi này có chút kỳ quái, lại thật đúng là khá tốt. Ở chỗ này xem qua , cũng không quần sơn (đàn động vật sống ở núi) ngăn cản, liếc mắt một cái nhìn tới được phía chân trời. Bóng đêm nồng đậm, ánh sáng của nguyệt cũng rất lạnh, nhưng, cũng thần kỳ lượng (sáng), trên sườn núi chót vót một mảnh ngân huy (ánh sáng chiếu rọi màu bạc).

Hắn kỳ thật là người thích náo nhiệt, cũng yêu phồn hoa, yêu minh (sáng tỏ) tươi đẹp. Cho nên hắn thích mặc hồng sam, tình nguyện ở tại nhà cửa trong thành Lạc Dương, một đám nữ nhân xinh đẹp cùng hắn, hàng đêm sinh ca. Hắn ở Vân Mộng các là lúc, toàn bộ ánh nền chiếu đình viện sáng trưng, hắn yêu xem màu vàng của ngọn nến, cảm thấy trong lòng giống như cũng ấm áp lên.

Ghét nhất hơn hết chính là tịch tịch. Có thể thấy được cảnh trí trước mắt, nhưng lại cảm thấy trong lòng một mảnh yên lặng mỹ lệ. Hắn đứng lên, đi đến bên vực trông xuống. Dưới vực cũng là một mảnh đen tối, trông không thấy cái gì, không khỏi có chút mất hứng.

Gió lại đột nhiên nổi lên, không chỉ thổi trúng làm vật áo hắn phiêu động, mà còn giống như muốn đem cả người thổi xuống .

Chỉ nghe phía sau nhân đạo: “Người như vậy, thoát nhìn giống như là muốn nhảy xuống vực.”

Vương Liên Hoa khẽ cười nói: “Ai bảo người tìm cái chỗ nhảy xuống vực tốt như vậy.”

Nhìn lại, Trầm Lăng tay trái ôm một bó cây cỏ khô, tay phải bắt giữ một con thỏ con, hướng tới hắn mỉm cười nói: “Ta thuận tiện đem bữa tối mới chuẩn bị trở lại.”

Đã là người thông minh, quả nhiên dường như ít dùng sức.

Nướng con thỏ hương vị hảo ngoài ý muốn, vốn dĩ nghĩ rằng không thêm gia vị thì tư vị lại thực nhạt nhẽo. Sau khi ăn no cũng rất thỏa mãn hướng mở cổ Trầm Lăng trải ra ở phía trên mà nằm xuống, cỏ khô thể nhưng cũng rất mềm mại khô ráo còn mang theo chút mùi hương của ánh mặt trời, ngay cả với âm thanh vuốt phẳng sàn sạt đều rất êm tai.

Vương Liên Hoa nói: “Thật ra cho tới bây giờ ta cũng không phát hiện ra, tự nhiên lâm vào thể này cũng có chút tuyệt diệu.”

Trầm Lăng cũng nằm xuống, thân thể duỗi thẳng một chút, thỏa mãn thở dài: “Hàng ngày đều như vậy, ta cũng không biết có cái gì không tốt.”

Vương Liên Hoa quay đầu xem hắn, cười nói: “Nhìn người nằm ở chỗ này, so với thấy người ngồi ở trên ghế đại đường trong Nhân Nghĩa trang, cũng thuận mắt hơn rất nhiều.”

Trầm Lăng cũng không khỏi cười nói: “Người vậy nói ta —— đã là một sơn dã thôn phu, dù khoác vào long bào, cũng không giống Thái tử sao —— “

Hai người cùng nhau lại cười rộ lên.

Cổ khô trải ra sao có thể so với áo ngủ tơ lụa bằng gấm, nường con thỏ đương nhiên không bằng Lạc Dương thần tiên lâu say cùng hùng chương hăm mỹ vị (hùng chương: chân gấu).

Chính là hương vị tự do nhiều hơn chút, giống như trở lại thời trẻ khinh cuồng.

Y không phải minh chủ vô lâm, chủ nhân của Nhân Nghĩa trang; hấn cũng không phải là Lạc Dương công tử danh khắp thiên hạ.

Bất quá hai cái tâm cao khí ngạo của thiếu niên, đầu tiên mắt thấy, liền nhận định đối phương chính là đối thủ duy nhất kiếp này của mình. Đến nay chưa thay đổi. Có đôi khi, đối thủ nhiều năm cũng giống như sẽ có cùng loại cảm tình với nhau như bằng hữu.

Ví như hiểu nhau cùng quý trọng.

Bởi vì không ai so với bọn hấn lại có thể hiểu được sở trường, khuyết điểm, thậm chí sâu trong tâm linh ý niệm lẫn nhau.

Nghĩ đến đây, Trầm Lăng không khỏi nhìn Vương Liên Hoa.

Wương Liên Hoa nằm bên cạnh, thế nhưng đã nhìn y, ánh mắt tựa như trăng sáng ngời.

“Sao lại nhìn ta?”

“Ta đang nhìn ngươi sao? Chính là mắt không nhắm lại mà thôi.”

Trầm Lăng nhìn ánh mắt của hấn, chẳng lẽ cũng không có chút mê ý?

“Ngày mai còn phải lên đường, sớm ngủ đi.”

Rất nhiều năm sau, Trầm Lăng vẫn sẽ nghĩ đến khung cảnh đêm nay, nghĩ đến lúc Vương Liên Hoa nhìn y với ánh mắt sáng ngời.

“Có phải hay không rất nhiều điều đã được định trước?”

“Có lẽ vậy... Bất quá, sớm hơn tí đi...”

23. Chương 22

CHƯƠNG 22

Nhật thập bát tháng tam (ngày 18 tháng 3), vi vũ (mưa nhẹ).

Tiểu La nheo mắt hướng đường núi xa xa nhìn lại, chỉ thấy một mảnh khoảng không mênh mang, đập vào mắt duy có màu vàng của đất cát cùng núi xa xanh biếc. Hít một hơi, không khí cũng là ôn nhuận mà ẩm ướt, bắt đầu lộ ra xuân ý. Thê tử buổi sáng gọi hấn mang tán (cái ô) xuất môn, hấn còn không cho là đúng, nói hôm nay trời sẽ không mưa. Lúc ra cửa, thê tử ở phía trước cửa sổ chải mái tóc đen như thủy lưu, quay đầu thần nhiên cười nói, thực trời mưa, ta cũng không đưa tán cho ngươi.

Ngày xuân vi vũ hoàng hôn chung quy khiến người đa sầu đa cảm. Tiểu La thở dài, lần thứ hai xác nhận xa xa cũng không có người đến sau, quyết định đi vào trong phòng canh giữ gọi lão Tướng trốn tránh ngủ gà ngủ gật dậy, cùng nhau đóng cửa thành.

Hôm nay đúng là gặp mưa khi về nhà.

Lão Tướng ngủ giống như trư (heo). Tiểu La dùng khí lực thật lớn đem lão lay động tỉnh, sau đó tự mình đi trở về chỗ trạm thành môn quan trước.

Đột nhiên phát hiện có hai người, đã đến cửa thành.

Hai người kia, đều tuổi trẻ hơn nữa anh tuấn, tuy rằng thấm mưa, bộ dáng cũng không hề chật vật, ngược lại thông dong thanh thần giống như từ thư phòng của nhà mình đi đến phòng khách. Tiểu La mặc dù là nam nhân, lại cũng hiểu được hai người bọn họ dáng vẻ phi thường bất phàm, khiến cho người tâm sinh ngưỡng mộ ý.

Chờ hai người kia vào thành, lão Tưởng mới gấp dài từ trong phòng canh giữ đi ra. Tiểu La vừa định nói chuyện, đột nhiên nhớ tới một sự kiện, không khỏi ngáy người.

Hắn khi đi vào kêu lão Tưởng, trên đường núi căn bản là không ai. Trở ra cũng bắt quá công phu chốc lát, hai người kia là như thế nào đột nhiên đi ra cửa thành?

Hơn nữa hai người kia, cũng không có kỵ mã, vẫn là đi tới tới được.

Quay đầu lại vừa thấy, hai người kia cũng là giống như người thường bình thường chậm rãi đi trước, cũng không chỗ nào khác thường. Chính là ở trong sương mù tể vũ (mưa phùn), thanh sam hồng y phiêu nhiên thân ảnh, nhưng lại không giống người trong trần thế.

Ngày xuân vi vũ thời tiết, chung quy khiến người buồn chán.

Một loại tịch mịch thấu tận xương tủy như ủ rũ.

Ôn nhu, cũng không phiền muộn.

Nếu là ở Lạc Dương, thời tiết như vậy, Vương Liên Hoa liền thích mặc tổ mầu xiêm y (quần áo màu trắng), một mình ngồi ở trong thính đường ẩm áp, dùng bạch tử chén (chén sứ trắng) được sản xuất từ Hình lò (Hình : Hình Đài – tên một địa danh của Trung Quốc nay thuộc tỉnh Hà Bắc), để uống rượu trúc điệp thanh thất năm đời Trần.

Hiện tại tình cảnh cũng tương tự, hơn hết chính là người đối diện trước mặt.

Đây là lữ *** rất nhỏ của nhà dân, nhưng lại sạch sẽ mà gọn gàng, chính như chường quầy trên người quần áo giặt đến trắng bệch lại không có một tí tia ô (bẩn). Bởi vì sắc trời đã tối, vền vền có vài khách nhân đều đã dùng qua bữa tối, cho nên trong khách *** trừ bọn hắn ra, liền chỉ có chường quầy ghé vào trên quầy xem xét ghi chép sổ sách. Ngọn nến trong tiệm ăn ẩm áp mà mờ nhạt.

Một đường bốn ba, khó có được một đêm an bình như vậy. Nguyên tưởng rằng trong thành Lan Châu là các đạo nhân mã tụ tập, không nghĩ tới bình yên như vậy. Chẳng lẽ bảo táp tiến đến phía trước, luôn đặc biệt tĩnh mịch?

Kỳ thật bọn họ cơ bản hẳn là bề bộn nhiều việc mới đúng. Ít nhất đầu tiên muốn thám thính tin tức, hoặc là, tìm kiếm hành tung Tần Tứ Nương.

Nhưng hai người lúc này lại bình yên ngồi ở trong khách ***, trừ một chén uống rượu ngoài ra cái gì cũng không làm.

Có lẽ lý do chẳng qua là, tại đây dạng sự yên tĩnh tốt đẹp chính là đêm xuân, nói tình phong huyết vũ chuyện giang hồ, quả thực là hành động chữ hạc phần cầm (đốt đàn làm củi, nấu hạc để ăn – ý nói phá hoại thứ giá trị) . Trầm Lăng cùng Vương Liên Hoa tuy rằng cũng không phải phong hoa tuyết nguyệt, người đa sầu đa cảm, khả bọn họ luôn luôn đều phi thường hiểu được hưởng thụ sinh mệnh chính là thời gian tuyệt vời.

Chính là thời gian tốt đẹp luôn quá nhanh cũng quá ngắn ngủi.

Hai người mới vừa uống ba chén, ngoài cửa liền như có dự tính trước vang lên ba tiếng đập cửa.

Chường quầy lê cước bộ đi mở cửa.

Chỉ nghe một thanh âm rành mạch mà khoái hoạt thốt lên: “Hồ lão bản!”

Đúng là thanh âm quen thuộc như vậy.

Lúc người kia đi tiến vào, hắn nhìn đến thẳng chăm chăm chính là hai người Trầm Vương, lời đầu tiên cười rõ lên, phi thường tiêu sái hành lễ, nói: “Trầm huynh, Vương huynh, biệt lai vô dạng? (câu chào hỏi :’lâu ngày không gặp lại vẫn khỏe chứ’) Ô hà trần từ biệt, không nghĩ ở chỗ này gặp lại, thật là có duyên.”

Người này quả nhiên chính là, Đồng Thiếu Anh.

Vương Liên Hoa tự cho mình là da mặt đã muốn dày đến ít có đối thủ (ngắn gọn là mặt dày vô đối =]]), lúc này lại đột nhiên phát hiện người này cũng phi thường không kém.

Chỉ thấy hần cười không những giống như mọi khi thiện lương vô hại, mà còn như lão Đại không khách khí hướng bên cạnh bàn bọn họ ngồi xuống, hướng chưởng quầy kêu lên: “Mang đến thêm một bộ bát đĩa!”

Trên bàn chỉ có chút thức ăn nhắm rượu, chính là Đồng Thiếu Anh vẫn tiếp tục ăn liền ba bát cơm lớn bán lãnh (hơi nguội), hơn nữa ăn rất nhiệt tình. Lúc này Trầm Lãng liền chú ý đến hần mặc hình như vẫn là bộ quần áo nâu kia, giặt đến độ so với bộ trên người chưởng quầy còn trắng hơn.

Hần là người có trí kế vô công như vậy, nguyên không thể nghèo như thế, trừ phi chính hần cao hứng.

Đột nhiên cảm thấy được đối với người này có chút hảo cảm hơn, giống như nhìn đến chính mình thời thiếu niên đáng vẻ hào sảng lại tự do vui vẻ.

Chờ một mạch hần ăn xong, thỏa mãn lau miệng, Vương Liên Hoa còn thực quan tâm hỏi: “Người muốn uống rượu hay không?”

Đồng Thiếu Anh cười nói: “Đa tạ.”

Sau đó lại tự mình rót ba chén, mỗi lần đều uống một hơi cạn sạch, mới vừa cười nói: “Hiện tại hần có phải là ta bị độc phát hay không?”

Vương Liên Hoa minh bạch cười nói: “Đừng vội, độc này phát tác thật sự chậm, người vả lại nói cho ta biết trước, người biết rõ tàng bảo đồ kia chính là giả, vì cái gì còn muốn đoạt?”

Đồng Thiếu Anh thực thản nhiên hồi đáp: “Vì bán lấy tiền, dù sao người nhìn thấy ta đoạt tàng bảo đồ của người không cho đó có thể là giả.”

Vương Liên Hoa cười nói: “Vậy người có bán không?”

Đồng Thiếu Anh nói: “Ta đến Lan Châu , chính là nghĩ muốn ở đến nhị thập tháng tam trên Anh Hùng hội bán đi. Ta đây tân tân khổ khổ một đường tránh né đuổi giết, đến nơi này dù sao cũng không phải bán cái giá tốt nhất.”

Vương Liên Hoa gật gật đầu, nói: “Có lý. Đa tạ người nói cho ta biết tin tức Anh Hùng hội này. Ta mặc dù nghe Minh Hư nói đến nhị thập tháng tam có đại sự, lại không biết tình hình cụ thể và tỉ mỉ trong đó, người có kể lại kĩ càng cho ta nghe không?”

Đồng Thiếu Anh nói: “Bởi vì Trầm đại hiệp cùng Vương công tử chỉ trí, tự nhiên cũng có thể đoán ra tám chín phần mười. Cũng bất quá là các đại môn phái trong chốn giang hồ, vì Hành Sơn phái đứng đầu, thoát đầu nói muốn kêu các người giao ra tàng bảo đồ, để tránh giống như mười mấy năm trước tạo thành vô lâm hạo kiếp (đại nạn). Vì thế tham gia tụ họp thôi. Ta cũng chỉ biết nhiều đó.”

Vương liên hoa nói: “Cuối cùng hỏi một vấn đề, người sao biết trong chén rượu này, thật không có độc?”

Đồng Thiếu Anh nói: “Vương công tử muốn giết ta, chẳng lẽ không đúng dễ như chuyện trở bàn tay? Chính là thật muốn ta chết, cũng sẽ không là bây giờ.”

Vương Liên Hoa lại đột nhiên cười nói: “Ta hiện tại đã có lý do không thể không giết người.”

“Nguyện nghe rõ.”

“Bởi vì người thật sự rất thông minh, cũng quá nguy hiểm.” Nói xong câu đó, Vương Liên Hoa liền đứng lên.

Sau đó dùng một loại ngữ khí thực ôn hòa thực thông dong đối Trầm Lãng nói: “Trầm huynh, không còn sớm, đi nghỉ ngơi thôi.”

Trầm Lãng theo lời đứng lên.

Thời điểm hai người lên lầu còn đặc biệt chiếu cố lão bản một câu: “Chưởng quầy, huynh đệ của ta ở trong này uống rượu, rượu nhớ ghi sổ cho ta.”

Đồng Thiếu Anh nhìn thân ảnh hai người rời, khóe miệng hiện ra một mặt tươi cười kỳ quái.

Khiến Hồ lão bản rót cục lại đó nhắc nhở Đồng Thiếu Anh thời điểm đóng cửa , phát hiện hần vẫn là đang mỉm cười.

Tươi cười còn tại, người cũng đã đình chỉ hô hấp.

Hồ lão bản đột nhiên thay đổi sắc mặt, nhưng không có kêu.

Lão giống như một người làm ăn nhỏ an phận kém thông minh, gặp phải loại chuyện này vì cái gì có thể chịu thôi không kêu? Chẳng lẽ thật là bị sợ đến choáng váng?

Khả hành vì lúc sau của lão lại kiên trì quyết đoán, tuyệt không ngu ngốc.

Lão nhẹ nhàng mà mở cửa, đem Đồng Thiếu Anh ôm lấy, sau đó để tại sát vách cửa của kỹ viện. Hồ lão bản nhỏ gầy, ôm lấy một người thanh niên cao lớn cường tráng, dường như hoàn toàn không cần khí lực.

Ngày mai thời điểm Lý cô nương mở cửa kỹ viện, phỏng chừng hội chấn động. Chính là chuyện này sau đó, cùng lão liên không hề quan hệ.

Sau đó lão liền thần nhiên đi sửa sang lại cái bàn, thu dọn bát đĩa. Lại đột nhiên phát hiện, vị trí phía dưới Đồng Thiếu Anh, có đọng một vũng nước.

Không, là rượu đọng, chính là rượu trúc điệp thanh thất năm đời trần.

Nếu rượu này là từ trong chén thật đổ ra, không sai biệt lắm lượng phần ba chén.

Hồ lão bản sắc mặt lại thay đổi.

Tái mở cửa nhìn lên, mới vừa rồi ở người nọ nằm trước kỹ viện, đã sớm không thấy bóng dáng.

“Chẳng lẽ hắn vừa rồi sử dụng chính là... Quy tức công phu? (Quy tức :đại khái là giấu đi hơi thở cho người ta tưởng mình chết =A=) Tây Vực kỳ thuật?” Hồ lão bản thì thảo tự nói.

Thanh niên trẻ tuổi thần bí này, đến tột cùng mục đích là cái gì? Lão nhưng lại cũng hoàn toàn nhìn đoán không ra.

Xuân Dạ (đêm) chính là vi hàn (hơi lạnh), lão lại đột nhiên cảm thấy lạnh thấu xương.

May mắn lão là một người phi thường dễ dàng chịu phục. Loại cá tính này có thể làm cho một người giang hồ bị chết sẽ không quá nhanh. Hắn lập tức liền an ủi mình: “Trầm Lãng cùng Vương Liên Hoa cũng chưa nhìn ra, ta tính cái gì, hắn là cũng nhìn đoán không ra.”

Sau đó hắn liền tiếp tục đi thu dọn.

Trầm Lãng cùng Vương Liên Hoa đứng ở trên lầu hành lang đối diện đường lớn, nhìn tình hình bên ngoài ở ngã tư đường.

Thẳng đến khi Đồng Thiếu Anh theo trên mặt đất đứng lên, phi nhanh biến mất ở trong vòng tầm mắt của bọn họ, Vương Liên Hoa mới vừa rồi thở dài một cái nói: “Trầm Lãng, ta có đôi khi thật không rõ, vì điều gì mà người cái gì cũng không làm, giống như vẫn là có thể sáng tỏ hết thấy.”

Trầm Lãng khẽ cười nói: “Ta cũng không phải hiểu biết hết thấy, chính là có điều dường như hiểu được người.”

Vương Liên Hoa cũng không phục, cười nói: “Thật sự? Người lại nói xem, hiểu biết ta cái gì?”

Trầm Lãng cúi đầu cười khổ: “Xem như ta chưa nói, ta cái gì cũng không biết.” Ở đôi mắt Vương Liên Hoa kia lượng lượng nhìn gần, y đã muốn chịu không nổi suy nghĩ trốn tránh.

Vương Liên Hoa lại thân thủ giữ chặt tay y, nói: “Người sợ cái gì, người nói đúng ta cũng sẽ không trách người.” Dứt lời, nhưng lại khẽ cười một tiếng, buông tay của y ra, tự mình chọt đi vào trong phòng.

Trầm Lãng lại vẫn ngơ ngác đứng ở tại chỗ.

Đột nhiên giơ tay lên xem.

Mới vừa rồi nhiệt độ hắn nhẹ nhàng nắm chặt, dường như không thể thối lui, còn vẫn lan tràn đến trong lòng.

Hay là chính mình thật sự mê muội?

Vũ còn tại hạ, lại nghe không được tiếng mưa rơi.

Hết thấy cũng như mộng xuân không dấu vết.

24. Chương 23

CHƯƠNG 23

Ngày mười chín tháng ba, sơ tình (chuyện mở đầu).

Mưa phùn mới vừa ngừng, đẩy cửa sổ ra, phả vào mặt chính là lá cây tươi mát cùng mùi hương đồng cỏ, khiến người vui vẻ thoải mái. Thái dương còn chưa xuất hiện, bên ngoài ở ngã tư đường đã có rất nhiều người, thanh âm bát nháo ồn ào rõ ràng mà vui thú.

Trầm Lăng không khỏi khẽ cười lên, cảm thấy được tâm tình tốt lắm, thân thể cũng phi thường thoải mái. Hắn thích nghe tiếng người ồn ào ở ngã tư đường, cũng luôn thích loại cảm giác làm cho mình bị dòng người trong lòng đường bao phủ này, giống như ngâm trong nước ấm áp thả lỏng mà thoải mái. Chính là thành thị xa lạ mà thú vị — chính là người xa lạ mà thú vị — còn có cái gì có thể so sánh với việc khiến cho một người yêu mạo hiểm, yêu tự do càng thêm mê mẩn đây?

Một người thời điểm vui vẻ, chung quy hy vọng người khác cùng y vui vẻ. Chính là Trầm Lăng không lâu sau, liền gặp được một người thật sự không vui.

Nếu không phải thực có chuyện buồn bực. Như thế nào sẽ có người khi sáng sớm là ở chỗ này uống rượu?

Hơn nữa còn là nữ nhân phi thường xinh đẹp. Không chỉ có xinh đẹp, hơn nữa còn phong tình, chẳng qua Trầm Lăng vừa nhìn thấy nàng đã nghĩ trốn đi.

Tần Tứ Nương.

Trầm Lăng đương nhiên không biết Tứ Nương đem Minh Hư cùng Thạch Tĩnh Viễn đưa tới phía sau Lan Châu ngoại ô, liền ngược trở lại một con đường núi nhỏ khác, không ngờ gặp phải sơn thể đồ nát, chỉ phải lại trở về Lan Châu. Y có thể nói Tần Tứ Nương so với bọn hắn cũng vừa mới đến Lan Châu.

Tần Tứ Nương trông lòng lại phi thường ảo não. Không chỉ bởi vì nghe xong lời của tiểu tử đó rõ ràng bây giờ gặp phải phiền toái, mà là — hôm nay buổi sáng đúng là thời điểm vào thành, nàng xa xa nhìn thấy một thân ảnh, cực kỳ giống hắn, mới vừa định vẫy gọi, người nọ nhìn lại, liền trốn giống như thấy quỷ.

Hắn mang đến cho nàng phiền toái nhiều như vậy, nhìn thấy nàng lại giả vờ không biết. Sao có thể không khiến nàng nghiến răng nghiến lợi?

Nghĩa thúc nói: “Tiểu thư, nàng hẳn là nhìn lầm rồi, có lẽ chính là người rất giống tiểu thiếu gia.”

Tần Tứ Nương lập tức liền oán hận nói: “Ta từ nhỏ nhìn hắn lớn lên, đốt thành tro ta cũng nhận được.”

Vì duyên cớ như vậy, Tứ Nương tâm tình chính là hết sức tồi tệ.

Nàng quyết định sau khi uống xong chén rượu này, trở về phòng buồn bực nhức đầu ngủ một phen, quên hết chuyện không như ý trong mấy ngày qua.

Trầm Lăng ở bên cạnh không nhanh không chậm ăn điểm tâm sáng, lúc vừa nghĩ đến Vương Liên Hoa sao còn chưa xuống, từ cửa một người tiến vào.

Đại hán diện mạo uy vũ trẻ tuổi, một thân cải trang võ sư, giống như bất quá là nhất giới nhân gian, toàn thân trên dưới không có một điểm khiến người chú ý. Chính là Trầm Lăng chung quy cảm thấy được hắn ở đâu đó có chút không đúng, thẳng đến khi nhìn chăm chăm hắn.

Nhìn kỹ người đó, mãnh liệt hoảng sợ.

Đại hán diện mạo phóng khoáng, nhưng đôi con ngươi lại quá mức minh (sáng) tựa như thu thủy, trong nháy mắt còn đang trộm hướng về hắn.

Trầm Lăng thiếu chút nữa không khỏi kêu lên.

Vương Liên Hoa?

Tần Tứ Nương cũng không có chú ý tới Trầm Lăng, càng không nhận ra Vương Liên Hoa.

Nàng chính là cảm thấy phi thường mệt. Uống xong rượu, trở về phòng đi hương trên giường nằm một lúc, không bao lâu liền ngủ.

Còn mơ một giấc mộng.

Mơ thấy nàng thời thiếu nữ, ở trong sa mạc lần đầu tiên gặp được hài tử kia.

Khi đó hần thực gầy, rất nhỏ, da thịt cùng môi đều khô nứt, hiển nhiên là một hài tử đã kiềm chế cơn đói đến cực hạn. Nếu muộn hơn một chút nữa mới gặp được nàng, có lẽ cũng đã là một khối thi thể nho nhỏ.

Nàng cũng thật sự chứng kiến thi thể của hần, cũng không phải thời điểm hài đồng (trẻ con), mà là một lần trước khi gặp bộ dáng đó. Thanh niên cao lớn tuấn tú, cũng đã không còn hô hấp.

Tứ Nương không khỏi la hoảng lên, đem mình theo trong mộng tỉnh dậy.

Về sau tỉnh lại liền nghe được tiếng đập cửa.

Chính là tiếng đập cửa phi thường dồn dập.

Mở cửa, vừa thấy Nghĩa thúc, liền hỏi nói: “Đã xảy ra chuyện gì?”

Nghĩa thúc khẩn cấp hoảng sợ nói: “Tiểu thư, tiểu thiếu gia ở trong phòng ta để lại tờ giấy, bảo chúng ta hôm nay mau một chút rời Lan Châu đi, nhất thiết không được lưu lại.”

Tần Tứ Nương nghĩ tới mấy ngày trước đây trần trọc vất vả, không khỏi cười lạnh nói: “Hần có nói vì sao không?”

Nghĩa thúc nói: “Không có, đoán là chuyện nguy cấp. Chúng ta hay là nghe tiểu thiếu gia, nhanh chóng đi.”

Tứ Nương trong lòng quá giận. Đưa tờ giấy tới nếu là tên khốn kia, sáng nay gặp tất nhiên cũng chính là hần. Lại không biết hần lén lút ngay cả nàng cũng không nhận thức, đến tột cùng là muốn làm cái gì?

Mới vừa rồi nàng mơ thấy hần gặp chuyện không may, chẳng lẽ hần thật sự ở trong lúc nguy hiểm? Khả hần vì cái gì không nói cho nàng biết? Nàng là tỷ tỷ của hần, thậm chí có thể nói là gần như mẫu thân. Có cái gì là bọn họ không thể cùng nhau đối mặt đâu?

Có lẽ hần chê ta vương bận. Tứ nương âm thầm nói: “Nghĩa thúc, người lui xuống chuẩn bị, chúng ta nhất định khởi hành.”

Nghĩa thúc đáp ứng, liền tức khắc rời đi.

Tứ Nương một người si ngốc ngồi ở bên cạnh bàn, tựa hồ ngay cả rửa mặt chải đầu sửa sang lại cũng đã quên.

Khó khăn phục hồi tinh thần lại, mới vừa đứng lên, Nghĩa thúc cũng sắp bước đi tới, nói: “Tiểu thư, không tốt!”

Tứ Nương nói: “Lại làm sao vậy?”

“Ngựa có thể là có người hạ được, chỉ ở bên kia lập hi (tiêu chấy), một bước cũng đi không được!”

Tứ Nương cau mày nói: “Xem ra quả nhiên có cổ quái, chúng ta phải đi đến thị tập (chợ) mua mấy con, mặc kệ ngựa nào, liền sớm rời đi.”

Nghĩa thúc nói: “Ta đã muốn kêu tiểu Hồ đi, chúng ta lập tức thu dọn xuất phát, chỉ sợ một khắc cũng không thể ở lại.”

“Tứ nương! Nghĩa thúc!” Lúc này xông tới chính là tiểu nhị tiểu Hồ, nhìn hần sắc mặt trắng bệch, vẻ mặt cực kỳ quái dị.

Nghĩa thúc nói: “Mua được ngựa chưa?”

Tiểu Hồ nói: “Toàn bộ... Toàn bộ người bán ngựa của Lan Châu thành hôm nay đều không có! Nói là người bề trên phân phó xuống dưới, nay công khai hai ngày ngừng buôn bán.”

Nghĩa thúc cả giận nói: “Người chẳng lẽ không liền đi tìm Bành Nhị, mã thị (hàng bán ngựa) không bán, ngựa của hắn liền ở trong chuồng nhà của hắn.”

Tiểu Hồ sắc mặt càng bạch, nói: “Tiểu nhân đi tìm qua, ngựa của Bành Nhị gia, cũng... Đã lạc hi... Không biết ngựa này đã trúng vào bệnh gì.”

Nghĩa thúc lúc này sắc mặt so với tiểu Hồ còn khó coi hơn, lúng ta lúng túng nói: “Đến tột cùng là ai ở đùa giỡn chúng ta? Từ sau khi ở Tần Châu gặp được hai người thanh niên kia, liền không có sự tình gì tốt...”

Tứ Nương lại thập phần trấn định, nói: “Đã như thế, cũng không có biện pháp. Tiểu Hồ, người đi kêu thú y đến. Chúng ta cũng tất không còn muốn biện pháp đi mua ngựa, trước mắt trông coi mấy con ngựa này, khá hơn sẽ lên đường.”

Nghĩa thúc nói: “Tiểu thư, thật sự không được, chúng ta cũng không trông coi hàng hóa này vậy, người đi trước đã.”

Tứ nương lạnh lùng thốt: “Không có ngựa mang nước cùng lương thực, làm sao mà tiến vào sa mạc? Tiểu tử kia đã ở Lan Châu, lại không đến gặp ta, tất nhiên tạm thời khó có thể thoát thân. Vào sa mạc, cũng chưa chắc sẽ đến tiếp ứng. Chúng ta vẫn là nghỉ tạm được rồi, chuẩn bị đầy đủ cho bản thân đã.”

Nghĩa thúc bất đắc dĩ nói: Vâng, tiểu thư.” Mặc dù cảm giác có chút bất an, chính là hiện nay còn có thể có biện pháp nào tốt nữa đâu.

Trầm Lăng nói: “Niên bộ đáng ăn mặc kì quái sáng sớm ra đi làm cái gì?”

Vương Liên Hoa cười nói: “Ta đi tìm nữ nhân.”

Trầm Lăng biết hắn đang nói chuyện mờ ám, nhưng cũng không tiện hỏi tiếp.

Vương Liên Hoa lại thật chính là đi tìm nữ nhân. Tuy rằng nữ nhân này niên kỉ cũng đã đủ muốn làm bà ngoại hắn.

Lão bản của Lan Châu mã thị gọi là Tạ Lưu, là một hiệu tử nổi danh. Mẹ của hắn là Tạ lão thái, là thức mã danh gia (nổi danh am hiểu về ngựa), thường ở trước mã thị đi lại.

Vương Liên Hoa đi trước tìm Tạ lão thái, sau đó “Thỉnh” dẫn lão đi gặp con trai.

Hắn bé Tạ lão thái này có lẽ là nữ nhân già nhất mà hắn bình sinh (từ trước đến nay) bé qua, đi đến trong thư phòng của Tạ Lưu. Trên thực tế, Tạ Lưu căn bản không biết rõ hắn như thế nào trong chớp mắt đi ra trước mặt của lão, đương nhiên càng nghĩ không ra vì cái gì nhóm thủ vệ của Tạ gia cũng giống như người chết, đến bây giờ còn không có phát hiện người này xông vào?

Vương Liên Hoa ngữ khí rất lễ phép nói: “Tạ lão bản, phiền người công khai hai ngày không cần mở mã thị, tốt nhất cũng đừng cho thủ hạ dưỡng mã hộ của người bán ra một con ngựa.”

Sau đó liền nói một câu chỉ có ác bá mới nói ra: “Nếu không, Tạ lão phu nhân sẽ bị toàn thân lửa thể đến trước mã thị. Nếu người không tin, có thể thử một lần.”

Tạ Lưu đương nhiên không thể không tin tưởng.

Vì thế ngựa của toàn thành đành phải cùng nhau lạc hi.

Vương Liên Hoa nhìn Trầm Lăng khuôn mặt trong sáng, khẽ cười đứng lên: “Nếu thuận lợi, chúng ta liền có thể lên xe hương mỹ nhân tiến đến sa mạc. Nói không chừng ngay cả vua sa mạc cũng phải chạy tới nghênh đón.”

Trầm Lăng cười khổ một chút, cúi đầu nhìn đường phố trải dài ngoài cửa sổ.

Trên đường người đến người đi, tiếng động lớn náo nhiệt rầm rĩ như thường ngày.

Chính là trong đám người rộn ràng nhốn nháo, chỉ sợ cũng có không ít cao thủ đến từ các nơi.

Ngày mai, ngày mai đó là ngày quần hùng tụ hội.

25. Chương 24

CHƯƠNG 24

Đàm Gia võ quán trên tràng (nhà luyện võ) tập luyện, từ trước đến nay cũng không giống như bây giờ, nhất lưu (hạng nhất) nhân vật võ lâm tụ tập đông như vậy.

Nếu là ngày thường, Đàm Hoàn nhất định sẽ thực an ổn ngồi ở trên thai ngọa ghế (ghế nằm trong võ đài) do quán chủ thiết kế, đốc thúc các đệ tử luyện công, hoặc là dạy bọn họ vận khí, xuất chiêu pháp môn. Bọn đệ tử trên đài nhất định là lộ ra vẻ mặt ngạc nhiên cùng ngưỡng mộ nhìn hắn, thế nhưng hắn hiện tại cũng chỉ có thể đứng ở dưới đài bồi cười, dùng ánh mắt cực kỳ ngưỡng mộ nhìn đến chỗ vốn dĩ phải hắn ngồi ở trên vị trí đó.

Trong vòng một ngày, nhiều nhân vật võ lâm trong truyền thuyết xuất hiện ở tiểu võ quán của hắn như vậy, nguyên vốn phải là chuyện phi thường vinh quang, nhưng Đàm Hoàn vẫn là cảm thấy như ầm ục.

Đừng nói các chiêu môn nhân của các đại môn phái, liền là dẫn theo đệ tử của bọn hắn, cho dù chỉ có Đàm Hoàn nhi tử lớn như vậy, thanh danh võ công, cũng nguyên không thể sánh bằng hắn, một đám nhìn hắn như không có gì. Mà cách ăn mặc có chút cổ quái, tựa hồ cũng không so bằng lão đến võ quán xin cơm thừa chính là Ngô lão gia, cũng phải từ hắn tươi cười ra mặt đón. Ai biết trong những người này người nào là cao thủ mai danh ẩn tích?

Xui xẻo nhất chính là, một cái luyện võ trường to như vậy, ở giữa trung tâm thế nhưng đoan đoan chính chính bày ra bốn cái quan tài. Rõ ràng là thời tiết tinh không vạn lí (trời quang đảng), cũng khiến mấy cỗ quan tài này trở nên dày đặc ám khí.

Giữa thời điểm chán nản, đột nhiên có người ở phía sau vỗ vỗ hắn nói: “Đàm quán chủ.”

Nói chuyện chính là một công tử mặc phấn sắc sam (quần áo màu hồng nhạt), khuôn mặt tuấn tú như ngọc, lại là vẻ mặt ôn lương kính cẩn, khiến người càng thêm vài phần hảo cảm. Đứng bên cạnh hắn còn có một người mặc thanh sam, thanh niên thoảng cao hơn chút, cũng là cúi đầu mỉm cười, so với thiếu hiệp này nhìn không chớp mắt, không biết thi lễ bao nhiêu lần. Đàm Hoàn vội vàng nói: “Hai vị công tử có gì chỉ bảo.”

Công tử mặc phấn sắc sam cười nói: “Đàm quán chủ, thực không dám che giấu, chúng ta hai người cũng không có thiệp mời, tất nhiên là không dám thất lễ đến trước bên trong ngồi, quán chủ có thể nhân tiện, để cho tại hạ vào trong quán ngồi chỗ đệ tử tọa (chỗ dành cho đệ tử ngồi), cũng tốt chiêm ngưỡng một chút phong thái của các vị giang hồ tiền bối, cũng vì bình sinh chi nguyện (tâm nguyện cả đời).”

Đàm Hoàn thầm nghĩ người này nếu thực ngồi vào trong tọa, hắn cũng quyết không dám hướng người đòi thiệp mời. Nhưng công tử này giáo dưỡng thập phần chi hảo, giống như đôi mắt trong lòng cũng có kính ý, hướng hồ chẳng qua là muốn đệ tử tọa trong bữa tiệc của hắn, lại có cái gì không thể đáp ứng. Vì thế lập tức liền cười nói: “Công tử đã có ý đó, tại hạ đương nhiên giúp người toại nguyện.”

Dứt lời, liền dẫn hai người bọn họ đến đệ tử tọa ngồi xuống. Giữa tiệc cũng có chất nữ nhi (cháu gái) thân thích gia, mỗi người đỏ mặt trộm nhìn hai người này, Đàm Hoàn nhìn không khỏi ở trong lòng thầm than.

Ai nói chỉ có nam tử hảo sắc, thư nhi (chị gái và em gái) mỗi người đích thực bất quá cũng hảo sắc.

Cuối cùng ngồi vào vị trí chính là đám người Minh Hư của Hành Sơn phái. Chỉ thấy sáu bảy người, bạch y tổ phục (nguyên bộ đồ trắng), trên trán buộc một quyền hắc mang (giống như khăn tang ấy mà màu đen =A=), thần sắc nghiêm nghị, khiến cho toàn trường tiếng động nhộn nhạo của đám người, lập tức an tĩnh lại.

Nhưng Đàm Hoàn thật ra ở trong lòng thầm mắng: Đàn quy tôn tử này chính là dọa sát nhân, quan tài để ở trong này đều bốc mùi, người lúc này mới tiến vào, còn không phải muốn tạo chút khí thế. Cầm đầu chính là Ngưu Tị Tử tối mặt, đem quan tài hướng này để xuống bước đi, cũng không màn lời hắn nói, lại xem Đàm gia võ quán này thành cửa hiệu quan tài.

Ở đây mọi người tất nhiên là giống như Đàm Hoàn phản ứng hoàn toàn bất đồng. Nguyên lai ngồi ở thủ tọa (ghế cao nhất) chính là Thiếu Lâm phương trưởng Viên Đức, gặp Minh Hư đã đến, lập tức liền đứng dậy nói: “Hành Sơn phái lần này lâm vào bất hạnh, lão nạp hết lòng bất an.”

Minh Hư mặt hé ra trắng bệch nói: “Đa tạ đại sư quan tâm. Lần này lão đạo cũng là không thể tưởng tượng được, ta cùng môn nhân bất quá là muốn tiến đến tham dự hội này, trong lòng chỉ mong thăm kích nhiều năm trước lại không tái diễn, không nghĩ môn hạ Tam đệ tử bị Vương Liên Hoa giết chết, ngay cả sư đệ Minh Huyền cũng bị hấn dùng độc kế ám hại. Ta Hành Sơn phái cùng hấn, thể không đội trời chung.”

Viên Đức nói: “Đạo trưởng tâm phóng khoáng, Vương Liên Hoa kia dù có thủ đoạn, cũng là đánh không lại quần hùng hợp lực, đại cừu của Hành Sơn phái, nhất định có thể rửa sạch.”

Giữa tọa có một người cười lạnh nói: “Nếu một mình Vương Liên Hoa chẳng qua là cũng được, cố tình phía sau hấn còn có chỗ dựa là võ lâm minh chủ, liên chưa hấn giống như theo lời đại sư dễ dàng như vậy.”

Người nọ thẳng thân đứng lên, rõ ràng đó là “Khoái đao” Từ Vân Thanh.

Viên Đức cười nói: “Tại hạ vài năm trước, cũng từng gặp qua Trầm đại hiệp một hồi, chỉ cảm thấy Trầm đại hiệp nhân vật phi phàm, chính khí nghiêm nghị, nghĩ chắc là Từ đại hiệp có chỗ hiểu lầm.”

Từ Vân Thanh thốt lên: “Tại hạ cũng từng giống như suy nghĩ của đại sư, nhưng tại hạ lần trước gặp được hai người bọn họ, cũng từng tận tình khuyên Trầm đại hiệp không nên cùng tiểu nhân làm bạn, bắt đắc dĩ mọi cách khuyên bảo, Trầm đại hiệp cũng là không nghe, chỉ sợ là đã bị người kia mật cấp mê tâm hồn đi.”

Vừa nói đến mật cấp, dưới đài liền bắt đầu bắt đầu nhốn nháo. Một tử y (quần áo tím) đại hán cũng đứng lên nói: “Nói thật, tại hạ Khấu Phi Ứng đối với mật cấp kia cũng đã từng dao động ý niệm trong đầu, cho nên đã từng phục kích bọn họ một lần, theo hồi báo người của ta nói Trầm đại hiệp quả nhiên là cùng Vương Liên Hoa một bọn, việc này tuyệt không khả nghi.”

Đám người gặp bang chủ Phi Ứng bang tự mình thừa nhận việc xấu, cảm thấy cũng tin bảy tám phần, dưới đài tức thì bát nháo thành một mảnh.

Đã có người đang phía dưới ồn ào: “Nói cái gì Trầm đại hiệp, còn không phải là thấy bí kíp liền muốn lộ ra bộ mặt thật! Hấn xứng làm cái gì minh chủ võ lâm, quả thực là khiến Trung Nguyên võ lâm mất mặt!”

“Thật còn không bằng phế hấn đi, đề cử người vừa có đức hạnh vừa danh vọng làm minh chủ, hảo đi thảo phạt hấn cùng với Vương Liên Hoa yêu nhân kia!”

Ban đầu muốn làm minh chủ chính là bang phái đứng đầu này, lúc này liền xúi giục nhiều người ở phía dưới hô hoán. Viên Đức sắc mặt khó coi, trầm ngâm sau một lúc lâu, nói: “Minh hư đạo trưởng, Từ thí chủ, Khấu thí chủ đều đã nói như vậy, lão nạp không phải không tín, chính là lão nạp bị đẩy vào việc tri công đạo nhân, chung quy tìm căn cứ phải cang thật chính xác rồi tái định đoạt, mới có thể phục chúng.”

Thạch Tĩnh Viễn cố nén nước mắt nói: “Ta chính là nhân chứng! Đại sư huynh dùng huyết đồ (hình vẽ bằng máu) thành hoa đào, chỉ chứng Vương Liên Hoa là hung thủ, tại hạ vừa lúc nhìn thấy Vương Liên Hoa muốn lau đi vết máu kia. Nếu không phải hung thủ, vì sao phải phá hủy chứng cứ?”

Viên Đức vuốt cằm nói: “Thạch thí chủ một mảnh thành tâm thành ý, lão nạp hết sức cảm động. Chính là nghe lời nói Thạch thí chủ, vật chứng kia đã bị Vương Liên Hoa sở hủy thật không?”

Minh Hư lãnh đạm nói: “Minh Huyền sư đệ cùng di thể ba vị đệ tử của tại hạ, đó là chứng cứ! ‘Vô ảnh đao’ Trần lão tiên bối đã ở đây, Trần lão tiên bối hiểu biết thông thái, cũng giỏi về y lý (khám nghiệm tử thi), tại hạ nguyện thỉnh Trần lão tiên bối kiểm tra thực hư di thể, tin tưởng với khả năng của Trần lão tiên bối, nhất định có thể nhìn ra bọn họ là chết dưới thủ pháp gì.”

Giữa tọa đứng lên một vị lão nhân tóc bạc, cười nói: “Đạo trưởng nếu như đã nói thế, lão hủ liền cũng không thể chối từ, làm tận khả năng. Chính là với Vương Liên Hoa vô công chi tội, lão hủ sợ cũng không thể chứng minh tất cả đều là hấn gây nên.” (hủ nữ và lão hủ nhất định có quan hệ, đọc xuống dưới là hiểu bác ấy ngay =]])

Minh Hư nói: “Trần lão tiên bối khách khí, chỉ cần Trần lão tiên bối kim khẩu đoạn (miệng vàng phán quyết – ý là phán như quan tòa), thiên hạ anh hùng còn không có người nào dám không phục.” Hấn lời này

nói được mặc dù cũng có chút quá, nhưng Trần chi phụ đức cao vọng chúng, nếu có chút loại sự thể này, đa phần thỉnh lão đến phán quyết, cũng đích xác có thể phục chúng.

Hào kiệt đầy tràng, nhất thời nín thở liễm khí, chỉ thấy Trần chi phụ run rẩy qua đi, mở ra cái quan tài.

Ước chừng một canh giờ, Trần chi phụ đều nghiệm bốn cái xác chết trong quan tài quá một lần. Thấy lão cuối cùng đem nắp khối quan tài đẩy lại, tất cả mọi người thở ra một hơi dài, mỗi người nhìn chằm chằm lão, chỉ đợi lão nói ra cái kết quả long trời lở đất gì đó.

Lão lại chính là thở dài lắc đầu không nói.

Viên Đức tiến đến thi lễ, hỏi: “Trần thí chủ, hãy nhìn ra đây là Vương Liên Hoa gây nên phải không?”

Trần chi phụ lắc đầu nói: “Không phải.”

Vừa nghe lời ấy, cử tọa ồ lên. Phải biết Vương Liên Hoa võ công chi tạp, chứng minh việc này là hấn gây nên mặc dù không dễ dàng, nhưng chứng minh việc này không phải hấn gây nên cũng không khó khăn. Chỉ cần là nghiệm không ra kết quả, liền có thể đem việc này hướng đổ lên người hấn, nhưng riêng Trần chi phụ đức cao vọng chúng lại chắc như đinh đóng cột nói “Không phải” .

Lập tức sắc mặt cực kỳ khó coi hướng về bọn người Hành Sơn phái.

Minh Hư cười nói: “Trần lão tiên bối dựa vào cái gì mà khẳng định như thế? Kẻ kia võ công thực tạp, chưa chắc hấn dùng là tuyệt kỹ của phụ mẫu.”

Trần chi phụ đột nhiên quay đầu hỏi: “Đạo trưởng, thứ lễ ta vô lễ hỏi một câu, trong đệ tử Hành Sơn phái, có hay không cùng Vương Liên Hoa cấu kết?”

Một câu câu hỏi này, mới thật là long trời lở đất.

Minh Hư tái muốn bảo trì phong độ, cũng không miễn tức giận nói: “Bổn phái đệ tử rất tự luật, như thế nào cùng tặc nhân kia cấu kết?”

Trần chi phụ giận dữ nói: “Một khi đã như vậy, tại hạ liền càng khẳng định việc này không phải Vương Liên Hoa gây nên.” Lão hướng Viên Đức vẫy vẫy tay, sau đó cất cao giọng nói: “Ta thỉnh Viên Đức đại sư làm chứng ta lúc này đây kiểm nghiệm, không biết các vị có gì dị nghị không.”

Phương trượng của Thiếu Lâm tự làm chứng, còn có người nào có thể có dị nghị.

Trần chi phụ đem nhất phương bạch khăn nâng trong tay kêu Viên Đức xem qua, Viên Đức cũng lập tức sắc mặt ngưng tụ, quay đầu nhìn xem Minh Hư.

Trần chi phụ nói: “Theo hiểu biết của lão hủ nghiệm quá trên di thể Huyền đạo trưởng, ngoại thương đều không phải là chí tử, mà là do trúng độc của ba cái Mặc Vân châm.”

Mọi người lúc này mới nhìn rõ bên trong bạch khăn, có ba cái tế châm ánh sáng màu lam lục, đúng là độc môn ám khí Hành Sơn phái Mặc Vân châm.

Viên Đức nói: “Đạo trưởng chỉ sợ trước phải thanh trừng ác tặc trong môn phái.”

Minh Hư sắc mặt từ bạch chuyển hồng, tái từ bạch chuyển thanh, run giọng nói: “Trần chi phụ, nhất định là cùng Vương Liên Hoa kia cấu kết, để hãm hại đệ tử phái ta.” Hấn ngay cả kính ngữ cũng không cần, nói chuyện đến mức vô lễ. Trần chi phụ nghe vậy giận dữ nói: “Minh Hư đạo trưởng, rõ ràng là người mời ta đến nghiệm, cũng là người nói tin tưởng kết quả kiểm nghiệm của lão hủ, vì sao nói ác cùng phe? Lão hủ cho các người hay bên trong đồ đệ không hề đồng nhất, bảo người sớm ngày thanh trừng, chẳng lẽ đối Hành Sơn phái không phải ích sự?”

Minh Hư lúng ta lúng túng nói: “Chính là, chính là, thương thế của hấn rõ ràng là...”

“Là cái gì?”

Minh Hư mặt đỏ lên, một câu cũng nói không nên lời. thể diện của nhất phái tông chủ, cũng không phải là đã đánh mất sạch sao.

Biết nội tình, bất quá cũng chỉ có ba người Trầm Lăng, Vương Liên Hoa, tiểu Ngũ. Người khác nào biết nguyên do trong đó, mỗi người vui sướng khi xem người gặp họa Hành Sơn chường môn xấu mặt. Chỉ nói là cứ như vậy, Hành Sơn phái không bao giờ ... có thể cùng bọn họ tranh đoạt minh chủ vị nữa.

Vương Liên Hoa khê cười khinh nói: “Như thế xem ra, Minh Hư này là sớm tính toán độc châm đả thương người đổ lên đầu của ta. Chỉ tiếc a không có lạnh mồm lạnh miệng nói thương thế của hần rõ ràng là độc châm khác, như vậy liền rõ ràng hiểu được.”

Trầm Lăng cũng cười nói: “Hần là nhất phái tông chủ, chung quy không đến mức dễ dàng ngậy người như thế.”

Hai người đối nhau cười.

Đột nhiên lại có người thay Minh Hư liền thốt ra câu nói kia.

“Thương thế của hần rõ ràng là độc châm khác, có đúng không?”

26. Chương 25

CHƯƠNG 25

Trầm Lăng cùng Vương Liên Hoa không khỏi cả kinh.

Ngay cả bọn họ cũng không nghĩ ra, người nói chuyện, đúng là Thạch Tĩnh Viễn.

Hần một đôi mắt đỏ lên, thẳng lăng lăng nhìn chăm chăm Minh Hư, vẻ mặt bi phẫn, người xem chung quanh đều có chút kinh hãi.

Chỉ thấy hần chậm rãi mở bàn tay, lộ ra một tia mỉm cười kỳ quái nói: “Sư phụ, đây chính là của người sao?”

Ở trong bàn tay hần, chính là một viên đồng (ống trụ tròn) nho nhỏ. Nếu là người biết rõ tình hình, liền biết là thân cây châm của Mặc Vân châm Hành Sơn phái phóng ra. Phải biết Mặc Vân châm này cũng bất quá là tinh cương sở chế trường châm, bởi vì cơ hoàng này rất xảo diệu, kinh lực oai mãnh, toàn bộ không cần nội lực liền có thể phóng ra, khiến người khó lòng phòng bị. Cũng vì tinh xảo, người ta nói Hành Sơn phái khởi công phu, trước hết nghĩ đến không phải về Nhận kiếm pháp, mà là Mặc Vân châm này.

Minh Hư cả giận nói: “Đồ đệ chẳng ra gì, lời này có ý gì?” Hần mặc dù giống như giận tím mặt, ánh mắt lại có vẻ dao động bối rối, này tất nhiên là không thể thoát khỏi ánh mắt của Viên Đức đại sư.

Thạch Tĩnh Viễn thân thủ từ trong lòng lấy ra một viên đồng giống viên đồng kia, đem hai cái viên đồng này một lúc mở ra, trình đến trước mặt Viên Đức đại sư, sau đó nói: “Một cái cơ hoàng này, là nhật tại ngày Minh Huyền sư thúc cùng Vương Liên Hoa giao đấu chỗ thập đắc, nguyên muốn hỏi là vị sư đệ nào đánh rơi, nhưng phải chăm sóc sư thúc đã bị thương, cũng liền nhất thời quên.”

Nói tới đây, Thạch Tĩnh Viễn ngẩng đầu lên, hai mắt rung rung: “Ta nguyên thấy sư thúc bị thương cũng không nặng, không nghĩ chưa đến nửa canh giờ liền ra đi, liền cảm thấy đến thập phần kinh ngạc. Sau đó lúc thay thu dọn tư trang của sư thúc, đột nhiên phát hiện trước ngực sư thúc có một chút xú nhất huyết ban (chấm) xanh tím, phương mới phát hiện, sư thúc dĩ nhiên là trúng độc châm mà chết!”

Thạch Tĩnh Viễn tiếp tục nói: ” Thịnh đại sư xem, cơ hoàng ống nhỏ này, cùng với của tại hạ rất bất đồng, đó là cái châm này sửa lại càng thêm nhỏ đi, bốn mặt lại biến thành màu đen, hiển nhiên là châm ngâm qua độc, xin Trần lão tiên bối hãy nhìn xem, độc này cùng chi độc ở miệng vết thương sư thúc giống nhau hay không.”

Trần chi phụ tiến lên, tiếp nhận châm kia, tinh tế nhìn sau một lúc lâu, lại vừa nghe thấy, nói: “Không tồi, quả nhiên đều là ‘U thanh’ chi độc.”

Thạch Tĩnh Viễn: “Xin các sư đệ hãy đem Mặc Vân châm lấy ra nhất nghiệm.” Chỉ vì Mặc Vân châm là chỉ bảo Hành Sơn phái, lượng chế tạo cũng không lớn, đệ tử mỗi người chỉ có một cái, nếu như đánh rơi thì

thật sai lầm to, cần báo cáo thỉnh quở trách, sau đó chưởng môn ra lệnh mới có thể thỉnh chuyên môn công tượng (thợ thủ công) chế tạo, một cái châm nhỏ, nhưng muốn dồn tạo hơn lại thảng, có thể thấy được công nghệ chi tinh.

Hành Sơn phái chúng đệ tử từ trong lòng đem Mặc Vân châm xuất ra, đặt phía trên bàn tay, Thạch Tĩnh Viễn nhất nhất xem qua, thở phào một hơi nói: “Không tồi.”

Minh Hư không hổ là nhất phái chưởng môn, tức khắc liền tự nhiên trấn định, chỉ để ý cười lạnh nói: “Tiểu Thạch, ta cho tới bây giờ cũng không biết ngươi có nhiều tâm mắt (cái nhìn sâu sắc) như vậy. Ta mới vừa rồi là muốn nói, giết hẳn rõ ràng là Vương Liên Hoa, trong sư đệ như thế nào lại có bốn môn ám khí? Có lẽ có tặc tử ăn trộm Mặc Vân châm, mặc dù là trong bản môn nhân, vì sao đường đệ ngươi đến lớn lại phụ sư phụ?”

Thạch Tĩnh Viễn ngửa mặt lên trời cuồng tiếu nói: “Sư phụ, đồ nhi bất tài đều nhìn ra miệng vết thương do mấy đạo Vương Liên Hoa kia căn bản sẽ không tới mức đẩy sư thúc vào chỗ chết, sư phụ sao không hề phát giác, thật thực kêu đồ nhi kỳ quái. Khả đồ nhi lại dám hoài nghi sư phụ sao! Bốn môn đau buồn vì sư thúc mất, sư huynh cùng hai vị sư đệ, nguyên khí đại thương, đồ nhi không dám dă thảo kinh xà (đá cỏ động rắn – giống nghĩa với câu bứt dây động rừng), bởi vậy chính là đã từng đem chi châm sư thúc hoán đổi, thậm chí lúc này đem tội nhân kia dọa một cái, khiến hẳn lộ ra dấu vết. Trần lão tiên bối nói ra việc này, nếu là sư phụ lúc bình thường, bình tĩnh hơn người, làm sao trách lung tung, mới vừa rồi còn nói, thương thế của hẳn thực chất có khác, sao không khiến đồ nhi kinh hãi! Xin sư phụ hãy đem Mặc Vân châm lấy ra đánh giá!” Hẳn ngôn ngữ thê lương, sau khi nói hết lời, hai hàng thanh lệ không tiếng động chảy xuống, sao không khiến người tin hẳn lúc này trong lòng đã cực mâu thuẫn, đã cực thống khổ!

Minh Hư sắc mặt lúc này, cũng là từ bạch chuyển hồng, từ hồng chuyển thanh, vẻ mặt cũng là hay thay đổi. Hẳn mặc dù không nói được một lời, khả mọi người lúc này, đã bảy tám thành nhận định hẳn là hung thủ, vì thế một mảnh ồn ào. Ám sát sư đệ, vu oan giá họa, đại âm mưu đại tai tiếng như vậy, nhưng lại làm trò trước mặt người, sao không khiến người kinh ngạc?

Đang lúc quần hào tranh cãi hết sức ầm ĩ, Vương Liên Hoa tiến đến bên tai Trần Lăng, thấp giọng cười nói: “Rõ ràng là ta đổi Mặc Vân châm, thẳng nhai này sao lại nhận là chính mình? Ta thật ra làm chuyện tốt. Khả khen hẳn hành động thật sự là nhất lưu, đến nỗi sánh bằng Ngọc Xuân Đường diễn vai Tôn Kính Cửa Tiểu Nhân.”

Trần Lăng nói: “Minh Hư này cũng quả thật khả nghi, nếu châm kia là hẳn phóng, thật đúng là kêu đường lang bộ thiên, hoàng tước lại hậu (bộ ngựa bắt ve, chim sẻ rình sau lưng – chỉ biết lợi trước mắt mà không tính đến tai họa sau lưng) . Chính là không biết hoàng tước này sao biết ngươi thay đổi Mặc Vân châm?”

Vương Liên Hoa vuốt cằm cười nói: ” Không biết, cũng chưa biết chừng có lẽ hẳn đã xem qua.” Thấy hẳn trên mặt ý cười, giống như là định liệu trước, Trần Lăng lại cũng không hỏi lại.

Lại vào lúc này, giữa tràng tình thế lại bất biến hóa.

Minh Hư từ trong lòng lấy ra một vật, nắm trong tay, cười to nói: “Buồn cười, buồn cười, đây là Mặc Vân châm của vi sư, Tiểu Thạch ngươi còn gì để nói?”

Thạch Tĩnh Viễn thực đả thân thủ đón lấy, Minh Hư lại đột nhiên nhất giang hai tay chưởng, cũng là bàn tay trống trơn. Mọi người lúc nhất chột cả kinh, Minh Hư không ngờ ở ngực Thạch Tĩnh Viễn chưởng một chưởng, người cũng đã bay lên trời, tức khắc liền không thấy bóng dáng, ngay cả Viên Đức đại sư trên tràng cũng không kịp phản ứng.

Thạch Tĩnh Viễn bị một chưởng kia đánh cho mà tê liệt. Không ho được ra máu, lại một bên xiết chặt hai nắm, hai mắt giống như là muốn phun ra hỏa giận đến dường như trừng mắt về hướng Minh Hư đi, đúng là một câu cũng không nói nên lời.

Viên Đức trong lòng đại thương xót, đi qua dìu hẳn, Thạch Tĩnh Viễn vội vàng giãy dựa theo trên mặt đất bò lên, nói: “Vãn bối làm sao dám để đại sư đỡ.”

Viên Đức thở dài: “Việc này nếu không có tiểu thí chủ tỉnh táo hơn người, sao sẽ được phơi bày. Lại chẳng biết tại sao Minh Hư đạo trưởng làm hạ việc này.” Nói không chừng, khả nghe đồn Minh Hư cùng Minh

Huyền bắt hòa đích, hần lại cũng không phải không có nghe nói qua, chỉ phải lại thở dài một tiếng.

Thạch Tĩnh Xa rơi lệ nói: “Vãn bối chỉ mong chưa từng biết rõ việc này.”

Viên Đức nói: “Sư phụ ngươi đã đi, ngươi liền tạm thay chưởng môn chỉ trách, đưa Minh Huyền đạo trưởng cùng linh cữu của tam vị thiếu hiệp quay về Hành Sơn.”

Thạch Tĩnh Viễn đột nhiên đứng thẳng thân mình, nói: “Chính là Vương Liên Hoa giết sư huynh đệ của ta, việc còn chưa kết thúc!”

Liên có người thốt lên: “Thạch thiếu hiệp, hiện tại toàn bộ võ lâm nhân sĩ đều tìm Vương Liên Hoa, còn sợ không bắt được hần!” Dưới một mảnh tiếng động ‘đồng ý’. Thạch Tĩnh Viễn ôm quyền nói: “Đa tạ các vị võ lâm đồng đạo chỉ nghĩa. Nếu bắt được Vương Liên Hoa, xin hãy đưa hần đến Hành Sơn phải ta trị tội, đó chính là đại ân nhân của Hành Sơn phái ta!” Hần mặc dù bị thương, lại thắng thù thương bình thường đứng thẳng, khí độ trầm ổn, ẩn ẩn có một phong độ khí thế, khiến võ lâm tiền bối ở đây nhìn đều vui mừng Hành Sơn phái có người kế tục.

Wương Liên Hoa cười nhạo nói: “Lại không biết thực có cái đầu ngu ngốc gì nga, sẽ khiến ta đây thật sự đem tàng bảo đồ không công đưa cho hần.”

Trầm Lăng nói: “Người này lại thật là không được, rốt cuộc so với suy nghĩ ban đầu của ta, còn muốn thủ đoạn cao minh. Như vậy, kế thừa nhất vị chưởng môn, cũng ở thế chắc chắn. Nếu hần biết được người ta bắt ngươi, còn có lý do tới cửa đi đòi, lợi ích toàn bộ hần chiếm hết.”

Wương Liên Hoa lại cười tươi sáng, hỏi: “Người nói hần có phải hay không so với ta còn muốn xấu xa hơn chút?” Hần ngôn ngữ giống như xuân phong, lại hỏi ra vấn đề này khiến người dở khóc dở cười.

Trầm Lăng cười khở một tiếng, nói: “Ta so không ra.”

Wương Liên Hoa nghe vậy, khoan thai cười rộ lên.

Đội Thạch Tĩnh Viễn quay về tọa ngồi xuống, Viên Đức đại sư mới nói: “Các vị, lão nạp nhân việc ngăn chặn vô địch bảo giám tàng bảo đồ mà đến, lại chung quy trước khuyên các vị một câu: Khắc tuyệt không quên thâm họa mười sáu năm trước. Một chuyện bí kíp, hư vô mờ mịt, võ lâm đồng đạo nếu bởi vậy mà nội đấu, nguyên khí đại thương, khó tránh khỏi khiến ác nhân sau lưng, trai cò tranh nhau, ngư ông đắc lợi.”

Hạ tọa liền có người cười lạnh nói: “Nếu thật sự là hư vô mờ mịt, vì sao ngay cả mình chủ võ lâm cũng theo Vương Liên Hoa kia mà đi, chẳng lẽ không đứng vì phân một chén canh (chia phần)?”

Người này là “Đoạn trường kiếm” Mạt Tân, hần luôn luôn nói chuyện làm việc đều thập phần tàn nhẫn, cũng không phải là chính đạo nhân vật, lại đem suy nghĩ trong lòng trước toàn bộ hắc bạch đạo nhân vật, một câu liền nói tận.

Viên Đức trầm giọng nói: “Việc làm của Trầm đại hiệp, lão nạp cũng không tiện suy đoán được. Năm đó Vô Địch hòa thượng phản loạn Thiếu Lâm, soạn ‘Vô địch bảo giám’ công phu, tuy có tự nghĩ ra, căn nguyên vẫn là Thiếu Lâm công phu. Mỗi tư điểm mang đến chỉ kiếp nạn, lão nạp cuộc sống hàng ngày đều khó an lòng. Lần này tham dự việc này, chỉ nguyện tự tay đem bí kíp phá hủy!”

Khẩu Phi Ứng kia lại đột nhiên ha ha cười quái dị nói: “Đại sư nếu muốn hủy bí kíp này, cũng luôn muốn tìm trước được bí kíp này, nói trắng ra đó là cũng muốn đoạt bí kíp này?”

Viên Đức nghiêm nghị nói: “Làm giang hồ an bình, không thể không như thế.”

Lời vừa nói ra, liền có mấy người chưởng môn của môn phái nhỏ đứng lên nói: “Đại sư nói đúng, vật ấy vốn nên bị phá hủy, miễn trừ sát nghiệt.” Đứng đầu của các bang phái thế lực khá lớn cũng là mặt lạnh nghiêm bất động thanh sắc, thâm nghĩ vật ấy nếu là do ta có được, sao có thể để cho người phá hủy?

Mọi người các tâm đều mang ý xấu, tình cảnh nhất thời vô cùng xấu hổ.

Lúc này lại đột nhiên đến ba người.

Trong đó hai người cách ăn mặc là khách *** tiểu nhị, thở hồng hộc mang tới mở ô mộc án (văn kiện được ghi trên gỗ mun), hướng trên đài ở giữa nhất phóng, xoay người liền đi, xem thiên hạ anh hùng giống như

không có gì. Một người còn lại dẫn theo nam tử cao lớn đầu lạp (là loại nón mà trong phim kiếm hiệp mấy người giang hồ thường đội, cái nón này có màn che xuống ấy =A=), một tay bê cái cắm đôn(*), một tay lấy cây đèn. Đội ô mộc án cất kỹ, hần liền đem cắm đôn đặt trước án, tái đem cây đèn kia đặt ở trên bàn, từ trong lòng lấy ra cái hỏa chiết (đồ tạo lửa) đốt.

Cắm đôn

Quần hào nhìn xem ngạc nhiên, làm sao thấu hiểu được những người này là muốn làm cái gì, chỉ phải trở mắt nhìn. Nam tử kia dùng đầu lạp che mặt, cũng nhìn không ra tuổi, liền có người đoán rằng có phải ... hay không là kì quái cao nhân xưa.

Ngạc nhiên nhất phải nói đến Đàm Hoàn, chỉ vì hần nhận thấy hai người kia khiêng ô mộc án, rõ ràng chính là tiểu nhị của cửa hàng Vương thị gia cụ phía đông đường cái.

Đầu lạp nam tử mang cắm đôn ngồi xuống, sau đó đem đầu lạp tháo xuống, đặt ở trên bàn, liền lộ hé ra gương mặt trẻ tuổi mà mình lẫm, luôn mang theo khoái hoạt thần khí, không phải Đồng Thiếu Anh thì là ai?

Một trung niên hán tử gầy lớn đi lên ở bên tai Khấu Phi Ứng thấp giọng nói vài câu, Khấu Phi Ứng liền đột nhiên biến sắc.

Cũng chỉ có người của Phi Ứng bang, mới biết được người này chính là người ở Ô Hà trấn đoạt tàng bảo đồ của Vương Liên Hoa.

Đồng Thiếu Anh cho dù ở xa vẫn hướng về phía trung niên hán tử kia hô: “Lang trung, biệt lai vô dạng.”

Nguyên lai hán tử kia đó là trong thất Phi Ứng giả trang lang trung giết người nọ, vừa nghe Đồng Thiếu Anh gọi hần, đáp lại cũng không được, không đáp lại cũng không xong, chỉ phải xám xịt lui xuống.

Viên Đức cũng không nhẫn nhịn tiến lên hỏi: “Vị thí chủ thật sự lạ mặt này, không biết đến đây làm gì?”

Đồng Thiếu Anh hì hì cười nói: “Không nói dối đại sư, tại hạ này đến đây, chính là vì làm một số sinh ý (việc làm ăn). Không biết đại sư có thể tạm thời thối lui xuống dưới đài không, nhượng cái đài này lại cho tại hạ?”

Viên Đức cũng không biết trong hồ lô hần bán cái gì, vì thế thập phần hảo hàm dương cười cười, xuống dưới đài tìm một nơi nhỏ ngồi xuống.

Đồng Thiếu Anh mắt thấy Viên Đức ngồi xuống bên trong ghế chường môn các phái, mới rời từ trong lòng hé ra mảnh giấy, giơ lên phía trên ngọn lửa cây đèn kia.

Người khác có lẽ còn có Trương Nhị hòa thượng cũng là không hiểu được, Khấu Phi Ứng vừa thấy trên mảnh giấy kia giống như là một bức họa, thiếu chút nữa liền muốn nhảy dựng lên, lại cường tự kiềm chế ngồi lại.

Chỉ nghe Đồng Thiếu Anh dùng khẩu của người bán hàng rong miệng của chợ bán thức ăn thét to nói: “Đặc biệt bán ‘Vô địch bảo giám’ một bức tàng bảo đồ, khởi giá năm vạn hai!”

27. Chương 26

CHƯƠNG 26

Mới vừa rồi mọi người còn cãi nhau giữa võ đường, nhất thời đều yên tĩnh trở lại.

Quần hùng nhìn nhau không nói gì, chính là không rõ chuyện gì vừa diễn ra.

Viên Đức không khỏi đứng lên hỏi: “Tiểu thí chủ, người đây là...”

Đồng Thiếu Anh hì hì cười nói: “Tại hạ mới vừa rồi kêu to như vậy, đại sư nghe chưa được minh bạch sao? Khấu bang chủ, người khác không nhìn được hàng, người chung quy chắc biết đây là hàng gì.”

Vì thế một đám người đồng loạt quay đầu nhìn Khấu Phi Ứng. Hắn sắc mặt đỏ lên, thiếu chút nữa toát ra mồ hôi lạnh. Nếu nói là thật, giữa quần hùng lúc này, hắn còn có thể lấy được món đồ kia sao? Chính là lấy món đồ này, còn có thể sao?

Vừa định phủ nhận, bên kia Đồng Thiếu Anh liền cười nói: “Nếu không ai mua, ta liền đốt nó, đốt đi dù sao cũng là vô dụng, ngược lại rước lấy họa sát thân.”

Ngọn lửa cây đèn nhẹ nhàng toát ra, giống như lập tức liền muốn liếm đến tờ giấy kia. Khấu Phi Ứng lại đem lời vừa muốn nói ra khỏi miệng liền nuốt trở về, bất quá phút chốc trong lúc đó, trên trán đã muốn rớt mồ hôi.

Một thanh âm lạnh lùng nói: “Năm vạn lượng bạc ta mua.”

Nói chuyện đúng là “Đoạn trường kiếm” Mạc Tân.

Hắn là loại người bản chất thông minh, xem bộ dáng của Khấu Phi Ứng, cũng đoán được bảy tám phần. Hô xong giá, liền cười nói: “Vị huynh đệ bán tàng bảo đồ này, ta muốn mua a, để người ta lên một lượt đoạt lấy thì làm sao bây giờ? Song quyền nan địch tứ thủ (kẻ mạnh nhưng lực lượng ít đấu với kẻ yếu nhưng lực lượng đông thì vẫn gặp khó khăn).” Mạc Tân hé ra gương mặt đường cong lãnh cứng rắn, dưới nụ cười liền có chút thanh âm thăm thẳm, ngược lại khiến cho người sợ hãi.

Đồng Thiếu Anh nói: “Đến giang hồ bằng hữu cạnh tranh giá cả, đạo quy tắc lúc nào cũng thông thạo, huống chi Liên Thiếu Lâm chủ trì đại sự cũng ở đây, lại có người nào dám trắng trợn tranh đoạt?” Hắn khinh miêu đậm tả – nhẹ nhàng băng quơ một câu, liền đem Viên Đức cũng lôi kéo vào.

Viên Đức cười khổ nói: “Lão nạp dù sao cũng là mua không nổi.”

Mạc Tân nói: “Minh thương dịch hóa, ám tiến nan phòng.” (Cây giáo (đâm một cách) minh bạch dễ tránh né, mũi tên (bắn) lén lút khó phòng bị. Ý nói những kẻ đâm sau lưng mới là những kẻ nguy hiểm)

Đồng Thiếu Anh cười nói: “Nếu là không bảo đảm, cần gì phải mua?”

Bên trong ngôn ngữ, có chút khinh miệt, ngay cả Mạc Tân cũng có chút không còn gì để chống đỡ, chỉ ho nhẹ hai tiếng, như chưa từng thốt lên.

Đến tận đây liền có những người tin tưởng bảo đồ này là thật, lục tục có người hô giá, thỉnh thoảng liền kêu đến mười vạn hai. Đồng Thiếu Anh dần dần hiểu được, Khấu Phi Ứng cũng là như đứng trên đồng lửa, như ngồi đồng than, trong lòng biết nếu chính mình thốt lên, người trong võ đường tám chín mười phần đều tin ngay, nếu không nói, khí thật sự rất là khó nén lòng, làm sao có thể cho phép người khác chiếm món lợi đi.

Mãi suy nghĩ, rốt cục đứng lên, nói: “Mười lăm vạn hai!”

Giữa võ đường một mảnh ầm ầm, lập tức liền có người một vạn một hơn. Khấu Phi Ứng sắc mặt trắng bệch ngồi xuống, chỉ ngậm miệng không nói nên lời.

Đang lúc hết sức hỗn loạn, đột nhiên có một thanh âm nói: “Năm mươi vạn lượng.”

Không thấp không cao, theo sắc mặt đến ngữ thanh ung dung, lại khiến toàn bộ đều yên tĩnh trở lại. Xa xa chỉ thấy một thanh sam thiếu niên, từ vị trí ghế thấp xa xôi nhất đi ra.

Đi được gần chút, mới phát hiện y đã không phải là thiếu niên. Thiếu niên khí phách vẫn tiêu sái như cũ, mặt mày kia cũng đang lúc ung dung bình tĩnh, nội liễm ôn nhuận cũng là nam tử trưởng thành mới có. Chớ nói các nữ tử ở chỗ ngồi Đàm gia vô quán đã sớm nhìn lên y, chính là danh môn nữ đệ tử tuổi phương khinh (đã đứng tuổi) cũng một đám trộm theo dõi, tựa như y ngẫu nhiên nhất nhìn qua, liền hai gò má ửng hồng, cúi đầu đi.

“Trầm Lăng!”

Không biết là ai trước gọi lên tên này, nguyên cả đám người đang bình tĩnh đột nhiên liền chấn động nhào nhào đứng lên, mỗi người đều muốn nhìn kỹ xem bộ dáng người thanh niên trên giang hồ nổi danh nhất, nhất kiện nổi bật.

Ngay cả Đồng Thiếu Anh cũng có chút kinh nghi đứng lên.

Xa xa vừa thấy, hồng y thân ảnh, thể nhưng đã như không tồn tại. Phía sau, mặc kệ là ai đứng ra cũng sẽ không phải là Trầm Lăng đứng ra.

Chính là y cố tình liền đứng ra.

Viên Đức sắc mặt nghiêm nghị đứng lên, nói: “Trầm thí chủ, ngươi thiếu võ lâm thiên hạ một lời giải thích.”

Trầm Lăng thần nhiên vái chào nói: “Tại hạ tự hỏi, cũng không có làm ra chuyện gì thực phải tạ lỗi cùng thiên hạ võ lâm.”

Viên Đức nói: “Chuyện bí kíp, có thể làm cho giang hồ võ lâm đồng đạo, vì thể chém giết lẫn nhau, việc này chẳng lẽ không phải do Trầm thí chủ cùng Vương Liên Hoa dựng lên?”

Trầm Lăng cười khổ nói: “Vương công tử có ân với tại hạ, tại hạ không thể không cùng y đồng hành, lại cũng không có bức bách võ lâm đồng đạo tham dự việc này.”

Viên Đức im lặng nói: “Nói đến như thế, Trầm thí chủ đều không phải là tự nguyện, mà là không thể từ chối?”

Trầm Lăng vuốt cằm nói: “Những lời của tại hạ là thực, chỉ mong các vị võ lâm đồng đạo, chớ tham dự vào việc này, tránh tạo nhiều sát nghiệp.”

Từ Vân Thanh lại đột nhiên nhảy dựng kêu lên: “Mười sáu năm trước, cũng vì đại họa ‘Vô địch bảo giám’ này, huyết tẩy giang hồ. Cho dù ‘Vô địch bảo giám’ này ở trong tay Vương Liên Hoa, cũng không phải của hắn, chính là của các vị giang hồ bằng hữu đã chết vào kiếp nạn mười sáu năm trước!”

Lời vừa nói ra, người có môn nhân mười sáu năm trước chết vào kiếp nạn này đều hưởng ứng, nhất thời tình hình lại đại loạn. Đã có mấy người nghĩ muốn xông lên đài đến đoạt đồ, Đồng Thiếu Anh cười lạnh một tiếng đem giấy kia đặt ở trên ngọn lửa lung lay nhoáng lên một cái, những người đó đành phải miễn cưỡng lui về. Trầm Lăng cùng Viên Đức đứng ở giữa võ đường, nhìn nhau, đều là cười khổ.

Bí kíp này chính là khiến người khởi nghiệp chém giết, là tham niệm của lòng người.

Trầm Lăng thần nhiên nói: “Bí kíp này đích thật là của các vị giang hồ bằng hữu đã chết vào kiếp nạn mười sáu năm trước kia.”

Chúng nhân ngạc nhiên, Từ Vân Thanh trước nhảy ra nói: “Nếu là như thế, liền nên đem nó giao ra đây.”

Trầm Lăng cười nói: “Chính là bọn ta mới dùng 50 vạn lượng bạc đem mua hạ nó, hiện tại là của ta.” Y từ trong lòng lấy hế ra ngân phiếu trống, lập tức điền mấy chữ, giao trong tay Đồng Thiếu Anh nói: “Hế là chu ký (ấn ký màu đỏ thắm) đến tiền trang (ngân hàng thời xưa), đều có thể đổi ra hiện ngân.”

Y cười khê từ trong tay Đồng Thiếu Anh lấy tảng bảo đồ về, sau đó hướng trên cây đèn kia nhấn một cái.

Nếu nói xưa nay ai đốt bạc nhanh nhất, Trầm Lăng hiện tại ít nhất cũng có thể xếp vào tam giáp. (3 hạng : nhất, nhì, ba)

Tảng bảo đồ giá trị 50 vạn lượng, nháy mắt hóa thành tro bụi.

Sau đó liền cười hì hì vỗ vỗ bả vai Đồng Thiếu Anh nói: “Nếu có chút nghi ngờ cho rằng 50 vạn lượng bạc này không phải là của vị huynh đệ kia, liền đi tìm hắn đi, tại hạ không ngại.”

Vài trăm người trong võ đài im lặng đến đáng sợ, mỗi người đều dùng ánh mắt cực kỳ kinh ngạc nhìn y.

Phản ứng đầu tiên chính là Đồng Thiếu Anh, hắn phi thân vút bay như nhận, tức thì biến mất ở trong vòng tầm nhìn mọi người.

Trầm Lăng đối với mọi người dưới đài trình trọng thi lễ nói: “Các vị, tại hạ cũng cáo lui.”

Thân hình của y nhẹ nhàng tựa như thanh phong, chỉ để lại vô số ánh mắt nữ tử si vọng.

Viên Đức ngơ ngác đứng ở trên đài, hồi lâu, mới thở dài một tiếng.

Vương Liên Hoa đã ở khách *** chờ y.

Xa mã (xe ngựa) không cần chuẩn bị, bởi vì đã có Tần Tứ Nương.

Tần Tứ Nương ở trong xe, đương nhiên đã bị điểm huyết.

Vương Liên Hoa mặc một thân thương lữ hắc tử bào ngồi ở trước tọa, hai mắt sáng quắc nhìn y, hé ra gương mặt gầy mà tái nhợt. Tay cầm lấy dây cương bởi vì dùng sức mà khớp tay trắng bệch.

Trầm Lăng mỉm cười: “Người đi từ lúc nào?”

Vương Liên Hoa nói: “Chính là thời điểm người nói năm mươi vạn lượng.”

Trầm Lăng nói: “Người thật sự cần phải đi.”

Vương Liên Hoa cười lạnh nói: “Người chính là thật sự cần phải đứng ra sao.”

Trầm Lăng cúi đầu, không nói lời nào.

Vương Liên Hoa nói: “Làm cho tất cả mọi người đến truy giết chúng ta mà không phải tàn sát lẫn nhau chẳng lẽ không phải ước nguyện ban đầu của người?”

Trầm Lăng ngẩng đầu lên, ánh mắt sáng đến đáng sợ: “Làm cho mọi người tàn sát lẫn nhau có phải ước nguyện ban đầu của người hay không?”

Vương Liên Hoa yên lặng nhìn y, đột nhiên nở nụ cười.

“Chúng ta chung quy là địch không phải bạn.”

Trầm Lăng ở bên cạnh hần ngồi xuống.

“Ta đáp ứng yêu cầu của người cùng người tìm được bí kíp, tuyệt không đổi ý.”

Vương Liên Hoa thản nhiên thở dài: “Nếu quả thật ta bị người bắt đi, người nhất định phải đến cứu ta.”

28. Chương 27

CHƯƠNG 27

Sau khi ra khỏi thành, được đôi ba dặm đường yên lặng, Vương Liên Hoa đột nhiên nói: “Tứ nương, người sao không nói lời nào?” Nguyên lai Tứ nương vẫn chưa bị điểm huyết cam.

Tứ nương cười lạnh một tiếng, vẫn không nói.

Vương Liên Hoa cười nói: “Nguyên lai là tại hạ làm Tứ nương sợ.” Liền tái không nói lời nào.

Tứ nương quả nhiên chịu không nổi kích động, nhịn không được nói: “Chẳng lẽ người thật muốn ta cùng người nói chuyện tình xưa sao?”

Vương Liên Hoa ha ha cười: “Ái nhân cũ của Tứ nương, cũng đâu phải là ta.”

Trầm Lăng cùng Tứ nương ngồi ở trong xe, nhìn nhau, nhớ tới tình cảnh buổi tối hôm ấy, đều có chút thẹn thùng, Tứ nương lại cảm giận đến quay đầu đi. Sở dĩ nàng tức giận đến thật bất toàn là do Vương Liên Hoa ngày ấy dùng kế lừa gạt nàng, đại khái là ngày ấy về mặt nàng vốn định đi dụ dỗ người lại bị bắt gặp như vậy, đối một nữ tử xinh đẹp tự kiêu, quả là vô cùng nhục nhã.

Vương Liên Hoa nói: “Trầm Lăng, tối phiên người đánh xe, vả lại để cho ta cùng Tứ nương trò chuyện, bồi dưỡng chút tình ý cũng tốt.” Hần nói được lời này ngả ngón đến cực điểm, Trầm Lăng lập tức liền bắt gặp Tứ nương trong mắt hiện lên một tia hoảng sợ, không khỏi cười khổ, đáy lòng nhưng cũng biết có ý ở đây thì Vương Liên Hoa vẫn là không dám làm càn, vì thế cũng không nói gì, đi đến phía trước.

Tứ nương thấy nam tử phong thần như ngọc mỉm cười sải bước đến xe, thật sự là so với thấy ma quỷ còn muốn khủng hoảng hơn, lại chỉ cố gắng trấn định, quay đầu đi. Vương Liên Hoa lại làm như không phát hiện vẻ mặt kia của nàng, cười dài đến bên người nàng ngồi xuống, nói: “Tứ nương, người như thế nào không nhìn ta?”

Hần ngôn ngữ mặc dù có lẽ, một bàn tay cực kì bất lão, chỉ nhẹ nhàng vuốt ve đầu gối mịn màng của Tứ nương. Vương Liên Hoa từ trước đến nay là phong lưu trong tròng giai khách, với chuyện nam nữ tất nhiên

là thập phần chu đáo, Tứ nương chỉ cảm thấy một cổ tê tê tự vị theo dưới đầu gối phiếm đi lên, toàn bộ thân mình đều mềm nhũn, muốn tránh đi hẳn, cũng là bị điểm huyết đạo không thể động đậy, trong lòng khí khổ, lại không muốn lên tiếng yếu thế, chỉ phải hung hăng trừng mắt nhìn Vương Liên Hoa. Vương Liên Hoa lại càng cười mím muốn đón nhận ánh mắt của nàng, một bàn tay lại càng thêm bắt lão, chờ một mạch Tứ nương kia trợn mắt rớt cục trở nên hòa cùng xuân thủy tựa như nhu, không thể không lại quay đầu đi chỗ khác mới thôi.

Tứ nương rớt cục nhẫn không chịu nổi, thốt lên: “Dừng tay!”

Vương Liên Hoa khẽ cười nói: “Tứ nương nếu thích, tại hạ cũng có thể tiếp tục.”

Tứ nương giọng căm hận nói: “Ta đã ở trong tay của ngươi, ngươi vì sao còn muốn tra tấn ta?”

Vương Liên Hoa thán một tiếng nói: “Tại hạ cũng không muốn làm cái gì, chỉ là chúng ta muốn vào sa mạc, hy vọng tứ nương tương trợ chúng ta nhất bích chi lực (phối hợp lực lượng) thôi.”

Tứ nương cười lạnh nói: “Võ công của ngươi cao cường, ta bình sinh hiếm thấy, cần gì đến ta tương trợ?”

Vương Liên Hoa lại thập phần còn thật tình nói: “Ở chỗ này thiên nhiên như thế, có thể vào sa mạc, Tứ nương có thể so với tại hạ lợi hại hơn.” Bấy năm trước Khoái Hoạt Vương sau một lần chiến đấu, bọn họ thiếu chút nữa chết ở trong sa mạc, may nhờ có Kim Vô Vọng tiến đến cứu viện, nếu không sớm hóa thành một bộ bạch cốt giữa sa mạc. Sau đó hẳn lại một mình trộm mã mà chạy, cũng là nếm trải rất nhiều khổ cực mới ra được sa mạc, bây giờ nghĩ lại tất nhiên là lòng còn sợ hãi. Mà Tứ nương cũng là hàng năm đi ngang qua sa mạc, kinh nghiệm tự nhiên so với hẳn phong phú hơn rất nhiều.

Tứ nương chính là cười lạnh, cũng không trả lời.

Vương Liên Hoa cười nói: “Tứ nương, ngươi cần phải nghĩ cho rõ ràng. Nếu bình an vào sa mạc, đồng bạn của ngươi nói không chừng còn có cơ hội đi cứu ngươi, nhưng ngươi nếu không hợp tác, hoặc là muốn dùng quỷ kế gì, nhất định sẽ bị chết rất nhanh. Nếu ngươi chết, tự nhiên là có người tới tìm ta trả thù, bọn họ cũng sẽ rất nhanh đi cùng ngươi.” Ngữ khí lạnh lẽo, những câu đánh trúng điểm yếu của Tứ nương, thẳng khiến người đã khởi rừng mình, làm sao lại là thiếu niên mới vừa rồi còn ngả ngớn kia.

Tứ nương bình tĩnh nhìn hẳn hồi lâu, một câu cũng nói không nên lời, rớt cục gật gật đầu.

Sau đó nói: “Ngươi hiện tại có thể đi ra ngoài được chưa?”

Vương Liên Hoa cười nói: “Đương nhiên, giai nhân nếu không vui, tại hạ tự nhiên là không dám đường đột.” Nói xong liền nhẹ nhàng nhảy xuống xe.

Hắn chỉ nhất lược thân liền tới bên cạnh Trầm Lăng ngồi xuống, khẽ cười nói: “Tại hạ duyên cùng nữ nhân quả nhiên là so ra kém Trầm công tử, mỹ nhân nếu đã đuổi ta đi, liền đổi người đi bồi được rồi.”

Trầm Lăng chính là cười khổ.

Một đường tiến đến sa mạc này, thập phần không ngoài dự định không có cái gì cản trở. Tần Tứ nương ngày thường cũng không nói nhiều lời, thật sự là dạy bọn họ nhiều yếu quyết mưu sống (điều quan trọng để sống sót) trong sa mạc cùng với chuẩn bị, xe mỗi ngày bắt quá ngừng hai ba lần, cần khổng chế ẩm thực cùng lớn nhỏ giải số lần. Ban ngày ban đêm chính là Trầm Lăng cùng Vương Liên Hoa hai người thay phiên chấp tiên(cầm roi), ngựa không dừng vó. Trầm Lăng lúc thiếu niên lưu lạc thiên nhai, về điểm vất vả tất nhiên là không thể nói chơi, mà Vương Liên Hoa vốn là người có thể chịu nhưng không thể nhẫn, chính là loại người mạnh mẽ nhưng không thể mạnh mẽ, hai người thể nhưng vẫn bình thản ung dung, chuyện trò vui vẻ. Tần Tứ nương nguyên bản nghĩ thầm, rằng dĩ dật đãi lao (đợi kẻ thù mệt mỏi xong mới tấn công), tốt nhất là tới lúc hai người này chống chịu không nổi, chính là thấy bộ dáng bọn họ như vậy, không khỏi âm thầm kinh hãi. Trong lòng lo âu, cộng thêm hành động bất tiện, ngược lại nàng là người ngày càng tiêu tụy.

Hy vọng duy nhất, cũng bắt quá là tin tưởng tiểu tử kia nhất định theo ở phía sau, cùng đợi thời cơ tốt nhất ra tay.

Ba người các hoài tâm sự, vẫn đang ngày đêm kiên trì (tiến nhanh), cũng bắt quá mấy ngày, liền tới sát biên giới sa mạc .

Tứ nương liền để cho bọn họ ở thị trấn nhỏ trên biên giới sa mạc , đem mã bán đi, mua mấy con lạc đà, cùng hơn mười túi da đựng nước trong. Trầm Lăng lúc thời điểm làm chuyện này, Vương Liên Hoa liền đứng ở cửa nhà người có giếng nước, ngắm nhìn sa mạc vô giới hạn. Lúc này thái dương còn chưa xuống, gió cuốn hạt cát bay lại, cực nóng đến giống như làn da cũng phải hoá tảng.

Wương Liên Hoa cười khổ nói: “Bảy năm trước thời điểm rời khỏi nơi này, ta cho là mình cả đời này cũng sẽ không trở lại.”

Tần Tứ nương ánh mắt trầm nói: ” Thiên hạ hi hi, giai vi lợi lai; thiên hạ nhượng nhượng, giai vi lợi vãng.” (Thiên hạ ồn ào, đều vì lợi mà lại; thiên hạ nhốn nháo, đều vì lợi mà đi)

Wương Liên Hoa quay đầu nhìn nàng, mỉm cười nói: “Người thế nhưng còn là một nữ tử rất có học vấn.” Hắn lúc này cười giống như mang theo cả ba tháng gió nhẹ ấm áp của Giang Nam khiến người như đã quên lúc này vị trí là biên giới sa mạc, Tần Tứ nương nhìn xem cũng không thể không khỏi ngẩn ngơ.

Hắn thật sự là một nam tử nhìn quá mức tú lệ, cười thôi cũng đủ để khiến người quên ư.

Trầm Lăng ở xa xa nhất la lớn: “Chúng ta khi nào khởi hành?”

Tứ nương nói: “Chờ đến lúc thái dương sắp xuống núi.”

Trầm Lăng như trước là từ từ ung dung đứng lên, tuy rằng mặc thương lữ trường bào quái dị , lại không giảm đi phong thái anh vĩ tuấn lãng của hắn. Vương Liên Hoa đột nhiên phát hiện hắn có chút gầy, cái trán rộng đã có chút vẻ tái nhợt, xương gò má cùng cằm hình dạng cũng càng nổi lên rõ nét. Không khỏi lấy tay sờ gương mặt của chính mình , hắn vốn là diện mạo ôn nhu xinh đẹp tuyệt trần , hiện tại lại hai gò má gầy yếu, một đường phong trần mệt nhọc, gầy yếu vốn là không thể tránh được .

Cùng quân cùng gầy, tịch mịch thanh sam, vốn dĩ cũng là tình cảnh như vậy a.

Lại tại đây giống như bị thiên địa của sa mạc thôn phệ (nuốt chửng), quay mắt về phía trước không thể biết tương lai, trong lòng còn có trăm loại tính kế, muôn vạn cân nhắc, rồi lại là bao nhiêu chuyện tình bất đắc dĩ mà buồn cười.

Tiến vào sa mạc, Vương Liên Hoa liền cho Tần Tứ nương nuốt vào một viên đan hoàn, sau đó giải bỏ huyết đạo cho nàng, cười nói: “Tứ nương, tại hạ vốn không muốn như thế, vừa nghĩ nếu là giải bỏ huyết đạo cho Tứ nương, Tứ nương nói không chừng phi nhanh thoát được, biết đâu lại khó mà xuất lực lại được chiếu cố người, đành phải như thế. Đến lúc đó tại hạ tự nhiên là sẽ đem giải được cấp cho Tứ nương.”

Tứ nương ngậm miệng không nói, cũng không hỏi hắn lúc đó đến tốt cùng là khi nào, chỉ chính mình chú tâm lên một con lạc đà.

Mới vừa rồi không khí vẫn là vô cùng nóng hầm hập, lúc sau thái dương xuống núi, lại bỗng chốc giống như theo tới vết nứt địa ngục, gió lạnh như đao, tựa như muốn cắt mỗi một tấc làn da. Ba người chỉ có thể kéo trường bào xuống lấy nón bọc tròn lên nửa mặt, sau đó tránh ở dưới lạc đà .

Dạ tiệm thâm, phong dữ hàn. (đêm dần dần sâu, gió càng lạnh lẽo)

Đại mạc tinh quang sáng ngời, chiếu đến mấy cổ bạch cốt bên đường , đều lân lân sinh quang.

Nơi này cách biên giới của sa mạc cũng không phải quá xa, những người chết ở chỗ này nếu còn có chút khí lực, hoặc là ý chí tái cứng cổ chút, cố gắng là có thể sống đi ra khỏi sa mạc, khả bọn họ đúng là vẫn còn chết ở chỗ này. Hốc mắt của bạch cốt trống rỗng giống như nói ra ở đây vĩnh viễn không thể nhắm mắt, oán hận cùng thê lương, chính bạch cốt cũng là sạch sẽ nhất, ở mặt trên bạch cốt, nhìn không ra dấu vết thân thể bị tra tấn, ngược lại không khiến người sợ hãi.

Càng đáng sợ, có lẽ vẫn là mấy cái cây khô bị nướng đến phát tiêu (cháy sém) này, dĩ nhiên là tỏa ra ánh sáng đen thẫm, mỗi một tấc da thịt bị đốt nứt ra, đều như tổ cáo thiên nhiên nghiêm khắc cùng vô tình.

Tần Tứ nương từ khi mới mười bảy tuổi, liền đã nhìn qua vô số thi thể như vậy, mỗi một lần nhìn đều cảm thấy được trong lòng phát lạnh, mắt không dám nhìn lần thứ hai .

Đáng sợ nhất , có lẽ vẫn là Vương Liên Hoa còn sống chuyện trò vui vẻ .

Hắn nói: "Mấy cổ thi thể này, quần áo còn tại, từ mức độ phong cán (bị gió nóng làm khô cháy) quần áo xem ra người này đã ở trong sa mạc cũng chắc chưa lâu. Xem chỗ ngực bọn hắn, còn có đao thương, nhưng vùng này còn đang biên giới sa mạc, cũng không có đao phủ, có lẽ cũng không phải giống như thương lữ bị hại." Hắn nở nụ cười một chút nói: "Cố gắng tới nơi này phục kích chúng ta lại gặp vũ lâm nhân sĩ của cừu gia (kẻ thù)giới đấu (nhiều người đánh nhau bằng khí giới) mà chết."

Trầm Lăng yên lặng không nói gì, trong lòng cũng suy nghĩ giống vậy, chỉ gật gật đầu nói: "Chúng ta nên cẩn thận một chút."

Vương Liên Hoa quay đầu sang hỏi Tứ nương: "Chúng ta khi nào có thể đóng trại? Ta có chút lạnh."

Trầm Lăng nói: "Ta cũng có chút đói. Để ta làm thịt dê thang (canh)."

Vương Liên Hoa cười nói: "Người tay nghề đích xác không tồi."

Hai người trên mặt đều là thần sắc ung dung mỉm cười.

Tứ nương nói: "Phía trước đến đằng sau cồn cát tránh gió, chúng ta tạm thời qua bên kia đóng trại." Nàng nói những lời này về sau mặt liền căng cứng không nói được một lời, qua một lúc lâu sau, đột nhiên ức chế nhin không được hết lên một tiếng.

Hai người đều sắc mặt kinh ngạc quay đầu lại nhìn nàng, hỏi: "Làm sao vậy?"

Tứ nương nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Ta thật muốn hỏi các người làm sao vậy? Các người rốt cuộc có phải là người hay không? Có biết từ 'Lo' viết như thế nào hay không?"

29. Chương 28

CHƯƠNG 28

Lều trại dựng lên, lửa cũng đã đốt.

Trong không khí bắt đầu dần dần hiện lên hương khí ấm áp của thịt dê thang (canh), thậm chí còn ngửi được bên trong có bỏ thêm tuyết hảo rượu Thiệu Hưng. Vương Liên Hoa hít một hơi thật sâu, thỏa mãn nói: "Thịt dê thang thơm như vậy, không biết có phải cũng đem quỷ đói dẫn đến hay không."

Trầm Lăng cười nói: "Nơi này có ba con quỷ đói thực đã muốn quá đủ." Hắn trước thân thủ rút một chén đặt ở trước mặt Tần Tứ nương, cười nói: "Tứ nương, thỉnh."

Tứ nương thấp giọng nói: "Đa tạ."

Trầm Lăng lập tức lại rút bát đưa cho Vương Liên Hoa, Vương Liên Hoa thân thủ tiếp nhận, cười nói: "Ba con tuy rằng cũng không ít, tái nhiều, hợp thành đôi kẻ ra chẳng phải càng tuyệt sao?"

Trầm Lăng cười vang nói: "Món ngon đã đãi, mời cùng thịnh tình, các hạ còn không ra sao?"

Bốn phía vắng lặng, duy chỉ có tiếng gió.

Vương Liên Hoa cười nói: "Người nếu không muốn đi tới uống, ta lấy ra nữa cho người uống cũng vậy." Nói xong liền thật sự bưng bát thang kia, đứng dậy, khoan thai đi đến cửa lều, thực tùy ý sẽ đem bát thang kia ra bên ngoài đổ.

Tần Tứ nương đột nhiên thay đổi sắc mặt.

Cũng khó trách, một chén thịt dê thang ngon như vậy, giống y như bát nước bị thiêu đổ đi ra ngoài, nước ở sa mạc này so với hoàng kim còn đắt tiền hơn, quả thực chính là tội ác không thể tha thứ, đủ để cho hết thầy cô hồn chết đói chết khát ở trong sa mạc tiến đến lấy mạng.

Khả thang kia sau khi một phát hất ra ngoài, lại nổi lên biến hóa.

Dưới lưu sa (cát chảy), truyền đến một tiếng kêu trầm trầm thiết.

Vương Liên Hoa thản nhiên ngồi xuống, mỉm cười nói: "Hảo uống sao?"

Cát trên mặt đất phẳng lặng lạnh như băng, đột nhiên liền chui ra một người màu sa thổ (cát đất), chửi ầm lên nói: “Thực con mẹ nó hảo uống, ta đời này, cũng chưa từng uống qua thịt dê thang ngon đến vậy.”

Lại vừa thấy, người này kỳ thật bộ dạng khá trắng trẻo, sở dĩ làm cho người ta cảm thấy hắc màu sa thổ, là bởi vì hắc mặc một thân quần áo màu sa thổ bóng loáng giống như da sa ngư (cá mập), kiểu như vậy phi thường tinh xảo vừa khít với cơ thể, quả thực tựa như tầng làn da thứ hai. Chính là lưng hắc quần áo giống như là bị thiêu hủy một mảng lớn, da thịt lở loét đổ lên lại có chút miệng vết thương vụn vặt, nghĩ là Vương Liên Hoa ở trong bát thang kia đã bỏ thêm được vật cổ quái gì đó. Hắc vóc dáng nhỏ gầy, không có tóc cùng lông mi, nhìn qua phi thường quái dị, người này cổ tình giọng hào sảng, cũng vẻ bề ngoài khác thường thật không phù hợp, bởi vậy mà càng phát ra buồn cười.

Trầm Lăng thở dài: “Ta nguyên nghe nói trong Minh Sa bang có một người, giỏi về ‘Sa độn’ (lẩn trốn trong cát), ở Minh Sa bang cùng Long Quyển Phong trong tranh đấu khá đặc lực, không nghĩ hôm nay có duyên diện kiến.”

Người này cười khổ nói: “Ta thực chính là không rõ, các người như thế nào nhìn thấu.”

Vương Liên Hoa cười nói: “Kỳ thật mới vừa rồi chúng ta mặc dù phát giác động tĩnh khác thường, nhưng cũng không xác định lắm đến tột cùng là gió thổi cát động hay là quả thật có người. Chính là vừa nãy lúc thời điểm nói mời người đi ra ăn canh, động tĩnh rất nhỏ kia tức khắc liền ngừng, đây cũng không phải là chưa đánh đã khai sao?”

Biểu tình trên mặt người này, lập tức tựa như bị đánh một trăm cái tát, hơn nữa còn là quỳ gối trước bài vị tổ tông bị ông đánh đập.

Vương Liên Hoa lại thở dài một hơi nói: “Chính là tại hạ thật không rõ, người đã bị nhìn thấu, vì sao không lập tức đào tẩu, còn tự mình lộ diện ở cửa?”

Người này cả giận nói: “Thủ đoạn Vương Liên Hoa hạ độc, ai không biết? Nước canh này thế nhưng có thể thăng thấu sa tầng thiêu hủy ‘Sa ngư y’, của ta, nếu ta cứ như vậy rời đi, tính mệnh có thể bảo toàn sao?”

Vương Liên Hoa mỉm cười nói: “Tại hạ nếu luôn dùng loại độc được này đổ xuống có thể bốc lên khói trắng còn đốt được quần áo, sớm đã bị người tóm một trăm lần. Này chẳng qua là Giang Nam Lôi gia ‘Phích lịch thủy’ (sét đánh nước), vốn thật có thể làm cháy sạch da người tiêu thịt thối rửa, chính là ‘Sa ngư y’ này hộ người, khiến người vô sự, không nghĩ người lại bị thanh danh của tại hạ dọa lộ diện, tại hạ thậm cảm vinh hạnh.”

Người này một câu cũng nói không nên lời, chỉ yên lặng nhìn Vương Liên Hoa, hỏi: “Rốt cuộc các người có phải là người hay không? Ta có phải hay không gốc tử?”

Vương Liên Hoa cười nói: “Điều này người cũng không cần biết, Tứ nương, người không cùng hắc nói chuyện người xưa đi?”

Tứ nương lạnh lùng thốt: “Ta không biết người này.”

Trầm Lăng lại đột nhiên nói: “Nghe nói Minh Sa bang đại tiến chiếm Long Quyển Phong, huynh đài cũng biết quân sư của Long Quyển Phong là Kim Vô Vọng, hắc hiện ở nơi nào, sinh tử ra sao?”

Người này nói: “Thủ lĩnh Long Quyển Phong vừa chết, Kim Vô Vọng mang theo Long Quyển Phong tàn quân mà đi phá vây, tầm tích không biết, bản bang cũng không có ý đuổi giết.”

Trầm Lăng thở dài: “Đã như thế, cũng được rồi. Người đi đi.”

Người này có điểm không thể tin được vào cái lỗ tai của chính mình, lẩm bẩm nói: “Người để cho ta đi?”

Vương Liên Hoa khẽ cười nói: “Người mới vừa hỏi ta người có phải là gốc tử không, nếu Trầm Lăng cho người đi người không dám đi, vậy người thật đúng là gốc tử.”

Vừa dứt lời, người nọ liền giống như chân tướng ngư mà trượt vào vào đất, trong nháy mắt liền biến mất không thấy, đất cát lại phẳng lặng như cũ.

Trầm Lăng nói: “Trong Minh Sa bang, xác thực là có chút nhân tài.”

Vương Liên Hoa lại cười nói: “Chính là thật không hiểu người này như thế nào ngốc như vậy, nói cái gì tin cái đó. Tuy rằng ta dùng đích thật là ‘Phích Lịch Thủy’, chính là sét đánh ở trong nước càng lâu thì càng khác gì chất độc, cũng không khó khăn lắm, hắn sao liền không cẩn thận hỏi một câu, vội vã bỏ chạy.”

Tứ nương nghe được sắc mặt lại biến đổi, lập tức khôi phục thái độ bình thường, chính là việc này tuy trong nháy mắt, lại có thể nào giấu diếm được ánh mắt Vương Liên Hoa.

Trầm Lăng trộm nhìn vẻ mặt kia của Vương Liên Hoa thản nhiên mỉm cười, muốn nói cái gì, đúng là không còn gì để nói.

Lều trại tuy rằng cũng không phải rất nhỏ, bắt quá nếu là ba người cùng ở trong lều ngủ, cũng không chỉ là vấn đề chen chúc hay không chen chúc.

Đầu tiên, trên xe kia có hơn mười bọc da đựng nước trong, cùng một ít lương thực, thế nào cũng phải có người trông coi, người này đương nhiên không thể là Tần Tứ nương, cho nên khó tránh khỏi sinh ra cục diện một nam một nữ trong cùng một “Thất” (buồng).

Trầm Lăng vốn là rất muốn tự mình trông xe, chính là Tần Tứ nương kia ánh mắt sợ hãi lại khiến y kìm nén không đành tâm nói đến những lời này.

Tần Tứ nương quả thực so với sợ quỷ còn muốn sợ Vương Liên Hoa hơn.

Vương Liên Hoa nhìn vẻ mặt Tần Tứ nương kia, cười nhạo nói: “Người sợ cái gì? Cho dù cùng nhau ngủ, ta cũng chưa chắc hội cường gian người.”

Tần tứ nương cúi đầu không nói gì, nàng giống như hạ quyết tâm không trộm liếc mắt Vương Liên Hoa một cái.

Vương Liên Hoa nói: “Ta đi trông xe.” Hắn chậm rãi đứng dậy, mỉm cười nói: “Trầm đại hiệp cũng phải cẩn thận coi chừng ‘Trình tiết liệt phu’ (người đàn ông trong sạch cương trực) đền thờ kia của người.”

Trầm Lăng nói: “Vẫn là ta đi thôi.”

Vương Liên Hoa mặt lạnh lùng nói: “Loại tính mệnh sống còn gì đó, ta thật khiến người phải lo lắng đến trông coi sao.” Hắn phảng phất tựa như có chút căm giận, phất tay áo đi ra ngoài.

Trầm Lăng cười khổ nói: “Tứ nương, người sớm đi ngủ đi.”

Tứ nương thấp giọng nói: “Đa tạ.” Liền xê dịch đến một góc lều trại, kéo thảm qua quần lấy thân mình nằm xuống, quay đầu đi không nhúc nhích.

Trầm Lăng dập tắt lửa trại, chính mình cũng đến lều trại bên kia nằm xuống. Thảm mới vừa rồi được lửa trại hong khô thật sự mềm mại, ấm áp bao vây ngụ ở thân thể đã bán lạnh, giống như cảnh trong mơ loại xúc giác ôn nhu. Y nằm ở bên trong, nhớ tới rất nhiều sự, nhớ tới rất nhiều rất nhiều năm trước cuộc chiến cùng Khoái Hoạt Vương, nhớ tới lúc ấy, nữ tử chỉ có mười sáu mười bảy, xinh đẹp xuân hoa Chu Thất Thất, nhớ tới ánh mắt lượng lượng của Hùng Miêu Nhi, thậm chí tựa như còn nhớ tới Bạch Phi Phi ôn nhu nhỏ bé và yếu ớt.

Còn có việc ấy, luôn ngại ngại mỉm cười, thiếu niên có một đôi mắt tựa như đôi hoa đào. Không biết sao, y nghĩ tới hắn, luôn trước hết khởi nghĩ hình dáng của hắn ở dưới đèn trăng rồi đi: hắc y, tái nhợt, gầy yếu, lạnh nhạt, hết thấy yêu mỹ mà giáo hoạt đều tách ra ngoại xác, chỉ để lại một ánh mắt như vậy trong trẻo nhưng lạnh lùng mà cô tịch.

Bọn họ thời thiếu niên phóng túng khinh cuồng, mộng cũ hoan lạc (sung sướng, vui vẻ) xa vời.

Chính như toàn bộ hoa mỹ thanh xuân, tái viên mãn như thế nào, cũng luôn luôn sẽ không ngăn được tiếc nuối.

Vương Liên Hoa nhìn Trầm Lăng chậm rãi từ trong lều đi ra, không cười.

Khuôn mặt hắn thời điểm không cười tuấn tú mà đoan trang ngay thẳng.

Vương Liên Hoa cúi đầu nói: “Người không ngủ?”

Trầm Lăng mỉm cười nói: “Ta nghĩ đến rất nhiều sự, liền ngủ không được.”

Vương Liên Hoa từ từ nói: “Không nghĩ tới người ngẫu nhiên cũng sẽ đa sầu đa cảm.”

Tối nay không trung có tinh vô nguyệt, chỉ có ánh mắt của hắn tựa như ánh trăng đêm đó.

Trầm Lăng nhìn hắn, đột nhiên cảm thấy được có rất nhiều rất nhiều điều muốn nói.

Về y, cũng như về hắn.

Lại chung quy cái gì cũng không có nói.

Nhân sinh bên trong sâu nhất khắc chính là tịch mịch cùng phiền muộn, chẳng lẽ không phải nguyên bản cũng liền không thể nói ra.

30. Chương 29

CHƯƠNG 29

Ba người dựa theo lối đi tàng bảo đồ phía trước, tuy là bằng trí nhớ Vương Liên Hoa mà vẽ ra, khả năng là hắn vẽ ra, người trong thiên hạ, kể cả chính Vương Liên Hoa, đều tuyệt đối tin tưởng trương đồ (bức vẽ lại) kia cùng nguyên đồ (bức vẽ gốc) đến dấu chấm phẩy cũng không sai.

Nhưng dựa vào trương đồ kia, thẳng hướng tây đi, khoảng hơn ba trăm dặm đường, sẽ thấy có một ốc đảo nhỏ, khả năng ba người đã đi được bốn năm ngày rồi, nhưng cũng không thể nhìn thấy ốc đảo trong đồ thể hiện.

Vương Liên Hoa mới bắt đầu hoài nghi, phải chăng sa mạc mênh mông khiến hắn mất đi phương hướng đúng cùng cảm giác cự ly nhạy bén. Chính là đích thực là bản cũng không có bị hỏng, Trầm Lăng cũng phi thường tin tưởng nói, với cước trình của bọn họ, vốn nên trước lúc hôm nay bầu trời tối đen đã có thể đến ốc đảo kia.

Khiến người tâm lãnh chính là lời nói Tần Tứ nương nói.

“Ta kể từ khi mới mười bảy tuổi, thì đã theo từ con đường này xuyên qua sa mạc đi Lạp Tát (là thành phố lớn nhất Tây Tạng). Cái chỗ này, từ trước tới nay không hề có ốc đảo.”

Vương Liên Hoa mới bắt đầu cười khổ. Hắn cười khổ giống như bộ dáng của một thiếu niên thư sinh thanh tú ngại ngùng.

Hắn nói: “Ta phạm vào sai lầm ngu ngốc nhất.”

“Ốc đảo một trăm năm trước, hiện tại cho dù mất đi, cũng không có gì kỳ quái.” Hắn như có điều suy nghĩ nói, “Hiện tại trừ kinh nghiệm của Tứ nương cùng cảm giác của chính mình, đã muốn cái gì cũng không thể tin tưởng.”

Tứ nương cười lạnh nói: “Người tin tưởng ta?”

Vương Liên Hoa cười nói: “Ta ít nhất tin tưởng người sẽ không để cho mình và chúng ta cùng chết.”

Trầm Lăng đột nhiên nói: “Tứ nương, người đi đường này đã nhiều năm như vậy, đường thể hiện ở trương tàng bảo đồ, người sẽ không không quen chứ?”

Tứ nương mãnh liệt cả kinh, ngẩng đầu nhìn y.

Trầm Lăng khẽ cười nói: “Chúng ta đến tột cùng có hay không đi nhầm đường? Đi như thế nào mới là đúng? Người cũng biết chứ Tứ nương?”

Tứ nương tự biết nói lỡ, đỏ mặt nói: “Đường nhỏ trăm năm trước, ta lại có thể nào khẳng định cùng hiện giờ nhất tề hay không?”

Trầm Lăng lắc đầu nói: “Không đúng, con đường mòn hiện nay, đó là do người trước tạo ra, nếu không có sự cố đặc biệt, càng nói sẽ không Khinh Dịch (chuyển đổi).”

Tứ nương cúi đầu không nói.

Trầm Lăng liền cười nói: “Tứ nương đã không dị nghị, tại hạ đi theo Tứ nương, chính là không sai. Vậy thỉnh Tứ nương dẫn đường.”

Tứ nương cũng không nói cái gì, cứ xoay người đi trước. Vương Liên Hoa thấy thế, vỗ tay cười nói: “Trầm Lăng, không nghĩ ngươi cũng có chút câu hỏi thủ đoạn, tiểu đệ bội phục.”

Tứ nương lạnh lùng thốt: “Chúng ta đích xác lệch khỏi quỹ đạo trăm năm trước của cổ đạo (đường cũ).”

Trầm Lăng nói: “Thỉnh cầu Tứ nương mang nhóm ta quay về đường ban đầu.”

Tứ nương cười nói: “Chính là ta còn chưa muốn chết.”

Vương Liên Hoa đảo mắt cười nói: “Vậy kia là cái gì long đàm hổ huyệt (ý chỉ nơi cực kỳ nguy hiểm), khiến Tứ nương so với sợ độc được còn sợ hơn?”

Tứ nương nói: “Bởi vì tự lúc hai mươi năm trước, theo người đã từng đi qua cổ đạo kia, còn không ai có thể còn sống sót, chúng ta liền gọi là ‘Quỹ lộ’ (con đường quỷ) .”

Trầm Lăng nói: “Tên này, nghe tựa hồ có chút giả thần giả quỷ (ý nói là gạt người).”

Tứ nương nói: “Khi đó ta chỉ có hơn mười tuổi, cũng không có theo gia phụ ra đi. Năm ấy gia phụ bị một hồi bệnh nặng, rồi đến hai kỳ trăng sắp cận ngày xuất phát, tới vùng Lan Châu, liền nghe được lời đồn đãi con đường kia đã thành ‘Quỹ lộ’. Gia phụ lúc ấy còn không tin, không chịu lại cho là nói quá, chỉ vì ốc đảo dọc đường cổ đạo, là nơi tiếp tế thủy lương, nghỉ tạm và hồi phục thật là tốt, nên vẫn kiên trì đi cổ đạo.” Nàng hít một hơi tiếp tục nói: “Cuối cùng gia phụ thoáng đi trước một đoạn đường, liền vội vàng quay về, về sau ta hỏi gia phụ chuyện này, gia phụ cùng ta nói, ông ở nơi nào cũng thấy được cảnh tượng cực đáng sợ.”

Vương Liên Hoa nói: “Tái cảnh tượng đáng sợ, cũng bất quá là tử thôi.” Hắn nói lên tử, ngữ khí khinh miêu đậm tả – nhẹ nhàng băng quơ, bởi vì hắn vốn chính là người khinh thường sinh mệnh của người khác. Trầm Lăng nghe xong không khỏi khẽ nhủ mày.

Tứ nương nói: “Bên trong sa mạc, nơi nơi đều là thi cốt, chúng ta đối với tử, so với người bình thường đã muốn lãnh đạm. Nhưng Gia phụ thấy, là hàng trăm thi thể, so với lò mổ lợn chết còn muốn nhiều thi thể hơn, hơn nữa đại bộ phận người chết, đều là bằng hữu trong thương hội của gia phụ. Hơn nữa mỗi một loại tử trạng cũng không giống nhau, giống nhau duy nhất chính là biểu tình trên gương mặt của bọn họ đều sợ hãi tới cực điểm, đã muốn không văn chương nào khó có thể hình dung.” Mặt nàng lộ vẻ bi thương nói: “Việc này trở thành ác mộng của gia phụ, tra tấn người rất nhiều năm, thẳng đến khi ông rốt cục bị bệnh mất đi.”

Nghe chuyện cực kỳ bi thảm như thế, Trầm Lăng lộ vẻ mặt oán giận nói: ” Đó là bởi vì vừa nghe việc này, mà không phải quỷ thần hoặc lực lượng thiên nhiên sở thành. Lại không biết là người như thế nào, có thể làm ra chuyện đến như vậy.”

Vương Liên Hoa khẽ cười nói: “Thực nhìn quỷ thần lại như thế nào? Người trên giang hồ luôn nói tại hạ so với quỷ còn khó đối phó hơn, tại hạ khó đối phó bất quá Trầm huynh, tất nhiên hắn là quỷ thần sợ chúng ta, mà không phải là chúng ta sợ quỷ thần.”

Ốc đảo, nguyên là một nơi tràn ngập hy vọng.

Đối với lũ nhân mỗi mệ, nếu là trước mắt đột nhiên xuất hiện một mảnh ốc đảo chân thật, quả thực chính là kỳ tích của thần ban cho.

Cho dù nó chỉ tồn tại trong lòng người, cũng có thể đẩy lên ý chí muốn sống.

Khả bọn họ muốn tiến đến ốc đảo, cũng là nơi cực kỳ nguy hiểm đáng sợ. Ít nhất, đã là hai mươi năm không ai đặt chân qua, hoặc nói là không có người sống trở về.

Tứ nương sắc mặt đã rất khó xem, bởi vì bọn họ quay lại cổ đạo không lâu, liền thấy được cổ thi thể thứ nhất.

Thi thể cũng không phải thật đáng sợ, nhưng là cũng rất mới mẻ, còn chưa bị dương quang độc ác sa mạc phơi khô, có thể thấy được đã chết cũng không phải thật lâu. Làm cho người ta sợ hãi nhất chính lại là kiểu chết này của hắn.

Hắn là đầu lưỡi bị chặt đứt, mất máu mà chết. Chết kiểu này chính là một loại hết sức thống khổ mà thông thả, có thể làm cho người chết nếm cả sợ hãi lúc sắp chết, oán hận đủ để hóa thành lệ quý. (quý mà khóc ra máu ấy @@)

Trầm Lãng tâm tình có điểm trầm trọng.

Bởi vì y nhìn ra người này có điểm quen thuộc, giống như ở Lan Châu Anh Hùng hội thượng đã từng thấy qua.

Người thứ hai người chết y liền càng nhận thức.

Rõ ràng chính là “Đoạn trường kiếm” Mạc Tân, chính là hắn hiện tại thật sự “Đoạn trường”.

Phẫu phúc (bụng bị mổ ra) chết kiểu này vốn liền xem không tốt lắm, ruột bị lôi ra đến nỗi càng khiến người buồn nôn. Trong không khí tràn ngập bài tiết vật cùng máu tươi hỗn hợp cổ quái thối vị, chỗ đã có mấy thực thi ưng (chim ăn xác) giương cánh bay tới.

Tứ nương nhảy xuống lạc đà, khom thắt lưng đang không ngừng nôn mửa.

Nàng mới vừa phun xong, Vương Liên Hoa liền thân thủ điểm huyết đạo của nàng đem nàng hướng ném trên xe.

Cảnh tượng kế tiếp, Tứ nương nếu là nhìn đến, còn không đem ruột đều nôn ra.

Đừng nói là Tứ nương, ngay cả Trầm Lãng đều có điểm xanh cả mặt.

Bởi vì bọn họ thật sự thấy được cảnh tượng theo như lời của Tứ nương .

So với lò mổ lợn chết còn muốn nhiều thi thể hơn.

Hơn nữa bọn họ cũng nhận thức trong đó đại bộ phận người chết, bởi vì bọn họ đúng là người đã xuất hiện ở Lan Châu võ lâm đại hội.

Mấy ngày trước đây, bọn họ còn hăng hái, khí thế bức nhân, hiện tại lại thành một khối thi thể tử trạng kỳ thảm.

Vương Liên Hoa sắc mặt lại thập phần cổ quái.

Hắn cũng bởi vì trước mắt cảnh tượng thê thảm này mà sinh ra vẻ sợ hãi.

Chỉ nghe hắn đột nhiên cười to ba tiếng, nói: “Diệu! Diệu! Thật sự là diệu!”

Trầm Lãng có chút kinh nghi nhìn hắn, Vương Liên Hoa lại không hề sợ hãi, toàn tâm toàn ý nhìn chăm chăm một đồng thi thể phía trước, linh hoạt xem xét.

Chỉ nghe hắn thì thào lầm bầm: “Ấn bốn mùa, hóa ngũ hành, hợp tam tài, bố cửu cung, theo phi tinh, dời đầu vị, trấn bát quái, phục hai cực, ẩn tứ tượng, chuyển lục hợp, lục đỉnh độn giáp, bố sinh khắc kỳ môn, nhất nặng môn chiếm một chữ, kê hươu, sinh, thương, đồ, cảnh, tử, kinh, khai, thẳng khiến người đi vào , đều ra không được.”

Trầm Lãng nghe hắn lời ấy, cũng không khỏi thay đổi sắc mặt.

Chẳng lẽ thi thể trước mắt này, đúng là do một trận thức cực kỳ xảo diệu tạo thành?

31. Chương 30

CHƯƠNG 30

Vương Liên Hoa vỗ tay cười to nói: “Cái gọi là trận pháp, cũng chỉ là mượn thiên địa lực mà thành, kẻ cao tuyệt chỉ cần dùng thảo mộc nham thạch, liền có thể thành trận; kẻ mới cần mượn nhân lực, lấy tự nhiên chi biến hóa tinh diệu, tức tức cùng sinh ý mà nghĩ hình, duy nhất kẻ này càng ngày càng hạ cấp, mới có thể dùng mùi hôi không chịu nổi của thi hài, chỉ biết hù dọa người gì đó, kì thực nửa điểm nhanh nhẹn linh hoạt cũng không!” Hắn thanh âm mặc dù không lớn, lại thanh xa lâu dài, rõ ràng dùng nội lực, muốn âm thầm truyền kể đã bị thao túng trong tay nghe được.

Trả lời hắn tất nhiên hoàn toàn là yên tĩnh.

Trầm Lăng thấp giọng nói: “Chớ khinh suất, thi thể trận này dù sao cũng là ẩn bát quái ngũ hành chi tạo thành, đã có chút cổ quái nói không nên lời.”

Vương Liên Hoa cũng thấp giọng trả lời: “Trận pháp này bội phản âm dương sinh tử chi tạo thành, với tại hạ đã từng gặp qua, bất quá là phản bát quái mà thôi, chúng ta tự nhiên theo tử môn phá vỡ mà vào, sinh môn thoát ra. Chính là trộm nhìn không thấy yếu quyết trong đó vậy, chỉ sợ là trăm không nghìn.” Nói vừa xong, liền lại tiếng cười nói vang lên: “Không trả lời chính là thừa nhận?”

Tiếng cười chưa dứt, người đã phi thân lướt lên trên, thẳng hướng về phía tử môn tiến vào!

Trầm Lăng trong lòng rung mình, cũng không lên tiếng, chỉ nhìn chăm chăm thân ảnh của Vương Liên Hoa, sắc mặt đã ngưng trọng cực kỳ.

Vừa vào trong trận, trận liền phát động.

Chỉ thấy tử trạng của thi thể này cực kỳ thê thảm, nhưng lại một đám lắc lắc đứng lên!

Thân thể của người chết tất nhiên không còn sống lại ở thời điểm này linh hoạt (có thể cử động), người chết khi còn sống dù có sở hội võ công, cũng không thể vạn nhất sử dụng ra, chính là chúng nó duy nhất khác với cường giả còn sống ở chỗ, đó là người chết không thể chết lại một lần nữa.

Vương Liên Hoa cũng không có khiết phích (nghiện sạch sẽ), nhưng là vật lộn với mùi hôi ghê tởm của thi thể, lại thực tại là cả trên tâm lý lẫn so với trên thân thể càng không thể chịu đựng được loại chuyện này.

Đem đoản đao đâm hồng sắc (màu đỏ nhạt) kia, nhan sắc vốn tuyệt mỹ tựa như nữ tử gương mặt hoa đào thẹn thùng, lúc này lại thê lương đẹp đẽ giống như u minh huyết hà (khoảng trời hoàng hôn thẫm thẫm đỏ như máu). Nhất đao lưỡng đoạn, khối thi thể bay tứ tung, lại chỉ có thể chậm rãi chảy ra máu màu đen nồng nặc tanh tưởi, duy có màu đỏ của ánh đao mới là một luồng tinh hồn sống.

Cảnh tượng này sao vẫn là nhân gian.

Đoạn thủ (chặt đầu) của thi thể nhưng lại cũng có thể lần thứ hai đứng lên, hướng hắn vươn cánh tay làn da màu đen nứt nẻ; thi thể không có tay thì cũng hướng thẳng tắp đến đứng ở trước mặt hắn, chờ đợi hắn lại đến chém nó một lần nữa, khuôn mặt người chết giống như im lặng chiêm biếm; bị chém đứt chân đứng không dậy, cũng vẫn là giống như trùng không tiếng động bò trên mặt đất mấp máy.

Chẳng trách là từ ngàn năm trước luôn luôn có người truy tìm bất tử được, chỉ vì “Tử” mà thành sự kiện không có tôn nghiêm như thế.

Vương Liên Hoa đã muốn nôn mửa.

Trầm Lăng đâu? Trầm Lăng ở nơi nào?

Hết thấy trợ đến yên lặng.

Trong địa ngục của ác quỷ này, một lần nữa lại ngã xuống, hoàn nguyên thành một khối thi thể vắng lặng không tiếng động.

Còn có ba người đứng.

Trên mặt của Vương Liên Hoa ửng hồng phỉm hơi thở chưa ổn định, Trầm Lăng sắc mặt lại lạnh lùng tái nhợt giống như băng.

Buồn cười chính là người thứ ba.

Hắn nhìn qua giống người chết, bởi vì hắn phát ra mùi hôi vô cùng, quần áo thoát phá, trên cổ còn có một đường màu đỏ, vết đao chí mạng sâu đến nỗi có thể thấy được xương, môi xanh tím, trên mặt đều là vết máu màu đen chết chóc.

Một người như vậy, lại tinh thần tràn đầy, hơi thở đều, cho dù mũi kiếm sáng tựa tuyết quang của Trầm Lăng đặt ở trên cổ của hắn, lời kịch cầu xin tha của hắn vẫn là có thể nói được phi thường lưu loát.

Hắn chợt nhả nói: “Này không phải lỗi của ta, hoàn toàn không phải.”

“Hắn”, dĩ nhiên là đệ tử thâm tàng bất lộ của Hành Sơn phái, tiểu Ngũ.

Trầm Lăng tư thế nắm kiếm ổn định giống như viển sơn.

“Nếu không phải ta đứng ở ngoài cuộc, nhìn ra người với khối ‘Tử thi’ này bất đồng, sợ là chúng ta hai người đều đã chết ở chỗ này.” Trầm Lăng khẽ cười nói: “Đã có nhiều người chết ở chỗ này như vậy, người thế nhưng còn nói cho ta biết không phải là lỗi của người?”

Tiểu Ngũ vẻ mặt đau khổ nói: “Người cảm thấy được ta có bản lĩnh giết chết nhiều người như vậy sao?”

Trầm Lăng nói: “Bọn họ là chết như thế nào?”

Tiểu Ngũ nói: “Chỉ vì bên bờ nước suối của ốc đảo này, có mọc một loại hoa.”

Vương Liên Hoa biến sắc nói: “Chẳng lẽ là ‘Yên tử’ (*)?”

Tiểu Ngũ nói: “Tóm lại là một loại giống hoa bồ công anh tựa như bông hoa nhỏ màu tím, trong nước suối cũng nhẹ nhàng có rất nhiều, người tới chỗ này, vừa uống liền cuồng tính quá độ, chém giết lẫn nhau một mất một còn.”

Vương Liên Hoa nheo mắt lại cười nói: “Điều này nói cũng thể thôi, nhưng thật ra thỉnh người nói cho ta biết, người như thế nào không uống? Còn trận này là ai bày ra?”

Tiểu Ngũ mở to mắt ngạc nhiên nói: “Tất nhiên là sự phụ ta, bằng không còn có ai?” Hắn một đôi mắt to nhanh như chớp chuyển, đúng là nói được hợp lý hợp tình.

Trầm Lăng khẽ gọi nói: “Không tốt!” Vừa thu lại kiếm, liền vươn người đứng lên, cấp tốc hướng vút qua xe!

Trong xe ít đi mấy túi da đựng thủy, điều này cũng không quá nghiêm trọng.

Nhưng vấn đề là, trên túi da còn lại, đều cắm mấy cái tên ám màu xanh, vừa thấy liền biết là có độc vật.

Tần Tứ nương đã ở bên trong xe.

Phía trên cánh tay phải của nàng, nhưng lại cũng trúng một mũi tên.

Trầm Lăng thân thủ tìm mạch đập của nàng, mới vừa rồi trấn an chút, chỉ vì nàng bị điểm trúng huyết đạo, tốc độ máu chảy giảm bớt, bởi vậy độc vật còn chưa tới được tim. Trầm Lăng lại điểm mấy chỗ đại huyết ở ngực nàng, mới đem nàng ôm đi ra.

Vương Liên Hoa nói: “Nàng trúng độc?”

Trầm Lăng nói: “Đúng vậy. Không chỉ có như thế, túi nước của chúng ta cũng bị độc tiễn cắt qua.”

Vương Liên Hoa nói: “Như vậy, ta liền không thể cứu nàng.”

Trầm Lăng cau mày nói: “Vì sao?”

Vương Liên Hoa nói: “Đó là giải độc, chỉ còn chút dược vật không phục dưỡng khí sinh tinh, cũng là không thể sống sót. Khả là chúng ta hiện tại đã không có nước, nước của ốc đảo cũng không có thể uống, dược vật tẩm bổ cuối cùng này, liền không thể lãng phí.”

Trầm Lăng nói: “Nước luôn có biện pháp tái tìm kiếm.”

Vương Liên Hoa cười lạnh nói: “Mệnh của người khác, không đủ đáng giá bằng mệnh của bản thân tại hạ.”

Trầm Lăng nhất thời bị hắn làm nghẹn, nhưng lại nói không ra lời.

Tiểu Ngũ cười nói: “Ta có biện pháp tốt, có thể – khiến cho cô nương này không cần chết, các người cũng có nước uống.”

Vương Liên Hoa nói: “Nói nghe một chút.”

Tiểu Ngũ nói: “Ta biết sư phụ lại hướng chạy đi đâu, tất nhiên có thể cho các người lấy lại mấy túi nước bị hấn đoạt đi.”

Vương Liên Hoa hoài nghi nhìn hấn: “Hấn có nước, còn có thể nói cho người biết hành tung của hấn?”

Tiểu Ngũ ha ha cười nói: “Vạn nhất uống hết nước, máu của ta cũng có thể làm nước uống.” Hấn mặt không đổi sắc vén lên ống tay áo rách rưới, trên vị trí cánh tay gầy thế nhưng còn có vài chỗ vết đao chưa lành, mà hấn lại còn thản nhiên mỉm cười.

Trầm Lăng cùng Vương Liên Hoa nhìn nhau, trong lòng đều bốc lên hàn ý.

Thiếu niên này, nhìn như vô hại, nhưng lại ung dung như thế, chẳng lẽ không phải cũng là nhân vật ngoan tuyệt (cực kì lợi hại)?

Vương Liên Hoa cười nói: “Trừ tin tưởng người ra, tựa hồ tạm thời cũng không có đường nào khác để đi. Vậy liền thỉnh người dẫn chúng ta đi thôi.”

Tiểu Ngũ nói: “Sư phụ hiện giờ thể lực đã bị tổn hại, chạy không được bao xa. Độc của vị cô nương này nếu không chữa trị, liền không thể kịp rồi.”

Trầm Lăng nói: “Trước cứu tứ nương đã.”

Vương Liên Hoa tâm nói: Nước còn chưa tới tay, như thế nào có thể tùy tiện dùng đi vật cứu mạng của chính mình? Vốn muốn cự tuyệt, vừa xoay đầu đã thấy Trầm Lăng kia ánh mắt thâm trầm, thế nên đành đem lời nói đều nuốt trở về.

Chính là cú đầu thổ dài: “Hảo.” (=]] tội, không biết ngoan từ bao giờ)

Hoa Yên Tử

32. Chương 31

CHƯƠNG 31

Minh Hư tựa hồ đã đoán trước bọn họ sẽ đến.

Phía trước chính là ốc đảo, thậm chí có thể thấy một mảnh xanh biếc trong trẻo, đầy trời sắc thái sáng tươi đẹp một mảnh cát vàng thoạt nhìn gần như thực tuyệt mỹ.

Hấn lại có thể tình nguyện đội cả đại thái dương (mặt trời lớn) ngồi trên mặt cát, khí sắc cư nhiên còn rất bất hoại (không xấu).

Tuy chỉ mặc quần áo rách nát, rối bù, bộ mặt khô vàng, trên người còn có vài miệng vết thương dơ bẩn, cũng là một vẻ mặt chí đắc ý mãn, khiến người cảm thấy buồn cười lại đáng thương, còn đâu nhất phải tông chủ phong phạm ngày đó.

Vương Liên Hoa lắc đầu cười nói: “Đạo trưởng sao nổi lên làm tiểu tặc? Chẳng lẽ không phải rất mất thể diện?”

Nghe xong lời này, Minh Hư sắc mặt khô héo phát hoàng (vàng) kia nhưng lại cũng đỏ đỏ lên, lập tức nói: “Hãy bớt sàm ngôn đi, nếu không phải bị nghiệt đồ kia bức bách đến cùng đường, như thế nào lại ra hạ sách này?”

Trầm Lăng nhìn thoáng qua tiểu Ngũ nói: Đúng là đạo trưởng dạy vị tiểu huynh đệ này dẫn chúng ta đến?”

Minh Hư mắt liếc tiểu Ngũ một cái, cũng không trả lời, chỉ nói: ” Trận thế này, nguyên bày ra chờ Tiểu Thạch đến. Nếu bị hai vị phá, đành phải thỉnh cầu hai vị giúp ta giết chết nghiệt đồ kia.” Hấn nói như lẽ

đương nhiên, Vương Liên Hoa không khỏi bật cười nói: “Đạo trưởng, người khả vẫn chưa ở bên cạnh trận dựng một cái bài tử (bảng hiệu), viết lên ‘Không phải Thạch Tinh Viễn không được vào’, sao lại trách người bên ngoài đến?”

Minh Hư cũng không để ý đến sự châm biếm của hắn, chỉ đối Trần Lãng nói: “Thạch Tinh Viễn khi sư diệt tổ (khinh thường sư phụ, tiêu diệt sư tổ), vốn là khả giết.”

Trần Lãng im lặng, nói: “Nếu việc này là hắn làm, Hà đạo trưởng sao không biện bạch, lại một mình mà đi?”

Minh Hư cười khan một tiếng nói: ” Theo như lời của hắn, vốn là sự thật, ta như thế nào phản bác?”

Trần Lãng biến sắc, vừa định nói chuyện, Minh Hư liền tiếp tục cười to nói: “Chỉ là quá trình cùng thủ đoạn của việc này, đều do hắn sắp đặt!”

Hắn ôm nỗi hận nói: “Đó là hắn luôn luôn ở bên tai ta, nói danh vọng võ công của Minh Huyền, tuyệt không ở dưới ta, dạy ta cần phải cẩn thận. Thật đáng trách sư đệ bất quá lại là cái người quá khó hiểu, trách sao ta tin lời nói tiểu nhân?” Hắn lời này, lại vẫn nói được đúng lý hợp tình (hùng hồn), Trần Lãng nghe trong lòng một trận lạnh. Người vì ghen ghét mà sát hại người khác, ngược lại trách cứ kẻ bị hại quá mức xuất sắc, nếu không phải không có nhân tính, như thế nào lại có thể nói ra được đến thế này?

Minh Hư liếc mắt một cái nhìn sắc mặt Trần Lãng, cuồng tiếu nói: “Người là nghĩ đến tại hạ tự tạo nghiệpchướng không thể sống đúng không?”

Trần Lãng trầm mặc không nói.

Minh Hư nói: “Nguyên bản sư phụ lúc còn trên đời, sủng ái Minh Huyền, mấy lần muốn để hắn kế thừa chức chưởng môn, lại nhân lúc Minh Huyền tuổi còn trẻ tính cách quyết liệt, gặp phải rất nhiều sự tình, mới bỏ đi ý niệm này trong đầu. Ta chờ suốt hai mươi năm, mới làm chưởng môn. Mỗi ngày đều có sự vụ bất hạnh trong phái, mà Minh Huyền trường kiếm giang hồ, nếu bàn về hiệp danh, thậm chí còn ở phía trên ta.” Hắn cười khổ nói, “Phía sau, giống như luôn luôn có người cố ý hay vô tình nhắc nhở ta mối đe dọa như vậy, bắt ta nhìn phong thái hắn, bên ngoài chịu kính nhường, nguyên bản đồng môn tình nghĩa không nhiều, như thế nào không thay đổi lại chỉ để phòng cùng ghen ghét? Người đáng sợ nhất, chưa hẳn chính mình thật sự làm điều ác, lại luôn luôn ở trong lòng người khác gieo rắc mầm móng của tội ác, chẳng lẽ không phải càng thêm không thể dễ dàng tha thứ?”

Trần Lãng thở dài: “Điều này cũng nguyên chỉ là bởi vì, ở trong lòng người vốn có tà niệm.”

Minh Hư cười lạnh nói: “Minh Huyền tuy là ta giết chết, Khổng Cầm lại nhất định là hắn làm hại. Nếu không giết hạ Khổng Cầm, hắn cực kì rắc tâm như vậy, lại có cái ý nghĩa gì?”

Thời tiết rõ ràng nóng đến giống như muốn đem lục phủ ngũ tạng đều nướng cháy, tiểu Ngũ lại bắt đầu rung mình.

Lúc hai người kia chuyên chú nói chuyện, cũng không chú ý.

Mà lơ đãng quay đầu lại chính là Vương Liên Hoa, đột nhiên phát hiện: hài tử nhỏ gầy này, không chỉ có rung mình, trong ánh mắt về mặt còn hiện ra một loại oán độc tận xương. Người có khả năng nhìn đến như vậy, cũng từ đáy lòng toát ra hàn ý.

Đây là hận ý thâm trầm cỡ nào!

Minh Hư nói: “Ta nói rất nhiều lời này, đã muốn nói đến khát nước.” Hắn vừa nói “Khát nước”, sau đó hài lòng nhìn người ở chỗ này đều gắt gao nhấp môi. Hắn đảo mắt nhìn mấy túi nước kia một chút, nói, “Ta chỉ hỏi các người, có chịu hay không vì mấy túi nước này, đi giết hạ một người như thế?”

Vương Liên Hoa thản nhiên cười.

Hắn thực tàn khốc nói: “Hiện tại đem nước trong tay người cướp về, so với đi giết hạ, càng dễ dàng hơn một chút.”

Minh Hư trường thân dựng lên, rút kiếm ra chia đến, mũi kiếm đối túi nước, lạnh lùng nói: “Tuy rằng ta chưa hẳn có thể bảo trụ, người lại nhất định đoạt không đi.”

Vương Liên Hoa trầm mặc.

Hắn vốn là người phi thường yêu quý tánh mạng của mình.

Vi mấy túi nước giết một người, giống như nhiều trò cười vô căn cứ.

Nhưng trong sa mạc, nước chính là sinh mệnh.

Lại có ai không muốn dùng một cái tánh mạng của người ti tiện ác độc đổi lấy sinh tồn của chính mình?

Trầm Lăng dường như cũng có chút tâm động.

Ánh mặt trời đẹp mắt, chiếu đến ánh mắt người một mảnh khoảng không mênh mông ánh sáng lay động.

Trong không khí phẳng phất có ánh sáng chợt lóe.

Giống như một đạo dương quang chiếu nghiêng.

Tiểu Ngũ đột nhiên khản giọng kêu một tiếng, hơi thở cấp bách.

Chỉ tại lúc đang bắn ra này, lại có rất nhiều biến hóa.

Trầm Lăng không ngờ ngoài Minh Hư trước mặt, trong tay lại giống như có thêm đồ vật gì đó.

Y khẽ mỉm cười nói: “Sinh ý còn chưa nói xong, tại sao có thể để hàng hóa bị hủy. Thạch huynh người nói đúng không?”

Y nhìn Mặc Vân chăm trong tay, đối với khoảng không bốn phía mênh mang nói chuyện.

Mấy người ... túi nước kia, thiếu chút nữa bị Mặc Vân chăm này cắt qua.

Thạch Tĩnh Viễn thế nhưng không xuất hiện.

Xuất hiện chính là Tần Tứ Nương.

Nàng còn trong hôn mê, ánh mắt cũng không mở. Nửa người trên lộ ra bên ngoài màn xe, lấy một loại phương thức duy trì cân bằng kỳ quái. Hiển nhiên là có người ở sau lưng nàng, liềm ngoại (màn che phía ngoài) cuốn lấy phía sau lưng của nàng đẩy dời đi. Mái tóc rối tung áo choàng buông xuống, chỉ lộ ra một phần cái trán ngọc xinh đẹp tuyệt trần.

Chỉ có kia cái một châm màu bạc lóe hàn quang, găm tại trên da thịt cổ tế bạch, không chút nhúc nhích.

Màn xe che mọi vật ở phía sau, nhìn không thấy người trong xe.

Chính là có thể cảm giác được có người sau lưng Tứ Nương, nhất định có một đôi tay cực kì ổn định, ánh mắt lạnh khốc mà khôn khéo.

Vương Liên Hoa cái gì cũng chưa nói, chính là thở dài một hơi, nhìn nhìn Trầm Lăng.

Trầm Lăng thế nhưng cũng đang nhìn hắn.

Ánh mắt có chút áy náy.

Hắn biết y nhất định sẽ không bỏ qua tánh mạng của nữ tử vô tội.

Đôi tay tái nhợt xinh đẹp tuyệt trần kia, nhẹ nhàng nắm tay, buông xuống đặt ở một bên.

Trầm Lăng cảm thấy vô pháp có chút không đành lòng, cho dù y tuyệt không đồng ý phương pháp của hắn. Chính là thấy hắn chủ động thoái nhượng, trong lòng y lại không khỏi cảm kích mà thương tiếc.

Người trong xe nói chuyện không cố ý dồn ép thanh âm, nhưng cũng là lời ít mà ý nhiều: “Người giết hắn, ta thả nàng.”

Minh Hư hai mắt đỏ lên, ách thanh nói: “Không giết hắn, các người phải chết khát ở trong sa mạc.”

Nước cứu mạng, nữ tử vô tội xinh đẹp, hai tánh mạng của ác đồ.

Thực khinh thực nặng (cái nào nhẹ cái nào nặng), lựa chọn cái nào?

Đột nhiên một thanh âm lạnh lùng nói: “Sư phụ, túi nước của người, thủng.”

Minh Hư trong tâm cả kinh, cúi đầu nhìn, đột nhiên cảm thấy được hàu khẩu (cổ họng) một trận thấm lạnh.

Miệng hần môi mở ra, lại nói không ra lời.

Tiếp theo liền ngửa mặt lên trời rồi ngã xuống.

Một ngân châm dài nhỏ lóe sáng, cắm vào sau gáy, hàu khẩu mở ra, huyết cũng không chảy ra một giọt.

Ngân châm ở cổ Tứ Nương, vẫn không có chút động.

Tiểu Ngũ nói: “Sư phụ nếu đã chết, nước là của các người, các người có thể thả sư huynh.”

Hần lúc nói lời này biểu tình thực khờ dại, ánh mắt thuần khiết mà thành khẩn.

“Sư huynh, người đã nói, chỉ cần giết sư phụ, người làm chưởng môn, sẽ không hội làm hại các sư huynh đệ khác, đúng hay không?”

33. Chương 32

CHƯƠNG 32

Sa mạc yên tĩnh giống như chết, đột nhiên truyền đến một tiếng thở dài thâm trầm.

Người trên xe vén màn che lên nhảy xuống.

Tiểu Vân Vân biểu tình tựa như bị người đánh một quyền, ngừng lui ra sau, trong miệng thốt lên: “Người, người...”

Người nọ đầu phải là Thạch Tĩnh Viễn, rõ ràng là Thiếu Lâm phương trượng Viên Đức. Hắn cũng mặc một thân lễ hành trường bào bụi không lưu thu, lộ ra cái trán nhẵn, trên chòm râu tuyết trắng lại đầy cát bụi, nhìn qua buồn cười hài hước nói không nên lời. Có điều người ở chỗ này chứng kiến là hắn, một cái cũng không cười được.

Viên Đức tạo thành chữ thập thở dài nói: “Lão nạp ngày đó, cũng không thập phần tin tưởng việc này là nhị vị gây nên, hiện giờ lão nạp tận mắt nhìn thấy, vị tiểu thí chủ này lại thổ lộ chân tình, mới biết mạnh mẽ trong đó như vậy. Sự đã đến nước này, xin cho lão nạp mang vị tiểu thí chủ này đi, cũng hảo giáo dạy thiên hạ anh hùng, nhận ra rõ chân diện mục (bản chất) này của Thạch Tĩnh Viễn.”

Tiểu Ngũ thốt lên: “Ai nói ta muốn đi theo người! Nếu không phải người giả dạng thành sư huynh, ta sao giết sư phụ?”

Viên Đức thở dài: “Minh Hư cũng coi như đến chết chưa hết tội, người bản tính thiện lương, cũng là bất đắc dĩ làm vậy.”

Vương Liên Hoa cười nói: “Tiểu huynh đệ, người đã không muốn cùng đại sư trở về, liền cùng chúng ta đồng hành như thế nào?”

Tiểu Vân Vân sắc mặt trắng bạch, kêu lên: “Ta cùng các người vô cớ không quen, vì cái gì phải theo các người đi?”

Vương Liên Hoa nheo mắt cười nói: “Người vừa không đi cùng đại sư, cũng không cùng chúng ta đi, hay là người tính một người trở về?”

Tiểu Ngũ nguyên bản chẳng qua chỉ có chút tư thái, không phải thật không chịu cùng Viên Đức đi, lúc này Vương Liên Hoa giáo hoạt, nếu hiện tại lộ ra khiếp ý, chẳng lẽ không phải uống phí một phen vất vả? Chút tưởng tượng, hắn ngược cổ thẳng nhân tiện nói: “Tất nhiên là tính một người trở về, vì cái gì phải đi theo các người?”

Trầm Lăng cũng cười hì hì nói: “May mà nơi này cách biên giới sa mạc cũng không phải quá xa, chúng ta có thể cho người một con lạc đà, còn có chút nước và đồ ăn, hẳn là cũng có thể ra khỏi sa mạc này.”

Vương Liên Hoa lại không lưu tình: “Vớ thủ đoạn của người cùng sư phụ người giết nhiều người như vậy, hơn nữa tâm địa giết chết sư phụ của người, cũng không cần sợ cái người gì muốn đến hại người đi.”

Hai người giảng đến đây, tiểu Ngũ trong lòng vừa vội vừa tức tạm thời không chấp, Viên Đức sắc mặt cũng không khỏi thay đổi nhất biến, thầm kêu chính mình sao bất cẩn như thế. Thiếu niên này mặc dù giống như thập phần khờ dại thành khẩn, nhưng cũng vẽ đường cho hươu chạy giết nhiều người như vậy, mới vừa rồi thủ đoạn giết sư phụ cũng có thể coi là độc ác, chính mình lại thương tiếc thiếu niên này, cũng nên tồn vài phần đề phòng trong lòng mới phải.

Liên cũng có tâm thử thiếu niên này, nhân tiện nói: “Một khi đã như vậy, cũng được, lão nạp cũng còn có chút sự vụ phải làm, tiểu thí chủ ra khỏi sa mạc này, nếu không có nơi đi, thì có thể đến trước tung sơn Thiếu Lâm ở tạm.”

Tiểu ngũ chỉ cảm thấy miệng phát khổ, vẫn tự mình cố gắng cười nói: “Nam nhi chí ở bốn phương, vì sao phải đến hòa thượng miếu tìm chỗ trú ngụ?”

Vương Liên Hoa cười cười không nói, chỉ dắt một lạc đà, lại đặt một túi nước ở trên lưng lạc đà kia, nói: “Người nhắm thẳng phía đông nam hướng đi, không tới bảy ngày, chắc chắn có thể ra khỏi sa mạc này.” Dứt lời, từ trong lòng ngực rút ra một tấm ngân phiếu: “Ra khỏi sa mạc, chỗ này liền hữu dụng.”

Tiểu Ngũ cười lạnh nói: “Cái này ta có.” Hắn cũng từ trong lòng lấy ra một tấm ngân phiếu ở trước mắt Vương Liên Hoa lung lay thoáng một cái.

Hồng mặc (đỏ đen) như huyết, mắt tựa hoa đào.

Kia một đôi mắt.

Kia hai chữ.

Kia thanh niên tao nhã có chút hèn nhát.

Khổng Cầm.

Bức tranh giống một đạo huyết chú (lời nguyên máu).

Phù hợp với ánh mắt trong suốt mà tàn khốc của tiểu Ngũ, có một loại tươi đẹp mà đau đớn thấu xương.

Vương Liên Hoa đột nhiên lão đảo lui từng bước về phía sau.

Thở dài nói: “Người đi đi.”

Viên Đức: “Hai vị thí chủ, lão nạp cũng phải cáo từ.”

Trầm Lăng chỉ yên lặng vuốt cằm ôm quyền nói: “Không tiễn, đại sư bảo trọng.”

Vương Liên Hoa lại mỉm cười, cũng không nói gì.

Mắt thấy Viên Đức thân mình có chút gù lưng giữa đại mạc cát vàng bắt đầu dần dần đi xa, Vương Liên Hoa nói: “Lão hòa thượng này, nhất định không bỏ qua tiểu tử ngoan độc kia. Ta cũng là không rõ, bọn họ làm hòa thượng này đó, nguyên bản hẳn là vượt qua hồng trần, quản rất nhiều tục sự (sự việc trần tục) này họ làm chi?”

Trầm Lăng nói: “Viên Đức đại sư là người lương thiện từ bi, tất nhiên không đành lòng.”

Vương Liên Hoa cười khổ nói: “Chính là không biết chờ lúc hắn tìm được tiểu tử kia, tiểu tử kia đã chết chưa.” Hắn thân thủ đã nắm một túi da đựng nước, đột nhiên thân thủ nhấn một cái, trên túi đột nhiên bắn ra một tia ngân tuyến giống như thủy tích. Hắn có chút giống như sâu nảo nhìn xem, nói: “Không biết thời điểm chúng ta chết, tiểu tử này đã chết chưa.”

Trầm Lăng thân thủ tháo túi nước kia ra, mặc cho dòng nước trên quý giống như sinh mệnh đích chảy xuống, chảy vào cát đất khô cạn, nháy mắt liền biến mất không thấy. Vương Liên Hoa cũng lặng lẽ nhìn hành động của y, không nói được một lời.

Hai người hay là điên rồi phải không?

Trầm Lăng duỗi nắm tay trước mặt Vương Liên Hoa: “Có lẽ trong túi nước này đó, đều có vật như vậy.”

Trên tay của y là một ngân châm rất nhỏ, mũi nhọn còn mang theo chút màu xanh. Thời gian túi nước bị châm này xâm nhập không quá ngắn, toàn bộ độc lại chưa hòa tan vào nước xong, có thể thấy được độc tính mãnh liệt.

Vương Liên Hoa đưa tay đến.

Trầm Lăng nghĩ hắn muốn lấy đi mai châm trên tay y đích, không ngờ bàn tay tinh tế trắng nõn kia, lại nhẹ nhàng cầm bàn tay của hắn.

Y nghi hoặc nhìn mặt hắn, lại nhìn thấy một đôi mắt giống như hoa đào kiều mị, không tự chủ muốn tách khỏi, cổ tay lại cứng ngắc không thể chuyển động, giống như bị ánh mắt kia cấp định (quy định sẵn).

Vương Liên Hoa đột nhiên hỏi y một vấn đề tựa hồ hoàn toàn không nên hỏi vào lúc đó: “Người đến tột cùng có hay không hối hận?”

Hối hận cái gì?

Là hối hận đáp ứng cùng hắn đi?

Hay là hối hận cùng hắn đối mặt tử vong không thể biết tương lai?

Trầm Lăng không trả lời.

Y đột nhiên liền nhớ lại Chu Thất Thất gương mặt xinh đẹp xuân hoa, thanh lệ dung mạo không hề suy.

Tinh Nhi trẻ con cười ngây ngô, thân thủ gọi “Phụ thân” .

Mỗi khi nghĩ tới tình cảnh như vậy, luôn khiến trong lòng y bắt đầu ảm áp sáng ngời lên.

Giống như cái loại cảm giác mỗi một mà thoải mái của khách tha phương lưu lạc nhiều năm về đến quê hương, xa xa trông thấy nhà mình ngọn đèn màu vàng trên tiểu lâu (gác nhỏ).

Vốn nên là như vậy.

Có thể hiện tại trước mắt y chỉ có hắn.

Thiếu niên hắc y gầy yếu, tựa như mộng cũ năm đó.

Hắn không nên mặc hắc y, hồng y của hắn, giao hoạt biết bao tươi đẹp biết bao.

Hắc y của hắn, có chút tiêu tụy có chút tái nhợt, là một loại đẹp ảm đạm tiêu hồn.

Ánh mắt của hắn sáng quắc, khiến người mê hoặc.

Trầm Lăng có một loại cảm giác thành linh xảy ra.

Lúc này vô luận y đối hắn nói cái gì, hắn đều sáng tỏ , từ trong đáy lòng, đều sáng tỏ.

Y biết hết thấy hàm nghĩa của ánh mắt hắn, chỉ cần y nói cho hắn biết, hắn liền tin tưởng.

Chính là hắn lời nổi lên môi, chính là y cái gì cũng không nói.

Vương Liên Hoa bình tĩnh mỉm cười nắm lấy từ lòng bàn tay của y kéo đi.

Hai người đều làm bộ như không nhìn đến trên bàn tay tế bạch lưu lại vết ngón tay màu đỏ nhạt.

“Chúng ta đi tìm nguồn nước.” Thanh âm của Vương Liên Hoa nghe tựa như có một chút than nhẹ, “Cũng không thể, giống như tiểu tử kia sớm chết khát ở chỗ này.”

34. Chương 33

CHƯƠNG 33

Hai người cũng không hướng đi xa, chính là lập tức đến trước xe.

“Tứ Nương, sắc trời không còn sớm, nên thức dậy.”

Tứ Nương không trả lời. Người ngất xỉu lại như thế nào hội trả lời?

Vương Liên Hoa cười hì hì nói: “Tại hạ vì làm cho công hiệu của dược phát tác nhanh một chút, giải khai mấy chỗ yếu huyết của Tứ Nương, cộng thêm viên quy nhân dưỡng khí vốn tăng cường tinh khí của người, nếu nói Tứ nương còn hôn mê, tại hạ thật sự không tin, thỉnh Tứ Nương tự mình tỉnh lại đi.”

Trầm Lăng nói: “Chúng ta mặc dù không biết Viên Đức đại sư lúc lên xe ra sao, Tứ Nương ít nhiều, cũng nên báo chúng ta biết người trong xe, nhất định không phải Thạch Tinh Viễn, cũng không phải nhân vật tà đạo, nếu không sáng suốt... không chừng Tứ Nương lại bị điểm ở yếu huyết, như thế nào không rên lên một tiếng mà diễn tiếp trận kịch này?”

Tứ nương vẫn không tỉnh, hơi thở trầm trầm kéo dài, giống như thật sự ngủ say.

Trầm Lăng cười khổ nói: “Tứ nương, mau đứng dậy mang chúng ta đi tìm nguồn nước.”

Vương Liên Hoa liếc mắt nhìn Trầm Lăng, nhìn nhìn lại Tứ Nương, đột nhiên cười nói: “Trầm đại hiệp, ta có biện pháp kêu nàng tỉnh, chính là người tốt nhất tạm lánh một chút.”

Trầm Lăng mỉm cười, cũng không nói cái gì, quay đầu tránh ra.

Sau đó liền nghe được lời Vương Liên Hoa đối Tần Tứ Nương nói.

“Cường gian người hảo không?”

Tứ Nương thời điểm đứng dậy, quần áo tán loạn, hình dung chật vật, trong đôi mắt lộ vẻ tức giận.

Vương Liên Hoa phi thường thưởng thức nhìn nàng cười: “Ta chưa từng thấy qua nữ nhân tới tuổi này rồi còn có thể sợ cường gian.”

Tứ Nương mặt cổ nén nhịn không nói lời nào, nhìn đến Trầm Lăng chậm như rùa từ cách đó không xa thoáng trở về, không khỏi chửi ầm lên: “Thế mà người ngày thường còn làm ra vẻ khiêm khiêm quân tử (ý mỉa mai đạo đức giả)! ”

Trầm Lăng cười khổ trả lời: “Tứ Nương nếu không mang chúng ta đi tìm nguồn nước, chỉ sợ tại hạ ngay cả người sống cũng làm không được, càng đừng nói chi đến làm khiêm khiêm quân tử.” (chuẩn =]]z)

Tứ Nương trừng con ngươi nhìn nói: “Ta không phải cũng không có nước uống sao? Ta còn không sợ người sợ cái gì?”

Trầm Lăng thở dài: “Tại hạ quả thật phi thường không ngờ thời điểm khát đến hấp hối không hề có sức phản kháng, lại bị người khác lấy đi.”

Vương Liên Hoa nhìn Tứ Nương khẽ cười nói: “Cũng không biết lần trước bộ quần áo ‘Sa độn’ kia vá được rồi chưa.”

Tứ Nương quay đầu đi chỗ khác không để ý tới hắn, Vương Liên Hoa cũng không lưu tâm, chính là mỉm cười.

Thời điểm có nước, vẫn hội ngấm lại lộ trình về sau còn dài, cũng có thể nhất thời nhẫn nại chịu đựng khát khô.

Tựa như kẻ có tiền cũng không vội tiêu tiền.

Nhưng chuyện đã không còn nước là thực, so với khát khô thật sự càng thêm giày vò người.

Đương nhiên còn có đói bụng.

Lương khô cũng không thể ăn, bởi vì ăn lại càng khát. (tội nghiệp =]])

Vừa mới bắt đầu ngày đầu tiên, Tứ Nương nằm ở trong xe, trừ chỉ phương hướng cho bọn hắn ra, cũng không nói lời nào, càng không động, này vốn là biện pháp duy nhất tránh cho thể lực tiêu hao.

Tiếp một ngày, tinh thần tốt nhất ngược lại là nàng. Hơn nữa Tứ Nương trước đây sinh tồn ở sa mạc đã thành thói quen, sự chịu đựng ngược lại thắng Vương Liên Hoa trước sau như một sống an nhàn sung sướng.

Vì thế sáng sớm hôm sau Trầm Lãng đặt Tứ Nương trên lác đà, kêu Vương Liên Hoa đứng ở trong xe.

Tứ Nương biến sắc: “Ta mới biết được nam nhân có thể so với nữ nhân còn gầy yếu hơn.”

Trầm Lãng nhìn nàng thẳng thỏ dài: “Ta cũng vậy mới biết được nữ nhân có thể so với nam nhân càng mạnh tráng hơn.” (chỉ được cái bênh vợ =]])

Vương Liên Hoa hì hì cười: “Trên đời có người muốn mặt (thể diện) không muốn sống, đáng tiếc ta cũng không phải.”

Lại tiếp một ngày, Tứ Nương quả nhiên có chút kiềm chế không nổi.

Dưới chỉ dẫn của nàng, lúc chạng vạng, ba người tìm được một chỗ ôn sa (vùng cát ấm).

Tuy rằng chỉ có một chút hơi nước, cũng đã quá đủ làm người sống sót.

Đầu lưỡi liềm mạng hút hơi nước trong hạt cát thẳng đến khi run lên, miệng đầy mỗi một khô khốc, khiến người ngay cả khí lực há mồm nói chuyện cũng không có.

Bộ dáng lúc ghé vào địa đạo đúng là nhìn không được, khí phách của anh hùng mỹ nhân có hay không có, làm sao còn có người đi quan tâm nó. Không thay đổi chính là khoe môi một mặt mỉm cười lạnh nhạt, giống như trừ điều đó ra, đã không có biện pháp gì tốt để đối mặt với khốn cảnh trước mắt.

Ngày thứ ba không tìm được ôn sa.

Ngày thứ tư cũng không có.

Vương Liên Hoa có chút hỗn hển.

“Có ôn sa tất có mạch nước, không có lý gì trong vòng phạm vi hơn mười dặm, chỉ có một chỗ như vậy. Trừ phi người ý định làm chúng ta suy sụp.”

Tứ Nương cười lạnh không nói lời nào.

Vương Liên Hoa nhìn thẳng nàng, trong ánh mắt như tuyết là ánh đao, khiến nàng tại trong sa mạc nóng như thiêu đốt, cũng có thể dã khỏi rừng mình.

“Tứ Nương, người không nên ép ta.”

Trầm Lãng không nói gì, y quyết định giảm bớt khí lực nói chuyện.

Trong ba người, y vốn là thể lực tốt nhất, nhưng y cũng là nghỉ ngơi ít nhất, là người mệt nhọc nhất. Ở trong sa mạc, võ công cái thể như thế nào, khi đối mặt với tự nhiên vô tình thì cũng là không chịu nổi một kích, có thể làm chỉ có quý trọng tánh mạng của mình thôi.

Tứ Nương nghiêng đầu sang chỗ khác, không nhìn Vương Liên Hoa.

Vương Liên Hoa thân thủ nhất xé, xé rớt một bên ống tay áo của nàng.

Tứ Nương cười lạnh nói: “Người nghĩ muốn cưỡng gian ta sao? Ta sợ người hiện tại ngay cả khí lực cưỡng gian cũng không có.”

Vương Liên Hoa cũng cười lạnh nói: “Đáng tiếc tại hạ một chút cũng không nghĩ muốn ở trên người Tứ Nương lãng phí tinh lực.” Hắn ngừng lại một chút, tiện đà hỏi: “Tứ Nương còn nhớ hay không Minh Hư cùng Tiểu Ngũ?”

Tứ nương không nói.

Vương Liên Hoa không nhanh không chậm nói: “Tứ Nương khi đó giống như là bị điểm thụ huyết (huyết ngủ)? Cũng đừng lo. Tại hạ chỉ là muốn nói cho Tứ Nương, máu người, cũng có thể uống. Lại còn có thể uống đến vài ngày. Không những máu người có thể uống, thịt người cũng có thể ăn, đơn giản so với thịt miêu tái tệ hơn một chút, bất quá chấp nhận một chút, thật cũng có thể nuốt vào miệng.”

Lời nói phen này khinh miêu đậm tả – nhẹ nhàng băng quơ, Tứ Nương thẳng nghe được toàn thân phát run, lại vẫn gắt gao cắn răng mạnh mẽ cười nói: “Ngày cả cầm thú cũng sẽ không cắn đồng loại.”

Vương Liên Hoa vẻ mặt bật cười: “Nhân bản phi cầm thú (con người vốn không phải cầm thú), làm sao cần lấy luật của cầm thú tự ràng buộc? Tứ Nương, tại hạ lời nói có đúng không?”

Hắn một bên mỉm cười, một bên lấy ra đao.

Đao phi thường thanh tú, dịu dàng màu đỏ nhạt.

Sống dao nhẹ nhàng áp sát tại cánh tay trắng nõn của Tứ Nương trượt xuống, lướt qua liền nổi lên một mảnh rung động rất nhỏ——trên da thịt trơn nhẵn, đột nhiên bốc lên khối hạt thật nhỏ (nổi da gà ý =.). Tứ Nương thực vì nàng thật sợ hãi mà xấu hổ, nhưng không cách nào ngăn chặn phản ứng sinh lý không tự chủ này được. Đao kia lại giống như chồng ghẹo ở trên cánh tay quang lỏa của nàng du dờ, một chút cũng không có ý tứ chặt bỏ đi. Tứ Nương không khỏi giận kêu lên: “Người muốn chém liền chém, còn chờ gì nữa?”

Vương Liên Hoa nói: “Ta đang đợi.”

Tứ Nương không hỏi lại hắn chờ cái gì.

Bởi vì hắn chờ người đến.

Nàng chờ cũng chờ người tới.

Hắn chờ người lại không phải chính là người nàng chờ sao?

Tần Tứ Nương hiện tại đã muốn hoàn toàn quên đao phong ở trên cánh tay của nàng.

Nàng thăm nghĩ xông lên phía trước, hai bàn tay đục lỗ trước ngực người này, sau đó ở trong lòng hắn khóc rống một hồi.

Trầm Lăng nhìn người tới, không khỏi lắc đầu nói: “Nguyên lai là người.”

Người nọ thản nhiên ôm quyền nói: “Đúng là tại hạ.”

Trầm Lăng cười nói: “Lan châu từ biệt, các hạ hiện tại tinh thần thoát nhìn rất tốt.”

Đây không phải là Đồng Thiếu Anh thì còn là ai?

Đồng Thiếu Anh ha ha nói: “Làm sao, thoáng so với Trầm đại hiệp cùng Vương công tử hảo một chút mà thôi. Quý tức công (công phu giấu hơi thở) trừ giả chết ra, cũng có thể khiến thân thể người hô hấp vận chuyển thay đổi chậm, có lợi về điểm bảo tồn thể lực.”

Trầm Lăng cười nói: “Lại không biết hiện tại thân phận của các hạ là võ quán Đồng huynh đệ? Là thương nhân bán tàng bảo đồ? Hay là bang chủ của Minh Sa bang?”

Đôi lời của tác giả:

Mai một được thêm thời gian nghỉ về nhà hưởng phúc

trong lúc nghỉ dài hạn có thể sẽ không có gì đổi mới

~Lén lút đi đi

~

35. Chương 34

CHƯƠNG 34

Đồng Thiếu Anh đáp phi sở vấn (hỏi một đằng trả lời một nẻo): “Nước trong cùng thức ăn đều chuẩn bị tốt, Trầm huynh, Vương huynh, thỉnh.”

Vương Liên Hoa hai hàng lông mày nhất khiêu (lông mày nhướng lên giống ‘nét hất’ trong thư pháp á ->), cười nói: “Đồng huynh, người khả nghe Ba Tư thương nhân kể qua câu chuyện cổ ‘Đăng Yêu’ chưa?” (yêu quái cây đèn – truyện cây đèn thần ý =.)

Thấy Đồng Thiếu Anh im lặng không đáp, Vương Liên Hoa vừa cười nói: ” Chuyện xưa kia kể rằng có một yêu quái ở trong cây đèn, pháp lực vô biên, có thể thỏa mãn bất cứ tâm nguyện gì của thế nhân. Chủ nhân của cây đèn có thể mệnh lệnh Đăng Yêu này để sai khiến hắn. Đồng huynh, người nói nếu có người nhặt được cây đèn này, lại chỉ sai khiến Đăng Yêu kia một lần rồi đem cây đèn này vứt bỏ, chẳng lẽ không phải là ngu không ai bằng?”

Đồng Thiếu Anh chỉ nói: “Chuyển biến tốt xấu gì vốn cũng là quân tử chi đức.”

Vương Liên Hoa cười nói: “Đáng tiếc tại hạ cũng không phải quân tử.” Hắn đảo mắt thấy Tứ Nương liếc mắt một cái, lập tức ha ha cười nói: “Đăng Yêu, có đem nước trong cùng lương thực đến không?”

Đồng Thiếu Anh vỗ vỗ tay.

Sau lưng còn liên miên đột nhiên xuất hiện vài hắc y tráng hán (khỏe mạnh) dẫn theo lạc đà. Lạc đà cường tráng mà cao lớn, bộ lông thuận hoạt (suôn và trơn bóng), không hề có tỳ vết nào, yên ngựa loại tốt nhất còn buộc hồng trù (lụa đỏ) vô cùng tiên diễm, sáng sáng ánh vào hai mắt, khiến người tinh thần rung lên. Trên lưng mỗi con lạc đà đều thò vài túi hồng thủy (túi đựng rất nhiều nước), theo nhịp bước di chuyển có chút dao động.

Vương Liên Hoa liếm liếm đôi môi khô khốc, quay đầu nhìn nhìn Trầm Lăng. Trầm Lăng lại thần nhiên mỉm cười, vẫn không xuất hiện thần sắc thập phần khát khô cổ, chỉ hướng Đồng Thiếu Anh nhẹ nhàng thi lễ.

Đồng Thiếu Anh nói: “Thả Tứ Nương, nước trong cùng lương thực này liền thuộc về hai vị, từ nay trở về sau, không liên quan với nhau.”

Vương Liên Hoa nói: “Nếu ta không tha, lại muốn nước trong cùng lương thực này, thì như thế nào?”

Tứ Nương rốt cục kiềm chế không được, cười lạnh nói: “Người nếu quá mức tham lam ngoan độc, chúng ta cũng tuyệt không hội tội nguyên ý của người.”

Vương Liên Hoa đảo mắt cười nói: “Tứ Nương nếu nói như thế, tại hạ cũng chỉ hảo thả người trở về.”

Đồng Thiếu Anh như trút được gánh nặng thở ra một hơi. Hán tử này liền dắt lạc đà lại, đem túi nước vận chuyển hướng trên xe. Vương Liên Hoa buông Tứ Nương ra, mỉm cười nói: “Tứ Nương thỉnh.”

Tứ Nương hừ lạnh một tiếng, cũng không nhìn tới hắn, lập tức hướng Đồng Thiếu Anh mà đi, tới trước mặt hắn, đột nhiên quay người lại, trong tay liền hơn một phen tiểu tiễn (mũi tên nhỏ). Chỉ nghe nàng cười lạnh nói: “Nếu ta hiện tại đem túi nước kia bắn trúng, các hạ lại làm như thế nào?”

Vương Liên Hoa thần nhiên cười nói: “Không lo như thế.”

Tứ Nương cắn răng một cái, liền muốn cầm tiễn trong tay bắn ra. Chân khí mãnh liệt xuất ra, lại cảm thấy tay chân vô lực, trong miệng ngọt ngọt, thế nhưng phun ra một vũng máu!

Đồng Thiếu Anh sắc mặt đại biến, thầm nghĩ Vương Liên Hoa chính là sử dụng Đại Hành Gia độc, mới vừa rồi thấy Tứ Nương hết thấy như thường, nhưng lại cũng không nghĩ nhiều, thật sự là cực kỳ vô ý. Như muốn trách cứ, nhưng cũng là Tứ Nương trước đây muốn hủy túi nước của hắn, không khỏi sắc mặt trầm xuống nói: “Không nghĩ Vương công tử cũng lưu lại thủ đoạn.”

Vương Liên Hoa cười nói: “Vừa vào sa mạc, tại hạ liền cho Tứ Nương ăn đan dược, Tứ Nương chẳng lẽ quên?”

Tứ Nương làm sao còn nói cho ra nói. Viên đan dược kia nàng trước kia hoài nghi cũng không phải là độc vật, chính là Vương Liên Hoa nói dối nàng bảo nàng không cần hành động thiếu suy nghĩ mà thôi. Lúc sau hồi lâu thân thể cũng không phản ứng gì, Tứ Nương liền thừa dịp thấy trò Minh Hư cướp xe, cố ý bị độc tiễn kia bắn bị thương. Phải biết nếu nguyên lai liền đã trúng độc, lúc này hai loại độc điều hòa, cũng dung

nap lẫn nhau, ngày ấy đã được Vương Liên Hoa giải, nàng liền lại yên tâm, không nghĩ hôm nay lúc này thế nhưng độc phát!

Đồng Thiếu Anh thân thủ đỡ lấy Tứ Nương, trên vẻ mặt kia, ngạn ngữ sao có thể hình dung.

Vương Liên Hoa cười nói: “Thay Tứ Nương giải độc, rất dễ dàng, đồng huynh làm gì khấn trương như thế.”

Đồng Thiếu Anh mặt lạnh lùng nói: “Sau khi giúp Tứ Nương giải độc, tại hạ thề tuyệt không gây chuyện với nhị vị.”

Vương Liên Hoa khoát tay nói: “Thề cũng không chắc. Tại hạ bắt quá muốn mời bang chủ giúp chuyện nhỏ này, tìm được cửa vào bảo tàng kia mà thôi.”

Đồng Thiếu Anh cười nói: “Các hạ không sợ ta cũng nhúng tay tranh đoạt?”

Nửa ngày không nói lời nào Trầm Lăng đột nhiên nhân tiện nói: “Đồng huynh nếu có chút ý tranh đoạt, ngày đó như thế nào bán tàng bảo đồ kia? Cái gọi là bảo vật giả, cho tới bây giờ chỉ dạy thế nhân tranh đoạt đầu rơi máu chảy, thực thông minh cũng không cùng. Tại hạ ngày đó cho huynh đài ngân phiếu, vẫn có thể đổi thành tiền mặt, Đồng huynh dừng lại đúng lúc, cũng là cử chỉ sáng suốt.”

Đồng Thiếu Anh trầm ngâm một lát, vuốt cằm nói: “Trầm huynh quả nhiên là người quá thông minh, tại hạ cũng không phải không thể giúp hai vị chuyện này, chính là tại hạ lại chỉ có thể dẫn hai vị tới năm dặm ngoài lối vào, tái đi gần nữa thì không thể. Trong vòng năm dặm gần bảo tàng, chắc chắn phân tranh không ngừng, xin thứ cho tại hạ không muốn tham gia.”

Trầm Lăng cười nói: “Như thế cũng tốt.”

Vương Liên Hoa ở một bên vỗ tay cười nói: “Trầm đại hiệp, người không phải xem ta tiện tốt như vậy, nếu ta nói...” Nói không ra được, Trầm Lăng liền thân thủ nắm bắt tay hắn, chỉ ghé vào lỗ tai hắn thấp giọng nói: “Vương công tử, chỉ vì cái trước mắt ngược lại bại sự, khiến hắn không cam lòng, lại phải tính kế khác, chẳng lẽ không phải với chúng ta cũng bất lợi?”

Vương Liên Hoa nói: “Đúng vậy đúng đúng, nhưng nếu xảy ra chuyện rắc rối, người cũng phải gánh vác.” Hắn ngẩng đầu nhìn Đồng Thiếu Anh cùng tần Tứ Nương cách đó không xa, tái cúi đầu nhìn Trầm Lăng nắm bàn tay của mình, không khỏi cười khế. (=||)

“Buồn cười Đấng Yêu này pháp lực tái vô biên, lại cũng đành phải ở trong cây đèn nhỏ an thân. Người gọi hắn làm cái gì, hắn liền làm việc đó, này đến tột cùng là buồn cười hay là đáng thương?”

Sau đó không ngừng bốn ba hành tẩu.

Có Đồng Thiếu Anh, vốn tưởng rằng lộ trình này hội vui vẻ hơn nhiều. Có Minh Sa bang thu xếp hộ tống, mặc dù ở trong sa mạc, chẳng lẽ không nên thập phần thoải mái thích ý sao?

Phái đoàn của Minh Sa bang, bây giờ nhìn không nghĩ là đang trung đại (ý nói đang cường thịnh).

Vài bang chúng của Minh Sa bang, thân mặc áo choàng màu đen cổ xưa, hình dung tiêu tụy gầy gò, mặt đầy vẻ phong sương, trong trí nhớ Trầm Lăng cùng Long Quyển Phong chiến sĩ khí thế trận trượng, thật quá thiên sai địa biệt (nghĩa tương tự như câu một trời một vực).

Đồng Thiếu Anh như nhìn ra nghi ngờ của y, chỉ cười nói: “Minh Sa bang mấy năm qua, phần lớn là đang cùng Long Quyển Phong vật lộn, đã muốn thập phần hao tâm tổn sức. Thật phải nói là việc cướp tiền, làm cũng không được nhiều lắm. Long Quyển Phong xưng bá sa mạc vài thập niên, tài vật gom góp được nghe nói bị quân sư của Long Quyển Phong mang đi, giấu đến nơi bí mật nào đó, vẫn chưa rơi vào trong tay chúng ta.”

Thấy Đồng Thiếu Anh nói đến Kim Vô Vọng, Trầm Lăng trong lòng khẽ động, lại chỉ nói: “Minh Sa bang lực lượng mới xuất hiện, tất là có khả năng hơn người.”

Đồng Thiếu Anh cười khổ nói: “Làm sao có cái gì hơn người, bờ biển lớn người lại lặn xuống nước bắt cá, đứa nhỏ ở sa mạc tự nhiên cũng hiểu được càng nhiều phương pháp sinh tồn trong sa mạc mà thôi. Nếu muốn ta chọn, thật đúng là nguyện ý sống ở nơi tiểu kiều (cây cầu nhỏ) nước chảy, Yên Vũ Giang Nam,

không muốn cái gì chỗ hơn người.” Hắn nguyên bản chỉ muốn khách sáo, cũng không lưu ý nói một chút ý nghĩ trong lòng của mình, không khỏi rùng mình.

Lại lập tức có bàn tay mềm ôn nhuần tể hoạt nhẹ nhàng cầm tay hắn, vừa xoay đầu liền thấy Tứ Nương vẻ mặt mỉm cười quan tâm, vội vàng quay về vẻ tươi cười.

Vương Liên Hoa thấy tình hình vậy, nhưng trong lòng cười thầm.

Chỉ nghe Đồng Thiếu Anh cất cao giọng nói: “Phách Đầu Phong (núi chém đầu) tới rồi.”

Trong tảng bảo đồ kia, đích xác có dấu hiệu hình sơn, mà đường dẫn chính là qua bên trong núi lúc ấy hai người trong lòng còn có chút nghi hoặc. Người nói sa mạc mờ mịt này, tại sao lại có thanh sơn? Đã là có sơn, như thế nào lại có khả năng xuyên qua sơn. Lúc này vừa thấy, mới biết đây là một chỗ sơn trạng nham thạch cao lớn, giống như thiên địa nhô lên ngạo nghễ đứng đứng trên sa mạc. Chung quanh cũng có thạch trận lớn nhỏ không đồng nhất, cũng là ngăn chặn hướng đi phía tây.

Mà thạch phong (núi đá) này, vị trí phía dưới vỡ ra mở ra một đường, người có thể vừa vịn nương mình tiến vào, cũng không thể tái có động tác gì. Hướng trong vừa nhìn, trong động một mảnh hắc tiêu tiêu.

Trầm Lăng nói: “Không biết nơi này vì sao tên gọi là Phách Đầu Phong kì quái như vậy?”

Đồng Thiếu Anh nói: “Điều này cũng từ bang chúng trong sa mạc thuận miệng gọi, chỉ vì một đoạn chuyện cũ.”

Trầm Lăng nói: “Nguyện nghe rõ ràng.”

Đồng Thiếu Anh nói: “Ngày đó nghe nói có một vị hiệp khách, bị đạo tặc trong sa mạc dồn đến đó, không có chỗ tránh, chỉ phải ẩn thân trong thông đạo (đường qua lại) của thạch phong này. Mà những đạo tặc đó sau khi đuổi vào, chỉ thấy một mảnh tối đen, đưa tay không thấy được năm ngón, cũng không có tiếng động của vị hiệp khách này, vừa định rời khỏi, không nghĩ thông lộ này mặc dù hẹp, trên đỉnh lại thập phần rộng lớn, hiệp khách kia liền ẩn thân tại trên đỉnh, vừa nghe đạo tặc đuổi tiến, liền từ trên xuống dưới đem đạo tặc mỗi người đánh chết. Chỉ vì tiền lộ này quá hẹp, đạo tặc không thể nhúc nhích, nhất thời óc văng tung tóe, bởi vậy mọi người liền xưng nơi này là Phách Đầu phong.”

Vương Liên Hoa định thần nhìn lên, cười nói: “Lại không biết bên trong có người hay không, ẩn ở nơi nào chờ phách đầu chúng ta?”

36. Chương 35

CHƯƠNG 35

Đồng Thiếu Anh cười nói: “Vương huynh không phải là sợ tại hạ ở bên trong có mai phục? Vốn Vương huynh bảo tại hạ tiến đến đây, tại hạ lại như thế nào tính toán trước?”

Vương Liên Hoa vòng vo đảo mắt nói: “Động này khu vực hắc ám nguy hiểm, chỉ cần ta và người, Trầm huynh bốn người đi vào thì có thể, để tránh phát sinh sự cố địa thế rối loạn đầu. Nơi này đương nhiên Đồng huynh so với tại hạ quen thuộc hơn. Như vậy đi, Đồng huynh đi trước, Trầm huynh theo sau, sau đó đó là Tứ Nương, tại hạ đi sau cùng.”

Đồng Thiếu Anh tự cười nói: “Vương huynh nếu nói như thế, tại hạ cùng với Tứ Nương liền tòng mệnh.”

Vương Liên Hoa vốn đã nghĩ đến Đồng Thiếu Anh có thể giở trò đối hắn cùng Trầm Lăng hai người xuống tay, nếu là Trầm Lăng bị mai phục, hắn liền có thể dùng thế lực bắt ép Tứ Nương uy hiếp Đồng Thiếu Anh, mà vị trí cuối cùng, vốn là vị trí an toàn nhất. Một cái sắp xếp tự vô cùng đơn giản, kì thực thập phần nhanh nhẹn linh hoạt. Nhưng Đồng Thiếu Anh này như thế liền sáng khoái đáp ứng, trong lòng hắn liền lại tồn ba phần nghi hoặc. Nhưng việc này vốn là chính mình đề nghị, hắn cũng không hảo nói cái gì nữa.

Trầm Lăng nói: “Đồng huynh đã biết nơi này nguy hiểm, lại không biết chuẩn bị vật chiếu sáng?”

Đồng Thiếu Anh cười khỏ nói: “Tại hạ vì Tứ Nương vội vàng mà đi, làm sao nghĩ được nhiều. Bên trong đại mạc này, ánh lửa nhẹ cũng dẫn đến sát khí, cho nên cũng không bị bó đuốc, hỏa chiết thật có mấy cái, cũng đành chấp nhận này dùng thôi.”

Trầm Lăng làm sao nhìn không ra hắn là cố ý làm như thế, nhưng thật ra cũng không vạch trần, chỉ là nhắc nhở chính mình âm thầm cẩn thận. Bọn họ mỗi người cầm một cái hỏa chiết, Đồng Thiếu Anh cũng không dây dưa, chỉ đối người đằng sau phân phó vài tiếng, sau khi bảo đảm bọn họ ở tại chỗ, bản thân liền dẫn đầu đi vào động khẩu của thạch phong kia.

Đồng Thiếu Anh đốt một cái hỏa chiết trong tay, ánh lửa toả ra chiếu vào thạch bích (vách đá) đen thui lúc sáng lúc tối. Thạch động này quả thật giống như lời hắn nói, con đường vào chật hẹp, trên đỉnh rộng lớn, nếu có người mai phục ở đỉnh, thật khiến người khó lòng phòng bị.

Thạch lộ (con đường đá) này cũng không phải rốt cuộc thông suốt, mà có khúc rất quanh co, may mà cũng không có ngã rẽ. Hành tẩu một đoạn đường, Đồng Thiếu Anh trong tay khúc chiết cháy hết, nhân tiện nói: “Hỏa chiết của tại hạ đã cháy hết, xin hãy Trầm huynh đốt lửa.”

Tứ Nương nói: “Không biết này hỏa chiết đủ dùng hay không? Lúc này đường thập phần bằng phẳng, sao không để lúc nguy cấp hắn dùng?”

Trầm Lăng nói: “Tuy nói như thế, nhưng một đường này, cũng không biết có chỗ nào gian nguy, vẫn là trước hết đốt lên đã.” Y đem hỏa chiết lấy ra tiện tay giơ lên, lại đột nhiên sững sốt.

Hỏa chiết kia không thể đốt lên.

Đồng Thiếu Anh cười nói: “Nếu Trầm huynh muốn dự trữ, thì đốt của Tứ Nương đi.”

Tứ Nương cười nói: “Nguyên lai hay là Trầm đại hiệp muốn giấu lúc nguy cấp dùng.”

Trầm Lăng cười khỏ nói: “Tứ Nương, Đồng huynh, hai vị tự mình gây chuyện, lại việc gì phải thế?”

Vương Liên Hoa nghe vậy trong lòng cũng thập phần không yên, tuy biết việc này nhất định là hai người kia giở trò, nhưng Đồng Thiếu Anh cũng quả thật giảo hoạt hay thay đổi, không biết hắn làm ra thủ đoạn gì. Rốt cuộc hỏa chiết trong tay mình có châm hay không? Vừa nghĩ nhân tiện nói: “Hai vị nếu nói như thế, kia tại hạ dùng trước.” Hắn đoán chắc hỏa chiết của Tứ Nương nhất định có thể dùng, từ trên người nàng lấy cũng có thể dễ như trở bàn tay, không bằng chính mình dùng thử xem có thể dùng được hay không.

Dương tay run lên, thấy ánh lửa lại một lần nữa cháy, mới thở ra một hơi.

Chính là Vương Liên Hoa đi ở cuối cùng, trong tay ánh lửa kia tất nhiên không quá chiếu rõ ràng phía trước, nhưng với tính khí của hắn, lại như thế nào đồng ý giao hỏa chiết cho người khác. Hắn tự nghĩ Trầm Lăng đi ở sau Đồng Thiếu Anh, nếu trúng mai phục của Đồng Thiếu Anh cũng trốn không thoát.

Bốn người tiếp tục đi được một đoạn đường lúc sau, Đồng Thiếu Anh vui vẻ nói: “Sắp đi ra ngoài rồi.”

Trong động dòng khí yên lặng giống như có chút lưu động, nghĩ là cách cửa động không xa.

Bỗng nhiên một trận gió kéo tới, Vương Liên Hoa muốn thân thủ bảo vệ ngọn lửa, cũng đã không kịp.

Bên trong huyệt động này, không thể có kinh phong (gió mạnh) như vậy?

Vương Liên Hoa khí cực, nói: “Đồng huynh, hành động này là ý gì?”

Đồng Thiếu Anh nghi hoặc nói: “Vương huynh, hỏa chiết đốt xong rồi, sao lại trách ta?” Có lẽ là tiếng vọng của thạch bích huyệt động, hắn lúc này nói chuyện thanh âm nghe đúng là đình tai nhức óc.

Vương Liên Hoa cả giận nói: “Nếu không phải ngươi giở trò, huyệt động không gió này tại sao lại có gió?”

Đồng Thiếu Anh nói: “Vương huynh tự đốt hỏa chiết, tại hạ đi ở phía trước đường cũng thấy không rõ, như thế nào giở trò?”

Tứ Nương cũng thốt lên: “Chính ngươi bức chúng ta cùng ngươi đi, rồi lại đối chúng ta chọn tam lấy tứ, chính mình đi ở phía sau đốt lửa, vất vả đến phía trước cũng thấy không rõ, còn quay lại vạ bảo người khác giở trò, không biết là đạo lý gì?” Nàng vốn không phải phụ nhân mạnh mẽ, lúc này lại tức giận hoàn

thanh, nói không ngừng: “Giải được của ta cũng ở trong tay người, người sợ cái gì? Trầm đại hiệp cũng không như người chứa nhiều oán giận...”

Trầm Lăng thấy tình thế thay đổi, trong lòng vốn cảnh giác, lúc này một mảnh hắc ám, hai người kia lại cố ý lớn tiếng nói chuyện, thật sự thập phần khả nghi, nào dám khinh suất, cũng không nghe bọn hắc tranh luận, chỉ chú ý động tĩnh tiếng vang bốn phía, theo tiết tấu bước chân của Đồng Thiếu Anh mà đi.

Đồng Thiếu Anh nói: “Tứ Nương, người đốt hỏa chiết của người đi, đã cách cửa động không xa, cũng không quá nhiều cản trở.”

Tứ Nương cười lạnh nói: “Hắn đổ tội chúng ta dập tắt lửa của hắn, ta không đốt.”

Vương Liên Hoa làm sao quan tâm hắn, đuổi tay ra về phía trước chộp tới, Tứ Nương liền ở phía trước hắn, thông đạo đã hẹp, vốn tuyệt không có phương pháp bắt lấy, thế nhưng lại nhào về một khoảng không, mà lúc này phía trước đột nhiên truyền đến nhất thanh muện hưởng (một thanh âm cộng hưởng), không khỏi trong lòng hoảng hốt, lập tức dừng bước, làm sao còn dám đi tới.

Mà thanh âm trầm đục này, đúng là Trầm Lăng phát ra.

Nguyên lai Trầm Lăng chỉ nghe phía trước Đồng Thiếu Anh tiếng bước chân trầm ổn, vì thế cũng không thả lỏng cước bộ, không nghĩ một bước dẫm phải khoảng không, nhất thời thân thể bụng dưới cấp tốc đau quặn, vội vàng đề khí ngưng thần (vận khí tập trung tư tưởng), không nghĩ khe rãnh này lại sâu thẳm như vậy, lúc rơi xuống mặt đất, huyết khí vẫn cuộn cuộn như cũ, oa lên một tiếng liền phun ra một vũng máu!

Vương Liên Hoa vốn vừa vội vừa tức, cộng thêm ba phần lo lắng, nghe thấy Trầm Lăng một tiếng này, liền hiểu được Trầm Lăng đã trong bẫy, tựa hồ còn bị trọng thương, trong lòng hoảng loạn cực kỳ, thiếu chút nữa đứng thẳng không được, lại không biết hai người này còn muốn tính kế gì, vì thế cũng nín thở bất động, lắng nghe tiếng động chung quanh.

Hắn bất động, hai người kia cũng không nói không động đây, giống như san lấp đất đai biến mất vô thanh vô tức. Khả Tứ Nương dù sao võ công cũng kén hơn nhiều so với ba người bọn họ, mới nửa khắc đồng hồ, liền lộ tiếng động hô hấp, tại trong huyết động yên tĩnh hết sức rõ ràng. Vương Liên Hoa nghe được rành mạch, liền cười lạnh nói: “Đồng huynh, việc đã đến nước này, xin hãy nói thẳng đi.”

Tiếng hít thở kia, không ngờ nghe không được.

Vương Liên Hoa nói: “Các người cần phải suy nghĩ rõ ràng, ta có thể chờ, Tứ Nương chờ lại ngại.” Hắn hì hì nở nụ cười một tiếng, nói: “Ta đếm tới ba, các người nếu không đốt hỏa chiết kia, ta liền hủy giải được giải độc cho Tứ Nương, các huynh đệ của người có lẽ sẽ tới giúp người chiếu cố, bất quá không nghi ngờ gì nữa Tứ Nương chắc chắn phải chết.”

Hắn cũng không quan tâm đối phương lên tiếng trả lời hay không, chỉ đếm: “Nhất, nhị...”

“Sát” một tiếng, ánh lửa liền sáng lên.

Vương Liên Hoa lúc này mới nhìn rõ tình trạng trong động. Nguyên lai phía trước lại là một thâm huyết thật lớn, chừng sâu hơn mười trượng, đối mặt vách đá dựng đứng. Mà trên đỉnh thạch lộ vốn rộng lớn, Đồng Thiếu Anh cùng Tứ Nương nương thân ở chỗ đó. Đây thì thật thôi rồi, tới trên thạch lộ lại có một người nằm sấp trên mặt đất đá, trượt đi không tiếng động, trong tay nắm chặt một bả loan đao (đao cong), cách hắn cũng bất quá hơn một trượng, nếu tái chậm một chút, chỉ sợ người nọ đã sớm nhào đến, chính mình chỉ chú ý đằng trước, chỉ sợ khó tránh khỏi cũng bị hắn gây thương tích, nghĩ đến đây càng thêm toát ra một phen mồ hôi lạnh, tâm thần kêu nguy hiểm thật. Tái tập trung nhìn vào, người nọ đúng là “Sa độn” ngày ấy, hắn một thân tể hoạt không dấu vết của “Sa ngư y” ở trong cát còn có tiếng vang rất nhỏ, tại trên đường lộ bóng loáng trượt đi, thì lại thật vô thanh vô tức.

Vừa xem xét rõ ràng tình hình bốn phía, Vương Liên Hoa liền cười nói: “Các vị, thỉnh cứu Trầm huynh lên đã, tuy rằng y luôn là người rơi vào mai phục, ta lại cũng không thể mặc kệ y.”

Đồng Thiếu Anh cười nói: “Vương huynh lời ấy sai rồi, Trầm huynh rơi vào mai phục, nhưng trách nhiệm của Vương huynh cũng không thể trốn tránh nha.”

Vương Liên Hoa biến sắc nói: “Xin chỉ giáo?”

Đồng Thiệu Anh nói: “Lúc trước thứ tự hành tẩu do Vương huynh quyết định, Vương huynh người như vậy, sao lại có thể không đi ở cuối cùng được chứ? Lúc tại hạ dập tắt hỏa chiết thứ nhất, hỏa chiết của Trầm huynh đã không thể dùng, vốn nên dùng của Tứ Nương, chính là Vương huynh bản thân lại sợ không chịu đốt, liền đốt của mình trước. Với tính tình của Vương huynh, đương nhiên cũng không chịu đem hỏa chiết giao cho người khác, Trầm huynh ở phía trước chỗ tối, cũng không thể hảo hảo xem xét tình cảnh chung quanh, tại hạ đối đạo này, cũng thật sự quen thuộc, đương nhiên biết nên khi nào thì đem hỏa chiết của Vương huynh lộng diệt, mà Vương huynh chỉ trích tại hạ, vừa lúc lại cho tại hạ cơ hội lớn tiếng biện giải che dấu tiếng vang. Trầm huynh là một người thận trọng, tất nhiên sẽ lưu ý tiếng bước chân của tại hạ. Mặc dù đang hạ cước bộ đi về phía trước, mà hướng lên trên, người nói Trầm huynh đi về phía trước như vậy, có thể nào không rơi vào thâm huyết? Vương huynh tội gì chỉ trích tại hạ, nếu không phải Vương huynh suy nghĩ chỉ vì mình giống như tại hạ tính toán, Trầm huynh như thế nào rơi vào mai phục?”

Hắn nói chuyện cả buổi, chỉ nghe Vương Liên Hoa á khẩu không trả lời, trong lòng vừa cáu giận vừa thất vọng. Sau một lúc lâu mới oán hận nói: “Người mau cứu y lên đi đã, nếu không ta khiến các người hôm nay, đều hồi hân sinh ra trên thế giới này, thẳng đến khi nhận hết tra tấn mà chết!”

Đồng Thiệu Anh cười khổ nói: “Nếu Vương huynh thật sự ngoan ngoãn nghe xong lời nói, tại hạ hôm nay, mới thật muốn chết ở chỗ này. Tại hạ mặc dù có biện pháp cứu Trầm huynh, lại muốn thỉnh Vương huynh đáp ứng tại hạ một điều kiện.”

Wương Liên Hoa cười nói: “Giải được?”

Đồng Thiệu Anh nói: “Đúng vậy.”

Wương Liên Hoa cười lạnh nói: “Người nếu không cứu, ta liền hủy giải được!”

Sa Độn kia từ trên mặt đất bò lên, cười nói: “Vương công tử đừng vội, tại hạ dẫn theo dây thừng đến đây.” Hắn từ trên lưng lấy ra một bó dây thừng, tay nắm chắc loan đao, nói: “Vương công tử, nếu không giao giải được, tại hạ liền cắt đứt dây thừng này thành từng khúc. Xe ngựa cũng đã bị chúng ta mang đi, tại hạ thề, trong vòng phạm vi mấy chục lý, cũng không tìm thấy sợi dây thừng thứ hai. Huyết động này sâu như thế, Trầm tướng công lại bị trọng thương, nếu không được, còn chưa biết cùng Tần cô nương của chúng ta người nào chịu đựng lâu hơn!”

Wương Liên Hoa cười ha ha nói: “Hảo, hảo, mọi người đã chết sạch sẽ, Trầm Lăng ta cũng không cứu, trước hết giết các người rồi nói sau.” Hắn ép thân hướng Tứ Nương tấn công, nghĩ thầm rằng nếu dùng thế lực khổng lồ của mình, liền có thể chuyển cơ.

Lại nghe Sa độn phía sau Trầm giọng nói: “Ta đếm tới ba, nếu Vương công tử không giao giải được, tại hạ liền chém xuống. Dây thừng này mấy chục vòng, chém thành mấy chục đoạn, đem kết lại, cũng tuyệt không đủ dài.”

“Nhất.”

“Nhị.”

Tác giả : Đến đây

đến đây

~

37. Chương 36

CHƯƠNG 36

Beta: Độc Thoại Thượng Uyển

“Chờ một chút!”

Hắn vừa gọi ra tiếng, liền nghe bọn người ở đây nhẹ nhàng bật hơi thanh —— những người này, kỳ thật trong lòng sợ hãi hoảng loạn, làm sao biết kém một bậc so với mình? Hắn cộng lòng cũng chưa tổn thương,

trong lòng đã hảo tính toán hơn thập loại biện pháp giết người, tay trong ống tay áo nắm đoản đao. Nếu hắn nói không, bọn người kia cũng không thể còn sống rời khỏi nơi này.

Chính là hắn rốt cục nhận thua.

Đồng Thiệu Anh thân thủ tiếp nhận viên thuốc Vương Liên Hoa vút tới, nhìn Tứ Nương ăn vào, ý ôn nhu vui sướng đầy mặt.

Wương Liên Hoa thần sắc lạnh lùng: “Đưa dây thừng cho ta.”

Đồng Thiệu Anh cười làm lành nói: “Tại hạ ba người, cũng không phải địch thủ của Vương huynh, thỉnh Vương huynh nắm lấy đầu dây này thừng, tại hạ nắm đầu kia, chờ lúc khoảng cách dây thừng hạ xuống, thì buông, Vương huynh người thấy được không?”

Wương Liên Hoa cười nói: “Thật hảo.”

Bình thường hắn cười lộ lên, gương mặt liền có chút xuân hoa như mị, lúc này vẻ mặt mặc dù có cái gì đó bất đồng nói không nên lời, lại khiến Đồng Thiệu Anh nhìn có chút lạnh cả sống lưng, lập tức cũng không dám nhiều lời, chỉ thu một đầu dây thừng, đi về phía sau con đường chậm rãi lui ra ngoài.

Wương Liên Hoa đột nhiên cảm thấy phi thường buồn cười. Trầm Lăng tánh mạng của người, cũng bất quá duy trì bởi một sợi dây thừng tầm thường như vậy, mà trước mắt tánh mạng của ba người này, chẳng lẽ không phải còn không quý giá hơn một sợi dây thừng vậy sao?

Xét đến cùng, cũng bất quá là bởi vì đối với một số việc, bỏ không được mà buông cũng không ra.

Dây thừng rốt cục truyền đến trong tay không hề có một chút chấn động nào, Vương Liên Hoa liền thân thủ cuốn lại. Sau đó từ trong lòng lấy ra một vật, nhẹ nhàng run lên.

Ánh lửa chiếu sáng gương mặt xinh đẹp tuyệt trần của hắn lạnh lùng tươi cười.

Trên người hắn, nguyên còn giấu một hỏa chiết.

Giống như con người Vương Liên Hoa vậy, vốn sẽ vì mình lưu lại thủ đoạn. Tuy rằng điều này chính là nguyên nhân mà rơi vào mưu kế của Đồng Thiệu Anh, nhưng chung quy nói đến, tính kế như vậy luôn khiến cho hắn không đến mức gặp phải tuyệt cảnh (bước đường cùng).

Ánh sáng chói Hắc liền tìm được một khối gỗ ra kiên cố bên trên mỏm vách đá, sau đó cầm dây thừng gắt gao buộc ở trên mặt, đem dây thừng thả đi xuống.

Đáy vực một mảnh yên lặng u ám.

Không biết y là bị thương hay hôn mê không? Nếu có tỉnh, cũng chưa chắc có thể trong bóng đêm tìm được đến cái dây thừng kia bò lên trên.

“Trầm Lăng!”

Sau đó Vương Liên Hoa thanh âm hoảng sợ.

Khàn khàn, tràn đầy hoảng sợ cùng lo lắng. (hiểu =]])

Đáy vực truyền đến âm thanh nhẹ nhàng đáp lại.

Wương Liên Hoa nở nụ cười.

Hắn một tay giữ hỏa chiết, một tay cầm lấy dây thừng, chậm rãi trượt đi xuống. Dây thừng cũng không đủ dài, nhưng cách không xa lắm, Vương Liên Hoa nhẹ nhàng nhảy, vừa đến mặt đất, đột ngột phát giác đặt chân ở chỗ trơn trượt dị thường, không thể gắng sức, một chút liền muốn trượt chân.

Nhưng không ngờ hắn dĩ nhiên là ngã vào trên một thân hình ấm áp mà kiên cố, một đôi tay hữu lực nhẹ khinh đỡ bờ vai của hắn. Ánh lửa thoáng ánh lên gương mặt người nọ mỉm cười, vẻ mặt ôn nhu mà kiên định. Vương Liên Hoa chỉ cảm thấy trong lòng huyết đồng thời bốc lên, thiếu chút nữa hướng trên mặt y hết sức trứ thượng một quyền (đắm cho nhẵn mặt =]]), đem gương mặt nhìn quá mức anh tuấn kia đánh méo —— chính là hắn hiện tại với tư thế ngã ở trong ngực của y phi thường bất nhã, một cánh tay bị y

nắm, một cánh tay còn lại cầm hỏa chiết không thể buông ra. Mà hỏa chiết kia, lại chính vào lúc này run lên một chút, lúc ngọn lửa nóng tắt thiếu chút nữa đốt tới ngón tay của hắn.

Hắn chặt vật như vậy rõ ràng là bởi vì y, nhưng y vì cái gì vẫn như cũ có thể ung dung như thế? Vương Liên Hoa có chút chán nản suy sụp tinh thần nói không nên lời, lại không biết như thế nào diễn đạt. Hắn ngẩng đầu muốn nhìn ánh mắt của y, trước mắt cũng là một mảnh hắc ám dày đặc hóa không ra. Trong không khí có tiếng hít thở của y nhẹ nhàng mà vững vàng, tiếng tim đập, lúc này nghe có chút tựa như huyền lại tựa như thực, chỉ có bàn tay của y truyền đến cảm xúc ấm áp dường như đích xác là sự thật duy nhất.

Trầm Lãng lại vào lúc này hỏi hắn một câu thực không đầu không đuôi lời.

“Người lúc rơi xuống đây có cảm giác gì?”

Vương Liên Hoa thiếu chút nữa chửi ầm lên.

Có thể có cái cảm giác gì? Trừ mặt đất trơn trượt khiến hắn thiếu chút nữa trượt chân rất không tao nhã ngoài ra, còn có cái cảm giác gì? (=.=~ chết ko lo, lo cái bộ dáng)

Trầm Lãng lại tự cổ nói: “Mặt đất này trơn nhẵn dị thường, cũng không giống như tự nhiên tạo thành.”

Vương Liên Hoa nghe vậy, trong lòng đột nhiên nhảy dựng, vội vàng cúi thân xuống chạm đến nham địa (đất đá ở núi) dưới chân. Nham địa kia quả nhiên là bằng phẳng giống như tạc khắc mà thành, tựa như còn bị vô số người giẫm đạp nghiền ma sát qua mà trơn nhẵn, thân thủ đập một cái, nhưng cũng chưa từng cảm thấy có cái dị trạng gì, liền hỏi nói: “Nếu quả thực như thế, thì tính sao?”

Trầm Lãng cười nói: “Người là từ phía cuối dây thừng nhảy xuống, tất nhiên là chưa phát giác. Nhưng ta từ phía bên trên rơi thẳng xuống, không thể hoàn toàn kết thúc sinh mệnh, thân thể ngã thẳng xuống dưới, mới có thể cảm thấy được nham địa này tựa hồ đều không phải thực, mà là đá phiến thật dày, phía dưới tất nhiên có thể giới khác.”

Vương Liên Hoa trầm ngâm nói: “Không tồi. Con đường nhỏ trên bản đồ kia, vốn là xuyên núi mà qua, mà nơi này đã là tuyệt địa, đương nhiên nên có cách khác mới phải. Chỉ tiếc vừa rồi ta dùng hết cái hỏa chiết cuối cùng, không thể đủ cẩn thận để xem xét chung quanh.”

Vừa dứt lời, trước mắt liền đột nhiên sáng ngời.

Sau đó hắn nhìn thấy Trầm Lãng mỉm cười.

“Hỏa chiết của Đồng Thiếu Anh cho, cũng không phải giả, mà chính là bên trong có chút ẩm ướt, mới vừa rồi ta dùng nội lực làm bốc hết nước ra, liền có thể dùng.” Trầm Lãng như có điều suy nghĩ nói, “Có lẽ hắn ngay cả điểm này cũng có ý hảo tính kế, thực sự chính là một nhân vật đáng sợ.”

Ánh lửa ẩm đậm chiếu bốn phía mờ nhạt. Nơi này thoát nhìn tựa hồ cũng không phải nơi thực mỹ diệu, bốn phía thạch bích cùng nham địa dưới chân đều là tối đen mà lạnh như băng, góc sáng sửa khắp nơi rải rác hơn mười bộ xương khô, các tử trạng cũng không giống nhau. Trên mặt đất tựa hồ còn có chút mảnh vỡ bùn đất sền sệt, bất quá có lẽ chính là uế vật phơi khô (...) mà thôi.

Trong không khí tràn ngập hơi thở tử vong vắng lặng.

Hai người mỗi một tắc thạch địa tinh tế giẫm qua này, lại vẫn còn không phát hiện. Vương Liên Hoa cười khổ nói: “Lại không biết người chết ở chỗ này, cũng nghĩ tới chuyện giống chúng ta hay không?”

Trầm Lãng đột nhiên ánh mắt sáng lên. Y cúi người đến bộ xương khô trước mặt này, mỗi bộ đều dò xét một phen, cuối cùng dừng bước ở trước mấy cỗ thi cốt tựa hồ là niên đại lâu nhất trong góc kia.

Chỉ thấy y cẩn thận đem thi cốt này dời đi, ở tại đó chỗ ngồi xổm xuống, tinh tế chạm gõ đến khối thạch địa kia, lúc tái thân thủ đứng lên, phát hiện ngón tay dính một chút bột phấn, đem lửa quang kia để sát vào, quả nhiên phát hiện trên mặt đất kia có một vết thiển ngân (vết khắc nông) hình vuông hai thước, đường nét hoa văn ngoằn ngoèo so với hắn tương đồng cũng không khác mấy.

Trầm Lãng nói: “Cho ta mượn đoản đao của người dùng một chút.”

Y cầm trong tay áo đao kia của Vương Liên Hoa, hướng lưỡi dao cực mỏng ở chỗ hoa văn thiển ngân hoa hạ xuống. Đao kia mặc dù vốn tước thiết như nê (chém sắt như chém bùn), nhưng Vương Liên Hoa thấy Trầm Lăng thế nhưng toàn bộ không cần lực đem lưỡi dao kia hết thấy như không vào trong đá, vẫn kinh ngạc cực kỳ. Lúc tái nhìn đao rút ra kia liền hiểu được —— bởi vì trên đao này vừa thấy giống như là dính một mảnh màng màu đen, nguyên lai chỗ thiển ngân kia vốn là bùn đất cùng tể thuốc khe hở dính hợp, lúc này dính thứ thuốc hỗn hợp kia đúng là tất cả đều bị lưỡi dao dẫn theo xuống dưới.

Trầm Lăng đuổi lưỡi dao hướng tại nét hoa văn, màu đen kia liền từ trên mặt đao đều rút xuống dưới. Hắn đem đao này trả lại cho Vương Liên Hoa, cười nói: “Đa tạ.”

Vương Liên Hoa thu đao lại, tiến đến đẩy hòn đá kia, quả nhiên đẩy liền hơi có chút buông lỏng. Không khỏi cười nói: “Trầm huynh quả nhiên cao minh.” Trong tay tái điểm lực đao, đá phiến kia quả nhiên nhanh như chớp xoay chuyển mở, lộ ra một cái cái động khẩu có thể nương thân vào, bên trong nhưng lại ầm ầm con đường phát ra chút ánh sáng.

38. Chương 37

CHƯƠNG 37

Cầm hỏa chiết chiếu sáng, phía dưới hình như xác thực là một con đường, nhưng cũng không giống con đường rộng lớn. Trầm Lăng thả người nhảy xuống, thật vẫn là Vương Liên Hoa tâm tỉ mỉ, còn đặc biệt dời thi cốt này đi, đẩy phiến đá phía trên ra thuận tay đem thi cốt xếp chồng thành một vùng, dễ dàng che đậy lên bề mặt kia.

Trầm Lăng cười nói: “Nếu thật có người muốn đốt lửa tìm kiếm kĩ lưỡng, chỉ sợ dấu vết này không che đậy được.”

Vương Liên Hoa nói: “Chung quy so với làm cho người khác vừa nhìn thấy liền nhận ra thì còn tốt hơn.”

Hỏa chiết kia đã muốn cháy hết, chỉ thấy phía trước cách đó không xa trên mặt đất có hai đối tượng, hào quang tươi sáng. Hai người tiến đến vừa thấy, không khỏi kinh hãi.

Nguyên lai trên mặt đất kia đúng là hai cái đèn ***g thủy tinh nho nhỏ. Đèn ***g làm bằng thủy tinh, tất nhiên phi thường đẹp đẽ quý giá, mà trong đó vật dùng để thay thế ngọn đèn dầu kia, đúng là rất nhiều viên Dạ Minh châu lớn nhỏ. Bảo châu ánh sáng khúc xạ tại trên mặt thủy tinh bóng loáng, càng phát ra quang hoa sáng ngời. Trầm Lăng cùng Vương Liên Hoa, đều là nhân vật đã thấy qua mọi sự trên đời, nhưng đèn ***g thủy tinh khéo léo này, vẫn là bảo vật khó gặp, lại bị vứt bỏ phía ngoài lối đi nhỏ như thế. Không biết ở chỗ sâu trong ám huyệt này, là một phen cảnh tượng như thế nào?

Đèn ***g thủy tinh

Hai người nhặt đèn ***g thủy tinh kia lên, lập tức đi về phía trước, tiền phương vẫn là một mảnh hắc ám sâu thẳm. Vương Liên Hoa một cước giẫm lên thứ gì đó hình như rất lạnh và cứng rắn, không khỏi cả kinh, đèn ***g kia vừa chiếu, mới phát hiện là một cái xương sườn của người. Tái chiếu đến phía trước, liền phát hiện phía trước cũng không ít bạch cốt rải rác. Vương Liên Hoa nói: “Vô địch hòa thượng kia, coi như một nửa là người trong phật môn, tuy rằng võ công cao tuyệt, cũng cả đời cô tịch, vẫn chưa thể thống trị giang hồ, nơi giấu bí tịch thế nào, nhưng thật ra lại giống địa cung (cung điện dưới lòng đất) ma giáo.”

Trầm Lăng nghe xong đột nhiên ngẩn ngơ a, nói: “Nói không chừng, nơi này thật đúng là địa cung.”

Vương Liên Hoa cười nhạo nói: “Nếu ở tại nơi này không thấy thiên nhật (mặt trời và bầu trời), đó là việc làm người không thể thấy ánh sáng, nơi này thật nhất định là địa cung ma giáo.”

Trầm Lăng lại không lòng dạ nào cùng hắn nói giỡn, chính là hỏi: “Hơn trăm năm trước, lúc vô địch hòa thượng còn sống, trong chốn giang hồ có một vị nữ tử được xưng là ‘Tuyệt Tiên Cơ’ hay không?”

Vương Liên Hoa nhíu mi nói: “Không tời.” Tiệp đà rừng mình nói: “Chẳng lẽ, nơi này chính là ‘Động Tiên Phủ’ trong truyền thuyết?” “

Tương truyền trong chốn giang hồ mỹ nữ nổi danh, nam cung thế gia Tam tiểu thư Uyển Hoa, cùng “Hồng Tụ Đao” Thư Mạt, “Phi Yến nữ hiệp” Hoa Linh Lung, đều là giai nhân sắc đẹp nổi tiếng. Chu Thất Thất cùng Vân Anh chưa gả thì cũng có không ít thế gia công tử giang hồ kiếm khách thất hồn.

Mà các nàng xinh đẹp khả ái, đều thật sự chân thật xuất sắc, người ngưỡng mộ lẫn nhau, nếu là huyết khí phương cương (nhiệt huyết), ít người biết đến việc thỉnh thoảng cũng hội vì tranh vị ai mới là đẹp nhất mà hợp lại đánh nhau.

Nhưng “Tuyệt Tiên Cơ” không như thế, vẻ đẹp của nàng gần như truyền thuyết.

Nàng khi ấy là bá chủ trong sa mạc, là nữ nhi (con gái) từ hồ tộc của thủ lĩnh tổ chức “Lưu Vân Kỳ” Quan Vân Độ. Nàng sinh ra mắc một loại bệnh kì quái, sợ ánh sáng, sợ nhiệt, phụ thân của nàng vì nàng mà ở dưới sa mạc đặc biệt xây dựng một thạch cung âm u, lúc trước mười bảy tuổi, nàng vẫn ở trong nơi kia, không người biết đến.

Nhưng lúc nàng mười bảy tuổi, Quan Vân Độ chết trong tay thuộc phản loạn Hà Kỳ.

Sau đó Quan tiểu thư lại đột nhiên xuất hiện, vì thế nàng trở thành thể thiếp của Hà kỳ.

Hà Kỳ có thể lật đổ Quan Vân Độ khi ấy như nhật trung thiên (mặt trời ban trưa – ý nói lúc cực kì hưng thịnh) , trí mưu đảm lược đương nhiên là không hề tầm thường, nhưng hẳn lại cố tình không nở sát hại Quan tiểu thư, thậm chí yêu thương như bảo vật, thẳng đến ba năm sau cuối cùng chết trong tay Quan tiểu thư, khi ấy trong sa mạc thế lực lớn nhất “Lưu Vân Kỳ” cũng bị giải tán.

Này nếu không là hồng nhan khuynh quốc, sao có thể hoàn thành vĩ nghiệp (sự nghiệp to lớn).

Mặc dù “Lưu Vân Kỳ” bị giải tán, nhưng trên đại mạc từ đó trở đi lại xuất hiện một tổng tổ chức chỉ xuất hiện ban đêm tên là “Nguyệt Hồn”, thế lực thống trị khắp nơi. Mà Trung Nguyên võ lâm tổ chức đứng đầu đại mạc, vốn còn có mối quan hệ ngàn tơ vạn sợi (nhiều và phức tạp). Quan tiểu thư cũng từng vì có chút việc, mà lui tới Trung Nguyên võ lâm tổ chức.

Từ ngày đó trở về sau, trong chốn giang hồ liền xuất hiện một tuyệt đại giai nhân được xưng là “Tuyệt Tiên Cơ” . Có lẽ nguyên nhân nàng ở dưới lòng đất đã lâu, da thịt cùng mái tóc của nàng, cũng giống như vừa tách ra từ tuyết trắng tinh, ánh mắt lại kế thừa huyết thống mẫu thân, màu xanh tựa như biển rộng xa xôi. Nghe nói, vẻ đẹp mỹ lệ kia đã không phải người trần gian.

Nhưng nàng cuối cùng lại thần bí biến mất, liền cũng trở thành một phần của truyền thuyết.

Sau thời kì mỹ lệ nhất đột nhiên biến mất, so với gả cho như ý lang quân, giúp chồng dạy con, cũng không thích hợp hơn với phương thức bỏ đi của tuyệt đại hồng nhan.

Nan đạo (con đường khó khăn) chỗ bọn họ, thế nhưng có thể là ‘Động tiên phủ’ của ‘Tuyệt Tiên Cơ’ trăm năm trước hay không ?

Nếu không phải, ai lại có thể lực như vậy, hay là đòi hỏi ở dưới sa mạc khắc nghiệt sao tạo ra một nơi như vậy?

Nhưng người này cùng vô địch hòa thượng, tựa hồ lại phong mã ngư (gió, ngựa, trâu – ý chỉ những điều không hề liên quan đến nhau) không cùng một chuyện.

Con đường phía trước rải rác thi cốt, càng lúc càng nhiều, dẫm nát bên trên, chậm chậm phát ra âm thanh kì quái, tai nghe trong tâm người phát hàn. Dạ Minh châu quang hoa rạng rỡ, nhưng cũng chỉ là một mảnh nhuộm đậm không nhiệt độ, lạnh lùng rét mướt sắc thái vắng lặng. Vương Liên Hoa nhìn không được nhân tiện nói: “Người ở trong nan đạo này, giữa đêm toàn bộ đều là bị yêu ma ở trong này giết chết sao?”

Trầm Lăng đẩy đèn ***g, tinh tế nhìn kỹ vài bạch cốt gần đó, thấy thi cốt này nhưng lại có chút hiện ra màu xanh. Tái thân thủ nhẹ gõ, chỉ cảm thấy xương đầu này phi thường xốp giòn, cho dù chết đã hảo vài thập niên trước, cũng không đến nỗi này. Vương Liên Hoa ở một bên cùng xem, chính hắn là đại hành gia (người sành sỏi) sử dụng độc , cũng nhìn ra việc này kỳ lạ, nhân tiện nói: “Nguyên nhân việc này, thật có thể là bị độc sát. Mà thi cốt này, lại bày ra tư thế phóng túng, khi còn sống tựa hồ cũng đều là bọn người hợp lại tranh đấu.”

Trầm Lăng sắc mặt ngưng trọng, nói: “Cũng không biết là ai, làm ra việc hung ác như vậy ở con đường không người này.”

Vương Liên Hoa cười nhẹ nói: “Nhưng thật ra ta thấy kỳ quái, đến tột cùng là ai vẽ bức tàng bảo đồ như vậy.”

Hai người tiếp tục cẩn thận đi trước, đi qua một đoạn đường, trên đường liền không hề có thi cốt, chính là một dãy đạo (lối giữa) tề tề trường trường (nhỏ nhỏ dài dài). Lại đi không xa, đột nhiên cảm thấy không gian trở nên khai mở rộng rãi, nguyên lai nơi này đã là một thạch thất (phòng đá) rộng một trượng, đi về phía trước lại không có đường.

Vương Liên Hoa cười nói: “Này cũng không phải là có nhiều yêu ma? Trước không có ai nói về nơi này của Tuyệt Tiên Cơ, nhất định là ở phía trước có con đường có thể khai khai, nan đạo đặc biệt tạo từ thạch lộ như vậy sao có thể tản bộ?” Thế là hắn liền tự mình cầm đèn chiếu rọi trên bốn vách tường kia, quả nhiên phát hiện có một khối thạch gồ ra, liền cười nói: “Chính xác trong này.” Thân thủ tiếp xúc, quả nhiên có chút buông lỏng chuyển động, liền định muốn ấn vào khối thạch kia.

Trầm Lăng kêu to: “Đợi đã!” Nhưng đã là không kịp. Nói thì chậm mà lúc đó thì nhanh, vội vàng dùng một chút lực nhảy đến bên cạnh Vương Liên Hoa giữ chặt. Lực lôi kéo này quá mạnh, khiến cho hai người đều lảo nhảo đến trên dãy đạo. Tại chỉ nghe một tiếng lớn oanh ầm ầm, thạch thất đằng trước kia thế nhưng lại đột nhiên không thấy.

Rõ ràng là một khoảng không thạch thất rộng như vậy, vì cái gì hội đột nhiên biến mất? Nguyên lai Vương Liên Hoa nhấn một cái, trên đỉnh thạch thất lại hạ xuống một khối cự thạch, có thể vây kín thạch thất này. Nếu không phải Trầm Lăng phản ứng nhanh, chỉ sợ hai người sớm thành thịt nát.

Vương Liên Hoa giật mình không nhẹ, chỉ phải chặt chẽ nắm giữ Trầm Lăng, nửa ngày không thể hoàn hồn, thẳng nói: “Người sao biết...”

Trầm Lăng cười khổ nói: “Bên ta mới liền có chút nghi ngờ, vì sao bạch cốt đến cuối đường, nhưng ở trung đoạn của con đường đột nhiên một khối thi cốt cũng không có?”

Vương Liên Hoa nói không nên lời, trong lòng chỉ tự trách mình khinh suất. Chỉ phải nói: “Còn chuyện kia Trầm huynh thấy như thế nào?”

Trầm Lăng trầm ngâm nói: “Với chứng kiến của ta, cửa vào thật sự chỉ sợ không ở thạch thất phía trước, mà ở...” Y nói một nửa, đột nhiên ho khan, mà ho kịch liệt khác thường. Vương Liên Hoa là loại người thông minh, không đợi nửa câu kia của y, lập tức nói: “Ta hiểu được, cửa vào kia nếu không ở đây, nhất định ở trên một đoạn đường trong thạch lộ đột nhiên không có thi cốt kia.”

Trầm Lăng thật vất vả ngừng ho khan, cười khổ nói: “Ta cũng nghĩ như thế. Vương đại công tử, người cũng không định đứng lên sao?”

Vương Liên Hoa lúc này mới phát hiện chính mình tập trung tinh lực, đúng là vẫn đề ở trên người Trầm Lăng, âm thầm chỉ cảm thấy một trận sóng nhiệt hiện lên má, may mà mới vừa rồi sau khi lảo nhảo ra đèn ***g thủy tinh cũng bị ném ra xa, chiếu không thấy thần sắc trên khuôn mặt của hắn, mới tạm an lòng. Thế là vội vàng đứng lên, nhưng nhìn Trầm Lăng hoàn toàn nằm ở kia không nhúc nhích, liền cười vươn tay kéo y nói: “Ta đứng lên, người thật sự không muốn đứng lên sao?”

Hắn nói cười an an, một tay bắt vạt áo Trầm Lăng, đột nhiên cảm thấy tay tiếp xúc một mảnh ẩm ướt dính dính, lại ngửi thấy một trận huyết khí, trong lòng cả kinh, nói: “Trầm Lăng, người...”

Trầm Lăng tự trên mặt đất đứng lên, mạnh mẽ cười nói: “Chính là mới vừa rồi trong lòng vội vàng, chân khí tuôn lên, lại ngã xuống đất, cho nên ho ra chút máu mà thôi.”

Vương Liên Hoa vội qua bên kia nhặt đèn ***g thủy tinh lên, châu quang kia chiếu sáng rõ rệt, chỉ thấy Trầm Lăng sắc mặt xanh trắng, khóe môi còn có chút huyết động. Nghĩ phải là trên dốc té xuống chịu thương không nhẹ, nguyên lai chính là lúc bị đè này, nhưng người mới vừa sau biến cố kia, lại xúc động. Nhớ tới chính mình bản chất tâm tế lắm mưu, vừa rồi thế nhưng tới sầm lại không thể thở như thế, còn muốn chạm vào vết thương của Trầm Lăng nếu như nói chính hắn thật sự không ngại, trong lòng vừa buồn bực tức giận vừa quan tâm, không lời nào có thể hình dung.

Lúc này dù là kẻ đầu đá cũng có thể nhìn ra hắn có ý quan tâm, huống gì Trầm Lăng vốn là người cực kì am hiểu. Vương Liên Hoa luôn luôn làm việc không có tâm can, trong lòng dao động hỉ giận không biến sắc, lúc này thế nhưng hoảng loạn như thế, còn nghĩ đến Vương Liên Hoa lúc trước ở trên vực vì cứu y mà chịu thỏa hiệp với Đồng Thiếu Anh, trong lòng bất giác lại là một trận ầm ập. Nhìn thấy thần sắc của hắn như vậy, thập phần không đành lòng, liền thân thủ nắm tay hắn cười nói: “Ta không có sao, ngươi không cần quan tâm.”

Vương Liên Hoa nghe lời này, chậm chậm ngẩng đầu nhìn y. Không biết là châu quang có chiếu hay không, Trầm Lăng chỉ cảm thấy sáng mắt của hắn, giống như Giang Nam xuân thủy, mạch mạch hữu tình, nhìn thấy không khỏi có chút ngây người, nhất thời trong lòng tư vị hoành trần, không nói được.

Nếu có ánh mắt nhìn như vậy, chết cũng không đáng tiếc.

Trầm Lăng chưa từng cảm thấy Vương Liên Hoa giống như Hùng Miêu Nhi bằng hữu dĩ tử tương thù (giống nghĩa câu hoạn nạn có nhau), lúc này trong lòng lại có suy nghĩ như vậy, khiến chính y, cũng không khỏi cả kinh, ngay cả tươi cười thoải mái an ủi, cả khuôn mặt cũng đều cứng ngắt.

P/s: Cái chương này phải nói là khó vô cùng khó.... Edit mà nhứt cả đầu, không biết chương sau thế nào nữa T>T

39. Chương 38

CHƯƠNG 38

Nhất thời im lặng không tiếng động, hai người đều cảm thấy có chút thiếu tự nhiên, không khỏi đều quay đầu đi, lại tại lúc quay đầu, ánh mắt chạm vào nhau, làm muôn vàn suy nghĩ kia, đều hiện rõ vào trong mắt người đối diện.

Trầm Lăng chỉ cảm thấy ***g ngực một mảnh kích động, đều có tư vị khác nhau nảy lên trong lòng, chỉ nói: “Ngươi...”

Vương Liên Hoa cũng nhin không được nói: “Ngươi...”

Hai người muốn nói cái gì đó, chính là nhất thời xấu hổ, bất quá tìm chút lời gì để nói, chỉ há miệng, cũng thiên ngôn vạn ngữ, không biết lên tiếng từ đâu, chỉ nói ra một chữ “Ngươi”, liền rút cuộc nói không được. Chính là đang lúc do dự, nhưng không ngờ đối phương lại cũng bộ dáng như thế, không khỏi cùng nhau bật cười.

Vương Liên Hoa cố ý ho trầm một tiếng, khẽ cười nói: “Đã biết cửa vào ở chỗ nào rồi, chúng ta còn đợi ở chỗ này làm cái gì. Ngươi thật sự không có việc gì sao?”

Trầm Lăng tự hoàn hồn, chỉ nói: “Chúng ta liền đi.” Xoay người hướng trở về đường vào, trong tay đèn ***g thủy tinh châu quang nhân nhạ, chiếu đến đằng trước người nọ thân ảnh tịch mịch, vì thế trong lòng như đánh mất điều gì đó, lại cũng chẳng biết tại sao.

Hai người chỉ trên đoạn kia tìm một lát, quả nhiên từ chung quanh trên thạch bích nhìn có chút kỳ quái. Một phiến thạch bích kia lại không thập phần bằng phẳng, đã có hai nơi thập phần giống hệt như chỗ hõm, nếu không phải cẩn thận tìm kiếm, thật nhìn không ra chỗ hõm này.

Chỗ hõm kia bất quá cũng cao hơn bảy tấc, hình dạng giống như hình bầu dục cũng không ngay ngắn. Vương Liên Hoa cười nói: “Có người nào đem cái chìa khóa nhà mình để trước đại môn (cửa chính) đâu.” Hai người nhìn nhau cười, cầm trong tay đèn ***g thủy tinh hướng vết hõm kia đặt vào, cũng vừa vặn ổn định.

Vương Liên Hoa vốn áp sát thạch bích kia, đột nhiên chỉ cảm thấy một cổ lực mạnh mẽ mãnh liệt đẩy mình ra, phút chốc trong mắt một mảnh sáng tỏa, mắt thoáng mở không ra.

Nguyên lai tại đây trong một khắc nhắm mắt, Vương Liên Hoa liền đã bị cơ hoành (dây cốt máy móc) cửa đá kia khởi động cuốn vào trong cửa.

Khi vừa mở mắt, Vương Liên Hoa mới phát hiện bản thân chính mình đang ở trong khuê phòng của một nữ tử.

Hắn từ nhỏ theo mẫu thân lớn lên, đơn giản trưởng thành hơn một chút, chuyện thâm hương thiết ngọc (trộm hương cắp ngọc – đi dụ dỗ con gái =.) làm vô số, phong cảnh khuê phòng kiều diễm của nữ nhân này, bất quá tất nhiên là tái quen thuộc.

Mà hương khuê này, nhưng so với chỗ hắn thường lui tới nhìn thấy cũng không giống.

Nếu nói hoa mỹ, thì là cực hạn hoa mỹ. Đó là khuê phòng của công chúa, cũng chưa chắc có nhiều châu báu vô giá như vậy. Chỉ vì phía trên bốn vách tường kia, mỗi vách đều có hai cái ao tòa (ghế hõm), trong ghế có hai ngọn đèn ***g thủy tinh, chiếu cả phòng sinh huy (phát sáng rực rỡ). Tiến vào cửa kia cũng là một mặt tường, lúc này hắn nhìn thấy các mặt tường cũng không khác biệt nhiều. Không khỏi khiến người thán phục thiết kế quá tinh xảo. Mặt khác trên đài trang trí gương tinh Ba Tư thật lớn, lưu quang tràn đầy màu sắc. Trên bàn chính là sơn tráp (hộp trang điểm), tiểu huân lư hương (lư hương nhỏ tỏa mùi hoa cỏ), vân vân đồ vật lặt vặt nữ tử dùng đều được sở chế từ mỹ ngọc tốt nhất, mỗi một kiện đều đủ khiến nữ tử yêu châu báu trên đời lâm vào phát cuồng.

Nếu nói đơn giản, nhưng cũng là đơn giản tới cực hạn. Đồ trang hoàng dĩ nhiên hoa mỹ, nhưng trong thạch thất cũng là tro tro. Từ phía bất quá là thạch bích thô ráp, mặt đất, cái bàn, giường, đều là đá phiến tro tro, châu ngọc lạnh lẽo chiếu sáng vắng vắng có chút nhàn nhạt nhiệm vẻ thê lương.

Ho nhẹ một tiếng, bốn phía thạch bích có chút tiếng vọng nhẹ nhàng, ngược lại bên trong thạch thất lại phi thường tĩnh lặng.

Vương Liên Hoa mắt thấy cảnh tượng như vậy, nhưng không tiến đến điều tra, chỉ quay thân lại, nương tựa vào kia tường đá kia, ẩn xuống chỗ hõm trong hốc hai ngọn đèn ***g kia, lập tức cơ hoàng liền xoay chuyển, một lần nữa lại đến thạch lộ kia.

Trầm Lăng mới vừa rồi thấy Vương Liên Hoa bị cuốn vào trong cửa, mà mặt tường đá kia vừa chuyển, liền chuyển ra một mặt khác, giống như thạch bích bình thường. Nguyên lai người ở bên trong đường đi ra người ở phía ngoài mới có thể vào cửa, không khỏi tán thưởng ý tưởng kì diệu này. Chỉ khoảng nửa khắc, Vương Liên Hoa liền lách mình đi ra, chỉ cười nói: “Trầm huynh sợ người rút cuộc đoán không ra, bên trong phong cảnh như thế nào.”

Hai người áp sát thân mình trên tường kia, lấp đèn ***g gần vào chỗ hõm, cửa kia lập tức vừa chuyển, liền dẫn theo hai người đều đi vào.

Vừa thấy cảnh sắc khuê phòng nữ nhân này, Trầm Lăng cũng là ngẩn ngơ, thẳng cười nói: “Không thể tưởng được phía sau thạch kính (đường mòn đá) kia, là một không gian như vậy.”

Vương Liên Hoa nói: “Nếu nói là khuê phòng của nữ tử bao giờ cũng hiện rõ bộ dáng của chủ nhân, bốn phía thạch bích này, thạch bàn cho đến đồ vật, liền có thể thấy được nàng này tính tình lạnh lùng cao ngạo; bảo ngọc minh châu này, nguyên là hi thể (hiềm có trên đời) bảo vật, lại chỉ dùng làm dụng cụ tầm thường, cũng không có ý đặc biệt quý trọng. Chỉ bằng phần lạnh nhạt này, cũng có thể thấy nữ nhân này phi phạm (khác thường).” Hắn càng nói càng có chút được ý, cười hỏi Trầm Lăng: “Trầm huynh nghĩ như thế nào?”

Trầm Lăng cười khổ trả lời: “Ta chỉ có một chút không nghĩ ra: nếu đây là khuê phòng của nữ nhân, cửa ra vào sao lại bí ẩn như thế, vả lại trên đường kia, sao có nhiều thi cốt như vậy?”

Vương Liên Hoa nghe thế, ngưng thần suy tư một phen, mới nói: “Chúng ta lúc này mới bắt quá đi vào cửa, liền đã trải qua nhiều cơ quan như vậy, không biết tái hương bên trong đi, còn có thể hung hiểm như thế nào.”

Nguyên nhân phía trên đường vào, bạch cốt ngang dọc, hai người cho nên lưỡng trước trong địa cung này, tất nhiên cũng thấy ngã khắp cả (xác chết khắp nơi), không ngờ bên trong thạch thất này lại sạch sẽ dị thường, nhìn một cái cũng không xót gì, đừng nói là thi cốt, ngay cả một chút dấu vết đánh tranh đấu vương mắc cũng không thấy. Vương Liên Hoa cười nói: “Những người này thật cũng biết quý củ, ở trong khuê phòng nữ hài tử không đánh nhau.” Hắn trong miệng tuy rằng nói giỡn, nhưng trong lòng đề phòng vạn phần.

Đường như đủ loại gian nguy mới vừa rồi, chẳng qua là vì ngăn cản người ngoài tiến vào khuê phòng nữ nhân này, nữ nhân này là một nhân vật như thế nào?

Gian phòng kia phía đông, có một cửa động, bức rèm che buông xuống. Đến gần nhìn lên, mới phát hiện bức rèm che này đúng là được khâu chuỗi từ Nam Hải trên châu thật sự không tì vết rất tròn, ánh sáng ôn nhuận, tiếp xúc nhẹ nhàng, nổi tiếng tinh mịn.

Vương Liên Hoa mỉm cười, vươn tay vén lên.

Bức rèm che của khuê phòng nữ tử, hẳn đương nhiên là vén lên vô số lần. Chưa bao giờ có một lần nào, giống như hôm nay do dự không chắc, trong lòng tràn ngập khẩn trương chờ mong khó hiểu. Nếu lúc bình thường, ở ngoài thính (phòng) muốn đi vào khuê phòng, còn có thể có chút ý chờ đợi, nhưng lúc từ khuê phòng đi ra, đã được đến thỏa mãn rồi, tất nhiên là không còn hội tưởng niệm nữ tử hồng khâm nội (trong chăn đỏ) uyển chuyển yêu kiều kia nữa, trong lòng vô quá vướng bận, vươn tay cũng luôn phi thường lưu loát.

Mà lúc này động tác của hắn lại mềm nhẹ giống như thiếu niên mới tình đầu lần đầu vươn tay vuốt ve hai má của ý trung nhân.

Không biết đằng sau bức rèm che này, lại là cảnh tượng trắng lệt như thế nào? (cứ như 2 anh chuẩn bị đi vào động phòng =]]z)

Khoảng không.

Đây là cảm giác đầu tiên của hai người.

Cũng không phải thật sự khoảng không một mảnh rộng lớn, mà là trong ngoài phòng này, vẫn không có ai, hoặc là nói, không có một bộ hài cốt.

Chẳng qua là thạch thất lớn hơn, ngoại thính trang trí phòng ngủ nội bàn hoa mỹ như nhau, hết thấy đều trật tự tinh nhiên, giống như mọi người đều bởi vì việc gấp mà rời đi, phòng đương nhiên trống không —— chính là loại cảm giác này. Trần Lăng cười khổ nghĩ thầm bởi vì việc gấp mà rời đi, việc gấp này chẳng lẽ là chạy ra ngoài dừng đạo (lối giữa) hắc ám kia đi tìm cái chết?

Vương Liên Hoa đột nhiên nói: “Với tình hình này, đoán chừng phòng khác cũng như thế. Nơi này thế nhưng thật ra giống quỷ trạch (nơi ở của quỷ).”

Trần Lăng mỉm cười nói: “Quỷ trạch cũng thế, Trần mỗ bình sinh không làm chuyện thẹn với lòng.”

Vương Liên Hoa trừng mắt liếc y một cái nói: “Chẳng lẽ ngươi không thấy kỳ quái?”

Trần Lăng nói: ” Chuyện kỳ quái, cũng không chỉ một chuyện này. Nếu nhìn tầng bảo đồ kia, chúng ta không thể nhanh như vậy đến được chỗ tầng bảo đồ, lẽ ra còn có một đoạn đường nữa mới phải.”

Vương Liên Hoa vỗ tay cười to nói: “Trần Lăng, thế mà ngươi một đời thông minh, sự tình đơn giản như vậy cũng nghĩ không ra. Ngươi nghĩ, người chết trong mật đạo, chung quy phải từ khuê phòng này đi ra ngoài sao? Nếu chủ nhân nơi này muốn khiến bọn họ tất cả đều chết trong mật đạo, như thế nào còn bỏ qua một người để hắn sống về tầng bảo đồ kia? Ta nói, tất nhiên ngươi ngay từ đầu đã nghĩ sai lầm rồi.” Chính hắn ý định ngoan độc, đuổi tận giết tuyệt, thủ đoạn không để đường rút lui, tuyệt không thua người khác, có lẽ thật thực cùng chủ nhân địa cung này, có chỗ giống nhau.

Trần Lăng nhướng mi nói: “A?”

Vương Liên Hoa nói: “Nơi này cho dù là quỷ trạch, cũng phải có đại môn? Ta và ngươi tái ở dưới vực cũng chỉ là phỏng đoán, chưa chắc là ý định ban đầu của kẻ vẽ bản đồ. Hẳn chỉ con đường, có thể đại môn của địa cung, không phải bí đạo (con đường bí mật) của khuê phòng này. Ta và ngươi theo bí đạo mà vào, phần lớn là chúng ta chó ngáp phải ruồi thôi.”

Trần Lăng nói: “Nếu là như thế, cũng tốt lắm, sợ chỉ sợ...” Y một mình lầm bầm lầu bầu, Vương Liên Hoa cũng đầu nhìn y, tự mình ở chung quanh trong phòng điều tra.

Trần Lăng lập tức xuyên qua hậu cung, thông qua hành lang, hướng đại sảnh mà đi.

Địa cung đại môn rõ ràng ở trước mắt. Do thạch tài (vật liệu bằng đá) chắc chắn tạo nên, cao hơn nữa khoan (chiều rộng), mặt trên đồng hoàn (cái vòng gắn trên cửa ấy) vẫn còn vàng óng ánh sáng trong.

Đồng Hoàn

Hít sâu một hơi, mở ra.

Tình huống quả nhiên như hần suy nghĩ.

Ngoài cửa không có thông lộ.

Ban đầu nên có, nhưng hiện tại lại bị hòn đá sụp xuống lấp đầy kín.

Trong khe hở của hòn đá, tựa như còn mơ hồ có thể thấy được mảnh nhỏ màu trắng của xương cốt. Có lẽ nào mọi người vào đây đột nhiên bị đá sụp đổ đè chết giữa thạch lộ?

Mà giữa bí đạo kia, cũng là thi cốt chất thành đồng.

Chỉ có trong địa cung này, sao không có một bóng người? Chủ nhân của địa cung ở chỗ nào?

“Trầm Lăng!”

Vương Liên Hoa lớn tiếng kinh hô, từ phía sau sương phòng truyền đến.

Trầm Lăng không kịp nghĩ nhiều, vội vàng hướng chỗ phát ra tiếng kêu kia chạy đi.

Toàn bộ suy nghĩ giống như đều bị kia tiếng kinh hô mà căng lên.

40. Chương 39

CHƯƠNG 39

Trầm Lăng thính lực (khả năng nghe) luôn luôn không tệ.

Nhưng khi thời điểm y đuổi tới bên kia, lúc phát hiện trong phòng không có một người. Y cảm thấy có điểm kỳ quái, tìm khắp chung quanh phòng một lần, nhưng vẫn không tìm được Vương Liên Hoa.

Người sống lớn như vậy, chẳng lẽ liền từ trong địa cung này phong bế (đóng kín lại) tiêu thất sao?

“Vương Liên Hoa!”

Thạch bích chung quanh truyền đến tiếng vọng nhẹ nhàng, nhưng cũng không có người trả lời.

Trầm Lăng có chút đồ mồ hôi, đột nhiên liền nhớ lại thạch thất biến mất trong địa đạo kia, chỉ cảm thấy ngực căng thẳng.

Không, Vương Liên Hoa sẽ không lỗ mãng như vậy, vừa rồi bị một lần kia, nhất định sẽ cẩn thận gấp bội. Hần cũng không phải người sẽ dễ dàng chết như vậy. Người tốt sống không lâu, ác nhân lưu ngàn năm. Trầm Lăng nghĩ nghĩ không khỏi cười rộ lên, khóe môi vừa mới nhếch lên một chút, đột nhiên trong tim liền lạnh xuống, ngay cả nửa điểm tươi cười cũng cứng ngắc ——hắn thật sự vô thanh vô tức chết như vậy sao?

Mới vừa rồi còn đồ mồ hôi, lúc này ý niệm trong đầu vừa hiện lên, đúng là chỉ cảm thấy toàn thân trên dưới một trận hàn ý thấu xương, cả người đều phải run rẩy.

“Vương Liên Hoa!”

Dùng hết khí lực hét lớn một tiếng.

Bốn vách tường chấn động âm thanh ong ong, sau khi qua đi vẫn hoàn toàn là yên tĩnh.

Duy chỉ có tim đập.

Tiếng tim đập dồn dập, giống như toàn bộ huyết mạch đều cảm thụ rung động.

Không thể kinh hoảng. Trầm Lăng nhắm mắt lại, hô hấp thật sâu một hơi, đem chân khí trong cơ thể chậm rãi áp bách lưu chuyển, thẳng cảm thấy tâm tình vững vàng một chút.

Vương Liên Hoa nhất định ngay tại nơi nào đó trong địa cung này, cho dù chết, cũng phải nhìn thấy thi thể.

Cho dù không có thi thể, cũng phải có một giọt máu, thậm chí một sợi tóc lưu lại. Trên đời này vốn không có việc thiên y vô phòng (áo tiên không thấy vết chỉ khâu – ý nói biến mất mà không để lại dấu vết gì).

Cho dù cái gì cũng không có, ít nhất còn có một tiếng kêu sợ hãi kia.

Chính là gọi tên của y.

Trầm Lăng đột nhiên cảm thấy một trận chua xót khó hiểu, nhưng y lập tức đem loại cảm giác này áp lực đi xuống.

Đúng, chính là một tiếng kêu sợ hãi kia!

Hắn gọi tên của y, hơn nữa thanh âm kia nghe chính là hoảng sợ cùng cầu cứu, đều không phải là kêu thảm thiết. Trên đời người có thể giết được Vương Liên Hoa có lẽ cũng không phải quá ít (làm gì có ai *lườm* đừng có mà dìm hàng Bông of ta), nhưng tuyệt không người nào có thể giết đến can tính lợi lạc (nhanh gọn) như thế. Cho nên, hắn có lẽ trúng mai phục, có lẽ là gặp nguy hiểm lớn lao, nhưng nhất định chưa chết.

Nghĩ vậy một chút, Trầm Lăng cảm thấy tâm tình của mình bắt đầu chuyển biến tốt hơn, ý nghĩ cũng bắt đầu linh hoạt nhanh nhẹn.

Nếu đó là thanh âm phát ra cuối cùng của hắn, vậy hắn nhất định còn ở chỗ đó.

Trầm Lăng quyết định tin tưởng thánh lực của mình.

Y trở lại trong sương phòng lúc ban đầu kia, bắt đầu tinh tế điều tra.

Đây là thư phòng lúc đó, một loạt trong tủ âm tường (tủ kê sát hoặc dính vào trong tường), trưng bày thư tịch (bộ sách) chi chít, số lượng này nhiều đủ để khiến Trầm Lăng toát mồ hôi.

Y là người thích đọc sách, tuy rằng cũng không mê mọt.

Trên thực tế, y vốn chính là đối hết thấy sự tình đều thành thạo, nhưng cũng không quá quan tâm cái loại ham thích này.

Sách trong thư phòng, nhiều chủng loại, số lượng nhiều vô kể, cùng với bộ dáng cuốn sách được lật xem kia nửa mới nửa cũ, đều làm cho người ta cảm thấy chủ nhân của nơi này không chỉ bỏ ra rất nhiều tâm huyết để tìm kiếm, hơn nữa còn đắm chìm trong sách.

Nếu chỉ là các loại sách kinh, sử, tử, tập bình thường, cũng không đến mức khiến Trầm Lăng kinh ngạc như thế.

Đương nhiên cũng có kinh, sử, tử, tập, hơn nữa số lượng rất nhiều. Không chỉ là kinh, sử, tử, tập, thơ sao (chép), các độc vật (tài liệu) ghi chép về quê cha đất tổ tầm thường cũng hơn mất gần tử, tiểu thuyết diễm tình hạ lưu thô tục số lượng cũng không ít. Nhưng thân là một người giang hồ, tất nhiên không phải để ý những thứ đó.

Sách thuốc thất truyền, cuốn độc kinh “Độc vương” đồ thẩm bản viết tay đã biến mất mấy trăm năm trước, rất nhiều võ công tâm pháp bí kíp của các môn phái, sưu tập bút ký về phương pháp giả mạo độc môn ám khí.

Nếu là có người thật có thể học được những thứ này, chẳng lẽ không phải là không người có thể cản trở sao?

Nhưng Trầm Lăng xem, cũng không phải những thứ đó.

Y chính là quan sát cách đặt trưng bày những bộ thư tịch đó, dấu vết xê dịch, tới nay đoán rằng Vương Liên Hoa sau khi đến nơi này sẽ lập tức hoạt động. Y thậm chí tưởng tượng ra lúc hắn kinh ngạc nhìn thấy những bộ sách này mà vẻ mặt vui sướng, bộ dáng thật cẩn thận xem xét. Với tính tình của Vương Liên Hoa, sẽ xem những cuốn bí kíp thất truyền này trước, hay là võ công không truyền ra ngoài?

Không, hẳn tìm trước tiên nhất định là thứ gì đó có giá trị. Nếu không phải như thế, những võ công tâm pháp này sao lại sắp xếp gọn gàng như thế, y được kỳ thư, cũng không có một chút dấu vết đã thay đổi qua.

Vô địch bảo giám, cũng là một quyển sách.

Có lẽ tìm ra quyển sách này, sẽ tìm được nguyên nhân mất tích của Vương Liên Hoa?

Nhưng biển sách mênh mông này, muốn tìm một quyển sách như vậy, mặc dù không thể nói là mò kim đáy bể, nhưng cũng là thập phần khó khăn. Trầm Lăng cũng không nghĩ đơn thuần rằng quyển sách kia sẽ đặt cùng chỗ với những cuốn bí kíp võ công tầm thường. Giống như một người sưu tầm, tuyệt sẽ không đem bảo vật đồng đỉnh Triều Châu (*) đặt cùng một chỗ với bạc vụn bình thường.

Đồng đỉnh Triều Châu

Mà sau khi bọn họ từ khuê phòng đi ra, thời gian hẳn đi đến cửa trước chính sảnh, cũng không phải quá dài, như vậy Vương Liên Hoa tất là rất nhanh liền tìm được thứ hẳn muốn. Hẳn đến tột cùng là bắt đầu từ đâu?

Vừa nhắm mắt, bộ dáng mỉm cười giảo hoạt kia, giống như ngay tại trước mắt.

Mỉm cười như thách đố.

Nếu như là Vương Liên Hoa, nếu như là Vương Liên Hoa.

Trầm Lăng kiên định bước tiến hướng qua một cái giá sách trong đó, bắt quá nửa khắc đồng hồ, liền tìm được thứ muốn tìm.

Vô địch bảo giám.

Nếu thứ này thật sự là vô địch hòa thượng tự tay viết ra, bốn chữ viết ở cạnh bìa thật là xinh đẹp khiến người phải giật mình.

Nhưng quyển sách kia cũng không bị lấy ra nữa, mà hảo hảo được kẹp giữa hai bản tiểu thuyết truyền kì. Chính là kéo ra khỏi một chút. Bản bên trái kia gọi là Hải Sơn Kí, bên phải gọi là Trung Liệt Chí, qua bên cạnh đều là có chút kỳ kỳ quái quái, đủ loại thư danh (tên sách), trang trí khác nhau, rất nhiều ở trên phổ cũng còn có thể mua được. Đặt tại chỗ này, thật là thấy không được.

Trầm Lăng vừa định vươn tay đến, nhưng dừng lại.

Suy nghĩ bên trong của y, đột nhiên liền xuất hiện một màn Vương Liên Hoa vươn tay lấy sách.

Vì cái gì sách này chỉ bị kéo ra khỏi một chút, nhưng còn ở trên cái giá sách này?

Trầm Lăng có chút khó hiểu.

Y lại tinh tế xem xét khắp vách tường thạch địa chung quanh, hoàn toàn vẫn như cũ không thu được bất cứ thứ gì.

Nếu sau sách này là một cơ hoàng nguy hiểm, vậy y hiện tại tùy tiện vươn tay đến chẳng lẽ không phải lỗ mãng sao? Có lẽ sẽ rơi vào cạm bẫy giống như Vương Liên Hoa?

Nhưng nếu tái hành động chần chừ, Vương Liên Hoa sẽ gặp nguy hiểm hay không?

Thạch thất biến mất trong địa đạo, lúc y ôm Vương Liên Hoa từ bên trong lao ra, cảm giác ngã thẳng đến trên mặt đất, giống như thân thể từ nơi nào đó lại đứng mãnh tiến ra, vô cùng chân thật.

Chân khí ở trong cơ thể cuộn cuộn cảm giác bị thiêu đốt, da thịt hỏa lò ma xát cùng mặt đất đau đớn, thân thể Vương Liên Hoa ấm áp cùng hô hấp dồn dập.

Còn có —— mình trong nháy mắt cảm giác mờ mịt cùng trống rỗng.

Nếu hẳn đã chết.

Nếu hẳn đã chết.

Nếu vừa rồi cùng chết đi.

Tình cảm mạnh mẽ giống như thủy triều mãnh liệt đột nhiên bao phủ y, y đã vô pháp tái suy nghĩ tiếp nữa. Dưới thân thạch địa đột nhiên vỡ ra, sau đó y liền rớt xuống.

Nguyên lai vừa lấy quyển sách kia ra, cơ hoành liền triển khai, nháy mắt liền khép lại.

Lại đụng phải đá rắn chắc trên mặt đất. Trầm Lăng cười khổ nghĩ thầm rằng trừ khi còn bé bò lên trên cây bắt ve, y cả đời này thật đúng là chưa từng giống như hôm nay, chẳng những ngã nhiều lần như vậy, còn chung quy ngã đến thảm như thế.

Chung quanh rất lạnh, lạnh đến phi thường bất thường.

Chỉ cảm thấy từ trong đầu ảm áp cùng khoái hoạt chính là người kia thanh âm cùng tươi cười lại gọi y. Y thực chân thành mỉm cười, sau đó giờ giờ vô địch bảo giám cầm trong tay lên nói: “Người không sao. Nhưng mà người có thể nói cho ta biết hay không, vì sao người rơi xuống, mà quyển sách này còn ở trên giá sách.”

Vương Liên Hoa cũng đang cười, cười đến trước sau như một không hề có ý áy náy.

“Ta lúc đó rơi xuống trong nháy mắt liền phóng nó trở về.” Hắc đương nhiên nói, “Ta cuối cùng cũng lưu một chút manh mối cho người.”

Trầm Lăng cười khổ: “Cho dù kết quả là hai người cùng nhau rơi xuống, cũng sẽ không tiếc?”

Vương Liên Hoa tựa hồ thực ngạc nhiên nhìn y, hỏi: “Người nếu biết quyển sách này có kì quái, vì cái gì còn làm cho mình rơi xuống đây?”

Trầm Lăng thở dài một hơi. Trên thực tế, là y căn bản còn không kịp phản ứng, liền phát hiện mình đã vươn tay lấy quyển sách kia, tựa hồ đều không phải xuất phát từ ý định ban đầu, mà chính là một cái quyết định lúc trạng thái đầu cháng váng não căng cứng. Bởi vì y khi đó toàn bộ đầu óc đều theo cự thạch từ đỉnh thạch thất sập xuống, tình huống lúc đó chỉ mảnh treo chuông (bằng nghĩa với câu ngàn cân treo sợi tóc), thiếu chút nữa là Vương Liên Hoa chết.

Vương Liên Hoa thấy gương mặt y hiện ra bình tĩnh không trả lời, liền tiểu ý nói: “Có thể thấy được người là chính mình nguyện ý cùng ta rơi xuống, lại có thể nào trách ta. Người hẳn là ở thời điểm phát hiện bất thường càng thêm cảnh giác mới phải.” Người độc ác giống như hắc, xuống địa ngục cũng nhất định phải kéo người theo, làm sao biết áy náy trong lòng.

Không ngờ Trầm Lăng lại ngẩng đầu, cười khổ nói: “Người nói đúng, chính xác ta là chính mình nguyện ý rơi xuống, trách không được người.” Trên nét mặt đúng là ý vô cùng cô đơn.

Vương Liên Hoa vốn vẻ mặt thần khí tinh quái, thấy y bộ dáng này, mới vừa rồi còn muốn nói vài lời khôi hài này, rõ ràng đã đến bên môi, há miệng một câu cũng không nói ra được.

Hắn thẳng ngoắc ngoắc nhìn y, hỏi: “Ý tứ lời này của người, có phải hay không nói: nếu vì ở bên ta mà chết, người cũng nguyện ý chết cùng ta ở chỗ này?”

41. Chương 40

CHƯƠNG 40

Thời điểm Vương Liên Hoa hỏi ra những lời này, trong lòng bàn tay có chút đổ mồ hôi.

Hắn sắc mặt tái nhợt, hai mắt cũng hồng, tiêu tụy khiến người ta tâm thương xót.

Trầm Lăng mạnh cười nói: “Người làm sao lại khổ sở hỏi như vậy? Người có việc gì, ta cuối cùng cũng phải cứu người thôi.”

Vương Liên Hoa thế nhưng không bởi vậy mà buông tha y. Hắn nhìn chằm chằm gương mặt của Trầm Lăng, ánh mắt trong phút chốc vẫn không chớp, vẻ mặt ngang bướng giống như một hải tặc: “Người trả lời ta, có phải hay không?”

Trầm Lăng trong lòng đột nhiên dâng lên một trận thương xót —— Y luôn luôn thương xót thiếu niên này, hẳn là người phi phạm, cũng là người cô đơn. Nhưng lần này cảm giác cũng là mãnh liệt khó hiểu, mãnh

liệt đến nỗi đều làm cho trái tim của y đau lên, đó là chỉ vì an ủi thiếu niên này, y cũng nguyện đáp: “Đúng vậy.”

Vương Liên Hoa yên lặng nhìn y, đột nhiên ngửa mặt lên trời cười to.

Rõ ràng cười đến thượng khí bắt tiếp hạ khí (hết hơi), khoe mắt lại giống như ngấn lệ lóe ra. Hắn cười nói: “Trầm Lăng a Trầm Lăng, người nếu cùng ta chết ở chỗ này, Chu Thất Thất làm sao bây giờ? Con của người làm sao bây giờ? Người thời điểm trả lời câu này, chẳng lẽ cũng không ngẫm lại sao? Người ta cùng chết, đem bọn họ đặt ở chỗ nào?”

Trầm Lăng im lặng, sau một lúc lâu mới cười khổ nói: “Người nói phải, chính là mới vừa rồi ta thật không lo lắng chuyện sinh tử, nếu nói không phải, cũng là nói dối.”

Vương Liên Hoa cười to nói: “Ta Vương Liên Hoa, sống hai mươi sáu năm, lần đầu tiên có người nguyện ý chết vì ta, người nọ lại tự nhiên là người.” Hắn trong mắt thần quang lóe ra, chỉ cười nói: “Dựa vào câu này của người, ta Vương Liên Hoa cuộc đời này, phụ hết người trong thiên hạ cũng không nguyện phụ người.” (*tung bông*)

Trầm Lăng chỉ cảm thấy một cổ khí lưu, ở trong lòng tản ra không đi, chính xác là rung động đến tâm can, cũng là thật lâu không nói nên lời.

Vương Liên Hoa lại thẳng cười nói: “Chúng ta cũng chớ nói tiếp việc này, vẫn là nên tranh thủ tìm đường đi ra ngoài. Nếu chết ở chỗ này, chính là thiếu sót lớn.” Hắn sau khi nói một phen liền trấn định, đột nhiên toàn thân run lên, không tự giác kéo thật chặt quần áo bao bọc lại.

Rõ ràng cách biệt bất quá một tầng đá nặng, nơi này sao lại rét lạnh như vậy? Trầm Lăng định thần xem xét bốn phía, nhưng không khỏi ngẩn ngơ.

Chỉ vì trước mắt chứng kiến chính là một khối quan tài.

Trong địa cung chung quanh bố trí xa hoa như nhau, trên đỉnh thạch bích đều có dạ minh châu chiếu sáng, nơi này vốn đã là cảnh tượng mà thế nhân trong ảo mộng mới có thể gặp.

Thời điểm còn sống đã là phong cảnh như vậy, sau khi chết sẽ về đâu?

Cái quan tài kia, đương nhiên cũng khác với các quan tài bình thường. Chỉ vì nó là kỳ trân từ trong truyền thuyết Thiên Sơn, “Vạn năm hàn ngọc” chạm trổ mà thành.

“Vạn năm hàn ngọc” thiên tính rất lạnh, giống như hàn băng trong suốt trong trẻo, lại là ngọc chất, không giống như băng bình thường ở chỗ ẩm áp sẽ tan. Gia đình hào phú, có một khối đại long nhãn, cũng là tầng phẩm đáng giá tự hào, kì diệu nhất chính là ngày mùa hè có thể mời ba năm bạn bè, đến tiểu đình chỗ hoa viên uống một ít, đem viên hàn ngọc châu này bỏ vào trong bình, mùi rượu liền càng thêm lạnh lẽo trong suốt, giống như Lãnh Tuyền (sông băng), cũng thật là việc phong nhã.

Đem bảo vật như vậy dùng để làm quan tài, chẳng lẽ không phải chửi hạc phần cầm*? Chính là sau khi thấy diện mạo người trong quan tài này, liền tuyệt không có người nói công dụng như vậy không đúng.

*Dùng đàn làm củi, nấu hạc để ăn – ý nói phá hoại, phung phí những thứ quý giá.

Nằm ở trong quan tài là một nữ nhân, đương nhiên còn là một nữ nhân cực xinh đẹp.

Nhan sắc hàn ngọc không tỳ vết tựa như băng, mà da thịt cùng mái tóc của nữ nhân này cũng trắng nõn tựa như tuyết. Nếu nói là nữ tử đẹp trong thế gian, nhất là bộ dáng người trong quan tài, nhị là khí độ phong tình, nữ nhân này như là mỹ nhân do bàn tay thần linh tạo thành. Nhưng lại không có sinh mệnh, cũng giống như ngủ say ung dung tuyệt đẹp, nhìn thấy chỉ khiến người vong tình (say sưa).

Vương Liên Hoa cười nói: “Trầm Lăng người chớ không phải là biết trước sao? Nếu không phải Tuyết Tiên Cơ, làm sao còn có mỹ nhân như thế. Trong truyền thuyết ‘nữ sắc họa quốc’ (sắc đẹp hại nước) chuyện, ta cuối cùng cảm thấy là quân chủ kia quá mức ngu dốt, nhưng nếu thực sự có nữ tử như vậy, cũng là điều có thể.”

Trầm Lăng ngưng thần nhìn nữ tử trong quan tài kia, thở dài: “Tuyết Tiên Cơ đột nhiên mai danh ẩn tích, nguyên lai đúng là hồng nhan bạc mệnh.”

Vương Liên Hoa cười nói: “Chớ không phải là có si tình lang, khiến người cùng sự vật chôn cùng nàng trong địa cung này, lại làm một khối hàn ngọc như vậy, làm cho vẻ đẹp của nàng trọn đời không xấu?” Hắn chỉ ngón tay về một thi cốt ngồi ở góc sáng sửa nói: “Người này có thể nào chính là si tình lang quân kia không?”

Bên trong thạch thất ngầm này, trừ bằng quan (quan tài bằng bằng) ra, chỉ hai thứ khác biệt.

Một cái bồ đoàn (cái dùng để ngồi thiền).

Cùng với thi cốt tư thể cầu nguyện ngồi trên bồ đoàn kia.

Trầm Lăng nói: “Người nói cũng có lý. Chính là nam tử kia như thật tâm yêu thương nàng đến tận xương, vì sao cũng không nằm trong ngọc quan này? Đây không phải là sinh đồng khâm tử đồng huyết (sống cùng chôn, chết cùng huyết) sao?” Y tiến đến thăm dò xem bộ bạch cốt kia, đột nhiên thấy dấu vết trên bạch cốt, không khỏi hô to nói: “Thì ra là thế!”

Vương Liên Hoa ngạc nhiên nói: “Người lại có phát hiện gì?” Hắn thăm dò nhìn, cũng kinh hô một tiếng.

Chỉ thấy trên sọ bạch cốt kia, lại có cửu điểm thiển ngân (9 điểm vết nông – 9 dấu chấm trên đầu hòa thượng ấy =), đúng là hình dạng giới tam (9 chấm đó gọi là giới tam) sắp xếp thành.

Trầm Lăng nói: “Nguyên lai nơi này không chỉ là động phủ của Tuyết Tiên Cơ, còn là chỗ mai cốt của vô địch hòa thượng.”

Muốn hỏi giới tam này vì sao lưu lại dấu vết ở trên sọ, nhưng thật ra đây là một việc mà chưa từng hòa thượng nào nói ra nên ít người biết đến.

Chỉ vì vô địch hòa thượng vốn lúc ở Thiếu Lâm, trong lòng chỉ có học võ hướng phật chỉ là nhị sự, trước mặt giữa một vài chuyện tranh quyền đoạt lợi rất bất mãn, cho nên phản bội Thiếu Lâm, tự lo niệm phật trong lòng, mặc dù vẫn làm hòa thượng, cũng không đồng ý thừa nhận mình là người trong Thiếu Lâm, cá tính cực đoan cực đoan này, vốn là đời người hiếm thấy.

Mà vô địch hòa thượng phản bội Thiếu Lâm, sau khi một mình bước chân vào giang hồ, cũng đã bị nhiều nữ tử dây dưa. Lúc ấy hắn cũng đang tuổi trẻ, yêu một danh môn nữ tử tên gọi Khiếu Tạ Thu Thủy, tình yêu cùng tâm niệm hướng phật tương phản, vì thế phi thường thống khổ. Mặc khác hai người tuy rằng yêu nhau vô cùng sâu đậm, Khiếu Tạ Thu Thủy lúc ấy đã có hôn ước cùng Nam Cung Dương là một trong Tứ đại công tử võ lâm, người này trời sanh tính hiếu thảo, tuyệt không dám không tuân theo lời cha mẹ. Nam Cung Dương cùng Khiếu Tạ Thu Thủy ngày thành thân, vô địch hòa thượng một mình tiến vào hỉ đường, lại cũng không phải tới cướp cô dâu, chính là ngồi chồm hổm trên mặt đất, đem chín điểm giới tam đốt tới vô cùng đau đớn, từ nay về sau đoạn tuyệt tình yêu chi niệm, dốc lòng võ học phật đạo, rốt cục vô địch khắp thiên hạ. Vốn một đoạn câu chuyện không biết đúng sai này cũng bất quá là truyền thuyết trăm năm trước, trước mắt lại thấy chứng cứ chính xác, đó là giới ba kia đốt tận xương tủy, sao không khiến người phi thường xót xa.

Vương Liên Hoa vỗ tay cười nói: “Nếu là vô địch hòa thượng, ta liền nghi ngờ mỹ nhân đã yêu anh hùng, lại theo đuổi mà không được, liền cầm tù hắn ở đây, làm địa cung này, người trong cung, nàng và nam tử cùng nhau chết ở chỗ này, đời đời kiếp kiếp, không thể thoát khỏi, chẳng lẽ không phải cũng là một loại chiếm giữ?” Hắn nói lên loại chuyện này tuyệt độc cực ngoan (cực kì độc ác), thần sắc tự nhiên, phi thường đắc ý, “Trên đời này, ngay cả loại nữ nhân này cũng có, Trầm huynh người nói có phải không?”

Trên đời đích thật là có loại nữ nhân này, chẳng hạn như tỷ tỷ của hắn. Bạch Phi Phi vẫn tin tưởng, bảo rằng chết ở trong tay Trầm Lăng, là phương thức tốt nhất giữ lấy y.

Trầm Lăng chỉ phải cười khổ. Y bất đắc dĩ nhìn nhìn hắn nói: “Chuyện cũ trước kia, tái đoán như thế nào, cũng là vô vọng. Chúng ta vẫn phải tranh thủ tìm cửa ra đi. Nơi này có hàn ngọc quan tài, đến nỗi rét lạnh, không thể ở lâu.”

Vương Liên Hoa mỉm cười.

“Ta đã đi tìm một vòng, nơi này không có đường ra.” Nụ cười của hắn thoát nhìn có chút hứng thú khó tả, “Nếu phán đoán của ta là thật sự, một nữ tử như vậy, đến nơi này vốn chính là dự tính chết, làm đường ra

để làm gì?”

Trầm Lăng có chút kinh ngạc.

Cũng không phải bởi vì Vương Liên Hoa nói nơi này không có đường ra, mà là bởi vì thái độ của hắn lúc nói ra những lời này, thần nhiên đến làm người ta kinh hãi. Nhưng y cũng không trả lời những câu này, chính là lại xung cẩn thận tìm kiếm một phen. Bốn phía thạch bích phi thường bóng loáng, mà trong thạch thất, trừ hàn ngọc quan tài cùng bộ bạch cốt kia, tái không có vật gì khác. Trầm Lăng dời bỏ đoàn dưới bạch cốt qua, thậm chí tra xét bốn phía quan tài kia cũng một thứ, vẫn như cũ không thu hoạch được gì.

Vương Liên Hoa bỏ tay vào trong tụ áo nhìn y bận rộn, khi thì còn thở dài một hơi. Thẳng đến khi Trầm Lăng rốt cục bỏ cuộc tìm kiếm, mới chậm rì rì nói: “Ta nói có đúng không?”

Trầm Lăng cười khổ nói: “Xem ra chính xác là như thế.”

Vương Liên Hoa cười nói: “Thật ra còn có một biện pháp, chỉ sợ mạo phạm giai nhân.”

Trầm Lăng trầm ngâm nói: “Giai nhân cũng thế, chỉ sợ ta bị thương, tảng đá này lại thật dày nặng, chỉ sợ phải hao phí rất nhiều khí lực.”

Hai người, một hỏi một đáp, hiển nhiên là đã có chủ ý, lại đều là vẻ mặt cổ quái.

Trầm Lăng dọn di thể của Tuyết Tiên Cơ ra khỏi ngọc quan kia, tái đứng lên ngọc quan, nhảy lên trên đỉnh quan tài, vươn tay quả nhiên vừa vặn có thể tiếp xúc trên đỉnh đá phiến thạch thất. Vương Liên Hoa ném đao trong tay áo cho y, cười nói: “Đáng thương tụ đao (đao cất trong tay áo) của ta, hiện giờ lại phải làm chùy tạc sù.”

Trầm Lăng cũng ngừng phì cười nói: “Tụ đao này của ngươi, cho tới bây giờ chính là giết người gặp huyết, hiện giờ nếu trở ra, làm công đức nói không chừng có thể siêu độ vài vong hồn dưới đao.”

Hai người chuyện trò vui vẻ, dường như hoàn toàn không hề phát giác nỗi khổ rơi vào tuyệt cảnh.

Bồ Đoàn

Vạn Năm Hàn Ngọc Quan Tài (cái này cũng chỉ có trong truyền thuyết thôi =A=)

42. Chương 41

CHƯƠNG 41

Trầm Lăng tay cầm tụ đao, thềm vận chân khí, dùng sức hướng đá phiến kia đâm. Lưỡi đao vốn sắc bén một phát là đứt, chỉ tiếc dài chưa đến một thước, lưỡi đao bất quá cũng chỉ dài sáu bảy tấc, dĩ nhiên xuyên không qua đá phiến kia. Trầm Lăng trong lòng kêu khổ, chỉ kỳ năng này dưới hòn đá, thạch chất cũng chặt và rất nhỏ, bất quá cũng chỉ một vài khối bằng nhỏ rơi xuống. Nếu đao này là đao kiếm tầm thường, sợ chịu không được bị lực này làm gãy. Trầm Lăng đào hơn nửa canh giờ, cũng chỉ đào ra cái hố nông nhỏ xíu, liền đã cảm thấy sức lực không thể tiếp tục.

Với nội lực của y, mặc dù bị thương có chút hao tổn, vốn cũng không đến mức như thế. Chỉ vì chỗ đứng của y chính là ngọc quan kia. Ngọc quan tính hàn, bằng vạn năm, vì một cỗ băng tuyết khí xâm nhập vào chân, càng thêm hao tổn chân khí để chống đỡ. Vương Liên Hoa thấy thế, nhân tiện nói: “Ngươi nghỉ một chút đi, đến ta.”

Trầm Lăng nhảy người xuống dưới, mới vừa rồi tập trung tâm lực, khi đào đã phiến kia cũng không cảm thấy, lúc này toàn thân lan truyền, liền phát giác lạnh thấu xương, thân thể thể nhưng cũng run rẩy một trận. Vương Liên Hoa trong mắt nhìn, trong lòng chỉ cảm thấy thương xót, lại cũng không nói lời nào, chỉ dùng lực hướng đá phiến kia đào. Nhưng hắn vốn là công phu hoa xảo (xảo trá gian dối) dùng mọi cách mưu kế mà thắng, nội lực so với Trầm Lăng vẫn không được tinh thuần, càng chống cự không nổi nỗi khổ hàn khí thấm vào chân kia, cũng bất quá ba canh giờ liền nhận ra chịu đựng không được nữa, rồi lại không muốn bị thua Trầm Lăng, mạnh mẽ chống đỡ một lát, liền cũng từ trên thạch quan kia nhảy xuống, run rẩy thành một đoàn, thẳng kêu: “Mỹ nhân nếu phải lưu lại nhan sắc sau khi chết, tại hạ có rất nhiều biện pháp, tội gì phải làm hàn ngọc quan này hại người!”

Trầm Lăng cười khổ nói: “Người cũng nghỉ ngơi một chút đi, lần này đến ta.”

Vương Liên Hoa kêu lên: “Chúng ta vẫn là hoãn chút đi, hàn khí ngọc quan kia tỏa hơi rất nhanh, chúng ta nếu đều tinh khí sức khỏe dồi dào, đào nó một ngày một đêm chắc chắn có thể đào ra, người gấp cái gì.” Hắn trong miệng nói lý lẽ xong, người lại hướng trên người Trầm Lăng dựa vào, thấy Trầm Lăng vẻ mặt xấu hổ, liền lại bảo nói: “Ta lạnh cóng đến sắp chết, người còn không hảo ôm ta sao? Tiểu cô nương cũng không có người nhăn nhó cái gì.” Hắn thân mình run rẩy lợi hại, đâu thềm cái phong độ khí phái gì, chỉ phải một hơi la lên lời muốn nói, hàm răng đã đánh vào nhau đến lợi hại. Trầm Lăng thấy hắn như vậy, cũng không tái câu nệ (cố chấp), chỉ thân thủ ôm hắn, cảm thấy giống như ôm một khối băng, người này miệng hô hấp đều hiện ra hàn khí, thẳng thổi tới cổ của y, khiến y cũng nổi lên một mảnh da gà. Tay cũng thật sự bất lão, khối băng dường như liền hướng vào trong vật áo y, khiến cho da đầu của y căng cứng. May mà thân thể trong lòng ngực này dần dần ấm lên, chính là vốn bị tiếp xúc với da thịt lạnh như băng của hắn, lúc này thể nhưng kỳ diệu lại nóng lên —— Trầm Lăng nghĩ thầm, rằng —— giống như loại cảm giác mùa đông nhúng tay vào trong nước đá sau đó lấy ra lau khô, từ nơi cực lạnh trở lại nhiệt độ bình thường rồi cảm thấy nóng rực.

Này vốn nên là chuyện cực kỳ bình thường. Nhưng khi Trầm Lăng phát hiện trong lòng ngực người này cũng không có ý tứ rời đi, một bàn tay còn hướng sâu vào vật áo y tìm kiếm, đột nhiên ý thức tình tứ (tình cảm) trong lòng rạo rực, thân thể cũng dần dần có phản ứng, mãnh liệt cảm thấy trong đầu ‘oanh’ một tiếng vang lên, vội vàng đứng thẳng nhảy ra, ho khan hai tiếng nói: “Không lạnh rồi, ta tiếp tục.”

Vương Liên Hoa hì hì cười nói: “Trầm đại hiệp, sợ cái gì, ta không ăn người đâu.”

Trầm Lăng chỉ để ý bản thân nhảy lên trên, lưng hướng về phía hắn, chỉ vì không biết trên mặt của mình có đỏ lên hay không, lại bị hắn khéo mồm khéo miệng giễu cợt. Trong lòng đã có chút suy nghĩ, mà ngay cả cảm giác của thân thể cũng trì hoãn một hồi, lần này dĩ nhiên sắp một canh giờ mới nhảy xuống, chính là thời điểm xuống dưới thần sắc mờ mịt, thân thể cảm giác cũng không quá mức lạnh cóng, nhưng thật dọa Vương Liên Hoa một cú sốc.

Vương Liên Hoa vỗ tay cười nói: “Trầm đại hiệp hảo nội lực, chính là với phương pháp đào của người như vậy, chỉ sợ còn chưa đào ra, người đã ngã bệnh.” Hắn không khỏi phân trần đích ôm lấy y, cười nói: “Ta hiện tại báo đáp người được không?”

Trầm Lăng rất muốn nói không hảo, nhưng tứ chi cứng lạnh tê tê đối với ấm áp không có sức chống cự chút nào. Vương Liên Hoa ôm y, vùi đầu ở trên vai y, y thậm chí còn cảm nhận được lông mi cùng môi khẽ run. Hắn so với y nhỏ gầy hơn, cũng không thể ôm lấy toàn bộ thân hình của y, ấm áp của hắn đối với rét lạnh của y giống như ánh nến đối với băng vạn năm, chính là bị khuôn mặt hắn áp sát ở bả vai thế nhưng nóng rực đến giống như muốn thiêu đốt, lại chỉ tại một chỗ thiêu đốt. Lạnh cùng nóng cực hạn khiến y không thể chịu đựng được, y hy vọng nhiệt độ kia đốt nhanh tới trên người của hắn, đốt toàn thân của hắn, làm cho hắn cũng cảm thụ ấm áp cùng nóng cháy càng nhiều. Nhưng khi nhiệt độ kia dần dần lan tràn, y thân thể đã muốn hồi phục hơn phân nửa tri giác lại bắt đầu phản ứng kỳ diệu nào đó. Y theo bản năng muốn tránh thoát ra, hắn lại ôm y phi thường chặt hơn, làm cho y không thể không trở nên cứng đờ, hết sức đè nén tình cảm trong lòng, chỉ thấp giọng nói: “Ta...”

Gương mặt chôn ở trên vai y ngẩng lên.

Hai má ửng hồng, đôi mắt mê mị, chỉ mờ mịt nhìn y như vậy, khiến trong lòng y lại nhảy dựng.

“Ta có phải phát sốt hay không?” Vương Liên Hoa tự tác chủ trương (chủ động) đem trán của mình áp sát đến trên trán của Trầm Lăng, lăm lăm lâu lâu, “Kỳ quái, dường như không có. Chẳng lẽ bởi vì ta lâu lắm không ôm nữ nhân, cho nên ngay cả người cũng muốn cưỡng gian?” (==)]z)

Vương Liên Hoa lắc lắc đầu, buông y ra: “Quên đi, dù sao ta cũng đánh không lại người, vẫn là không thể cưỡng gian.” Hắn nói xong lời này, nhìn thoáng qua Trầm Lăng, nghĩ đến y sẽ giống bình thường bất đắc dĩ mỉm cười.

Nhưng Trầm Lăng không có. y chỉ cảm thấy môi và răng đột nhiên gượng gạo tới cực điểm, há mồm muốn nói cái gì, lại cái gì cũng nói không nên lời.

Vương Liên Hoa lần này trở lại bằng quan, liền không hề mạnh mẽ chống đỡ, vừa cảm giác hàn khí quá nặng liền xuống dưới, cũng không cười đùa muốn lấy ấm nữa, chỉ tìm một góc ngồi, yên lặng vận khí chống lạnh, cũng không cùng Trầm Lăng nói chuyện. Trầm Lăng thấy hẩn như vậy, trong lòng lại vương đau, nhưng cũng không thể nói cái gì, chính là nhảy lên : nhảy lên bằng quan kia tiếp tục đào bới. Hai người cứ thay phiên như vậy, khoảng qua ban ngày, thạch địa đạo kia cũng vừa lộ ra chút đầu mối. Vương Liên Hoa thân thủ gõ, liền biết độ dày chỉ còn một nửa, người cười nói: “Nhưng thật ra vẫn tương đối thấy hiệu quả. Như với suy tính xảo trá của Đồng Thiếu Anh, đến bây giờ chỉ sợ cũng qua hơn mười hai canh giờ, chúng ta đã không ăn cơm, cũng không nghỉ ngơi, tay chân ta hiện tại đều đau đớn tê dại, toàn thân vô lực.”

Trầm Lăng nói: “Chúng ta trên người đều còn có chút nước trong cùng đồ ăn, người ăn trước vài thứ, ngủ một giấc, đến ban ngày chúng ta tái tìm kiếm, nhất định có thể đi ra ngoài.”

Vương Liên Hoa đuổi tứ chi, miễn cưỡng hướng bên tường kia dựa vào, cười nói: “Đang chờ một câu này của người.”

Hắn ăn qua đồ vật này nọ, uống qua nước, tinh thần lại trở nên hảo, vui cười nói: “Nếu ra không được, chết tại nơi này, cũng không sai, đập hàn ngọc quan của Tuyết Tiên Cơ, nối tiếp chuyện người xưa.” Còn giễu cợt Trầm Lăng: “Ta đảm đương Tuyết Tiên Cơ này, người đành phải diễn vô địch hòa thượng, nếu ngại bạch cốt khó coi, ta thật cũng có thể nhượng vị trí kia cho người một chút, nói không chừng chen chút cũng có thể chứa được hai người.” Hẩn lúc này hưng trí tốt lắm, lời nói vui đùa cũng là một phần tính trẻ con hiêm có, chẳng nghe được Trầm Lăng liền tục cười khổ. Chính là Vương Liên Hoa vốn phi thường một nhọc, cũng chống đỡ không được bao lâu, liền dựa vách tường ngủ thật say.

Trầm Lăng thấy vẻ mặt lúc ngủ của hẩn, không khỏi mỉm cười, chính mình cũng dựa vào tường ngủ.

Ngủ một lát, Trầm Lăng liền tỉnh lại. Chỉ thấy bên trong thạch thất vẫn là một mảnh ánh sáng trắng xoá. Rõ ràng vẫn là ánh châu quang, lại bởi vì trong hàn ngọc quan kia, bên trong hàn khí thật sự bức người, nhưng lại khiến cho người ta có cái nhìn khác biệt trong chớp mắt cảm thấy hào quang kia là ánh sáng băng tuyết. Trước khi ngủ còn có chút rất lo lắng, cảm giác tiếp theo cũng là tứ chi đều tê tê. Tái quay đầu nhìn lại Vương Liên Hoa, chỉ thấy hẩn co thành một đoàn, hàm răng còn phát ra âm thanh ‘khanh khách’ rất nhỏ, Trầm Lăng còn cho là hẩn tỉnh rồi, đi qua mới phát hiện hẩn vẫn còn ngủ, nhưng sắc mặt có chút tái xanh, thân mình cũng có chút run rẩy. Như vậy cư nhiên còn có thể ngủ được, thật đúng là chuyện lạ.

Trầm Lăng vốn định gọi hẩn dậy, nhưng vẫn không đành lòng, chỉ phải ngồi kế bên hẩn, cởi ngoại bào của mình đắp lên hai người. Vương Liên Hoa dần dần không run rẩy nữa, hô hấp trở nên cũng đều. Trầm Lăng lần thứ hai nhắm mắt lại nghỉ ngơi một chút, lại bất tri bất giác ngủ luôn. Ấm áp của cơ thể đối phương từ nơi tiếp xúc truyền tới, không hiểu sao lại khiến người an tâm.

Có lẽ chết ở chỗ này, thực cho không phải là một chuyện xấu, tựa như ngủ vậy.

Trầm Lăng lúc tỉnh lại, vừa mở mắt trước tiên nhìn thấy không phải châu quang như tuyết quang kia, mà là gương mặt Vương Liên Hoa tựa tiểu phi tiểu (cười như không cười).

“Người thế nhưng thật ra ngủ như bất tỉnh.”

Trầm Lăng cũng không nói đến hẩn lạnh cóng cả mặt tái xanh lại còn không tỉnh như thế nào, chỉ nói: Đúng vậy như người nói, dường đầy tinh thần mới hảo tiếp tục.”

Vương Liên Hoa nghe xong lời này của y, cũng chỉ lẳng lặng mỉm cười.

Hai người thủy chung đều không nói đến chuyện như thế nào lại ngủ cùng một chỗ. Chỉ là nghĩ đến, trong lòng vui sướng giống xuân phong, tựa như ấm áp mới vừa rồi nương tựa lẫn nhau mà ngủ cũng không tản đi, mà là lặng lẽ lưu tại đáy lòng.

43. Chương 42

CHƯƠNG 42

Ở bên trong thạch thất, không thấy thiên nhật (mặt trời và bầu trời), cũng không biết qua bao lâu, duy có châu quang giống như mộng, chiếu đến thân ảnh người nọ giống như huyền giống như thực. Lúc mới bắt đầu, còn có thể suy nghĩ phải đào bao sâu, còn phải bao lâu mới có thể đến được đỉnh, sau đó thật sự chết lặng, chia ra chia ra, một tắc một tắc, giống như vĩnh viễn không có cuối. Thân hình Tuyết Tiên Cơ bị dọn ra ngoài quan tài, nhưng ngọc quan này khiến cho cả phòng hàn khí, cũng không bị hư hại, chính là thời gian càng lâu, tứ chi kia càng trở nên mềm mại ra, trên mặt giống như cũng có một chút sinh khí, giống như muốn từ trong mộng tỉnh lại, hai người trong lòng đều biết đây chỉ là hiện tượng thối rữa mà thôi.

Vương Liên Hoa khẽ cười nói: “Nếu là tái không đi ra, sợ chúng ta chờ được, nhưng mỹ nhân chờ lại nguy.” Hắn vươn tay xoa hai má Tuyết Tiên Cơ, chỉ cảm thấy tay chạm vào mềm mại, nhưng nghĩ đến phương dung (sắc đẹp) tuyệt thế, thế nhưng cũng sắp sửa mục rữa bại hoại, uế khí lan tràn, không khỏi cảm thấy rầu rĩ.

Trầm Lăng chỉ chú tâm đào bới, trong miệng kêu lên: “Nhanh!” Vừa dứt lời, tọt đao rơi xuống, đột ngột phát giác nhẹ nhàng, đá vụn vỡ toang, trước mắt liền xuất hiện lỗ nhỏ lớn bằng một hoàn được (viên thuốc tròn), ánh sáng nhạt gò bó xuyên thấu. Tuy rằng biết rõ bên ngoài kia bất quá cũng là ánh sáng của minh châu, lại giống như ánh mặt trời thật sự khiến người vui sướng. Vội vàng nghiêng đao vọt vào trong lỗ, vận khí lên, đá phiến kia vốn đã bị tạc mỏng, một phát liền vỡ ra một mảnh. Lần này khoan khoái, đại phần chấn, bỗng nhiên phát giác toàn thân tinh khí bốn phía, liền dừng thập phần kinh (mạnh) lực, hướng bên mép kia đánh tới, đá phiến nhất thời vỡ ra đại khối, đã có thể cho phép một người thò người ra ngoài.

Vương Liên Hoa vui vẻ nói: “Người đi ra ngoài trước, ta lên sau.”

Trầm Lăng đề khí nhảy, đột ngột phát giác dưới chân một mảnh rời rạc, người cũng đã rơi xuống thạch địa trên đỉnh thư phòng, cúi đầu vừa thấy, hàn ngọc quan kia thế nhưng trong phút chốc đổ vỡ nổ tung tóe, nghĩ đến lúc đào bới, kinh lực phản chấn dồn lại. Chất liệu hàn ngọc quan kia giống như băng cứng, cứng rắn mà giòn, quả thật một hai ngày đã chịu không nổi lực đạo chấn động giẫm đạp lên, sớm có vết nứt, mới vừa rồi lại là thập phần kinh lực, phút chốc liền nứt ra thành từng mảnh, tiếng động lâm lang (ngọc đẹp tròn bóng) rơi xuống đất.

Vương Liên Hoa ở dưới cười nói: “Người thế nhưng đi ra thật rồi, bảo mỹ nhân phải làm sao bây giờ?” Hắn thu dọn đại khối mảnh nhỏ vào một chỗ, tái đem thân thể Tuyết Tiên Cơ đặt lên trên ngọc vỡ, mới nhún người nhảy, tay bắt được mép động khẩu, thò người đi ra. Đã thấy Trầm Lăng vẻ mặt áy náy nói: “Là lỗi của tại hạ, khiến Tiên Cơ không chỗ dung thân.”

Vương Liên Hoa cười nói: “Đây mà là tội gì, anh hùng cái thế ra sao, giai nhân tuyệt thế, chung quy cũng phải trần về trần, thổ về thổ, hồn đã không ở, muốn thân thể ở lại cũng có ích gì.” Y hì hì cười từ trong lòng lấy ra bản vô địch bảo giám kia, nói: “Muốn đi lo lắng ngọc quan kia, còn không bằng lo lắng bảo giám này là thực hay giả.”

Hắn đang muốn vươn tay đến quyển sách kia, nhưng lại buông xuống, hướng Trầm Lăng cười nói: “Ta trước không nhìn, người thử đoán sách này là thật hay giả?”

Trầm Lăng cười khổ nói: “Ta sao biết.”

Vương Liên Hoa trong nháy mắt nói: “Vậy cuối cùng người hy vọng nó là thật hay là giả?”

Trầm Lăng vốn định thốt ra lời nói là thật, lại đột nhiên nghĩ đến nếu này bảo giám này là thật, hai người từ nơi này đi ra ngoài, thì mỗi người đi một ngã, cảm thấy dĩ nhiên là muôn vàn vướng bận, vạn phần không muốn, trong miệng lại nói: “Đương nhiên hy vọng là thật.”

Vương Liên Hoa giận dữ nói: “Chính là sách này nếu như thật sự, ta và người việc này liền phải dừng lại ở đây, khiến ta không cam lòng.” Hắn một hơi liền đem lời nói trong lòng của Trầm Lăng nói ra, thẳng làm làm cho Trầm Lăng toàn thân run lên.

Bao nhiêu, là có thể cam lòng; lại bao nhiêu, là có thể quên?

Nếu không đối mặt với chia lìa, lại như thế nào hiểu rõ.

Hai người đều đang trong tình ý triền miên hết sức, nhất thời tương đối không nói gì.

Lại trong giờ khắc an tĩnh này, nghe được tiếng vang nhẹ nhàng từ nơi nào đó.

Phi thường rất nhỏ, thanh âm phi thường xa xôi, nhưng đúng là có.

Hai người nhất thời toàn thân căng thẳng, mọi nơi tìm kiếm phương hướng của thanh âm kia. Nhưng địa cung, cũng đích xác không có một bóng người. Như vậy trong nháy mắt, Vương Liên Hoa trong đầu đột nhiên hiện lên ý niệm vớ vẩn có hay không Tuyết Tiên Cơ hoàn hồn, nhưng lập tức bắt đầu cười nhạo chính mình không tỉnh táo.

Nếu người nọ không ở bên trong địa cung, vậy nhất định là ở ngoài địa cung!

Hai người lại một lần nữa trở lại trong khuê phòng kia, quả nhiên thanh âm tựa hồ vang lên một chút. Hai người liếc nhau, liền áp sát người lên tường đá, gỡ đèn ***g thủy tinh xuống, liền thầm nghĩ từ trong thạch môn (cửa đá) kia truyền tới.

Khi ánh mắt vừa thích nghi với bóng tối, bất chợt hai người liền hách liểu nhất đại khiêu (bị dọa đến nỗi nhảy lên – ý nói bị sốc).

Người trước mắt, không phải Đồng Thiếu Anh, không phải Thạch Tĩnh Viễn, thậm chí cũng không phải người trong võ lâm quần hùng.

Chính là một hài tử gầy teo nho nhỏ, ánh mắt cũng rất sáng.

Tiểu Ngũ.

Tiểu Ngũ tựa hồ có chút kinh hoàng, nhưng lập tức liền khôi phục bộ dáng hì hì cười, lại chung quy khiến người ta cảm thấy có một chút không thích hợp.

Là ánh mắt.

Trong ánh mắt của hắn lãnh khốc ngoan độc ý vốn một hài tử bình thường không hề có, nhưng lúc này lại mang chút khó có thể hình dung, cùng loại sung sướng điên cuồng.

Vương Liên Hoa cũng cười hì hì hỏi hắn: “Người không phải cùng Lão hòa thượng đi rồi sao?”

Tiểu Ngũ miệng cực hồn nhiên trả lời: “Lão hòa thượng đã chết, cho nên ta trở lại.”

Trầm Lăng nghe xong lời này chỉ cảm thấy thấu xương lạnh cả người. Y kính trọng Viên Đức đại sư, cũng rất tin bằng trí tuệ cùng tu vi của Viên Đức, nhất định có thể khiến hắn sửa đổi, không nghĩ Viên Đức thế nhưng đã chết!

Chết như thế nào?

Tiểu Ngũ lập tức liền nói cho y, tựa như kể rõ một câu chuyện hoàn toàn không liên quan đến mình.

“Lão hòa thượng thế nhưng nói cho ta biết, người trên thế gian này, phần lớn đều là lương thiện, chỉ cần chính mình tâm tồn thiện niệm, thì có thể cảm hóa người khác.” Tiểu Ngũ cười nói: “Đáng tiếc chúng ta trên đường gặp nhị sư huynh, nhị sư huynh cự tuyệt không thừa nhận chuyện mình từng làm hại sư thúc, còn muốn lén ám toán Lão hòa thượng, kỳ thật Lão hòa thượng đã sớm phát hiện. Ta vội vàng kêu một tiếng ‘Đại sư cẩn thận’, Lão hòa thượng thật đúng là ta lo lắng cho hắn, dường như rất hài lòng. Nhị sư huynh đương nhiên bị Lão hòa thượng đánh chết khiếp, chính là ta vốn tưởng rằng Lão hòa thượng muốn giết hắn, kết quả Lão hòa thượng bị hắn nói lừa cầu xin tha thứ, dạy hắn về sau nếu có lương thiện chi tâm, cũng giống như có thể làm người một lần nữa.”

Vương Liên Hoa vỗ tay cười to nói: “Lão hòa thượng cũng thật cổ hủ, bất quá nghĩ đến ngươi sẽ không bỏ lỡ cơ hội đại tốt này chứ?”

Tiểu Ngũ đắc chí đáp: “Đó là đương nhiên. Lão hòa thượng kia mới vừa rút chân muốn quay đi, ta liền lại hô một tiếng ‘Đại sư cẩn thận’, lão hòa thượng kia còn tưởng rằng nhị sư huynh muốn ám toán hắn, đáng tiếc lúc này ám toán hắn chính là ta.” Hắn càng nói càng hưng phấn, ngón tay còn làm điệu bộ, “Hắn chung quy cảm thấy ta bất quá là một tiểu hài tử, luôn có thể dạy tốt. Nhìn cây châm đâm trên cổ biểu tình thật đúng là cực kỳ ngoạn mục! Sau đó ta liền nói cho hắn biết, hắn vốn có thể không cần chết, nhưng là ta lại muốn nói cho hắn: trên thế giới có một loại oán độc cùng cừu hận, cái gì cũng không hóa giải được.”

Hắn ngày đó thật sự tươi cười thoát nhìn khiến người mao cốt từng nhiên (rợn tóc gáy): “Nếu yêu thương duy nhất trong lòng đều bị hủy hoại, thì chỉ còn lại cừu hận. Phía trên cát chảy, như thế nào có thể nở ra đóa hoa?”

Vương Liên Hoa nụ cười bắt đầu có điểm miễn cưỡng. Hắn đã muốn ẩn ẩn cảm thấy được, hài tử đặc biệt một phen nói như vậy, tất là có thâm ý. Hắn mạnh mẽ cười nói: “Hay là người đặc biệt nói cho chúng ta biết công tích vĩ đại của ngươi, hảo bảo Trầm đại hiệp mang ngươi về dạy dỗ?”

Trầm Lăng không nói gì, y không phải không thừa nhận, ngay cả y cũng có chút sợ hài tử này. Oán hận của đứa trẻ này, so ra đã vô cùng ác độc càng thêm đáng sợ, bởi vì đơn thuần như thế, thường thường càng thêm mạnh mẽ hơn cùng không có kị (kiêng nể) điều gì, khiến người run rẩy.

Tiểu Ngũ cười nói: “Tuy rằng sư phụ cùng sư huynh đều đã chết, nhưng xét đến cùng hắn đầu óc mê đắm Đại sư huynh, cho nên ta cảm thấy hắn cũng muốn chết. May mắn ta phát hiện hành tung của những người trong Minh Sa bang. Bọn họ khi đó rời khỏi nơi này không lâu, lao đi cực nhanh. Sau đó ta liền tìm tới nơi này. Lại tiêu thực nhiều thời gian điều tra, mới tin tưởng các người còn ở chỗ này.”

Này vốn là đáp án trong suy nghĩ của Trầm Lăng cùng Vương Liên Hoa, nhưng thời điểm nghe được, hai người cư nhiên đều có điểm căng thẳng.

Vương Liên Hoa cười nói: “Vậy ngươi chuẩn bị làm cho ta chết như thế nào? Cũng sử dụng độc châm đâm cổ của ta?”

Tiểu Ngũ cười nói: “Ta nghĩ thật lâu, thế nào mới có thể giết chết ngươi, chính là nghĩ tới nghĩ lui đều cảm thấy không có khả năng, võ công của ngươi so với ta cao hơn thập bội, cũng thông minh so với ta hơn thập bội, biện pháp giết người chỉ sợ còn hơn ta gấp trăm lần, ta quả thực không có phần thắng.”

Sau đó hắn còn thật sự nói: “Ta nghĩ tới nghĩ lui, là có một loại biện pháp, vừa lúc thời điểm sư phụ bố trí tiến hành thi trận, ta lục soát vài thứ hảo gì đó. Nhưng ta vận khí không tốt lắm, còn chưa có hảo bố trí thì các người đã đến, làm hại ta chỉ hảo cùng chết với các người, bằng không lần sau không biết khi nào thì mới có cơ hội.”

Tay hắn vùng lên, bàn tay liền nhấp nhô ánh lửa.

Vương Liên Hoa mãnh liệt nhào qua, nghĩ muốn ngăn cản động tác của Tiểu Vân Vân, chính là đã không kịp.

Trầm Lăng kéo lấy Vương Liên Hoa, lực phản trở về thân va vào cửa đá phía sau, liền lại bị cửa đá kia một lần nữa cuốn vào trong địa cung.

Lúc đó trong chớp mắt, Vương Liên Hoa thấy Tiểu Vân Vân mỉm cười.

Thật sự giống như hài tử thuần khiết ngây thơ cười.

” Lôi gia phích lịch đan, danh bất hư truyền.”

Một tiếng vang thật lớn, sau đó chính là thanh âm vô số hòn đá sụp đổ.

44. Chương 43

CHƯƠNG 43

Chết.

“Hắn đã chết chưa?”

“Hắn trúng hỏa của phích lịch đan, làm sao có thể không chết.”

Vương Liên Hoa nói: “Chính là vừa rồi hắn đang cười.”

“Hình như đúng” Trầm Lăng thở dài một hơi.

Vương Liên Hoa nguyên bản ở trong khuê phòng chỉ còn một nửa phế tích tâm phiền ý loạn đi tới đi lui, lúc này lại đột nhiên nổi giận: “Mạc danh kỳ diệu!” (quái lạ)

Hắn một phen bắt lấy vạt áo Trần Lăng: “Người nói, Khổng Cầm chết, đâu có liên quan gì tới ta? Mạc danh kỳ diệu!”

Trần Lăng lắc đầu.

Vương Liên Hoa lại bắt đầu đi vòng qua vòng lại: “Vì người chết đi tìm cái chết, còn chết vui vẻ như vậy, quả thực chính là người điên!”

Trần Lăng cười khở giữ chặn hắn: “Người cuồng dại, luôn không thể nói lý. Chúng ta vẫn là ngồi xuống suy nghĩ biện pháp đi ra ngoài.”

Vương Liên Hoa thân hình đột nhiên dừng lại.

Hắn chậm rãi xoay đầu lại nhìn Trần Lăng, thần tình vẻ mặt đùa cợt.

“Đi ra ngoài? Chúng ta còn có thể đi ra ngoài sao?”

Nếu nói là trong địa cung này còn có thông đạo khác có thể đi ra ngoài, Tuyết Tiên Cơ kia cuối cùng giết hết mọi người, tâm nguyện đem địa cung cùng truyền thuyết này vĩnh viễn chôn dưới lòng đất, chẳng lẽ không phải quá mức vô căn cứ.

Nhưng nếu tuyệt vọng như vậy, lại cũng không tránh khỏi lòng không cam lòng.

Sau khi tìm kiếm trong ngoài địa cung ba lần, hai người tinh thần đều có chút suy sụp.

“Bây giờ nên làm gì? Chờ chết?” Vương Liên Hoa thời điểm nói ra những lời này, dáng vẻ bệ vệ còn thực thính, nhìn qua tuyệt không giống người tính toán chờ chết.

Trần Lăng lắc đầu: “Không, chờ người tới cứu.

Ánh mắt Vương Liên Hoa lại sáng sáng ngời, “Chẳng lẽ người sớm có sắp xếp?”

Trần Lăng lại lắc đầu: “Không có.”

Vương Liên Hoa thiếu chút nữa nghĩ muốn nhào đến bóp cổ của y (Lệ Nhi: =]]). Vấn đề liên quan trọng yếu như vậy, còn đưa ra nút thắt làm gì? Hắn nhìn xuống cả giận: “Chờ ai?”

“Có lẽ là Đồng Thiếu Anh, có lẽ là người khác.” Trần Lăng trầm ngâm nói: “Ngày đó gặp nhau ở Lan Châu, ta cho Đồng Thiếu Anh năm mươi vạn lượng bạc, hắn tất nhiên còn chưa kịp tiêu hết. Lúc này hắn trừ tính hại chúng ta, hắn là cũng dự đoán trước được sau khi chúng ta thoát vây, đối hắn ghi hận trong lòng, năm mươi vạn lượng bạc mua bán này, chỉ sợ hắn phải khóa lập vô thu (mất mùa – ý nói bỏ công nhưng không thu được gì). Cho nên ta đoán hắn vừa ly khai nơi này, tất nhiên hội cấp tốc tiêu hết ngân lượng kia. Ngân phiếu này số lượng lớn như thế, ta lại cố ý không để lại ấn ký trên mặt, người của chu ký (ấn ký màu đỏ) tiền trang (ngân hàng thời xưa) tất nhiên hiểu ý sinh nghi hoặc, phần nào hành động, có lẽ sẽ tìm được tới nơi này cứu chúng ta.”

Vương Liên Hoa sắc mặt lộ vẻ vui mừng, đang muốn nhoẻn miệng cười, rồi lại nghiêm mặt hỏi: “Vậy vì sao còn nói là người khác?”

Trần Lăng nói: “Trên sa mạc, vốn là vô lực che dấu hành tàng (dấu vết), ngay cả Tiểu Ngưu cũng có thể tìm tới nơi này, chưa chắc những người khác sẽ không, bọn họ đã vì bảo giám mà đến, thấy tình hình vậy, lưỡng trước trong đó có biến, nghĩ cũng sẽ khai nham thạch (hang núi đá) kia tiến vào. Chính là xem ai tới nhanh, tới kịp lúc.”

Vương Liên Hoa vẻ mặt như đưa đám nói: “Nếu thời điểm bọn hắn tới, chúng ta vừa vặn đã muốn chết ở chỗ này, kia chẳng phải là họa lớn sao.”

Trần Lăng thấy hắn như vậy, không khỏi mỉm cười nói: “Người nếu như tiêu hao khí lực ở trong này đi vòng qua vòng lại, kêu to hét lớn, đến lúc đó khát không chịu được, mới là họa lớn.”

Vương Liên Hoa lâu bầu nói: “Đợi ta tiêu hao nhiều khí lực như vậy mới nói, tâm hảo bất an.” Chính mình liền cũng học Trầm Lăng ngồi xuống bắt đầu điều tức (điều hòa hơi thở).

Trầm Lăng thấy hần nhắm mắt mà ngồi, vẻ mặt an tường (bình thản) chưa từng thấy qua, chính mình trong lòng cũng trở nên thâm trầm yên lặng, vì thế cũng nhắm hai mắt lại, tất nhiên là không nhìn thấy Vương Liên Hoa lại lặng lẽ mở to mắt, nhìn y vẻ mặt ôn nhu nhẹ nhàng mỉm cười.

“Trầm Lăng, ta khát.”

Một câu bất thành linh phát ra gọi Trầm Lăng từ trong minh tướng (suy nghĩ thâm) thâm trầm trở về. Trên thực tế, đối với bọn hần bây giờ, đối khát mệt mỏi càng thêm giày vò thân thể, đã nhiều ngày ở bên trong địa cung, vốn chỉ ăn một chút lương khô. Nhưng hai người cũng biết nếu tiếp tục ăn lương khô, nhất định sẽ càng khát, khô khát là chuyện sinh mệnh. Vương Liên Hoa lúc này nói khát, chỉ sợ đã là khát đến không thể nhịn được nữa.

Trầm Lăng nói: “Người nếu nhẫn không được thì uống một chút đi.”

Vương Liên Hoa chỉ cảm thấy môi cháy lưỡi nứt ra, vẫn mạnh mẽ tự cười nói: “Vậy người uống không?”

“Ta còn có thể nhịn một chút nữa.”

Vương Liên Hoa cười nói: “Như vậy không phải ta uống nhiều hơn so với người sao? Người nếu bởi vì thiếu đi một chút nước mà chết, vậy thì không phải sẽ thiệt thòi lắm sao?”

Trầm Lăng cười khổ nói: “Người uống thì uống đi, nói chuyện cũng là việc lãng phí khí lực đấy.” Liền thẳng mình nhắm mắt lại.

Vương Liên Hoa cầm lấy túi nước, vừa thấy trong đó còn lại quả nhiên không nhiều, nhân tiện nói: “Ta chỉ uống một hơi.” Nhìn xem Trầm Lăng trong lòng tất nhiên là nghĩ muốn uống chút ít, nhưng nước này với hần hiện tại mà nói quả thực chính là quỳnh tương (rượu ngon) tiên lộ, tự nhiên muốn ngừng mà không được. Thấy Trầm Lăng nhắm mắt, thầm nghĩ Trầm Lăng nào biết nguyên lai còn lại bao nhiêu, lúc này uống nhiều một chút cũng không phải chuyện trở ngại, liền đại quán (trút) một hơi. Hần lại là tâm tiểu nhân, sợ uống lâu bị Trầm Lăng nghe ra hần chiếm lợi, một hơi quán vừa nhanh vừa vội, thiếu chút nữa sặc nước khụ ra tiếng. (VĐT: tâm tiểu nhân thật =]]z)

Trầm Lăng tuy là nhắm mắt, nhưng cũng đại khái đoán ra mảnh khoe, nhưng không nói lời nào. Với tính tình của Vương Liên Hoa kia, không lén lút uống sạch nước, ngược lại còn hỏi trước y có uống không, đã là vô cùng hiếm thấy, huống chi hần sống an nhàn sung sướng, sức nhẫn nại căn bản không bằng y, uống nhiều một chút cũng không sai. Nghĩ điều này, Trầm Lăng trong lòng chỉ có một mảnh ôn nhu thương tiếc ý, tâm làm sao còn có chút châm biếm nào.

Hai người như thế nhắm mắt ngồi xuống, cũng không biết qua thời gian bao nhiêu. Nếu là khô khát đến nỗi không chịu được, liền uống một hơi nước. Vương Liên Hoa uống ngay năm sáu lần, mỗi lần đều uống đến lớn miệng, Trầm Lăng uống cũng không quá hai ba lần, chính là nếu như nước uống dư giả giống ngày thường, trong lòng y thập phần đều biết, lại vẫn như không thay đổi, trong lòng một mảnh thanh minh, ý niệm đối khát thật không thập phần quấy nhiễu người.

Vương Liên Hoa lắc lắc túi nước kia, nhìn sắp thấy đáy, nhịn không được liền hỏi nói: “Người không khát?”

Trầm Lăng nhắm mắt đáp: “Vương đại công tử, người muốn uống thì uống đi, còn hỏi ta làm chi?” (VDT: =]]z em uống sạch rồi em còn hỏi)

Vương Liên Hoa cầm nước kia ở trước mặt y lung lay nhoáng lên một cái, nhìn y tựa tiểu phi tiểu: “Người chẳng lẽ không biết ta đây một hơi nữa, nước này liền không còn sao?” Trầm Lăng không nói ra, chính hần thân nhiên nói ra, ngược lại khiến Trầm Lăng sửng sốt một chút.

Vương Liên Hoa cười nói: “Dù sao nước đã muốn uống đến chỉ còn lại có một hơi cuối cùng này, ta cũng không sợ nói ra, dù sao người cũng biết có phải hay không?”

Trầm Lăng im lặng, sau một lúc lâu mới cười nói: “Người đã uống rất nhiều rồi, vì sao còn để ý một hơi này?”

Vương Liên Hoa nghiêm mặt nói: “Đương nhiên là bất đồng, chỉ vì sau một hơi này nữa, những gì chúng ta có thể làm, duy có chờ chết mà thôi. Đã như thế, ta tính toán chia người một hơi.” Hẳn lời này nói được đúng lý hợp tình, ngược lại như cho Trầm Lăng chiếm lợi, nếu là người khác nghe vào trong tai chỉ sợ muốn giận dữ, cũng chỉ có Trầm Lăng biết việc này đã là đến cùng cực giới hạn của hắn, cảm thấy cư nhiên thật là có vài phần cảm niệm, vì thế cũng không chối từ, tiếp nhận uống một hớp nhỏ, liền đem túi nước trả lại cho Vương Liên Hoa. Vương Liên Hoa ngửa đầu uống một hơi cạn sạch, ném túi nước đến một bên, nhìn y cười nói: “Trầm đại hiệp, người kế tiếp khả tính toán an tâm chờ chết sao?”

Trầm Lăng nhìn nhìn hắn, bất đắc dĩ nói: “Vương công tử lại có diệu luận (ý kiến) gì?”

Vương Liên Hoa nói: “Đương nhiên là có. Người nghĩ người trên đời, trước khi chết, con cái gia quyến luôn luôn cố hết sức thực hiện nguyện vọng của người đó, để cho người đó nhắm mắt. Ta và người hai người ở chỗ này, thủy lương đoạn tuyệt (nước và thức ăn đều hết), cũng không biết có còn sống trở về không, tất nhiên cũng phải tính toán chết tử tế.”

Trầm Lăng cười nói: “Vương công tử chính là có cái tâm nguyện gì muốn tại hạ thỏa mãn sao?”

Vương Liên Hoa nói: “Thỉnh trước khi tại hạ đề cập tới. Trầm huynh có từng nghe nói qua một câu chuyện xưa như thế này: có một lang trung trẻ tuổi đức hạnh hành động thường ngày thập phần tốt, chính mình lại bị bệnh không thể trị, người ta liền hỏi hắn trước khi chết còn có tâm nguyện gì, lang trung kia trả lời, hắn muốn tìm những cô nương hồng bài (kỹ nữ hạng nhất) trong ghênh xuân lâu, cùng các nàng cởi sạch quần áo, chơi đùa truy đuổi. Người bên ngoài đều rất là giật mình, chỉ vì lang trung này đối thê tử thập phần săn sóc, đời này cũng chưa từng bước chân đến nơi yên hoa. Mà bản thân lang trung, lúc trước cũng chưa bao giờ có ý niệm như vậy trong đầu. Có thể thấy được người ra vẻ đạo mạo (nghiêm túc) bao nhiêu đi nữa, cũng có nhu cầu phóng túng.” Hắn mỉm cười nhìn xem Trầm Lăng, “Nguyện vọng của Trầm huynh, không biết có phải phần khích như vậy hay không?”

Trầm Lăng cười khổ nói: “Sinh tử bất quá một đường. Hy vọng của tại hạ, chẳng qua cùng Chu Thất Thất và Tinh Nhi có thể hảo hảo mà chung sống, đáng tiếc tâm nguyện này, chỉ có ông trời mới có thể thỏa mãn, tại hạ hiện tại, vẫn là cái gì cũng làm không được.”

Vương Liên Hoa trong ánh mắt thần sắc buồn bã, lập tức khôi phục thái độ bình thường, sau đó từ trong lòng lấy ra bản vô địch bảo giám kia, cười hỏi: “Vậy Trầm huynh có thể đoán được, tâm nguyện của vô địch hòa thượng trước khi chết là gì không?”

45. Chương 44

CHƯƠNG 44

Bất quá lật vài tờ xem, Trầm Lăng khóe miệng còn có chút run rẩy.

Vương Liên Hoa meo meo cười nhìn y không nói lời nào.

Trầm Lăng nhìn một lát, đem bảo giám kia khép lại, gặp Vương Liên Hoa vẫn là một bộ mặt mỉm cười, nhin không được nói: “Người không thất vọng?”

Vương Liên Hoa cười nói: “Hòa thượng luyện loại công phu này, cũng không phải việc gì lạ, tại hạ có cái gì hảo thất vọng chứ?”

Trầm Lăng thực hoài nghi đối hắn tả khán hữu khán (nhìn đông nhìn tây), vội ho một tiếng nói: “Người hảo không phóng theo luyện loại công phu này chứ?”

Vương Liên Hoa thở dài một hơi: “Muội mấy năm trước dường như còn có thể.”

Nguyên lai vô địch bảo giám kia mặc dù là thực, nhưng cơ sở của loại võ công này chính là lấy thuần dương cường khí của thân đồng tử (trao tân chưa bóc vỏ =]]z), đương nhiên không phải nam tử bình thường có thể luyện được, Vương Liên Hoa đương nhiên cũng không luyện được. Vì bảo giám này mà không biết bao nhiêu Trung Nguyên hào kiệt phải chôn vùi xương cốt ở sa mạc, nếu biết chi tiết này, chỉ sợ thật đúng là hội chết không nhắm mắt.

Nhưng thật sự chấn kinh bạo nộ nhất, không phải là Vương Liên Hoa sao? Hẳn vì bí tịch này rời xa Trung Nguyên, trèo non lội suối, cuối cùng bị vây khốn ở chỗ này như thế, sinh tử cũng còn chưa biết, lúc này lại thế nhưng ung dung tự nhiên, giống như người không có việc gì?

Vương Liên Hoa giống như nhìn thấu tâm tư y, liền cười nói: “Việc đã đến nước này, tái phiên nào, lại có ích gì? Còn không bằng lưu trữ khí lực, hoàn thành tâm nguyện nho nhỏ của tại hạ.”

Trầm Lăng thấy hần thần thái ung dung, lời nói phóng khoáng, lại ngạc nhiên, nhin không được hỏi: “Tâm nguyện của Vương công tử là cái gì?”

Vương Liên Hoa cười nói: “Trầm huynh trước tiên có đáp ứng tại hạ, giúp tại hạ hoàn thành tâm nguyện không?”

Trầm Lăng gật đầu nói: “Nếu không phải là việc thương thiên hại lí gì, tại hạ đương nhiên đáp ứng.”

Vương Liên Hoa nói: “Đương nhiên không phải, nếu là việc thương thiên hại lí, tại hạ lại như thế nào có thể để cho Trầm huynh giúp đây?”

Trầm Lăng nghiêm mặt nói: “Đã như thế, tại hạ liền đáp ứng, lại không biết tâm nguyện của Vương công tử đến tột cùng là gì?”

Vương Liên Hoa nghe được lời này, cười khanh khách nói: “Đa tạ Trầm huynh. Tâm nguyện của tại hạ, cũng có một chút giống với tâm nguyện của vô địch hòa thượng, Trầm huynh có thể đoán được ra là gì không?”

Trầm Lăng sắc mặt nhất thời cứng ngắc.

Vô địch hòa thượng luyện chính là đồng tử công, chỉ sợ đây là nguyên nhân hần cùng với Tạ Thu Thủy và Tuyết Tiên Cơ không thể có kết quả. Thiên tính (tình tình trời sinh) của Vô địch hòa thượng chính là kịch liệt, người đắc tội vốn không ít, huống hồ vốn là nhân vật tung hoành thiên hạ, đột nhiên mất đi võ công, kết cục nhất định so với chết còn thảm hơn. Ngũ khí cùng thần sắc của Vương Liên Hoa kia, cũng đang là ám chỉ vô địch hòa thượng chưa từng làm qua chuyện nam nữ, chỉ sợ nhân sinh (đời người) bên trong cực kỳ tiếc nuối. Chính là vào lúc này ở đây, có tâm nguyện như vậy, chẳng lẽ không phải... Trầm Lăng chỉ nói vô căn cứ, lại không biết sao, trong lòng một mảnh sáng (hiểu rõ), đúng là cảm thấy theo như lời của Vương Liên Hoa, cũng không phải nói giỡn, nhất thời không trả lời gì.

Vương Liên Hoa khẽ cười nói: “Trầm huynh có đoán được không?”

Trầm Lăng chỉ phải cười khổ lắc đầu.

Vương Liên Hoa cười nói: “Đoán không ra cũng vậy, Trầm huynh mới vừa rồi cũng đã đáp ứng, tại hạ vô cớ kị (không kiêng nể).” Hần di chuyển qua trước mặt Trầm Lăng, vừa mới duỗi tay ra, Trầm Lăng liền không khỏi cả kinh, nói: “Người muốn làm gì?”

Vương Liên Hoa nhíu mày cười nói: “Trầm huynh, người đã biết tâm nguyện của vô địch hòa thượng là cái gì, chung quy nên đưa bảo giám này cho ta đã.” Hần thân thủ lấy bảo giám kia, còn chưa cầm được, Trầm Lăng vội vàng nhẹ buông tay, sách kia liền “Đoàng” một tiếng rơi xuống đất, Vương Liên Hoa cũng không nhặt, chỉ hướng tới Trầm Lăng cười nói: “Trầm huynh, người tựa hồ thực khẩn trương?”

Trầm Lăng cười khổ nói: “Làm sao, tại hạ... nhất thời thất thủ (sảy tay)...”

Vương Liên Hoa cười hì hì lại vươn tay, Trầm Lăng vội vàng nhặt cuốn sách kia lên đưa qua, không ngờ tay kia cũng đặt trên trang sách, nhưng lại nắm lấy tay y, ngón tay mượt mà tiếp xúc đến da thịt, thế nhưng khiến tim của y cũng mãnh nhảy một chút, chỉ nghe Vương Liên Hoa cười nói: “Trầm huynh, người có phải đã đoán được tâm nguyện của tại hạ hay không? Không ngại nói ra nghe một chút.”

Trầm Lăng miệng sao có thể nói ra, chính là sở trường cười gượng gặt ngón tay của Vương Liên Hoa ra, không ngờ lại bị Vương Liên Hoa ngược lại cầm lấy tay, thẳng nhìn y, ánh mắt tươi sáng cười.

“Cường gian người có tính là thương thiên hại lí không?”

Trầm Lăng đột nhiên cảm thấy toàn thân cứng ngắc, đầu cũng đau đến lợi hại.

Đã nhiều ngày vất vả đói khát, giống như vào lúc này cùng nhau bùng nổ. Y rất muốn đối Vương Liên Hoa nói người đừng nháo, lưu trữ chút khí lực chờ đi, chính là chờ cái gì đây? Chờ sống hay là chờ chết, không có ai biết. Y cũng muốn nói người tội gì phải bày ra loại đùa giỡn này, nhưng trong lòng y biết đó cũng không phải đùa giỡn. Đương nhiên, y là nam nhân, chắc chắn không thể để cho một người nam nhân tùy ý cưỡng gian, huống chi là, huống chi là — y ngẩng đầu nhìn khuôn mặt mỉm cười của Vương Liên Hoa, khoảnh khắc trong lúc đó thể nhưng cảm thấy hân hạnh tựa hoa đào — nam nhân tuyệt đẹp như vậy, là điều không nên. Tuyệt đẹp như vậy cũng thế, nếu y không giả vờ bộ dạng ôn lương kính cẩn, ánh mắt trong lúc đó liền muốn hiện ra chút yêu khí, thành thật không phải diện mạo của chính khí nam nhi, năm đó Bạch Phi Phi dung nhan thanh lệ như thế, Vương phu nhân nhan sắc vô cùng thiên nhân, cũng không khiến y tâm hồn mê muội, người trước mắt này, bộ dạng đẹp nhưng cũng là hình tượng nam tử, sao lại khiến y nhìn đến mất hồn?

Wương Liên Hoa cười hì hì nói: “Nhìn dáng vẻ của người, tựa hồ không tình nguyện, chuyện kia đương nhiên hẳn là tính vào chuyện thương thiên hại lý.”

Trầm Lăng kỳ thật rất muốn đập đầu xuống đất, chính là y cảm thấy hành động này giống như thật sự sợ hãi cưỡng gian, không khỏi quá mức buồn cười, vì thế tiếp tục im lặng không nói.

Wương Liên Hoa cười nói: “Tại hạ cũng biết cưỡng gian là không tốt, loại chuyện này, đương nhiên là muốn người tình nguyện cùng ta.” Hắn tiến đến trước mặt Trầm Lăng, nhìn y chặc chặc một tiếng, “Trầm đại hiệp, người cũng phải nói ra vài lời a, người không trả lời ta làm sao biết nói có phải hay không đây?”

Trầm Lăng chỉ phải nói: “Đúng vậy —” lời còn chưa dứt, liền bị Vương Liên Hoa ngăn chặn môi.

Ngăn chặn bờ môi của y, đương nhiên chính là môi của Vương Liên Hoa. (kya

<3) môi=" của=" nữ=" tử=" ôn=" nhuận=" mềm=" mai=" còn=" có=" hương=" thơm,=" bộ=" dáng=" thẹn=" thùng=" khép=" mở=" giống=" như=" đoá=" hoa=" đỏ=" bình=" tiết=" ra=" mật=" ngọt=" môi=" của=" vương=" liên=" hoa=" rất=" mỏng,=" thực=" khô,=" có=" lẽ=" là=" bởi=" vì=" nguyên=" do=" khô=" khát,=" trầm=" lăng=" chỉ=" cảm=" thấy=" thời=" điểm=" khỏe=" môi=" chạm=" nhau=" cơ=" hồ=" có=" cảm=" giác=" ma=" xát=" đau=" nhức,=" lại=" nóng=" rực=" lên.= ngón=" tay=" của=" vương=" liên=" hoa=" nắm=" đến=" da=" tay=" của=" y=" cũng=" đau=" nhức,=" nụ=" hôn=" của=" hân=" cùng=" ngón=" tay=" của=" hân=" hữu=" lực=" giống=" nhau,=" cách=" thức=" đoạt=" lấy,=" nụ=" hôn=" của=" nam=" nhân.= trầm=" lăng=" đột=" nhiên=" cảm=" thấy=" có=" chút=" tức=" giận,=" quyết=" định=" thay=" đổi=" vị=" trí=" bị=" khống=" chế=" này,=" y=" thân=" thủ=" bắt=" lấy=" ngón=" tay=" vương=" liên=" hoa=" đang=" nắm=" tay=" y,=" nguyên=" tưởng=" rằng=" khí=" lực=" sẽ=" yếu=" một=" chút,=" không=" ngờ=" ngón=" tay=" kia=" lại=" lảng=" lảng,=" mềm=" nhẹ=" buông=" xuống=" trong=" tay=" của=" y,=" nhẹ=" nhàng=" mà=" vẽ=" ở=" bàn=" tay=" y,=" nơi=" đầu=" ngón=" tay=" tiếp=" xúc=" phiếm=" ra=" một=" làn=" sóng=" gợn=" ôn=" nhu,=" nụ=" hôn=" của=" hân=" cũng=" đột=" nhiên=" trở=" nên=" giống=" như=" xuân=" phong=" khinh=" nhuyển=" (nhẹ=" nhàng=" êm=" dịu),=" thổi=" trúng=" ôn=" nhu=" ngọt=" ngào=" kia,=" nhẹ=" nhẹ=" nhộn=" nhạo=" trong=" lòng,=" cơ=" hồ=" khiến=" y=" quên=" người=" đang=" ở=" chỗ=" nào,=" kim=" tịch=" hà=" tịch=" (*)=" (*)=" trích=" trong=" việt=" nhân=" ca=" :==" tối=" hôm=" nay=" là=" tối=" nào=" -=" đại=" khái=" là=" không=" biết=" trời=" trăng=" mây=" gió=" gì=" hết=" .=" hai=" người=" lảng=" lảng=" hôn=" môi=" một=" lát,=" vương=" liên=" hoa=" lại=" đột=" nhiên=" dờ=" môi,=" vùi=" đầu=" vào=" cổ=" trầm=" lăng=" cười=" khanh=" khách,=" cười=" đến=" thượng=" khí=" bắt=" tiếp=" hạ=" khí=" (hết=" hơi).=" trầm=" lăng=" lúc=" này=" mới=" ý=" thức=" việc=" vừa=" rồi=" hai=" người=" làm=" đột=" nhiên=" liền=" ngơ=" ngẩn.= dư=" âm=" tình=" cảm=" mới=" vừa=" rồi=" kia,=" lại=" còn=" ở=" trong=" lòng=" nhộn=" nhạo,=" khiến=" y=" một=" trận=" mờ=" mịt.= vương=" liên=" hoa=" mới=" vừa=" rồi=" chính=" ở=" chỗ=" này=" loạn=" cười,=" cảm=" giác=" hân=" hứng=" đờ,=" đột=" nhiên=" cần=" cổ=" của=" y=" một=" cái,=" khiến=" y=" bị=" đau,=" không=" khỏi=" kêu=" một=" tiếng.= đang=" muốn=" nói=" cái=" gì=" đó,=" da=" thịt=" có=" cảm="

giác=" đau=" kia=" liên=" được=" một=" thứ=" gì=" đó=" ôn=" nhuyễn=" ướ=" át="
 bù=" đắp,=" đương=" nhiên...=" đây=" là=" đầu=" lười=" của=" vương=" liên=" hoa.= "
 hấn=" đầu=" tiên=" khẽ=" hôn=" cổ=" y,=" sau=" đó=" gạt=" ra=" vạt=" áo=" của=" "
 y=" một=" đường=" hôn=" môi=" xuống,=" nơi=" môi=" tiếp=" xúc=" giống=" như=" "
 đều=" dấy=" lên=" một=" ngọn=" lửa=" nhỏ=" nhỏ,=" cuối=" cùng=" ngọn=" lửa=" "
 nhỏ=" này=" nổi=" lên=" một=" phiến,=" theo=" quỹ=" đạo=" hôn=" môi=" của=" "
 hấn=" thiêu=" đốt=" xuống.= " trâm=" lã=" cảm=" giác=" được=" biến=" hóa=" của=" "
 thân=" thể=" mình,=" lại=" vô=" lực=" ngăn=" cản.= " y=" đột=" nhiên=" nhớ=" tới=" "
 ban=" đêm=" ở=" tần=" châu=" thành,=" đêm=" đó=" hấn=" cuồng=" thái=" tẩn=" "
 lộ=" (biểu=" hiện=" diên=" cuồng),=" ha=" ha=" cười=" chiêm=" lấy=" giường=" của=" "
 y,=" vạt=" áo=" rộng=" rãi=" lộ=" ra=" một=" mảnh=" vết=" tích=" màu=" son=" "
 tươi=" đẹp,=" chính=" hấn=" cũng=" không=" quan=" tâm=" một=" mình=" ngủ,=" "
 thẳng=" khiến=" y=" tâm=" như=" hỏa=" thiêu,=" không=" thể=" nhịn=" được=" nữa,=" "
 chỉ=" phải=" ở=" trong=" đêm=" xuân=" giá=" rét=" tắm=" nước=" lạnh,=" tắm=" "
 xong=" đi=" ra=" nhìn=" ánh=" trăng=" trên=" bầu=" trời=" giống=" như=" cũng=" "
 có=" vẽ=" cười=" mĩa.= " y=" lại=" phải=" đến=" trong=" đại=" mạc,=" đêm=" đó=" "
 chưa=" chợp=" mắt,=" vương=" liên=" hoa=" mặc=" hắc=" y=" (quần=" áo=" đen)= "
 khuôn=" mặt=" cô=" tịch=" trong=" sáng=" tựa=" như=" thời=" niên=" thiếu,=" khi=" "
 đó,=" khi=" đó,=" y=" chính=" xác=" thật=" sự=" là=" muốn=" ôm=" hấn,=" giống=" "
 như=" ôm=" thời=" thanh=" xuân=" yếu=" ớt=" của=" chính=" mình=" đã=" qua=" "
 đi,=" dù=" vậy=" cuối=" cùng=" rớt=" cục=" bị=" lý=" trí=" trói=" dùng=" tay=" "
 chân.= " y=" là=" người=" rất=" lý=" trí,=" lý=" trí=" đến=" nổi=" có=" đôi=" khi=" "
 phân=" không=" rõ=" tình=" cảm=" của=" mình,=" nào=" là=" chân=" thật,=" nào=" "
 là=" giả=" dối.= " nhưng=" thân=" thể=" lại=" trực=" tiếp=" biểu=" đạt=" xúc=" "
 động=" cùng=" dục=" vọng=" của=" con=" người,=" cũng=" không=" giống=" cảm=" "
 tình=" dễ=" dàng=" che=" dấu=" cùng=" tự=" lừa=" dối=" mình.= " vương=" liên=" "
 hoa=" ngẩng=" đầu=" lên,=" nhìn=" y=" vẽ=" mặt=" thất=" thần,=" phát=" ra=" "
 thanh=" âm=" giống=" như=" thở=" dài.= " "người=" kỳ=" thật=" có=" phải=" tình=" "
 nguyện=" hay=" không?"= " tay=" hấn=" bắt=" lấy=" đỉnh=" dục=" vọng=" của=" y,=" "
 cười=" đến=" mức=" giống=" như=" hồ=" ly=" xảo=" ">

46. Chương 45

CHƯƠNG 45

Trầm Lãng nói không nên lời.

Trên thực tế, người nam nhân nào bị nắm cái chỗ kia cũng đều nói không nên lời (=]]). Vương Liên Hoa cười hì hì nói: “Người nói không tình nguyện cũng vô dụng, bởi vì nó biện hộ cho mong muốn.”

Mặt hoa đào, mắt mắt hồng.

Trầm Lãng chỉ có thể cười khổ.

“Chúng ta đều là nam nhân.”

Vương Liên Hoa cười thực giả hoạt, sau đó nói: “Lời người nói cũng không sai. Vậy người có thể nói cho ta biết nó là chuyện gì hay không?”

Trầm Lãng bị kích thích ngứa mặt lên trời thở dài. Nhưng y còn chưa nói gì, môi của Vương Liên Hoa lại hạ xuống trên bờ môi của y, trong lúc gần gũi phảng phất có tiếng rên rỉ tràn ngập ***, cách hôn dẹt thường khiêu khích. Trầm Lãng nghĩ muốn đẩy hấn ra, nhưng thời điểm tay đặt lên bờ vai của hấn, trong lòng tràn ngập ôn nhu không đành lòng, dĩ nhiên là nhẹ nhàng ôm lấy thân thể trong lòng ngực, như là ôm lấy một hài tử bướng bỉnh lại cô đơn. Ngay cả khi hấn hôn môi khiêu khích, cũng bất quá là một hài tử tùy hứng thôi. Mà đứa bé này thời điểm từ trong lòng ngực của y ngẩng đầu lên, ánh mắt mê muội tựa như sương mù đầu mùa xuân.

“Tắm rửa.”

“Nước uống cũng không có, còn tắm rửa.”

Vương Liên Hoa vùi đầu vào trên vai y cười khanh khách: “Ta không phải muốn tắm rửa, chỉ là lúc ở Vân Thủy khách *** Tần Châu, ta và người cùng ngủ một giường, người thế nhưng muốn chạy đi tắm nước lạnh.” Nói xong lời này đột nhiên phát giác thân thể Trầm Lăng cứng đờ, vì thế ngẩng đầu nhìn y cười nói: “Ta khi đó còn tưởng rằng người đã lâu không ôm nữ nhân mới có thể như thế. Nhưng lúc người rơi xuống thạch thất dưới thư phòng, người nói người nguyện ý chết cùng ta, ta nghĩ đến sự kiện kia, liền biết người đối với ta, cũng không phải là tình huynh đệ, bằng hữu chi nghĩa, mà là yêu ta giống như yêu nữ tử bình thường, ta nói có phải hay không?”

Trầm Lăng nhìn hắn hồi lâu, rốt cục đầu hàng.

“Có lẽ.”

Vương Liên Hoa cảm thấy mỹ mãn mỉm cười: “Chúng ta ở đây có lý do gì không làm một lần? Dù sao đều phải chết.”

Trầm Lăng thở dài: “Có lẽ tiết kiệm chút khí lực là có thể sống tiếp.”

Vương Liên Hoa cười ha hả, cười lợi hại đến nỗi khom cả người.

“Người đã nói nguyện ý cùng ta chết, nếu làm sẽ chết, ta đây hiện tại sẽ để người chết cùng ta, người không thể đổi ý.”

Thời điểm cởi quần áo Trầm Lăng tay Vương Liên Hoa có chút run rẩy.

Đó là thân thể của một nam nhân, so với hắn cường tráng rắn chắc hơn. Trên thực tế, hắn cũng không có kinh nghiệm ôm nam nhân, cũng vô pháp tưởng tượng cảm nhận lúc đó, đột nhiên cảm thấy có chút phát khiếp. Tay hắn dừng ở trên vai Trầm Lăng, lại bị y đè lại.

” Đến ta.”

Vương Liên Hoa đổi: “Vì cái gì phải đến người?”

Trầm Lăng nhìn qua rất có kiên nhẫn: “Người không phải muốn ta giúp người thực hiện tâm nguyện sao? Nếu cường gian là thương thiên hại lí, ta đành phải hảo giúp vậy.”

Vương Liên Hoa kêu to lên: “Người đã sớm nghĩ muốn yêu có phải hay không?”

Trầm Lăng thần nhiên mỉm cười: “Không có a.”

“Nhất định là có!” Vương Liên Hoa oán hận kêu, “Người, người...”

Trầm Lăng hôn hắn: “Người như vậy rất lãng phí thể lực.”

Không biết là những lời này hay là nụ hôn của y nổi lên tác dụng, Vương Liên Hoa an tĩnh lại, không nói cái gì nữa, giống như hài tử chơi đùa một môt tầ tầ dựa vào bờ vai của y. Trầm Lăng cởi bỏ ngoại bào của hắn , trải ra trên mặt đất, sau đó để Vương Liên Hoa lên. Hắn so với trong tưởng tượng của y còn đẹp hơn rất nhiều, giống như thân thể thiếu niên không tì vết mà vô cùng xinh đẹp. Trầm Lăng nhin không được thốt lên một tiếng: “Người thật sự rất đẹp.”

Vương Liên Hoa có chút tức giận: “Ta không phải nữ nhân.” Hắn cố gắng đứng dậy, lại bị Trầm Lăng đè ép xuống, “Ta biết.”

“Người biết cái quỷ gì.” Vương Liên Hoa bắt đầu giãy dụa, “Ta muốn ở trên mặt.” (=.=)

Biểu tình của Trầm Lăng thực nghiêm túc, ngữ khí thực ôn nhu: “Mở chân ra.”

Vương Liên Hoa nằm cứng ngắt cự tuyệt.

Trầm Lăng bắt đầu hôn hắn, từ trước ngực liên tục đi xuống, tề tề mật mật hôn , rốt cục tới bộ vị hạ thân. Đầu lưỡi của y linh hoạt giống như rắn, nhẹ nhàng liềm liềm bên trong bắp đùi của hắn, một trận tê dại ngứa ngáy cùng khoái cảm trong thân thể toát ra, làm cho hắn muốn thét chói tai cùng rên rỉ, dù rằng thân

thể đã muốn mềm mại vô lực, hấn vẫn cố sức cắn môi muốn không thốt ra. Trầm Lãng nhìn vẻ mặt của hấn không khỏi mỉm cười: “Người thực khản trương?”

“Không có.” Vương Liên Hoa phụng phịu trả lời, đột nhiên cảm giác một trận đánh sâu vào, nhin không được thốt ra tiếng, “Người —— “

“Một ngón tay, đau sao?”

“Không đau.” Vương Liên Hoa tuy rằng lúc này cảm thấy mạnh miệng thật sự thực buồn cười, nhưng hấn quyết định không thua người kia, lại cắn môi, thời điểm ngón tay rút ra cũng không kêu. Chính là không có bao lâu, cảm nhận mới sâu sắc lại xâm nhập thân thể hấn, chỉ phải cắn răng phát ra thanh âm ô ô.

“Hai ngón tay —— người có khỏe không?” Trầm Lãng có chút lo lắng nhìn hấn.

Vương Liên Hoa thở ra một hơi hàn khí, tiếp tục mạnh miệng: “Khá tốt.”

“Đau thì phải nói a.”

“Ta sợ đau mới ——” nói còn chưa nói xong, lại một trận đánh sâu vào đánh úp lại, nhin không được thốt to lên, “Người làm gì?”

Trầm Lãng thực vô tội: “Ba ngón tay a. Người thật sự không đau?”

Vương Liên Hoa cắn răng: “Không đau.”

Ngón tay của y dừng ở trong thân thể của hấn, tay kia thì nhẹ nhàng nhu lộng phân thân của hấn, bàn tay ấm áp, cùng với hạ thể thỏa mãn căng cứng tràn đầy cảm xúc từ trong cơ thể hấn dâng lên, khiến cho hấn nhin không được nhẹ nhàng rên rỉ ra tiếng. Trầm Lãng cảm giác hấn sung sướng, động tác tay bên trong liền nhanh hơn, Vương Liên Hoa cảm thấy y nhìn thẳng ánh mắt của hấn làm cho mang tai nóng lên, không khỏi lắc đầu, Trầm Lãng lại cúi thân xuống ghé vào lỗ tai hấn nói nhỏ.

“Ta đến đây a.”

“Đến, cái gì đến?” Vương Liên Hoa đang lâm vào trong khoái cảm dần dần tăng lên, nhất thời không kịp phản ứng, lập tức một trận đau nhức đâm phá thân thể khiến cho hấn kêu to ra tiếng, “Người —— người —— “

“Ta đau đến sắp chết!”

Trầm Lãng tiến vào thân thể hấn, chỉ cảm thấy một trận khoái hoạt chọc thủng tiến vào, cũng nhin không được nhẹ nhàng rên rỉ một chút, đang định tiếp tục động tác, Vương Liên Hoa lại một bên kêu, một bên dùng sức bấu lấy lưng, cào y đến đau nhức, chỉ phải dừng lại động tác cười khổ nói: “Người đừng lo.”

“Ta không làm, đau đến sắp chết!” Vương Liên Hoa một bên ở trên lưng của y cào ra một vết máu một bên nhe răng trợn mắt kêu to, “Đi ra ngoài đi ra ngoài, đến ta làm, cho người thấy đau hay không đau!”

Trầm Lãng ách cổ họng nói: “Đến lúc này, ngừng như thế nào được.” Y một tay bắt lấy thất lưng của Vương Liên Hoa, một tay nắm phân thân của hấn, bắt đầu nhẹ nhàng rút ra tiến vào. Vương Liên Hoa vẫn cảm thấy đau đớn, mà đau đớn này thể nhưng không quá mức, cùng phân thân một lần sóng lại một lần sóng khoái cảm mật mật ăn khớp, khiến hấn phân không rõ đến tột cùng là đau hay là khoái hoạt, hấn nắm chặt lưng Trầm Lãng, cắn bờ vai của y, duy chỉ như thế mới có thể kiềm chế mình không kêu khóc giống như nữ nhân, nhưng Trầm Lãng không thông cảm cho kiên trì của hấn, ngược lại động tác nhanh hơn, nguyên lai bộ vị tràn ngập cảm nhận sâu sắc thể nhưng cũng dần dần bắt đầu cảm giác thoải mái, va chạm một chút hấn liền muốn nhin không được rên rỉ một tiếng, hấn nhin không được muốn cầu xin tha thứ nói không được, nhưng miệng ngoài la lên phát tiết khoái hoạt ra tựa hồ đã muốn không có cảm thụ khác, nói không nên được một câu đầy đủ. Trầm Lãng nhìn qua là một người ôn nhu như thế, động tác lúc này cũng là thô bạo khiến hấn không thể chịu đựng được, rồi lại như thế làm cho hấn khoái hoạt, Vương Liên Hoa rốt cục chịu đựng không nổi bắt đầu kêu lớn tiếng, hấn nghe tiếng kêu của chính mình, giống như đều không phải từ miệng mình phát ra, bên tai chân thật nhất chính là tiếng thở dốc dồn dập của Trầm Lãng, phối hợp một chút tiết tấu hạ thân đánh sâu vào, khiến người ta khoái hoạt gần như phát cuồng, thẳng đến khi một cổ nhiệt lưu từ bên trong thân thể của mình lan ra, vừa định muốn giải thoát, lại bị Trầm Lãng một tay nắm lại.

“Từ từ, ta còn chưa xong.”

Trầm Lăng lúc này tựa hồ hoàn toàn thay đổi chính là một người mạnh mẽ bá đạo, lại khiến người ta không thể kháng cự.

Thân thể của Vương Liên Hoa đã muốn xụi lơ vô lực, lúc này lại càng rõ ràng cảm nhận được khoái cảm còn thịt ma xát nội vách, lại ngay cả khí lực để kêu cũng không có, chỉ giương miệng hô hô học khí, tái không phát ra thanh âm nào. Trầm Lăng cúi đầu đến, nhẹ nhàng ngăn chặn bờ môi của hắn.

Sau Vương Liên Hoa liền cảm nhận được một cỗ nhiệt lưu vọt vào thân thể hắn, hắn cảm thấy một trận mê loạn thỏa mãn, dưới thân nhẹ nhàng, cũng tiết ra, toàn bộ thân thể đều nhẹ nhàng rơi vào bên trong mê muội.

47. Chương 46

CHƯƠNG 46

“Lạnh.”

“Ta cảm thấy lạnh.” Vương Liên Hoa lười biếng chán chường nâng thân mình lên, phủ thêm xiêm y, rồi lại hướng trên người Trầm Lăng dựa vào. Trầm Lăng vươn cánh tay vòng qua sau lưng ôm hắn, nhẹ nhàng cười.

“Khỏe chưa?”

Vương Liên Hoa miễn cưỡng chậm chậm nghiêng người bỏ mặc y: “Dù sao cũng phải chết, khỏe hay không khỏe thì có liên quan gì?”

Trầm Lăng cười khỏ, đưa tay giúp hắn khép lại vạt áo, “Cẩn thận lạnh.”

Vương Liên Hoa cũng tùy y lộng, chỉ cười nói: “Lại không biết Trầm phu nhân khi nào đi vào.”

Ngón tay Trầm Lăng cứng đờ, nhưng chưa buông ra, Vương Liên Hoa cảm giác được động tác của y, liền nghiêng mặt nhìn y, mắt đối mắt với y.

Chỉ nghe Trầm Lăng từ từ thở dài một hơi.

“Ta đã đáp ứng muốn cùng ngươi chết, tuyệt không đổi ý.”

Vương Liên Hoa nhìn chằm chằm vào mắt của y không chịu buông tha: “Còn nếu không chết?”

Trầm Lăng nghiêm mặt nói: “Nếu chưa chết, ta đương nhiên phải trở về.”

Vương Liên Hoa cười to.

“Ngươi ngay cả lời nói an ủi người khác cũng không chịu nói thừa ra một câu.”

Trầm Lăng cười khỏ áp sát vai hắn, nói: “Ta như thế nào lại gạt được ngươi. Ngươi nếu hiện tại muốn ta cùng chết, ta cũng nguyện ý, nhưng nếu ta còn sống, chung quy vẫn là phải trở về.”

Vương Liên Hoa nhẹ nhàng cười: “Điều này cũng làm cho ta đột nhiên nhớ lại một câu chuyện xưa, ngươi muốn nghe một chút không?”

Trầm Lăng gật đầu.

“Có một công chúa, đã yêu một thanh niên thường dân, nhưng hoàng đế lại cũng không nguyện ý để cho nữ nhi của mình gả cho một kẻ thường dân, vì thế hắn quyết định xử tử thanh niên kia. Mà luật định của quốc gia này, là để cho trời cao quyết định sinh tử của tù phạm. Tử ngục đều có một cơ hội lựa chọn trong hai cánh cửa, một cánh cửa bên trong là sư tử đói khát, một cánh cửa bên trong là nữ nhân xinh đẹp. Nếu hắn bắt hạnh mở ra cánh cửa sư tử kia, chờ đợi hắn chính là cái chết; nếu hắn mở ra một cánh cửa khác, hắn phải cùng nữ nhân xa lạ kết hôn. Mà công chúa đã nói trước cánh cửa phân biệt nữ nhân cùng sư tử

ở đâu, sau đó nàng chỉ điểm hần một cánh cửa trong đó. Người đoán bên trong cánh cửa này lúc mở ra, là nữ nhân hay là sư tử?”

Trầm Lăng cười khỏ lắc đầu: “Ta không biết.”

Vương Liên Hoa cười nói: “Vậy người hy vọng bên trong cánh cửa mở ra, xuất hiện sư tử hay là nữ nhân?”

Trầm Lăng thản nhiên nhìn hần, nói: “Người chỉ điểm ta đi cái nào, ta liền đi cái đó.”

Vương Liên Hoa nhắm mắt mỉm cười.

Hai người sửa sang lại quần áo, vẫn là đều tự ngồi, im lặng điều tức, giống như việc mới vừa rồi đã phát sinh, bất quá chỉ là mộng ảo mà thôi. Chẳng qua vốn là thập phần đói khát, lại làm chuyện kia, cũng có cảm giác suy yếu.

Vương Liên Hoa chỉ cảm thấy trên người phi thường mỗi một tê đại đau đớn, cũng không thể không hồi tưởng lại những nữ hài tử của mình, có một cô nương tên gọi Thâm Tuyết, phi thường nhu nhược, thời điểm lần đầu tiên đau đến bị thương kêu hô liên tục, ngày kế thậm chí không thể ra khỏi giường, hơi có chút làm cho người ta hứng thú trù mẩn. Nhưng về sau Thâm Tuyết lại cùng người khác thông đồng thành gian, hần dưới cơn nóng giận giết chết nàng, sau đó liền quên đi, bây giờ nghĩ lại, có chút thương tiếc ý khó hiểu. Nghĩ về điều này, không khỏi lại cười nhạt một tiếng, thân là nam nhi bảy thước, hiện giờ mặc dù cùng Trầm Lăng làm loại hạ chuyện này, nếu là giống như nữ tử bình thường, trần trọc cầu hoan, đòi muốn yêu thương, chẳng lẽ không phải cực kỳ buồn cười sao? Nói chuyện cùng chết gì, cực vô căn cứ!

Y có thể tử yêu kiều của y, hần có hùng đồ tráng chí (kế hoạch lớn, chí lớn) của hần.

Trong đó lại có bên nào, có thể khinh nhẹ từ bỏ được?

Tưởng tượng điều này, liền oán hận.

Trợn mắt hướng Trầm Lăng nhìn, chỉ thấy y ngồi thien mỉm cười, giống như không quan tâm. Cái trán rộng lớn, hai hàng lông mày dựng đến tóc mai, là một gương mặt rất đẹp trai và nam tính, khiến người nhìn liền nghĩ muốn vươn tay đụng chạm, trong lòng tràn ngập ôn nhu tình ý.

Nhưng sau đó nghĩ lại, bản thân tự mình bày một cái kết cục như vậy, lại bởi một chữ “Tình” không ngờ, tự vậy tử mình, như thế nào có thể cam tâm?

Càng nghĩ, lòng dạ trống rỗng bất ổn, cảm giác thân thể không khoẻ cũng càng phát ra rõ ràng, thấy Trầm Lăng vẫn là một bộ thần thái nghiêm chỉnh, không khỏi trong lòng kêu khổ, chỉ phải mạnh mẽ tự yên ổn tâm thần.

Trầm Lăng lúc này lại mở hai mắt ra, cười nói: “Người không cần nghĩ nhiều, chung quy là thiên mệnh mà thôi. Chưa hẳn thực sự có người đến, có lẽ chúng ta hai người nhất định vậy tử nơi này, lúc này nghĩ như thế, cũng có ích lợi gì.”

Vương Liên Hoa thấy y không chút hoang mang, chính mình thực có vài phần tức giận, lại không thể nào kể ra. Nguyên vốn là hần khiến cho Trầm Lăng vướng bận hần, lúc này Trầm Lăng rốt cục bỏ được hết thấy, nguyện ý theo hần mà chết, chính mình lại luyến tiếc sao? Suy nghĩ thế, tâm loạn như ma, lại nghe Trầm Lăng hô: “Dữ khí tương thủ vu đan điền, thủy hỏa ký tể, luyện tinh hóa khí, khí liễm nhập cốt...” Trong lòng biết y đang niệm vận khí chi quyết, lập tức cũng không tái tức giận, theo y niệm chi quyết điều tức tinh thần, nhưng thật ra quả nhiên an ổn không ít.

Nhưng chống đỡ không được bao nhiêu lâu, hai người đều dần dần có chút duy trì không được. Nguyên bản bọn họ ở bên trong thạch thất Tuyết Tiên Cơ kia gặp nỗi khổ bị hàn băng thấm vào chân, công lực vốn đã hao tổn hơn phân nửa, lại thường xuyên nhiều lần gặp nạn, còn làm hạ chuyện kia, thực là tinh khí đã cạn. Lại không có nước cùng lương thực lâu ngày, lúc này chỉ sợ ngay cả người cũng dường như không ổn, chính là dựa vào thần trí mạnh mẽ chống đỡ đi. Vương Liên Hoa chỉ cảm thấy chột dạ thoái chí, bên tai có tiếng động ‘ong ong’. Chỉ phải ở trong lòng thầm than, anh hùng cái thế như thế nào, cũng bất quá tục nhân (người phàm) cần ngũ cốc lương thực để sống sót, cùng nông phu thôn hán không hề khác nhau.

Vương Liên Hoa quắc mắt nhìn trừng trừng nói: “Trầm Lăng, người cũng biết nếu không phải người, ta sẽ làm ra chuyện gì chứ?”

Trầm Lăng khẽ cười nói: “Như thế nào? Người không phải là muốn ăn huyết nhục (máu thịt) của ta?”

Vương Liên Hoa vốn thật muốn nói như thế, lúc này nghe Trầm Lăng nói đến, ngược lại bắt đầu cười: “Này thì không đúng, nếu là của người khác, ta thật còn ngại hấn dơ bẩn, ăn không vô miệng, nhiều nhất uống chút huyết. Còn nếu là của người, thật sự là muốn tỉ mỉ nấu hầm, một hơi một hơi ăn vào bụng, thẳng đến khi hóa thành máu thịt của ta...” Hấn mới vừa nói được thập phần giải hận, đột nhiên cảm thấy được có một mùi hương kỳ quái, giống như thật sự là mùi huyết nhục, nghi ngờ là ảo, tái cẩn thận ngửi ngửi, lại giống như vẫn còn, không khỏi hỏi: “Người có ngửi thấy cái mùi kì quái gì không?”

Trầm Lăng cũng nhú mày vừa ngửi thấy, nói: “Hình như có.”

“Như thế nào có loại mùi lạ này?” Vương Liên Hoa lăm bầm lâu bầu, đột nhiên biến sắc, “Hay là...” Trong lòng hấn tuy có phỏng đoán, nhưng bây giờ không muốn nói ra, Trầm Lăng cũng không nhanh không chậm tiếp lời: “Chẳng lẽ là thân thể Tuyết Tiên Cơ thối rửa sao?”

Sắc mặt Vương Liên Hoa thật sự nhìn rất khó coi.

Tử thi hư thối hấn đã thấy rất nhiều, kinh khủng như thế nào cũng không đủ làm cho hấn tâm sợ hãi. Nhưng mà dung nhan Tuyết Tiên Cơ tuyệt đẹp như thế, nếu biến thành bộ dáng kia, lại khiến lòng người sinh cảm giác thất vọng.

Xinh đẹp rực rỡ như thế nào, cuối cùng phải biến thành thê lương đáng sợ như thế, sao không khiến người than thở nhân sinh thâm đạm. Vương Liên Hoa không tự chủ thì thầm: “Nếu... Nếu chúng ta cũng chết ở chỗ này, lẽ nào, lẽ nào cũng sẽ giống như nàng sao?”

Trầm Lăng chỉ mỉm cười.

“Mỗi người chung quy chết đều như thế.”

Vương Liên Hoa buồn bực nói: “Chính là chết ở chỗ này, nếu hơn mấy trăm năm sau, bị người ta phát hiện một bộ xương khô cũng thế. Nhưng nếu qua hơn mười ngày, Trầm phu nhân hoặc là người khác tiến vào, chỉ thấy hai người thi thể ngang dọc, uế thủy giàn giụa, mùi hôi bốc lên, làm sao biết được người như thế nào?”

Trầm Lăng cười khổ: “Người chết cũng chết hết, còn sĩ diện làm gì?”

Vương Liên Hoa buồn bực nói: “Ta không được phép như vậy.”

Hai người nhất thời an tĩnh lại, Vương Liên Hoa sau khi tái tỉ mỉ suy nghĩ thăm trạo kia, không khỏi lại mặt thanh môi bạch. Nhìn ở trong mắt Trầm Lăng, cũng như có điều suy nghĩ.

Qua một lúc lâu sau, Vương Liên Hoa đột nhiên liên hô to một tiếng: “Hình như có tiếng động!”

Trầm Lăng ung dung nói: “Ta không có nghe thấy.”

Vương Liên Hoa tái ngừng thần nghe một lát, quả nhiên bốn phía im lặng dị thường.

Trầm Lăng ngẩng đầu nhìn hấn cười nói: “Có lẽ khí lực lúc đó cũng có thể khiến người chờ nhiều hơn một khắc.”

Vương Liên Hoa đến tận bây giờ mới thật sự vừa kinh vừa sợ, hận Chu Thất Thất không thể lập tức xuất hiện ở trước mắt, tình sự của hai người mới vừa rồi, quyết tâm cùng chết, so sánh với sợ hãi cùng trong u ám hư thối bại hoại kia, thực sự ngay lập tức bị lãng quên.

Cùng lúc đó, ở một nơi giống như thật sự có tiếng động đào móc rất nhỏ truyền đến.

Trầm Lăng lúc này mới than thở nói: “Hình như thật là có tiếng động.”

Vương Liên Hoa toàn thân run lên. Một khắc vui sướng khẩn trương kia, lại làm thế nào có thể dùng từ ngữ để mô tả.

Trầm Lăng chính là trầm mặc.

Vương Liên Hoa nguyên bản đang gắt gao nhìn chăm chăm phương hướng truyền đến tiếng động kia, lúc này lại đột nhiên rùng mình.

“Tiếng động đầu tiên kia, người nghe thấy được, có phải hay không?”

48. Chương 47

CHƯƠNG 47

Trầm Lăng mỉm cười nói: “Ta mới vừa nghe không kĩ càng lắm.”

Vương Liên Hoa yên lặng nhìn y nói: “Lúc này nghe thấy được, thì như thế nào?”

Trầm Lăng cười nói: “Người nói thế nào thì làm thế đó.” Cuối cùng mắt nhắm lại, tái không nói lời nào.

Vương Liên Hoa nhìn chăm chăm y sau một lúc lâu, cũng không thấy y có động tác gì, chỉ phải cắn răng nói: “Nếu thực từ nơi này đi ra ngoài, người sẽ quên... không...”

Trầm Lăng mở to mắt cười nói: “Chuyện này muốn quên có thể quên.” ngữ điệu ôn nhu kia của y, Vương Liên Hoa nghe được thiếu chút nữa liền muốn rơi lệ.

“Vậy người...”

Trầm Lăng lời nói lúc này nghe có thể lường ý nói không nên lời: “Chính là ta có thể cùng người tử, nhưng không thể cùng người sinh.”

Vương Liên Hoa chỉ cảm thấy một chậu nước lạnh, từ đầu đổ xuống, nhất thời một chữ thế nhưng cũng nói không nên lời.

Về mặt Trầm Lăng mang theo chút ôn nhu thương xót hỏi hần: Là tử? Hay là sinh?”

Hai người trong lúc nhất thời đều không nói gì, tiếng động đào móc kia có thể nghe càng phát ra rõ ràng.

Vương Liên Hoa trong tâm vốn vừa vội vừa giận, lúc này lại đột nhiên cười ha hả.

“Sinh! Đương nhiên là sinh! Ta vì cái gì phải chết? Ta chết có gì tốt, cũng bất quá là cùng người đều từ trần về trần, thổ về thổ, hai người không liên quan! Người nói không thể cùng sinh thì không thể cùng sinh sao? Ta cũng không tin! Nếu không sống sót, như thế nào biết được có thể hay không thể?”

Trầm Lăng nhắm mắt mỉm cười: “Người nói sinh, thì sinh. Chỉ là chúng ta sinh hay tử, thật muốn xem người tới là người phương nào.”

Vương Liên Hoa cười nhạt một tiếng: “Trừ tự chúng ta ra, còn ai có thể làm cho Trầm Lăng cùng Vương Liên Hoa tử?”

Trầm Lăng nghe được lời ấy, cũng không trả lời, chỉ nhẹ nhàng mỉm cười mà thôi.

Khẩu Phi Ứng lấp bắp kinh hãi.

Phi Ứng bang có lẽ cao thủ không đủ nhiều, thế lực không đủ khổng lồ, nhưng cơ hồ mạng tin tức vô khổng bất nhập (chỗ nào cũng nhúng tay vào được), Khẩu Phi Ứng đối tin tức mật thám hỏi báo phi thường tin tưởng —— Trầm Lăng cùng Vương Liên Hoa đích xác bị vây ở chỗ này, lúc này nếu không tranh thủ đến ứng trung tróc miết (*), lại đợi khi nào?

(* bắt ba ba bỏ hủ – ý nói ra tay bắt địch khi không còn đường thoát)

Nguyên bản đối với võ công của hai người này, hần vẫn là thập phần có ý sợ hãi. Vốn nghĩ muốn hay không nếu chờ thêm mấy ngày, chờ cho bên trong hai người này đối bụng đến động cũng không động dậy được mới hạ thủ, nhưng lại được tin tức nói Trầm phu nhân mấy ngày trước đã ly khai Trung Nguyên, mặt khác các thế lực theo sau cũng lộ rục rịch, nghĩ thầm lúc này nếu không hạ thủ, chỉ sợ để cho người khác chiếm tiên cơ (cơ hội trước), lưỡng trước hai người kia dù chưa chết nhưng cũng mất đi nửa cái mạng, vì vậy yên tâm lớn mật đào tiến vào.

Hai người còn sống, hoặc là phải chiến đấu ác liệt, Khẩu Phi Ứng đều sớm chuẩn bị tâm lý. Nhưng lúc hần thấy hai người này, vẫn không khỏi ngây người.

Chỉ vì Vương Liên Hoa làm một chuyện mà hần nghĩ cũng không thể nghĩ ra.

Hắn xé sách.

Bìa ngoài vừa mới bị xé xuống viết bốn chữ “Vô địch bảo giám”. Vốn đã viết từ trăm năm trước, chất giấy giòn mỏng, bị hắn khéo léo nhào nặn liền hóa thành mảnh vụn.

Trầm Lãng lại nhìn Khấu Phi Ứng cười đến giống như gặp lại cố nhân: “Người đã đến rồi a.”

Khấu Phi Ứng đột nhiên cảm thấy một cái đầu có ba cái đại.

Nhưng hắn vẫn nhin không được hỏi: “Vương công tử, người, người đây là đang...”

Vương Liên Hoa cười meo meo tiếp tục xé: “Giống như người chứng kiến.”

Khấu Phi Ứng quả thực cảm thấy được bản thân giống ngọc tử, nhưng vẫn tiếp tục hỏi: “Vương công tử vì sao phải xé vô địch bảo giám chứ?”

Vương Liên Hoa nhìn hắn lắc đầu: “Chẳng lẽ người không phải muốn giết hai người chúng ta đoạt bảo giám này sao?”

Khấu Phi Ứng nói phải cũng không thể, nói không phải cũng không thể, chỉ phải cười khan một tiếng.

Vương Liên Hoa cười nói: “Dù sao hai người bọn ta hiện tại khí lực không thể tiếp tục, chúng quy phải chết dưới tay người, cuối cùng không cho người có được bảo giám này, cũng coi như trút ra một hơi oán khí nhỏ nhỏ, việc này sao lại không đúng?”

Chỉ thấy hắn cùng với Trầm Lãng hai người nhìn nhau cười, cũng không để ý đến hắn, chỉ để ý chính mình tiếp tục xé rách, Khấu Phi Ứng nhìn thấy hết hồn, chỉ phải bồi cười nói: “Trầm đại hiệp, Vương công tử, chớ xé, chớ xé, chuyện gì cũng từ từ.”

Vương Liên Hoa đảo mắt cười nói: “Khấu bang chủ nói không phải là muốn, nếu ta không xé sách này, giao nó cho Khấu bang chủ, Khấu bang chủ liền thả cho chúng ta một con đường sống sao?”

Khấu Phi Ứng đương nhiên không phải một mình tiến đến, đằng sau trừ một vài bang chúng phụ trách đào móc ra, tất nhiên cũng dẫn theo “Phi ưng thất sát” Trung Kỳ Nhị, Chu Tứ, đám người Ngô Thất, mấy người kia chính là nhóm người lúc ở Ô Hà trấn phục kích bọn họ, ở trong đó hai người kia phải chịu mất mát lớn, lại bị Vương Liên Hoa trêu chọc, trong lòng tất nhiên phi thường ghi hận, lúc này thấy bang chủ của bọn hắn do dự bất định như thế, hận không thể tự chủ trương xông lên giết hai người kia đoạt lấy mật cấp (sách), nhưng tưởng tượng đến thủ đoạn của hai người này, lại thấy bọn họ một bộ dáng khí định thần nhàn, cũng không dám làm loạn.

Khấu Phi Ứng vội vàng đáp ứng: “Hảo, hảo, Vương công tử thức thời hiểu rõ tình hình như thế, đương nhiên là tốt nhất hết mức.”

Trầm Lãng cười nói: “Không phải tại hạ không tin Khấu bang chủ, nhưng tại hạ cùng với vài vị tráng sĩ Phi Ứng bang từng có khúc mắc, bang chủ đồng ý, sợ bọn họ cũng không chịu.”

Vương Liên Hoa vỗ tay cười nói: “Cực kì đúng, bang chủ dĩ nhiên là hảo nam nhi nói là làm, nhưng chúng quy sợ tiểu nhân bên dưới làm phản, tại hạ hai người chỉ sợ ngay cả tánh mạng cũng khó bảo toàn.”

Khấu Phi Ứng cương cười nói: “Vay Trầm đại hiệp, Vương công tử, các người quyết định như thế nào?” Một bên âm thầm nháy mắt ra dấu cho mấy người kia, nghĩ muốn bảo đảm thuộc hạ của hắn hành sự tùy theo hoàn cảnh, nhưng này mắt đi mây lại, như thế nào có thể dấu điểm được Trầm Lãng cùng Vương Liên Hoa.

Vương Liên Hoa chỉ giả vờ không phát hiện, khẽ cười nói: “Trừ phi bang chủ mệnh bọn họ tự sát, tại hạ mới hảo giao bí kíp này ra, nếu bang chủ thật sự bội ước, hai người tại hạ cũng không uống.”

Khấu Phi Ứng trong lòng vốn còn có ngàn loại tính kế, lúc này thật sự một câu cũng nói không nên lời.

Hắn mặc dù lường được Trầm Lãng cùng Vương Liên Hoa hai người võ công đã mất hơn phân nửa, chính mình cũng có bảy tám phần nắm chắc có thể đấu lại, khả hai người bọn họ vừa nói như thế, chính mình liền phải giết đi phụ tá đắc lực, chẳng phải buồn cười? Nếu mấy người kia bị giết, Vương Liên Hoa thực giao bí kíp ra cũng được, nhưng hắn lại thật sự không phải là người như vậy, tất phải còn có càng nhiều tính kế.

Vương Liên Hoa thấy hần không đáp, vì thế lại bắt đầu xé sách, trang sách bị xé hóa thành giấy vụn, không chút thương tiếc nào, Khấu Phi Ứng chỉ cảm thấy trong lòng bàn tay chảy mồ hôi, hô to một tiếng: “Từ từ! Ta đáp ứng!”

Vương Liên Hoa trong tay vừa mới dừng lại, Diệp Nhị, Chu Tứ, đám người Ngô Thất liền thừa cơ đột kích lên, trong lòng bởi có hận ý, thế tấn công kia chính xác là phi thường nhanh chóng.

Vương Liên Hoa chẳng những không trốn, ngược lại cầm bảo giám trong tay hướng trước mặt bọn họ đập đập tới. (tưởng tượng cứ như đập ruồi =.=)

Ba người đều sửng sốt, phản ứng lại không chút nào ngưng trệ, lập tức vươn tay bắt lấy sách kia. Bọn họ mới vừa rồi thế tấn công mặc dù mãnh, nhưng trong lòng thực có ý sợ hãi, chính mình cầm sách hiến cho bang chủ, mệnh liền không bị người khác bác đi, chẳng phải rất tốt!

Bọn họ mỗi người đều nghĩ như thế, tay chân cũng giống như nhanh hơn, ba người đoạt sách, trong lòng vừa mới đắc ý, lại thấy người khác cũng bắt lấy, chính mình cũng không chịu thả ra trước, đang lúc gấp rút tức giận, phía trên sách kia, đột nhiên bốc lên một trận khói trắng. Ba người đoạt sách kia cầm giữ thủy tiết bất thông (nước không ngấm qua được – ý nói không thể tránh khỏi), như thế nào có thể tránh thoát, chỉ nghĩ thấy một trận hương khí quái dị, trong tay đột nhiên mất khí lực, trước mắt tối sầm, nhất tề ngã mặt té ngã.

Khấu Phi Ứng trong lòng chợt lạnh, muốn nhào đến đánh chết hai người, nhìn thấy bộ hạ như thế, nhất thời cũng không dám khinh nhẹ ra tay.

Vương Liên Hoa cười to nói: “Khấu bang chủ, bọn họ đã tự sát, tại hạ nói cũng giữ lời, giao bí kíp này cho bang chủ, thỉnh bang chủ tự lấy.”

Khấu Phi Ứng ha ha cười nói: “Vương công tử rõ ràng nói giao bí kíp cho ta, như thế nào lại muốn tại hạ tự lấy, chẳng lẽ không phải có chút thất lễ.”

Vương Liên Hoa bình tĩnh đại ngộ nói: “Đúng, bên ta mới ở trên sách kia rắc độc dược, nếu không giải thích, chỉ sợ Khấu bang chủ cũng không thể xem nó rồi.”

Khấu Phi Ứng vốn trong lòng thầm nghĩ trước hết giết hai người này, tái lấy bí kíp, vừa nghe lời này, lại không dám hành động thiếu suy nghĩ. Suy nghĩ lại, giải độc trong sách vẫn là có biện pháp, nếu lúc này không giết, chờ đợi thêm nữa lại không biết Vương Liên Hoa mưu kế đùa giỡn ra cái gì, chỉ sợ vẫn là chính mình chịu thiệt, lập tức liền không do dự, hướng hai người lao thẳng tới.

Hần dùng ‘thất thập nhị (72) lộ Phi Ưng trảo’, chiêu chiêu ngoan tuyệt (cực kì hung ác), hai người lúc này thân thể suy yếu, cũng chỉ chịu được dưới mười chiêu là cùng. Hai người nhưng không để ý tới hần, quay đầu hướng nội thất phi cước đại, người này khinh công lấy xảo kinh (khéo léo) pháp môn làm trọng, Khấu Phi Ứng nhất thời lại đuổi không kịp, nhưng nghĩ thầm trong địa cung này tất là tử lộ, hai người nhất định khí lực không thể tiếp tục, trong lòng cũng không hoảng, chỉ đề khí đuổi theo. Chỉ thấy hai người quay người lại lánh vào sương phòng bên cạnh, thầm nghĩ bọn họ chạy đi đâu, cũng không nghĩ nhiều đuổi theo đi vào, lại đột nhiên trước mắt không thấy, thế nhưng tiến tới cũng không được, thân mình nhanh chóng rơi xuống.

Nguyên lai Trầm Vương hai người đúng là xông vào thư phòng của Tuyết Tiên Cơ, hai người dựa vào giá sách mượn lực ổn định thân mình, vốn đặt vô địch bảo giám ở chỗ cơ quan đóng mở, dưới đá phiến kia nháy mắt mở ra, Khấu Phi Ứng làm sao đoán trước được đá này mở ra, thu thể không được, thế là ngã xuống dưới trong thạch thất. Trầm vương hai người nhìn nhau cười, cùng nhau dùng lực, đem thân mình áp sát thạch quy (tủ đá) đấy, liền lấp lại trên cái động đã đào ban đầu.

Các loại đồ vật trong địa cung trung đều là đá phiến cực kì dày làm thành, Khấu bang chủ cho dù võ công cái thế, chỉ sợ cũng không thể nhất thời trong nửa khắc thoát ra. Trước lúc đi ra, chỉ sợ đã làm bạn cùng với bạch cốt khô mục và thi thể dần dần hư thối.

Hai người trở ra lại lối vào, ban đầu bang chúng giúp Phi Ưng đào bới này thấy hai người thần nhiên mỉm cười, chậm rãi mà ra, liền biết bang chủ tất là gặp nạn. Mới vừa rồi lại thấy thủ đoạn của hai người giết chết ba người kia, làm sao còn dám lộn xộn, chỉ phải quỳ xuống cầu xin tha mạng.

Trầm Lãng cười nói: “Các người đưa thức ăn. nước trong cùng ngựa giao ra, sẽ không giết các người.”

Phi Ứng bang chúng mỗi người run như cầy sấy, làm sao còn không đồng ý.

Vương Liên Hoa nhẹ nhàng cười, nhặt mật cấp kia lên để vào trong lòng ngực. Kỳ thật độc này bột mới vừa rồi một chút tản ra, trên trang sách đã không còn sót lại, chính là Khẩu Phi Ứng cùng Phi Ứng bang chúng chung quy không dám xuống tay mà thôi.

Hai người đi ra khỏi kia thạch lộ, lại từ đáy vực kia đi ra, thẳng rời khỏi Phách Đầu Phong. Quả nhiên có vài Phi Ứng bang chúng ở lại trông chừng, lạc đà thồ nước cùng lương thực, bọn người kia đương nhiên cũng không dám chặn hai người bọn họ, chỉ ngoan ngoãn giao ra.

Trầm Lãng đang ở đó thu thập vật cần thiết, Vương Liên Hoa lại cười nói: “Mấy thứ này, để lại cho bọn hần cũng không sao.”

Trầm Lãng sửng sốt, buông đồ vật trong tay, hướng theo tầm nhìn của Vương Liên Hoa.

Chỉ thấy một đội nhân mã từ xa xa đang hướng đến.

Người dẫn đầu tựa hồ trông thấy tình hình bên này, đột nhiên đoàn quân lao đến, giục ngựa thẳng hướng đây phi chạy tới.

Kia rõ ràng là một nữ tử mặc hồng y (quần áo đỏ) như lửa. (bà này đến đúng lúc dữ >”<>

49. Chương 48

CHƯƠNG 47

Trầm Lãng mỉm cười nói: “Ta mới vừa nghe không kĩ càng lắm.”

Vương Liên Hoa yên lặng nhìn y nói: “Lúc này nghe thấy được, thì như thế nào?”

Trầm Lãng cười nói: “Người nói thế nào thì làm thế đó.” Cuối cùng mắt nhắm lại, tái không nói lời nào.

Vương Liên Hoa nhìn chằm chằm y sau một lúc lâu, cũng không thấy y có động tác gì, chỉ phải cắn răng nói: “Nếu thực từ nơi này đi ra ngoài, người sẽ quên... không...”

Trầm Lãng mở to mắt cười nói: “Chuyện này muốn quên có thể quên.” ngữ điệu ôn nhu kia của y, Vương Liên Hoa nghe được thiếu chút nữa liền muốn rơi lệ.

“Vậy người...”

Trầm Lãng lời nói lúc này nghe có thể lương ý nói không nên lời: “Chính là ta có thể cùng người tử, nhưng không thể cùng người sinh.”

Vương Liên Hoa chỉ cảm thấy một chậu nước lạnh, từ đầu đổ xuống, nhất thời một chữ thế nhưng cũng nói không nên lời.

Về mặt Trầm Lãng mang theo chút ôn nhu thương xót hỏi hần: Là tử? Hay là sinh?”

Hai người trong lúc nhất thời đều không nói gì, tiếng động đào móc kia có thể nghe càng phát ra rõ ràng.

Vương Liên Hoa trong tâm vốn vừa vội vừa giận, lúc này lại đột nhiên cười ha hả.

“Sinh! Đương nhiên là sinh! Ta vì cái gì phải chết? Ta chết có gì tốt, cũng bất quá là cùng người đều từ trần về trần, thổ về thổ, hai người không liên quan! Người nói không thể cùng sinh thì không thể cùng sinh sao? Ta cũng không tin! Nếu không sống sót, như thế nào biết được có thể hay không thể?”

Trầm Lãng nhắm mắt mỉm cười: “Người nói sinh, thì sinh. Chỉ là chúng ta sinh hay tử, thật muốn xem người tới là người phương nào.”

Vương Liên Hoa cười nhạo một tiếng: “Trừ tự chúng ta ra, còn ai có thể làm cho Trầm Lãng cùng Vương Liên Hoa tử?”

Trầm Lãng nghe được lời ấy, cũng không trả lời, chỉ nhẹ nhàng mỉm cười mà thôi.

Khấu Phi Ứng lấp bắp kinh hãi.

Phi Ứng bang có lẽ cao thủ không đủ nhiều, thế lực không đủ khổng lồ, nhưng cơ hồ mạng tin tức vô khổng bất nhập (chỗ nào cũng nhúng tay vào được), Khấu Phi Ứng đối tin tức mật thám hồi báo phi thường tin tưởng —— Trầm Lăng cùng Vương Liên Hoa đích xác bị vây ở chỗ này, lúc này nếu không tranh thủ đến ứng trung tróc miết (*), lại đợi khi nào?

(* bắt ba ba bỏ hủ – ý nói ra tay bắt địch khi không còn đường thoát)

Nguyên bản đối với võ công của hai người này, hẳn vẫn là thập phần có ý sợ hãi. Vốn nghĩ muốn hay không nếu chờ thêm mấy ngày, chờ cho bên trong hai người này đối bụng đến động cũng không động dậy được mới hạ thủ, nhưng lại được tin tức nói Trầm phu nhân mấy ngày trước đã ly khai Trung Nguyên, mặt khác các thế lực theo sau cũng lộ rục rịch, nghĩ thầm lúc này nếu không hạ thủ, chỉ sợ để cho người khác chiếm tiên cơ (cơ hội trước), lưỡng trước hai người kia dù chưa chết nhưng cũng mất đi nửa cái mạng, vì vậy yên tâm lớn mật đào tiền vào.

Hai người còn sống, hoặc là phải chiến đấu ác liệt, Khấu Phi Ứng đều sớm chuẩn bị tâm lý. Nhưng lúc hẳn thấy hai người này, vẫn không khỏi ngáy người.

Chỉ vì Vương Liên Hoa làm một chuyện mà hẳn nghĩ cũng không thể nghĩ ra.

Hắn xé sách.

Bìa ngoài vừa mới bị xé xuống viết bốn chữ “Vô địch bảo giám”. Vốn đã viết từ trăm năm trước, chất giấy giòn mỏng, bị hẳn kéo léo nhào nặn liền hóa thành mảnh vụn.

Trầm Lăng lại nhìn Khấu Phi Ứng cười đến giống như gặp lại cố nhân: “Người đã đến rồi a.”

Khấu Phi Ứng đột nhiên cảm thấy một cái đầu có ba cái đại.

Nhưng hẳn vẫn nhện không được hỏi: “Vương công tử, người, người đây là đang...”

Vương Liên Hoa cười meo meo tiếp tục xé: “Giống như người chứng kiến.”

Khấu Phi Ứng quả thực cảm thấy được bản thân giống ngọc tử, nhưng vẫn tiếp tục hỏi: “Vương công tử vì sao phải xé vô địch bảo giám chứ?”

Vương Liên Hoa nhìn hẳn lắc đầu: “Chẳng lẽ người không phải muốn giết hai người chúng ta đoạt bảo giám này sao?”

Khấu Phi Ứng nói phải cũng không thể, nói không phải cũng không thể, chỉ phải cười khan một tiếng.

Vương Liên Hoa cười nói: “Dù sao hai người bọn ta hiện tại khí lực không thể tiếp tục, chung quy phải chết dưới tay người, cuối cùng không cho người có được bảo giám này, cũng coi như trút ra một hơi oán khí nhỏ, việc này sao lại không đúng?”

Chỉ thấy hẳn cùng với Trầm Lăng hai người nhìn nhau cười, cũng không để ý đến hẳn, chỉ để ý chính mình tiếp tục xé rách, Khấu Phi Ứng nhìn thấy hết hồn, chỉ phải bồi cười nói: “Trầm đại hiệp, Vương công tử, chớ xé, chớ xé, chuyện gì cũng từ từ.”

Vương Liên Hoa đảo mắt cười nói: “Khấu bang chủ nói không phải là muốn, nếu ta không xé sách này, giao nó cho Khấu bang chủ, Khấu bang chủ liền thả cho chúng ta một con đường sống sao?”

Khấu Phi Ứng đương nhiên không phải một mình tiến đến, đằng sau trừ một vài bang chúng phụ trách đào móc ra, tất nhiên cũng dẫn theo “Phi ưng thất sát” Trung Kỳ Nhị, Chu Tứ, đám người Ngô Thất, mấy người kia chính là nhóm người lúc ở Ô Hà trấn phục kích bọn họ, ở trong đó hai người kia phải chịu mất mặt lớn, lại bị Vương Liên Hoa trêu chọc, trong lòng tất nhiên phi thường ghi hận, lúc này thấy bang chủ của bọn hắn do dự bất định như thế, hận không thể tự chủ trương xông lên giết hai người kia đoạt lấy mật cấp (sách), nhưng tưởng tượng đến thủ đoạn của hai người này, lại thấy bọn họ một bộ dáng khí định thần nhàn, cũng không dám làm loạn.

Khấu Phi Ứng vội vàng đáp ứng: “Hảo, hảo, Vương công tử thức thời hiểu rõ tình hình như thế, đương nhiên là tốt nhất hết mức.”

Trầm Lãng cười nói: “Không phải tại hạ không tin Khấu bang chủ, nhưng tại hạ cùng với vài vị tráng sĩ Phi Ưng bang từng có khúc mắc, bang chủ đồng ý, sợ bọn họ cũng không chịu.”

Vương Liên Hoa vỗ tay cười nói: “Cực kì đúng, bang chủ dĩ nhiên là hảo nam nhi nói là làm, nhưng chung quy sợ tiểu nhân bên dưới làm phản, tại hạ hai người chỉ sợ ngay cả tánh mạng cũng khó bảo toàn.”

Khấu Phi Ưng cương cười nói: “VẬY Trầm đại hiệp, Vương công tử, các người quyết định như thế nào?” Một bên âm thầm nháy mắt ra dấu cho mấy người kia, nghĩ muốn bảo đảm thuộc hạ của hắn hành sự tùy theo hoàn cảnh, nhưng này mắt đi mây lại, như thế nào có thể dấu diếm được Trầm Lãng cùng Vương Liên Hoa.

Vương Liên Hoa chỉ giả vờ không phát hiện, khẽ cười nói: “Trừ phi bang chủ mệnh bọn họ tự sát, tại hạ mới hảo giao bí kíp này ra, nếu bang chủ thật sự bội ước, hai người tại hạ cũng không uống.”

Khấu Phi Ưng trong lòng vốn còn có ngàn loại tính kế, lúc này thật sự một câu cũng nói không nên lời.

Hắn mặc dù lường được Trầm Lãng cùng Vương Liên Hoa hai người võ công đã mất hơn phân nửa, chính mình cũng có bảy tám phần nắm chắc có thể đấu lại, khả hai người bọn họ vừa nói như thế, chính mình liền phải giết đi phụ tá đắc lực, chẳng phải buồn cười? Nếu mấy người kia bị giết, Vương Liên Hoa thực giao bí kíp ra cũng được, nhưng hắn lại thật sự không phải là người như vậy, tất phải còn có càn khôn tính kế.

Vương Liên Hoa thấy hắn không đáp, vì thế lại bắt đầu xé sách, trang sách bị xé hóa thành giấy vụn, không chút thương tiếc nào, Khấu Phi Ưng chỉ cảm thấy trong lòng bàn tay chảy mồ hôi, hô to một tiếng: “Từ từ! Ta đáp ứng!”

Vương Liên Hoa trong tay vừa mới dừng lại, Diệp Nhị, Chu Tứ, đám người Ngô Thất liền thừa cơ đột kích lên, trong lòng bởi có hận ý, thế tấn công kia chính xác là phi thường nhanh chóng.

Vương Liên Hoa chẳng những không trốn, ngược lại cảm bảo giám trong tay hướng trước mặt bọn họ đập đập tới. (tưởng tượng cứ như đập ruồi =.=)

Ba người đều sững sốt, phản ứng lại không chút nào ngưng trệ, lập tức vươn tay bắt lấy sách kia. Bọn họ mới vừa rồi thế tấn công mặc dù mãnh, nhưng trong lòng thực có ý sợ hãi, chính mình cảm sách hiến cho bang chủ, mệnh liền không bị người khác bác đi, chẳng phải rất tốt!

Bọn họ mỗi người đều nghĩ như thế, tay chân cũng giống như nhanh hơn, ba người đoạt sách, trong lòng vừa mới đắc ý, lại thấy người khác cũng bắt lấy, chính mình cũng không chịu thua ra trước, đang lúc gấp rút tức giận, phía trên sách kia, đột nhiên bốc lên một trận khói trắng. Ba người đoạt sách kia cầm giữ thủy tiết bất thông (nước không ngấm qua được – ý nói không thể tránh khỏi), như thế nào có thể tránh thoát, chỉ ngửi thấy một trận hương khí quái dị, trong tay đột nhiên mất khí lực, trước mắt tối sầm, nhất tề ngã mặt té ngã.

Khấu Phi Ưng trong lòng chợt lạnh, muốn nhào đến đánh chết hai người, nhìn thấy bộ hạ như thế, nhất thời cũng không dám khinh nhẹ ra tay.

Vương Liên Hoa cười to nói: “Khấu bang chủ, bọn họ đã tự sát, tại hạ nói cũng giữ lời, giao bí kíp này cho bang chủ, thỉnh bang chủ tự lấy.”

Khấu Phi Ưng ha ha cười nói: “Vương công tử rõ ràng nói giao bí kíp cho ta, như thế nào lại muốn tại hạ tự lấy, chẳng lẽ không phải có chút thất lễ.”

Vương Liên Hoa bình tĩnh đại ngộ nói: “Đúng, bên ta mới ở trên sách kia rắc độc dược, nếu không giải thích, chỉ sợ Khấu bang chủ cũng không thể xem nó rồi.”

Khấu Phi Ưng vốn trong lòng thầm nghĩ trước hết giết hai người này, tái lấy bí kíp, vừa nghe lời này, lại không dám hành động thiếu suy nghĩ. Suy nghĩ lại, giải độc trong sách vẫn là có biện pháp, nếu lúc này không giết, chờ đợi thêm nữa lại không biết Vương Liên Hoa mưu kế đùa giỡn ra cái gì, chỉ sợ vẫn là chính mình chịu thiệt, lập tức liền không do dự, hướng hai người lao thẳng tới.

Hắn dùng ‘thất thập nhị (72) lộ Phi Ưng trảo’, chiêu chiêu ngoan tuyệt (cực kì hung ác), hai người lúc này thân thể suy yếu, cũng chỉ chịu được dưới mười chiêu là cùng. Hai người nhưng không để ý tới hắn, quay đầu hướng nội thất phi cước đại, người này khinh công lấy xảo kinh (khéo léo) pháp môn làm trọng, Khấu

Phi Ứng nhất thời lại đuổi không kịp, nhưng nghĩ thầm trong dạ cung này tất là tử lộ, hai người nhất định khí lực không thể tiếp tục, trong lòng cũng không hoảng, chỉ đề khí đuổi theo. Chỉ thấy hai người quay người lại lánh vào sương phòng bên cạnh, thầm nghĩ bọn họ chạy đi đâu, cũng không nghĩ nhiều đuổi theo đi vào, lại đột nhiên trước mắt không thấy, thế nhưng tiến tới cũng không được, thân mình nhanh chóng rơi xuống.

Nguyên lai Trầm Vương hai người đúng là xông vào thư phòng của Tuyết Tiên Cơ, hai người dựa vào giá sách mượn lực ổn định thân mình, vốn đặt vô địch bảo giám ở chỗ cơ quan đóng mở, dưới đá phiến kia nháy mắt mở ra, Khấu Phi Ứng làm sao đoán trước được đá này mở ra, thu thế không được, thế là ngã xuống dưới trong thạch thất. Trầm vương hai người nhìn nhau cười, cùng nhau dùng lực, đem thân mình áp sát thạch quỹ (tủ đá) đẩy, liền lấp lại trên cái động đã đào ban đầu.

Các loại đồ vật trong địa cung trung đều là đá phiến cực kì dày làm thành, Khấu bang chủ cho dù võ công cái thế, chỉ sợ cũng không thể nhất thời trong nửa khắc thoát ra. Trước lúc đi ra, chỉ sợ đã làm bạn cùng với bạch cốt khô mục và thi thể dần dần hư thối.

Hai người trở ra lại lối vào, ban đầu bang chúng giúp Phi Ứng đào bới này thấy hai người thần nhiên mỉm cười, chậm rãi mà ra, liền biết bang chủ tất là gặp nạn. Mới vừa rồi lại thấy thủ đoạn của hai người giết chết ba người kia, làm sao còn dám lộn xộn, chỉ phải quỳ xuống cầu xin tha mạng.

Trầm Lăng cười nói: “Các người đưa thức ăn. nước trong cùng ngựa giao ra, sẽ không giết các người.”

Phi Ứng bang chúng mỗi người run như cầy sấy, làm sao còn không đồng ý.

Vương Liên Hoa nhẹ nhàng cười, nhặt mật cấp kia lên để vào trong lòng ngực. Kỳ thật độc này bột mới vừa rồi một chút tản ra, trên trang sách đã không còn sót lại, chính là Khấu Phi Ứng cùng Phi Ứng bang chúng chung quy không dám xuống tay mà thôi.

Hai người đi ra khỏi kia thạch lộ, lại từ đáy vực kia đi ra, thẳng rời khỏi Phách Đầu Phong. Quả nhiên có vài Phi Ứng bang chúng ở lại trông chừng, lạc đà thồ nước cùng lương thực, bọn người kia đương nhiên cũng không dám chặn hai người bọn họ, chỉ ngoan ngoãn giao ra.

Trầm Lăng đang ở đó thu thập vật cần thiết, Vương Liên Hoa lại cười nói: “Mấy thứ này, để lại cho bọn hần cũng không sao.”

Trầm Lăng sửng sốt, buông đồ vật trong tay, hướng theo tầm nhìn của Vương Liên Hoa.

Chỉ thấy một đội nhân mã từ xa xa đang hướng đến.

Người dẫn đầu tựa hồ trông thấy tình hình bên này, đột nhiên đoàn quân lao đến, giục ngựa thẳng hướng đây phi chạy tới.

Kia rõ ràng là một nữ tử mặc hồng y (quần áo đỏ) như lửa. (bà này đến đúng lúc dữ >”<>

50. Chương 49

CHƯƠNG 49

Đồng Thiệu Anh thổi sáo.

Khương địch hà tu oán dương liễu, xuân phong bất độ Ngọc Môn quan (*)

(*trích trong bài Xuất Tái của Lương Châu Từ – tạm dịch: Tiếng sáo người Khương cần chi thổi khúc Chiết Liễu ai oán.Vì gió xuân nào có qua cửa ải Ngọc Môn

Khương: một dân tộc ở Trung Quốc

Chiết Liễu : Khúc Chiết liễu thời xưa, phổ cho sáo, gợi nỗi buồn người đi chinh chiến hoặc kẻ xa nhà

Ải Ngọc Môn: một địa danh phía tây huyện Đôn Hoàng , tỉnh Cam Túc)

Tiếng sáo thanh nhu uyển chuyển, lại giống như xuân phong kéo dài đến quan nội, tiến vào đại mạc không cùng. Chu Thất Thất không khỏi vỗ tay cười nói: “Thật không thể tưởng tượng được người lại có tài năng

này, khúc này hình như là Giang Nam Nữ Tử, lúc Lãng Ba chèo thuyền du ngoạn tầu, một đại nam nhân như người ở trong này thối, chung quy cảm thấy có chút chẳng ra gì.”

Đồng Thiếu Anh nhin không được cười nói: “Trầm phu nhân khả năng nghe thực tốt, khúc này đích thật là các cô nương Thải Lãng trên thuyền Hàng Châu thối.”

Chu Thất Thất quay đầu nhìn hần, cười nói: “Cây sáo này hay cũng là của một vị cô nương nào đó trên thuyền Thải Lãng tặng cho...” Nàng thấy cây sáo kia nhẹ nhàng, phía trên gắn lưu tô (*) đỏ tươi tô điểm, giống như cũng là vật dụng của nữ tử, nhất thời đặc ý liền nói ra miệng, vừa thấy thần sắc Tứ Nương bên cạnh, trong lòng biết không ổn, liền im miệng không nói, giục ngựa vượt qua, cùng Trầm Lãng song song.

Lưu Tô

Chỉ nghe Tứ Nương cười khê một tiếng: “Giang Nam đẹp? Giang Nam thật đẹp sao.”

Đồng Thiếu Anh vội vàng bồi cười nói: “Giang Nam dù cho đẹp, không có Tứ Nương cùng đi, thì cũng không đẹp.”

Tứ Nương lạnh lùng thốt: “Không có Tứ Nương, cũng còn có các cô nương trên thuyền Thải Lãng, Giang Nam vẫn đẹp.”

Hai người bọn họ ở phía sau đầu võ mồm, dần dần tụt lại phía xa, nghe không được đang nói cái gì nữa. Chu Thất Thất mới vừa nghe đến buồn cười, kéo ống tay áo Trầm Lãng, cười nói: “Hai người bọn họ thế nhưng thật ra cũng thú vị.”

Trầm Lãng cũng là sắc mặt ngưng trọng, sau một lúc lâu mới nói: “Đích xác thú vị.”

Thất Thất lại chưa nhìn thần sắc của y, chỉ để ý chính mình cười nói: “Giống như bọn họ, cũng thật sự tốt. Nếu không phải có Tinh nhi, ta và người hiện tại, cũng nên giống như bọn họ, chân trời góc biển, nghĩ muốn đi nơi nào liền đi đến nơi đó.”

Trầm Lãng khê thở dài: “Thất Thất, chúng ta sau khi quay về Trung Nguyên, đem nhân nghĩa trang giao cho người khác quản lý, là có thể muốn đến nơi nào liền đến nơi đó, nàng có chịu không?”

Thất Thất định thần nhìn nhìn y, đột nhiên thở dài một hơi.

“Năm đó thời điểm Lý Trường Thanh khuyên người làm trang chủ nhân nghĩa trang này, ta trong bụng có Tinh nhi, đã nghĩ muốn yên ổn, nỗ lực khuyên người đáp ứng. Người tuy rằng đồng ý, kỳ thật trong lòng không muốn, phải không?”

Trầm Lãng cầm tay nàng, ôn nhu nói: “Không có chuyện này, chính là nàng mới vừa nói muốn tiêu diêu tự tại giống như bọn họ, ta tự nhiên cũng theo ý nguyện của nàng.”

Thất Thất tỉ mỉ nhìn y từ đầu đến chân, mới nói: “Ta và người lúc đầu gặp nhau, luôn là người đi đến đâu ta liền theo đến đó, người nhảy vào biển lửa, ta cũng tuyệt không nhú mảy theo sát. Nhưng sau lại có Tinh nhi, người vì hai mẫu tử ta trần trọc, người tuy rằng không nói cái gì, nhưng ta cũng biết người trong lòng không cam tâm, người chung quy là một lãng tử, gia viên mặc dù hảo, nhưng cũng tưởng niệm đến chỗ thiên nhai mới chính là nhà tốt nhất, đúng không?”

Trầm Lãng cầm tay nàng thật chặt, nói: “Thất Thất, ta là trợ phụ của nàng, phụ thân của Tinh nhi, ta làm cái gì, đều là bản thân cam tâm tình nguyện, nàng không cần nghĩ quá nhiều.”

Thất Thất rốt cục nhoẻn miệng cười, nói: “Ngày đó lúc người rời khỏi nhà, ta ở phía sau người nhìn hồi lâu, thấy người giống như lúc thiếu niên, không phải là trợ phụ của ta, cũng không phải phụ thân của Tinh nhi, chính là một lãng tử ta yêu thương tên gọi Trầm Lãng. Ta lần này rời đi, cũng là muốn cùng người nói, chúng ta bỏ lại nhân nghĩa trang này, chỉ mang theo Tinh nhi, trải qua những ngày giống như trước đây, người nói được không?”

Trầm Lãng nhìn nàng nhẹ nhàng khê cười nói: “Đương nhiên hảo.”

Thất Thất lại bắt đầu vui vẻ, cười nói: “Nhưng lúc đó chúng ta còn trẻ, đi rất nhiều rất nhiều nơi, ta cũng không biết có chỗ nào chưa từng đi —— không bằng chúng ta mua chiếc thuyền, đi trên biển như thế nào? Hải Ngoại tiên sơn, Bồng Lai thắng cảnh, chính là đọc qua ở trong sách, thật sự muốn đi nhìn một lần.”

Trầm Lăng mỉm cười: “Hảo.”

Thất Thất cười gọi Hùng Miêu Nhi nói: “Đại ca, bên ta cùng Trầm Lăng nói, lần này sau khi trở về, liền muốn mua thuyền đi ra biển, người muốn cùng chúng ta không? Người đến nay còn lấy không được một cô nương tốt, nói không chừng đi theo liền có tiên nữ nào đó ở hải đảo coi trọng người a.”

Hùng Miêu Nhi hét lớn: “Làm sao biết ta không lấy được, chẳng qua là ta vui thích độc thân tiêu dao (ung dung tự tại), tha gia mang khẩu (gánh nặng gia đình) có cái gì vui! Nhưng thật ra ta đời này chưa từng ra biển, nếu thật muốn đi, cũng đích thực có hứng thú.”

Mọi người giễu cợt lẫn nhau, tiếng hoan hô từng trận. Vương Liên Hoa vốn tiem chủ lợi thiệt (mở nhon lưỡi bén ==]) thích khoe khoang nhất, lúc này lại yên lặng không nói gì, ngẫu nhiên quay đầu nhìn xem Đồng Thiệu Anh cùng Tứ Nương, tái xoay đầu lại, liếc mắt nhìn Trầm Lăng nhưng lại nhìn thấy hai người như thế, không khỏi trong lòng cười nhạt.

Đồng Thiệu Anh lại bắt đầu thổi cây sáo của hắn.

Mới vừa rồi nói như thế, liền khiến người ta cảm thấy tiếng sáo trong khúc này tựa như có chút ôn nhu tình ý của Giang Nam Thái Lăng nữ tử, rất cảm động, lại nhìn Tứ Nương, chính là ngậm miệng không nói lời nào, sắc mặt lạnh lùng. Thất Thất thấy, cười nói: “Đồng Thiệu Anh cũng sai lầm không nhìn được tâm nữ nhân, tái tưởng niệm Giang Nam, nhưng Tứ Nương đã muốn ghen với Thái Lăng nữ tử kia, còn thổi khúc này, không phải chọc người buồn bực sao?”

Trầm Lăng cười cười, nhìn mọi nơi xung quanh một phen, cũng không nói cái gì, trong thần sắc đã có chút ý hiểu rõ.

Lúc sau thái dương xuống núi, trong sa mạc chính là rét căm căm vô cùng. Đoàn người đốt lửa lên, dựng lều trại ngủ. Kim Vô Vọng nhíu mày nói: “Tối nay không trăng, trong sa mạc có một đám lửa như vậy, sợ làm cho người ta chú ý.”

Hùng Miêu Nhi cười nói: “Kim huynh, người cũng quá cẩn thận rồi, minh chủ võ lâm của Trung Nguyên, bang chủ Minh Sa bang cùng lão đại Long Quyển Phong đều ở trong này, còn ai có thể dám đến đánh lén chứ?” (Lệ Nhi: sao lại không có đại ma đầu Vương Liên Hoa *đập bàn* . VDT: ~> tất nhiên không tính rồi, tại nhân vật bị quá nên tính ko nổi ==])

Kim Vô Vọng nói: “Lần này vì vô địch bảo giám mà dẫn tới vô số người giang hồ đều vào sa mạc này, sa mạc bình thường vốn kẻ cướp qua lại rất nhiều, vẫn là cẩn thận thì hơn.” Hắn tắt lửa kia, nhìn Hùng Miêu Nhi nói, “Nếu lạnh, thì sớm nghỉ ngơi đi.”

Hùng Miêu Nhi cười khổ nói: “Hảo.” Trong lòng không ngừng kêu khổ. Tổng cộng bốn lều trại, Trầm Lăng với Thất Thất cùng nhau, Đồng Thiệu Anh với Tứ Nương cùng nhau, Kim Vô Vọng, Vương Liên Hoa tất nhiên là không ở cùng, chính hắn nghĩ đến Vương Liên Hoa thần sắc gian xảo kia cùng Kim Vô Vọng mặt không chút biến sắc đỉnh đầu liền phát lạnh. Lúc này Vương Liên Hoa lại nhìn hắn quỷ thanh quỷ khí cười nói: “Miêu Nhi, người qua đêm cùng ta sao?”

Hùng Miêu Nhi cả kinh, thốt ra: “Không cần, ta với Kim huynh cùng nhau.” Vút qua một cái liền chui vào trong lều. Kim Vô Vọng thấy thế lắc đầu, cũng cùng tiến vào.

Hai nam nhân cao lớn như vậy chen chúc trong một cái lều, lại không thể giống như vợ chồng người ta tình tứ ôm nhau mà nằm, đây hẳn là một chuyện thực phiền não.

Đêm sa mạc nếu như không trăng không sao, thì là một mảnh tĩnh mịch u ám. Trong thiên địa chỉ còn lại tiếng gió lạnh liệt, khiến người nghe được trong lòng cũng bốc lên hàn ý.

Nhưng thật ra tiếng ngáy của Hùng Miêu Nhi cùng tiếng hít thở thâm trầm của người khác, làm cho người ta cảm thấy có cảm giác yên ổn thản nhiên, mới biết nơi này vẫn là nhân gian.

Trong lúc đó một cái lều một đường mở ra, phía sau lộ ra ánh mắt của hai người.

Người nọ đầu tiên vừa nhìn chung quanh, tái nằm ở trên mặt đất nghe xong, lập tức vén lều lên đi ra. Trong lều một người khác cũng lập tức đi theo ra, động tác của hai người giống như mèo không tiếng động mà nhanh nhẹn.

Hai người nghiêng tai nghe xong, không do dự chút nào, liền hướng phía bắc mà đi. Chỉ là bọn hắn ở phía nam, mặt khác muốn hướng phía Bắc phải vòng qua lều trại cùng xe ngựa, bởi vậy hai người đều khinh thủ khinh cước (nhẹ tay nhẹ chân), hết sức cẩn thận.

Rốt cục đến nơi kia, trong đó một người thở một hơi, giữ chặt người còn lại vừa định co giò chạy thật nhanh, lại đột nhiên chỉ cảm thấy phía sau bị cái gì đó áp chế, không khỏi toàn thân cứng ngắc, nhất thời tay ngay cả nửa phần cũng không thể hoạt động.

Chỉ nghe phía sau có người cười nói: “Đồng huynh, trẻ như thế đi nơi nào?”

Đồng Thiếu Anh gượng cười nói: “Trầm Lăng, ngươi làm sao biết.”

Nhìn lại, kiểm trong tay Trầm Lăng để sau lưng hắn, ánh sáng đối lập với gương mặt mỉm cười của hai người, Tứ Nương thần sắc kinh hoàng lại hoàn toàn bị hắc ám chìm ngập.

Trầm Lăng thở dài: “Vốn ta là thật sự tin tưởng ngươi muốn buông hết thấy đại mặc này, chính là ngươi cố ý muốn thổi khúc kia khiến ta khó hiểu.”

Đồng Thiếu Anh cười khổ một tiếng: “Ta nguyên tưởng rằng, dùng lý do quang minh chính đại luôn dễ dàng lừa gạt nhân nghĩa chi sĩ.”

Trầm Lăng nói: “Nguyên bản tại hạ chính là cảm thấy đột nhiên còn có điểm này, nhưng cũng quả thực tin, sâu sắc không ngờ, chính là một lời của Thất Thất làm tại hạ thức tỉnh: tuy là biểu đạt ý tưởng niệm đối với Giang Nam, Tứ Nương lại không thích nghe khúc này, Đồng huynh còn cố ý thổi nó làm cái gì?” Y lắc lắc đầu, tiếp tục nói: “Rốt cuộc Đồng huynh thổi khúc này, chính là cho người khác nghe, vậy người khác đó là ai?”

Đồng Thiếu Anh thở dài: “Vốn chính là Minh Sa bang cùng Long Quyển Phong đối đầu, nếu ta không tìm một cái lý do như vậy, chỉ sợ Kim huynh muốn dùng ta khống chế Minh Sa bang.”

Trầm Lăng cười nói: “Nếu người chỉ muốn chạy trốn đi mà thôi, cũng không đến mức lộ ra dấu vết, đáng tiếc người còn muốn dùng tiếng sáo dẫn tới bang chúng, nhân cơ hội đem chúng ta vây bắt, vậy liền không thể xem nhẹ mà thả người đi rồi, lại không biết nhân mã Minh Sa bang cách nơi này còn xa không?”

Trầm Lăng vừa dứt lời, liền có người cười nói: “Trầm đại hiệp quả nhiên cao minh, chỉ mỗi điểm này liền nhìn ra dấu vết. Chẳng qua tại hạ so với Trầm huynh nhìn ra còn sớm hơn một chút.”

Thanh âm này khiến Trầm Lăng cũng đột nhiên cứng người.

Cứng ngắc giống như mới vừa rồi Đồng Thiếu Anh bị kiểm của y để ở sau lưng.

Người nói lời này đương nhiên là Vương Liên Hoa.

Chỉ nghe hắn nhẹ nhàng khẽ cười nói: “Ngươi ngàn sai vạn lầm, không nên biểu hiện giống như hết thấy sự tình đều trong lòng bàn tay của ngươi. Trầm huynh tất nhiên khiêm tốn, tại hạ cũng không tin, trên đời này còn người có thể đem Trầm Lăng cùng Vương Liên Hoa tính kế một lượt, còn có thể khiến hai người chúng ta không hề phát giác, bởi vậy tại hạ kết luận theo như lời của ngươi đều không phải là nói thật.”

Nhưng làm cho Trầm Lăng cứng đờ cũng không phải hai câu nói này của Vương Liên Hoa.

Mà là nghe thấy thanh âm của Vương Liên Hoa đúng là từ trong lều của y truyền đến.

Như vậy Thất Thất?

Vương Liên Hoa vén lên tấm màn.

Trong tay của hắn cũng có một cây đao, lưỡi đao sáng như tuyết chiếu rõ mặt hai người.

Đao của hắn đang đặt ở trên cổ của Chu Thất Thất.

“Dem hai người bọn họ giao cho ta, nếu không, ta sẽ giết Trầm phu nhân.”

Về mặt lúc hắn nói lời này, giống như trước mang theo một phần khinh bạc, hai phần mỉa mai. Đuôi lông mày khỏe môi, lộ vẻ phong lưu.

51. Chương 50

CHƯƠNG 50

Ánh mắt Vương Liên Hoa sáng mà lạnh, giống như ánh đao.

Chu Thất Thất không nói gì. Gương mặt của nàng ở dưới ánh đao thấp thoáng tái nhợt im lặng, giống như hoa sen tuyết.

Trầm Lăng chỉ cảm thấy trong lòng bàn tay thấm lạnh.

Y đương nhiên phải cứu Thất Thất, mặc kệ Vương Liên Hoa tính toán hai người kia như thế nào. Nhưng trông thấy ánh mắt Thất Thất nhìn y trầm tĩnh, đột nhiên liền trong lòng đau xót.

Trong ánh mắt kia rõ ràng là hoàn toàn tín nhiệm cùng ái mộ.

Mà cặp mắt bên cạnh kia, lại tràn ngập vẻ mỉa mai, khiêu khích, cùng với... Một lời như vậy muốn nói nhưng lại thôi, xinh đẹp tựa như hoa đào, yêu mị tựa như hoa đào, rõ ràng muốn khiến y vừa thấy thì ánh mắt không thể dời đi. (muốn nói nhưng lại thôi: phong lưu ý dục thuyết hoàn hựu)

Y nhìn hẩn, nói không ra lời.

Vương Liên Hoa ha ha cười nói: “Trầm đại hiệp, hay là người không chịu sao?”

Hùng Miêu Nhi cùng Kim Vô Vọng nghe tiếng kinh động, khả thấy lưỡi đao sáng như tuyết đặt ở trên cổ chu Thất Thất, cũng là cả kinh.

Trầm Lăng nhìn bọn hẩn, nhìn lại Vương Liên Hoa cùng chu Thất Thất, chỉ nói: “Hảo.”

Vương Liên Hoa liền áp giải Thất Thất chậm rãi đi qua, đối với Đồng Thiệu Anh cùng Tứ Nương cười hì hì nói: “Há mồm.”

Đồng Thiệu Anh cùng Tứ Nương nhìn nhau cười khở, chỉ phải há mồm tiếp viên thuốc Vương Liên Hoa ném tới. Bọn họ đương nhiên biết, rơi vào trong tay Vương Liên Hoa tất nhiên so với rơi vào trong tay Trầm Lăng thì đáng sợ hơn bội phần, nhưng cũng không thể nề hà (không biết làm thế nào).

Vương Liên Hoa thuận thế đẩy Thất Thất hướng trong lòng ngực Trầm Lăng, cười to nói: “Trả lại phu nhân người.” Liền nhún người nhảy lên con ngựa bên cạnh, quay đầu lại hướng Đồng Thiệu Anh cùng Tứ Nương cười nói: “Các người lúc này luyện tiếu không đi, về sau cũng không còn kịp rồi.”

Ba người đang muốn giục ngựa đi, chỉ nghe Kim Vô Vọng cười lạnh nói: “Người chỉ nói lấy bọn họ đổi Trầm phu nhân, nhưng không có nói về sau đột biến như thế nào.” Hẩn rút đao ra, thân hình giống như đại bàng, đúng là một đao hướng trên người Vương Liên Hoa chém tới!

Vương Liên Hoa bên trong địa cung nguyên khí đại thương, như thế nào lại có thể lẩn tránh?

Chỉ nghe kêu lên một tiếng đau đớn, theo sau đó là một tiếng thét chói tai.

Nguyên lai trong lúc chớp mắt đó, Trầm Lăng thế nhưng lại thẳng tiến lên, đột ngột cầm một đao kia!

Một đao kia chém vào trên vai phải y, máu tươi giàn giụa.

Tiếng kêu sợ hãi tê tâm liệt phế của Chu Thất Thất: “TrầmLăng, người, người vì sao...”

Trầm Lăng không nói gì, chỉ hướng nhìn thoáng qua hướng Vương Liên Hoa đi xa, lại đối diện cặp mắt tựa như hoa đào kia. Trong mắt có tích tụ đau thương, cùng thương tiếc, cũng có quyết tuyệt, giống như ngậy ngọc, nhưng thân ảnh rời đi không có nửa phần đình đốn (tạm dừng). Dưới ánh mắt đang chạm vào nhau, Trầm Lăng lập tức quay đầu, đối chu Thất Thất gượng cười nói: “Ta không có chuyện gì, không cần lo lắng.” Thân thể cũng chấn động, thiếu chút nữa ngã xuống.

Kim Vô Vọng vội vàng thu đao xông lên đỡ lấy Trầm Lăng, kêu lên: “Trầm Lăng, người vì sao như thế? Vương Liên Hoa kia vốn là tiểu nhân, căn bản đối xử với kẻ tiểu nhân, người tại sao lại khổ sở xả thân cứu giúp?”

Trầm Lăng chính là cười khổ không đáp. Hùng Miêu Nhi kêu lên: “Các người bây giờ còn hỏi cái này làm gì? Trước tiên mau băng bó vết thương đã!” Hắn một phen xé phục trang chỗ vết thương của Trầm Lăng mở ra, định dùng nước trong túi da tùy thân (mang theo bên người) súc rửa, nhưng ở trên lưng nhìn thấy một vài dấu vết, không khỏi ngậy người.

Là vài đường vết cào cực kỳ tiên minh (rõ nét).

Quần áo chưa rách, đã có dấu vết này.

Hùng Miêu Nhi đương nhiên hiểu được loại dấu vết này là như thế nào tạo ra. Hắn phản ứng đầu tiên giống như nhìn trộm tình sự của Trầm Lăng cùng chu Thất Thất, có chút ngượng ngùng, vội vàng đem y trang kéo lên một chút che đi, lại thấy vết cào này cũng không giống như mới cào, da đã có chút kết trụ (dần lành lại), nhưng chưa khỏi hẳn, điều này sao lại chính là của chu Thất Thất lưu lại. Tưởng tượng đến một tầng này, hắn đột nhiên cả kinh, thẳng đến khi Thất Thất lấy thuốc mỡ lại đây nói: “Đại ca, người rửa qua miệng vết thương chưa, ta đến bôi được.”

Hùng Miêu Nhi vội vàng nói: “Ta làm cho, người Đại tiểu thư sẽ không làm được chuyện này.” Một tay liền đoạt được trong tay Thất Thất, nói: “Người đi lấy chút vải sạch sẽ mang đến, để ta đắp thuốc băng bó.”

Thất Thất nghe vậy liền đến trong xe tìm kiếm. Hùng Miêu Nhi thấy thân ảnh nàng diễm đạm đáng yêu, cúi đầu lại thấy vài đường vết cào kia, trong lòng chính là khí khổ cực khó chịu, thẳng đem nước kia hướng trên lưng Trầm Lăng đổ xuống, Trầm Lăng không khỏi toàn thân run lên, nhưng cũng không nói gì, thật ra Kim Vô Vọng nhin không được nói: “Hùng Miêu Nhi, người tay chân thật nặng, để ta làm cho.”

Hùng Miêu Nhi thiếu chút nữa muốn chửi ầm lên, vừa nghe lời này của Kim Vô Vọng, chỉ rùng mình, vội vàng cười nói: “Vết thương như vậy phải rửa sạch sẽ một chút.” Liền mở bình thuốc mỡ kia, trực tiếp đổ được kia lên trên vai Trầm Lăng, không chỉ thoa lên vết đao kia, còn nghĩ vài vết cào kia cũng phải thoa lên, bôi cả lưng đen tuyền, dọa Thất Thất lấy vải mang đến phải nhảy dựng, nói: “Vết thương sao lại lớn như vậy?” Trong lòng vừa đau vừa vội.

Hùng Miêu Nhi vội vàng nói: “Không không, thoa nhiều một chút, hảo lưu thông máu động.” Đoạt mảnh vải trong tay Thất Thất qua, không khỏi phân trần băng bó hết toàn bộ lưng. Trầm Lăng chính khí hư huyết suy yếu, làm sao còn quản được mấy chuyện này.

Kim Vô Vọng nói: “Nếu Minh Sa bang chúng đã ở chung quanh, Vương Liên Hoa lại dùng thế lực bắt ép bang chủ của bọn hắn, không biết hắn có hay không sẽ lệnh cho Minh Sa bang vây chúng ta ở chỗ này. Chúng ta vẫn nên khởi hành sớm.”

Chu Thất Thất vội la lên: “Trầm Lăng bộ dạng này, như thế nào có thể lập tức đi được, ít nhất cũng phải tĩnh dưỡng vài canh giờ, chờ ngày sáng lên, ầm áp một chút tái khởi hành.”

Kim Vô Vọng nói: “Nhưng mà...” Người chém thương Trầm Lăng là hắn, như thế nào có thể nhẫn tâm nói ra lời nói đó.

Trầm Lăng cười khổ nói: “Không cần, chúng ta liền đợi hừng đông đến rồi đi, người của Minh Sa bang sẽ không tới.”

Kim Vô Vọng định mở miệng hỏi y làm thế nào biết, đã thấy Trầm Lăng thái độ suy yếu, cũng không hỏi ra miệng, cho là trong lòng y có chủ ý, cũng không hỏi lại, chỉ nói: “Một khi đã như vậy, Trầm Lăng, Chu cô nương, các người trước nghỉ tạm đã.” Liền giúp Thất Thất đỡ Trầm Lăng vào trong lều, chính mình cũng tiến vào lều.

Hùng Miêu Nhi nguyên bản còn sợ run, một trận gió lạnh thổi tới, toàn thân mãnh liệt lạnh lạnh run rẩy, vội vàng cũng nhảy vào trong màn. Kim Vô Vọng chưa ngủ, thấy Hùng Miêu Nhi vội vã chui vào trong chăn chiên (chăn bằng vải nỉ), nói: “Đêm nay chúng ta hai người cần phải lưu ý một chút. Tuy rằng Trầm Lăng nói người của Minh Sa bang sẽ không đến, nhưng với tính tình âm độc của Vương Liên Hoa kia, tuy là được

Trầm Lãng cứu, cũng chưa chắc cảm niệm, nói không chừng hay là muốn đến đánh lén, nếu có chút động tĩnh khác lạ bọn ta liền lập tức hộ tống hai người bọn họ khởi hành.”

Hùng Miêu Nhi hừ hừ nói: “Trầm Lãng cũng càng trở nên quái dị, bỏ lại Thất Thất mà cùng Vương Liên Hoa yêu nhân (*) kia đến nơi điều bắt sinh dẫn (**) tìm cái bí tịch gì đó cũng được đi, nhưng không biết đã uống cái mê dược gì, lại đi chặn thay Vương Liên Hoa kia một đao, nói không phải là nhiều ngày trong địa cung hai kẻ ngốc đã ——” hắn vừa định nói “Ngu ngốc có thể nào...”, đột nhiên liền nghĩ đến một chuyện, chính mình cả người không khỏi ngẩn ngơ.

(*Yêu nhân: kẻ gian ác mẹ hoặc người)

(**điều bắt sinh dẫn: chim không để trứng – đồng nghĩa câu khi ho cò gáy)

Mấy ngày nay, chỉ có Trầm Lãng cùng Vương Liên Hoa ở trong địa cung, làm sao có tới người thứ ba, cùng đừng nói gì đến một nữ nhân khác?

Mà kia mấy vết cào kia, rõ ràng là giống gần đây lưu lại.

Vương Liên Hoa?

Hùng Miêu Nhi bị chính ý niệm trong đầu của hắn sợ tới mức ngây ngốc.

Kim Vô Vọng thấy Hùng Miêu Nhi đột nhiên sợ run, liền hỏi: “Hùng Miêu Nhi, ngươi làm sao vậy?”

Hùng Miêu Nhi ngây ngẩn nói: “Không có gì.”

Kim Vô Vọng thở dài một hơi, nói: “Ngươi cũng nghỉ tạm đi.”

Hùng Miêu Nhi tê tê nằm xuống, cũng không đắp cái chăn chiên kia, Kim Vô Vọng nhìn bộ dáng hắn chỉ phải lắc đầu, cũng không quan tâm. Hùng Miêu Nhi lúc này lại gọi hắn: “Kim huynh.”

Kim Vô Vọng trả lời: “Chuyện gì?”

Hùng Miêu Nhi nói: “Ngươi nói vì sao Trầm Lãng muốn thay Vương Liên Hoa chặn một đao kia?”

Kim Vô Vọng nói: “Ta làm thế nào biết, nghĩ là hai người bọn họ một đường, chung quy có loại tình cảm hoạn nạn, Trầm Lãng lại là người nhân nghĩa, cho nên không đành lòng thôi.”

Hùng Miêu Nhi nói: “Y nếu cầm kiếm chặn đao của ngươi cũng được, thế nhưng sao lại dùng thân mình để chặn, ngươi không thấy có chút kỳ quái?”

Kim Vô Vọng không kiên nhẫn nói: “Ta không phải quân tử, luôn luôn không biết quân tử như thế nào.” Xoay người chớp mắt, như không để ý Hùng Miêu Nhi.

Hùng Miêu Nhi lại xoay người ngồi dậy, cứng ngắc hơn nữa khác. Kim Vô Vọng lại nhịn không được nói: “Ngươi muốn lưu ý động tĩnh chung quanh, cũng không nhất định khẩn trương như thế.”

Hùng Miêu Nhi đột nhiên cười ha ha: “Khẩn trương? Ta không khẩn trương. Kim huynh, ngươi không cần lo lắng, tối nay bọn họ tám chín phần mười sẽ không đến.”

Kim Vô Vọng nói: “Ngươi sao cũng chắc chắn như thế?”

Hùng Miêu Nhi cười lớn nói: “Bởi vì Trầm Lãng nói như thế.”

52. Chương 51

CHƯƠNG 51

Quả nhiên một đêm vô sự.

Bắt đầu buổi sáng, thu dọn đồ đạc, tất cả mọi người đều yên lặng không nói gì, không khí quỷ dị khiến Hùng Miêu Nhi có cảm giác không thể nhẫn nhịn được. Mới vừa muốn nói gì, chính là vừa thấy thần sắc của người khác, liền đem lời nói đến bên miệng nuốt trở về.

Phảng phất dự cảm sắp sửa có chuyện phát sinh.

Trầm Lãng hít thật sâu một hơi, cảm giác bả vai đau đớn, nhẹ nhàng cắn răng không lên tiếng. Thất Thất cảm giác được y run rẩy, ôm cánh tay y càng chặt hơn. Cánh tay mảnh khảnh, cảm xúc da thịt mềm mại, lại tựa hồ có một loại sức mạnh kiên cường trong đó, khiến y cảm thấy an ổn mà thư thái.

Nếu có nữ tử như vậy gần bó cùng kề cạnh, cuộc đời này còn có gì đáng tiếc.

Còn có gì đáng tiếc?

Trong đầu lại đột nhiên hiện lên thân ảnh Vương Liên Hoa, khiến y đột nhiên rùng mình rõ rệt.

Vết thương trên vai, giống như càng đau đớn hơn.

Dự cảm gì đó quả nhiên thực kỳ diệu.

Bởi vậy lúc sau vòng qua cồn cát khuất gió, nhìn thấy mấy cỗ thi thể kia, Trầm Lãng cũng không cảm thấy quá kỳ quái.

Người chết là Hoa Sơn phái Minh Tùng Tử cùng hai đệ tử của hắn. Chết kiểu này không có gì khác biệt, là bị loạn đao (đao công) câu đứt gân chân, lại một đao cắt qua yết hầu, sạch sẽ lưu loát.

Loan Đao

Kim Vô Vọng vừa thấy tử trạng này, liền mặt nhăn nhú mày. Hắn ngồi xổm xuống tình tế nhìn hai vết đao chém trên người bọn họ, sau một lúc lâu đứng dậy, phun ra một hơi thở dài, nói ba chữ.

“Minh sa bang.”

Trầm Lãng cười khổ nói: “Vết thương trên chân kia, còn không phải là ‘Sa Độn’ gây nên?”

Kim Vô Vọng nhíu mi nói: “Sa Độn là một viên Đại tướng của Minh Sa bang, giỏi về việc trượt trong cát. Nghĩ đến ba năm trước kia, Long Quyển Phong bị Minh Sa bang phục kích, đúng là dựa vào Sa Độn này mai phục trong cát, chém đứt vó ngựa, khiến cho tướng sĩ bên ta đều xuống ngựa, Minh Sa bang chúng bao vây, đao cắt yết hầu, thật là ngoan tuyệt (vô cùng độc ác).” Hắn nói một hồi nói xong, vẻ mặt tuy rằng không quá dao động, cũng là lặng lẽ thở dài một hơi, lại có chút anh hùng mạt lộ ý (anh hùng đến bước đường cùng).

Trầm Lãng cùng Hùng Miêu Nhi cũng không hỏi tình hình Long Quyển Phong tướng sĩ gần đây như thế nào, nhưng thấy thần sắc trên mặt Kim Vô Vọng cao ngạo, liền đem ý quan tâm, vừa nẩy lên nuốt trở lại bụng.

Giang hồ phân tranh, vốn là có thắng có thua.

Đó là cảnh tượng trước kia không thể trở lại, chỉ cần ngạo khí dư âm, vẫn là anh hùng.

Trầm Lãng nói: “Thấy tử trạng của những người này, giống như mới bị hạ thủ hôm nay.”

Nếu là hôm nay hạ thủ, đương nhiên cùng Vương Liên Hoa thoát không khỏi liên quan. Lại không biết Vương Liên Hoa chặn giết những người này là vì cái gì?

Trầm Lãng che vai phải, chậm rãi ngồi xổm người xuống, sau đó thân thủ kiểm tra xác chết. Nhưng y xem không phải là vết thương, mà là tay của thi thể.

Trên tay phải Minh Tùng Tử, thế nhưng không có kiếm, mà là nắm chặt thành quyền, giống như cầm vật gì đó. Chỉ thấy hắn tuy rằng bỏ mạng, trên khuôn mặt, thế nhưng không có thê lương đau đớn sắp chết, ngược lại thần sắc giống như mỉm cười. Chỉ là ở trên mặt tử thi xuất hiện thần sắc như thế, có vẻ càng thêm lộ vẻ sâu thẳm đáng sợ.

Trầm Lãng mở ngón tay nắm chặt của hắn ra, không ngờ trong đó cũng không có vật gì.

Tái ở chung quanh trên mặt đất tìm kiếm, đột nhiên dư quang khóe mắt ngấm đến một vật, trong lòng không khỏi có chút kinh ngạc.

Cũng cũng không phải là cái gì phi thường hiếm lạ.

Bất quá là một trang giấy.

Trang giấy phi thường nhỏ, chỉ có vài cái móng tay lớn nhỏ, chất giấy dày đơn giản đã chuyển vàng, giống như là ở một góc trang giấy chỉ điểm gì đó.

Trầm Lãng đối trang giấy kia nhìn hồi lâu, giấu vào trong túi nhỏ tùy thân, thở dài một tiếng đứng lên, cười khổ nói: “Quý dị, quý dị.”

Người khác không đáp lời, Hùng Miêu Nhi lớn tiếng nói: “Đích xác quý dị.”

Trầm Lãng ngạc nhiên nói: “Như thế nào quý dị?”

Hùng Miêu Nhi nói: “Minh Tùng Tử lão đạo này ta đã gặp, tuy nói là người xuất gia, nhưng lại luôn dẫn theo một đồng nữ đệ tử như hoa như ngọc, sao lúc này cùng hán chết đều là nam nhân?”

Chu Thất Thất kêu lên: “Nói không phải nữ nhân đều bị Minh Sa bang cướp đi? Đạo phi này thật sự đáng giận!”

Trầm Lãng cau mày nói: “Nữ đệ tử của Minh Tùng Tử đều không phải là không có võ công. Nếu nhiều hơn ba bốn người, người của Minh Sa bang tới tất cũng phải nhiều hơn vài người, nhưng nhìn trận thế chung quanh này, giống như cũng không có rất nhiều người đánh nhau.”

Bốn người đều có chút khó hiểu, nhưng cũng chưa nói được gì, tự trong lòng có chút ngẫm nghĩ, nhưng cũng yên lặng không nói, tiếp tục một đường thẳng hướng phía trước.

Tới lúc hoàng hôn, ánh tà dương buổi chiều, gió dần thê lãnh (lạnh lẽo), bốn người nhìn xung quanh một phen, tìm một cồn cát tránh gió, dự định hạ trại. Hùng Miêu Nhi lại hét lớn: “Có cái mùi hương gì kỳ quái?”

Mùi hương kia kỳ thật tuyệt không kỳ quái, trên đường đi đến bọn họ đã ngửi qua rất nhiều lần.

Bất quá là mùi máu tươi dày đặc.

Di chuyển qua mặt trái cồn cát kia, quả nhiên lại có bốn cỗ thi thể.

Người chết mặc trang phục Không Động phái, trong đó một cái xác giống như một trong những trưởng lão của Không Động phái Chu Tịnh, mấy cái còn lại, tựa hồ cũng là vài người trong hàng đệ tử theo các trưởng lão Không Động tham dự Lan Châu quần hùng hội.

Tử trạng đều giống nhau.

Trầm Lãng mày lại siết chặt vài phần.

Chưởng môn nhân của Không Động phái cùng những trưởng lão, đệ tử khác đâu?

Càng nghĩ, vẫn là không thể nắm được mấu chốt.

Vốn nghĩ muốn hạ trại tại đây, những người này cũng vừa mới chết chưa lâu, thi thể tản ra mùi huyết nhục, bốn người chỉ phải lại tiếp tục đi phía trước khoảng nửa dặm đường, mới tìm được một gò núi khác tránh gió, hạ trại nghỉ tạm.

Ngày thứ hai vẫn như cũ thái bình vô sự, chính là ở trên đường về, nhìn thấy rất nhiều thi thể ngang dọc.

Nếu nói là sát hại này cùng Vương Liên Hoa không quan hệ, chỉ sợ ai cũng đều không tin tưởng.

Hùng Miêu Nhi quả thực đã muốn chửi ầm lên.

Hắn đương nhiên muốn mắng chủ ý của Vương Liên Hoa là cái quỷ gì, giết chết nhiều người như vậy, đến tội cùng có âm mưu gì?

Chính là vừa thấy Trầm Lãng cùng Thất Thất, lại nói không nên lời, một hơi nghẹn sinh ra lại quay về trong bụng, muốn bao nhiêu khó chịu có bấy nhiêu.

Đêm đó đương nhiên lại là Hùng Miêu Nhi giành thay được cho Trầm Lãng.

Vết thương kia vốn là móng tay cào ra, đắp thuốc mỡ, khép lại thập phần mau. Nhưng vết thương này tuy rằng khép lại, nhưng vẫn là lưu lại dấu vết thâm quảng, không thể xóa đi. Hùng Miêu Nhi nhìn nghiêng rằng nghiêng lợi, lại một mạch thoa mạnh trên vết thương kia.

Trầm Lăng chỉ phải cười khổ.

“Miêu Nhi, người tựa hồ cùng ta có cừ.” (thù hận)

Hùng Miêu Nhi trừng ánh mắt không nói lời nào, vẫn là người lẹ nhanh tay nhanh chân đem vải hảo quần lại.

Trong hành trình kế tiếp, vẫn như cũ lại thấy rất nhiều thi thể.

Vương Liên Hoa một đường rồi đi này, thất đúng hơn là giết mở một con đường máu.

Huyết nhục còn tươi, gân chân chặt đứt, trên cổ lại có một vết đao nhanh lại hung ác.

Đơn giản, sạch sẽ, thấy huyết phủ kín yết hầu.

Trầm Lăng đem thi thể này lần qua lộn lại xem xét, nói lại càng ngày càng ít.

Kim Vô Vọng lạnh mặt cũng không nói gì.

Hùng Miêu Nhi cảm thấy sắp nổi điên, đường xá dài lâu khiến người phải sợ hãi.

Cứ như vậy rốt cục liền tới rồi biên giới sa mạc.

Kim Vô Vọng hướng bọn họ nói lời tạm biệt: “Trầm Lăng, Chu cô nương, Hùng Miêu Nhi, tại hạ chỉ có thể đưa các người đến đây, liền phải trở về sa mạc, các vị trân trọng.”

Chu Thất Thất nhin không được nói: “Kim đại ca, Minh Sa bang bị Vương Liên Hoa sai khiến, chúng ta cùng nhau quay về Trung Nguyên đi, đối phó Vương Liên Hoa, không tốt sao?”

Kim Vô Vọng trộm nhìn y, trong đôi mắt có vẻ ôn nhu, lại nói: “Tại hạ cùng Long Quyển Phong thua Đồng Thiệu Anh cùng Minh Sa bang, cũng không phải là bại bởi Vương Liên Hoa. Muốn từ nơi thất bại, chiến thắng trở về, mới có hứng thú, không phải sao?” Càng nói về sau, gương mặt vô biểu tình của hắn lại như đang mỉm cười, trong thần sắc đã có ý vô cùng quyết tuyệt.

Trầm Lăng nói: “Kim huynh bảo trọng, sau này còn gặp lại. Hi vọng lúc tái kiến (gặp lại), có thể là một ngày đẹp trời.” Y lúc nói lời này nhìn chằm chằm ánh mắt Kim Vô Vọng, trong mắt lộ vẻ thấu hiểu cùng luyến tiếc.

Kim Vô Vọng trầm giọng nói: “Người cũng vậy.” Lập tức nhún người nhảy lên lưng ngựa, giục ngựa quay lại, ngựa kia liền vọt vàng mà chạy đi, trên lưng ngựa người nọ cũng tái không quay đầu lại.

Chu Thất Thất rưng rưng nhẹ giọng nói: “Minh Sa bang này một đường ngông cuồng không cổ kị (kiêng nề) như thế, Kim đại ca thực có thể đối phó được sao?”

Trầm Lăng thở dài một hơi, nói: “Có một số việc, bất luận là thắng hay thua, đều không thể không làm.”

Nếu y đoán không sai, Vương Liên Hoa dự tính cũng không phải là khống chế Minh Sa bang, bản thân cũng không phải lạm giết người. Giết nhiều người như vậy, tất là có lý do không thể không giết.

Vậy lý do kia là cái gì?

Trước khi hết thấy đều chưa phù xuất thủy diện, liền đã làm cho cây (xác) ngã khắp nơi, máu chảy thành sông?

(phù xuất thủy diện : trời lên trên mặt nước – ý nói sáng tỏ)

53. Chương 52

CHƯƠNG 52

Lại nhớ tới cái trấn nhỏ sát biên giới sa mạc.

Có qua có lại, cảnh còn người mất.

Hướng về nhân gia trước kia bán nước cho y mua mấy túi nước, nhân gia kia tựa hồ nhận ra y, lại không nói gì, chỉ vì bọn họ đã thấy quen với các loại người lui tới, biết có chút lời có thể không nói lại không nói, có một số việc có thể không biết thà rằng không biết. Cái giếng kia giống như là nguồn sống duy nhất của bọn hắn, chỉ có thời điểm nhắc tới nước trong mắt mới lóe ra hào quang, trừ lần đó ra, thì bất tri tịch mịch (không biết gì cả, cô đơn lạnh lẽo).

Nếu có thể như thế, cũng tốt lắm.

Lúc sau ra khỏi sa mạc phần chần nhất đương nhiên là Hùng Miêu Nhi. Bản thân hắn một đường lo lắng do thời tiết sa mạc thay đổi thất thường, cho nên hiện tại hắn cảm thấy thư thái như trút được gánh nặng, hận không thể mọc hai cánh ở xương sườn bay đến Lan Châu Lâm Nguyệt Lô, đem mấy bình nữ nhi hồng mười hai năm lão bản nương (bà chủ) cất riêng kia mang tất cả ra uống hết sạch, mới có thể giải toàn bộ buồn bực trong lòng.

Một đường Hùng Miêu Nhi cùng Thất Thất hoan thanh tiểu ngữ (trò chuyện vui vẻ), Trầm Lăng ngẫu nhiên cũng lên tiếng trả lời vài câu, còn không thì đem trang giấy kia lẩn qua lộn lại ở trong tay xem.

Đó cũng không phải một góc trang sách của vô địch bảo giám, chỉ vì chất giấy hoàn toàn bất đồng.

Trầm Lăng đột nhiên cảm thấy chính mình quên đi một chuyện gì đó rất quan trọng, lại như thế nào cũng nhớ không nổi.

Thật sự hết sức nguy hiểm.

Chu ký tiền trang ở Lan Châu trước sau như một sinh ý thịnh vượng.

Hùng Miêu Nhi vừa đến Lan Châu liền khẩn cấp đi Lâm Nguyệt Lô, Thất Thất nói: “Đại ca, người cũng không rửa mặt chải đầu lại đi, từ sa mạc đi ra, một đường phong trần, người cũng không khó chịu sao?”

Hùng Miêu Nhi cười to nói: “Tắm có thể đợi tắm lần sau, hiện tại cũng là muốn uống chút rượu trước để xả xui.” Nói xong liền sải bước thẳng mình rời đi.

Trầm Lăng cùng Thất Thất từ trước cửa đi vào, trong trường phòng (*) tiền trang Phó tiên sinh liếc mắt một cái nhìn thấy Thất Thất, vội vàng chào đón, phân phó nha hoàn tiểu đồng bên dưới đi thu dọn phòng, chuẩn bị món ăn cùng nước nóng, cho tiểu thư cùng cô gia (chồng) tẩy trần (bày biện, thiết đãi người từ xa đến). Một mặt thỉnh Trầm Lăng cùng Thất Thất vào trong nội đường ngồi, tự tay pha hai chén trà bưng lên.

(* trường phòng: phòng ghi chép sổ sách, tính toán kiểm kê của ngân hàng thời xưa)

Thất Thất lặng lẽ kéo tay Trầm Lăng cười nói: “Thấy tình cảnh này, lúc này mới cảm thấy được người đang ở đây.”

Trầm Lăng thế nhưng cười không nói, cũng chỉ nhẹ nhàng nắm tay nàng.

Phó tiên sinh phân phó Tiểu Tứ cùng tiểu Lý trước mặt trông nom, chính mình đã ở hậu đường cùng Thất Thất nói chuyện, cùng nhau tán gẫu việc đã trải qua. Thất Thất nói tựa như khinh miêu đạm tả (nhẹ nhàng băng quơ), Phó tiên sinh tiên sinh nghe cũng hết hồn, lắc đầu liên tục nói: “Tiểu thư, về sau cũng phải cẩn thận chút, nếu lão gia dưới tuổi vàng biết được, chỉ sợ cũng phải lo lắng. Nếu thật muốn đi làm chuyện gì, kêu Bát thiếu gia đi theo cũng tốt hơn.”

Thất Thất cười nhạo nói: “Lão Bát cũng mỗi ngày không biết lần ở nơi nào, ta có tướng công ở đây, người sợ cái gì.”

Phó tiên sinh nhìn Trầm Lăng liếc mắt một cái, cũng đành phải cười khổ, mới vừa muốn nói gì, Tiểu Tứ lại từ phía trước chạy tới, kêu lên: “Phó tiên sinh, đằng trước xảy ra chuyện, người đi xem!”

Vừa vặn lúc này nha hoàn Tiểu Hồng từ trong buồng đi ra, nhỏ giọng nói: “Đều chuẩn bị tốt, tiểu thư cùng cô gia muốn tắm rửa trước hay là dùng bữa trước?”

Phó tiên sinh đứng lên nói: “Tiểu thư, cô gia, các người trước đi nghỉ ngơi, ta ra đằng trước nhìn xem.”

Thất Thất nói: “Hào.” Quay đầu đối Tiểu Hồng nói: “Người đem Hoàng tửu (*) thêm chút sợi gừng đường trắng hâm nóng lên, gọi người trước chuẩn bị phòng tắm. Tái kêu Diệp đại phu lại đây, đổi được cho cô gia.”

(*rượu Thiệu Hưng – một loại rượu nổi tiếng ở Trung Quốc)

Hai người vào trong buồng, Trầm Lăng ôn nhu nói: “Thất Thất, người đi trước tắm đi, ta chờ Diệp đại phu đến đổi được, xong sẽ đến.”

Thất Thất thập phần nhu thuận mềm mại gật đầu đi vào.

Diệp đại phu cũng rất nhanh đi vào. Hắn tháo băng vải trên người Trầm Lăng ra, không khỏi hoảng sợ, nhần cười nói: “Trầm tướng công, này chỗ không phải là tiểu thư băng bó sao, sao lại đem thuốc mỡ bôi cả lưng, nơi chưa thương tổn cũng băng bó kỹ như vậy ?”

Trầm Lăng nhớ tới một mạch hành vi cổ quái của Hùng Miêu Nhi, không khỏi cười khổ nói: “Không phải.”

Diệp đại phu cũng không cần nhiều lời nữa, bảo nha hoàn đem nước ấm lên lau đi vết bẩn cùng được dính trên lưng, lấy được mới thoa lên, tinh tế băng bó tốt chỗ bị thương, cười, nói: “Trầm tướng công thương thể khôi phục không tồi, chính là tốt nhất tịnh dưỡng mấy ngày, không được quá lao lực lao thần (làm việc nặng, suy nghĩ nhiều).” Nói xong vẻ mặt cười quái dị nói: “Tại hạ cáo lui trước.”

Trầm Lăng có chút không hiểu. Diệp đại phu mới vừa lui xuống, Tiểu Hồng liền bùng bộ đồ mới lên, nói: “Cô gia, Diệp đại phu dặn dò, không thể để cho vết thương cô gia gặp nước, nô tỳ tới hầu hạ cô gia tắm rửa.”

Trầm Lăng vừa định nói để tự mình, chỉ nghe giọng nữ cười duyên nói: “Tiểu Hồng người đặt quần áo xuống đi, tướng công y đã có nương tử ta.”

Tiểu Hồng vừa mới lui ra, Thất Thất liền từ trong buồng đi ra, chỉ thấy nàng toàn thân cao thấp chỉ mặc nhất bộ đoản sa y (bộ quần áo mỏng ngắn) màu đỏ, càng tôn lên dáng người uyển chuyển, da thịt tinh tế trắng hồng tỏa lửa, phi thường kiều diễm.

Trầm Lăng nhìn không khỏi than nhẹ một tiếng.

Cái gọi là nhan sắc khuynh thành, nghĩ đến cũng không gì hơn cái này.

Thất Thất vui đầu vào đầu gối y thấp giọng cười nói: “Ta lúc còn trẻ, chung quy nghĩ chỉ cần hai người yêu nhau cùng bầu bạn, đó là tất cả, hiện tại thể nhưng cũng dần dần hiểu được, ta đã là thê tử của người, đương nhiên đối người hết lòng nâng đỡ, cũng muốn hảo hảo học học cái gì gọi là ôn nhu thấu xương.”

Trầm Lăng cười khê ôm lấy nàng nói: “Những lời này từ trong miệng người nói ra, thật thực khiến ta không quen, người vẫn là giống như lúc đầu thì tốt hơn.”

Thất Thất cười to nói: “Thật muốn giống như lúc đầu?”

Trầm Lăng gật đầu mỉm cười.

Thất Thất ngoan tâm (bướng bỉnh), cười bỏ nhào tới đầu gối y, một tay cởi vạt áo y ra, nói: “Để cho ta nhìn xem thương thể của người như thế nào?” Nàng tuy là xé quần áo Trầm Lăng ra, nhưng cũng ôn hương nhuyễn ngọc, ở trên người Trầm Lăng ma (ma sát) đến cọ đi, hai người động tình, đều có chút thở dốc, Trầm Lăng thân thủ đỡ lấy nàng, Thất Thất lại cười duyên nói: “Để cho ta xem trước một chút thương thể của người thế nào, vừa rồi Diệp đại phu có nói, không được quá lao lực lao thần.” Nàng một tay từ nơi bả vai chưa bị thương của y ôm cổ của y, thăm dò nhìn chỗ bị thương kia.

Trầm Lăng ôm Thất Thất, trong lòng một mảnh ôn nhu tình ý, lại đột nhiên cảm thấy trong lòng toàn thân cứng đờ, không khỏi quay đầu nhìn nàng.

Gương mặt mỹ lệ như thế, tươi cười ôn nhu uyển chuyển như vậy.

Chính là nụ cười kia giống như trong nháy mắt đông lại ở trên mặt.

Đẹp vẫn là xinh đẹp, lại mang theo bi ai trống rỗng.

Ôm áp của Trầm Lăng thật ấm áp, nhưng Chu Thất Thất chỉ cảm thấy đôi môi đều phải đông cứng, khiến cho nàng khó thở, cơ hồ thốt không ra đầy đủ câu chữ.

Nhưng nàng rốt cục vẫn dùng sức thốt ra hai chữ.

Là ai?”

Lan Châu Lãm Nguyệt Lâu tựa hồ không còn nào nhiệt như ngày đó nữa, cái bàn có chút tàn phá, quang cảnh cũng có chút tiêu điều.

Hùng Miêu Nhi tất nhiên không nghĩ nhiều như vậy, vừa vào cửa liền kêu lão bản nương khuê danh Xuân Hương. Xuân Hương người cũng như tên, ăn mặc thanh thông thiên lục (xanh (da trời) thắm xanh (lá cây) nhạt) tựa như thiếu nữ, nhưng vẻ uyển chuyển khéo mắt cũng là phụ nhân (phụ nữ có chồng) mới có. Chồng của nàng chết sớm, nàng lại ngày thường yếu điệu xinh đẹp, liền thành quả phụ phong lưu nổi tiếng gần xa. Nàng thích tiếp khách nhân uống rượu, thường thường lại so với khách nhân uống nhiều hơn, nhưng tiền thưởng đương nhiên là khách nhân chi trả. Loại thủ đoạn này của nàng thật cũng không phải không bị nhìn thấu, nhưng càng có nhiều người bởi vì muốn nhìn mỹ nhân say mà đến, nhưng cuối cùng luôn tự mình trước say, sau đó trong lúc hồ đồ đưa ra khoản tiền thưởng lớn.

Một phụ nhân phong lưu khéo léo như vậy, nhìn thấy Hùng Miêu Nhi lại giống thấy quỷ.

Chỉ vì nam nhân này thiếu chút nữa uống sạch hết rượu hảo mà nàng cất riêng, chẳng những không say, còn đúng lý hợp tình hỏi nàng: “Người cũng uống rất nhiều, vì sao ta phải trả tiền uống rượu cho người?”

Xuân Hương tức giận đi lên đón tiếp, nói: “Người tới làm gì?”

Hùng Miêu Nhi trừng mắt cười nói: “Đến tửu lâu đương nhiên là uống rượu. Mau bưng mấy bình nữ nhi hồng lên.”

Xuân Hương quét mắt liếc hắt một cái, trên băng ghế ở bên cạnh hắt ngồi xuống, miễn cưỡng hướng bên cạnh dựa vào, nói: “Đã hết rồi.”

Hùng Miêu Nhi cười to nói: “Mấy vò rượu kia của người, chính người còn luyện tiết uống, lại không đem ra cho người ta uống, như thế nào lại hết?”

Xuân Hương cười lạnh nói: “Người ta mua một vò hai mươi lượng bạc, ta vì cái gì không bán?”

Hùng Miêu Nhi líu lười nói: “Làm sao lại coi tiền như rác, vung nhiều tiền như vậy mua vò rượu, người thật đúng là hắc tâm (lòng dạ hiểm độc) kiếm lời.”

Xuân Hương vỗ cái bàn nói: “Người là con miêu say mất bị mù sao? Không thấy chung quanh bị đập bể đến nát bét, đều là đám người kia lúc uống rượu nổi lên đập phá, lão nương kiếm tiền mấy vò rượu của hắt, còn chưa đủ sửa lại căn nhà.”

Hùng Miêu Nhi cười nói: “Thật thực sự có người ác như vậy, ngay cả của tửu *** của người cũng không tiếc đập phá?”

Xuân Hương vỗ cái bàn, nói: “Vốn đám người kia uống rất hảo, nhưng sau lại bị lão nương đích uống rượu trở mình, đi đùa giỡn cô nương người ta. Đùa giỡn thiếu nữ đàn ông cũng thế, thế nhưng đi đùa giỡn một đám nữ đạo sĩ, sau đó nam nữ đánh thành một đoàn, từ trong phòng đánh tới ngoài phòng, ta cũng không dám cản trở. Các người người giang hồ, chính là thích ỷ vào vài phần bản lĩnh, cả ngày ẩu đả sát...” Nàng còn chưa tả oán xong, Hùng Miêu Nhi lại nắm lấy cổ tay nàng, nắm đến khiến nàng đau nhức, nhìn chằm chằm hai mắt của nàng sáng lên.

Xuân Hương không khỏi vung tay cả giận nói: “Người làm gì?”

Hùng Miêu Nhi lớn tiếng nói: “Người nói bọn họ đùa giỡn chính là một đám nữ đạo sĩ?”

Xuân Hương tức giận nói: Đúng vậy thì như thế nào?”

Hùng Miêu Nhi hỏi: ” Nữ đạo sĩ này có mỹ hay không?”

Xuân Hương giận cười nói: “Mỹ! Chẳng những mỹ, còn có thanh tao, lại mỗi người tự cho mình mặc đạo bào thì chính là thánh nữ...”

Hùng Miêu Nhi phút chốc đứng lên, chụp lấy cổ tay nàng kéo đi, nói: “Theo ta đi.”

Xuân Hương kêu lên: “Đi nơi nào?”

“Chu ký tiền trang.”

54. Chương 53

CHƯƠNG 53

Miệng vết thương đương nhiên sớm khép lại.

Dấu vết mặc dù đã thực nhạt, nhưng vẫn là ở đó.

Chính như người kia đã đi xa, tưởng niệm còn như thế.

Vết thương sáp nhập vào tưởng niệm không thể rút ra, có lẽ không phải truyền thuyết.

Vết cào, dấu cắn, vết móng tay cấu thật sâu xuất huyết, một đạo ấn (đường dấu vết) chính là một đao cắt trong lòng nàng.

Một đao lại một đao.

Nhớ rõ bọn họ lúc lần đầu hoan ái, nàng vừa khấn trương vừa kích động, vừa đau đớn vừa hân hoan, ở trên người y hết cào lại cắn, sáng ngày thứ hai tỉnh lại, bị sốc nặng khi nhìn thấy trên lưng y nằm sấp. Y quay đầu hướng nàng mỉm cười, nàng liền nhớ tới đêm qua điên cuồng, cũng không nguyện yếu thế, mặt đỏ kêu lên: “Cười cái gì cười, trên người của người có dấu này, muốn đi cùng nữ nhân đẹp khác cũng không thể.”

Khi đó Trầm Lăng nghiêng đầu lười biếng cười nói: “Người sao biết không thể?”

Nói lời này bất quá là nghĩ muốn đùa nàng, mà nàng cũng không phụ y oán trách giơ tay lên làm bộ muốn đánh y, chẳng qua bàn tay này hạ xuống trên gương mặt y đột nhiên mềm nhũn, nhuyển tựa xuân phong, nhẹ nhàng mơn trớn cái trán rộng của y, bờ môi kiên định.

Sau đó đó là một tiếng than nhẹ.

“Ta cảm thấy... Ta hiện tại giống như trong mộng.”

Về sau hoan ái, tự nhiên dần dần trở nên hài hòa, không hề cảm thấy đau đớn, cũng không ở trên người hằn cào cào cắn cắn lưu lại dấu vết kỳ quái này. Nhưng ấn ký lần đầu, cũng là qua thật lâu mới mất. Thất Thất có chút kinh ngạc vì sao vết thương nhẹ như vậy lại hồi lâu không mất, Trầm Lăng liền cười nói: “Không tốt sao? Như vậy ta không phải không thể cùng nữ nhân đẹp khác sao?”

Không hảo, một chút cũng không hảo.

Nếu có thể, nàng tình nguyện nàng vĩnh viễn cũng không từng nhìn thấy.

Dấu vết đã lâu

Nếu như dấu vết nàng lần đầu lưu lại ở trên người y, cũng là của nàng.

Thất Thất vươn tay cào dấu vết đó, cào đến mức cực hung ác, trên dấu vết kia liền vẽ ra từng đường huyết. Nàng muốn cắn y, nghĩ muốn ở trên mấy dấu vết của người khác lưu lại vết thương của nàng, lại lúc gần bố tiếp xúc đến da thịt của y nhện không được nôn ra một trận.

“Người hảo hảo.”

Trầm Lăng đương nhiên không thể tự mình không cẩn thận cào ra, không quỳ xuống khóc rống cầu nàng tha thứ, đương nhiên càng không phải báng là người nữ nhân hư hỏng nào câu dẫn y mà y là bất đắc dĩ.

Bởi vì y là Trầm Lăng.

Y chỉ thân thủ đỡ lấy nàng, nhẹ nhàng mà ôm nàng.

“Thực xin lỗi.”

Là ai?”

Ánh mắt của nàng lạnh lùng, nhưng không có hận, chỉ có thể lương vô hạn.

Thời điểm Hùng Miêu Nhi bị kích động lôi kéo Xuân Hương xông vào hậu đường, cũng không nghĩ nhiều lắm.

Hắn vốn chính là loại người trong đầu không thể đồng thời chứa quá nhiều sự.

Vừa xông tới liền quát: “Trầm Lăng, ta tìm được manh mối nữ đạo sĩ này!”

Quát xong rồi mới phát hiện tình cảnh trong phòng có bao nhiêu bất thường.

Trầm Lăng nhãn minh thủ khoái (nhanh tay lẹ mắt) cởi áo choàng che thân thể Thất Thất bên cạnh quần áo rơi lỏng, ôm nàng vào trong lòng.

Thất Thất rốt cục nằm ở trên người của y khóc ra.

Hoàn toàn gào khóc, khóc lóc đến mức thân thể đều phải trượt xuống, lại được y thân thủ nhẹ nhàng mà ổn định ôm. Trong cái ôm áp như thế này, hết thấy kiên trì đều giống như không chịu nổi một kích.

Sắc mặt Hùng Miêu Nhi xấu hổ đứng ở cửa không thể tiến lui.

Xuân Hương giết nhẹ cổ tay áo hắn, muốn kéo hắn đi ra cửa.

Thất Thất lúc này cự tuyệt trong lòng Trầm Lăng đứng lên.

“Ta muốn quay về nhân nghĩa trang.”

Trầm Lăng cũng vội vàng đứng lên: “Chúng ta cùng nhau trở về.”

Thất Thất cười lạnh nói: “Người chẳng lẽ không muốn đi trông nom chuyện nữ đạo sĩ này sao?”

Trầm Lăng im lặng nói: “Đi về trước nói sau.”

Thất Thất nhìn y, nhìn xem Hùng Miêu Nhi, đột nhiên cười ha hả.

Cười xong, mới nói: “Ta tới nhân nghĩa trang rồi, cũng lập tức rời đi.”

Trầm Lăng vội la lên: “Người đi đâu vậy?”

Thất Thất cười hơi hơi nhìn y: “Người cũng không phải đã đáp ứng ta, sau khi trở về, dẫn theo Tinh nhi, chúng ta ba người sẽ ngồi thuyền rời bến, bỏ lại nhân nghĩa trang này, bỏ lại giang hồ này, đến nơi chưa bao giờ đến, không bao giờ muốn tham dự võ lâm phân tranh nữa sao?” Sau đó quay đầu hướng Hùng Miêu Nhi cười nói: “Đại ca, người ngày đó cũng từng nói muốn cùng nhau, không biết hiện tại có thể nguyện cùng đi?”

Hùng Miêu Nhi không ra lời.

Thất Thất tự cổ tự cười nói: “Dù sao chủ ý quyết định của ta, các người muốn tới thì tới, không tới, cũng thể.” Than nhẹ một tiếng, khoác ngoại bào tiến vào nội thất.

Hùng Miêu Nhi sững sờ nhìn bóng dáng Thất Thất, cũng thở dài một hơi.

“Nếu thương thể hiện tại của người còn chưa lành, ta thật muốn đánh người một trận, đánh người đến nửa chết nửa sống, sau đó ném đến trên thuyền của Thất Thất.”

Trầm Lăng cười khổ.

“Nếu đánh mà hữu dụng, hiện tại đánh ta cũng không sao.”

Hùng Miêu Nhi cũng nhận không được muốn bắt chước y cười khổ.

“Kỳ thật ta muốn hỏi người, nếu biết hiện tại cũng bị ta đánh, người còn có thể hay không đi làm chuyện kia?”

Trầm Lăng nhìn hắn, chần chờ một lát.

Rốt cục nói một chữ.

“Sẽ.”

Hùng Miêu Nhi bắt lấy bờ vai của y.

Một bên bị thương kia.

“Vì cái gì?”

Trầm Lăng nhịn xuống rên rỉ thiếu chút nữa lao ra yết hầu.

“Bởi vì ta sợ chết.”

Hùng Miêu Nhi nghe được sững sốt, biểu tình trên mặt thực cổ quái.

“Chẳng lẽ ngươi không... , hắn sẽ giết ngươi?”

Trầm Lăng cúi đầu xem ngón tay của mình.

“Chỉ như thế, ta mới có thể bình tĩnh chờ chết.”

Y cười khổ ngẩng đầu.

“Kỳ thật ta một chút cũng không nắm chắc còn sống rời khỏi nơi đó. Lúc thời điểm đó, ta hoàn toàn toàn chuẩn bị đi tìm cái chết.”

Hùng Miêu Nhi nghe không hiểu lời của y.

Nhưng hắn vẫn buông bờ vai của y ra.

“Ngươi đối Thất Thất bàn giao như thế nào?”

Trầm Lăng cũng đứng dậy.

“Cùng nàng quay về nhân nghĩa trang, sau đó rời bến.”

“Ngươi không phải muốn biết hành tung các nữ chân này sao? Những người đã chết làm sao bây giờ? Nếu còn có càng nhiều người bởi vậy mà chết thì sao?” Hùng Miêu Nhi kêu lên.

Trầm Lăng thân thể cứng đờ, lại ngồi xuống lần nữa.

Hùng Miêu Nhi cảm thấy đã muốn bắt đầu có điểm thông cảm y.

“Bởi vì ngươi là Trầm Lăng, cho nên ngươi không thể nói đi là đi.” Hắn thở dài một hơi: “Ta cũng biết việc này ngươi cũng không phải không thể không làm. Chính là trừ ngươi ra, không còn người nào khác có thể. Cho nên chỉ phải ngươi tới làm.”

Tình báo của Xuân Hương, kỳ thật phi thường có hạn.

Theo như nàng nói, ban đầu đám người kia đến mua rượu, khi đó trước một tháng quần hùng tụ hội cũng tới quá, là đệ tử Thanh Thành phái. Nhưng khi đó còn nhiều những người này, lúc này chương môn nhân của Thanh Thành phái cùng vài đệ tử vẫn chưa xuất hiện, mà vài người đến này, uống quá chén quát lên điên cuồng, tiêu tiền như nước. Sau lại gặp gỡ đám nữ đạo sĩ kia, kẻ dẫn đầu Thanh Thành phái liền đi đùa giỡn một người mặc áo trắng trong đó, người đó giống như cũng là thủ lĩnh nữ đạo sĩ. Hai phe lúc sau trở mặt, mang máng nghe thấy người nọ Thanh Thành phái cười lạnh nói: “Trong ngươi bộ dáng trong trắng, còn không phải chưa bị lão đạo sĩ ngủ qua. Chớ không phải là ngại lão đạo sĩ không còn dùng được, bị Tiểu Nạch Kiếm Nhi làm thịt hử?” Nữ đạo sĩ kia liền chửi: “Ngươi chớ không phải là vì để cho chương môn hảo tùy tiện đùa giỡn tiểu nữ nhi, cho nên xuống tay giết cả sư phụ sao?” Lúc sau đó người hai bên đều rút kiếm bắt đầu chém giết, khách nhân trong tửu lâu đều chạy trốn, Xuân Hương cùng một đám tiểu nhị cũng vội vàng trốn vào bên trong, nào dám hé răng, chỉ còn chờ bên ngoài bình tĩnh trở lại mới đi báo quan.

Hùng Miêu Nhi vội la lên: “Ngươi lúc này nói, cùng ngươi mới vừa rồi ngươi nói với ta, có cái gì đó bất đồng? Ngươi giấu lại kĩ xem hơn nữa có việc gì quái dị không?”

Xuân Hương liếc ngang hắt một cái nói: “Ta chỉ biết nhiều đó, đương nhiên nói cho người cũng nhiều đó, nói cho vị tướng công này cũng nhiều đó.”

Trầm Lăng lại trầm ngâm nói: “Chết hình như đều là chương môn nhân các phái, rõ ràng có thể giết toàn bộ, nhưng mỗi một phái đều lưu lại mấy người như vậy làm gì?” Trong đầu y trở về lời nói ban đầu của Xuân Hương một lần, lại đột nhiên nhớ tới một chuyện trong đó.

“Tiểu Bạch Kiềm Nhi” là ai?

Y đương nhiên không muốn muốn đây là... hắt.

Nhưng hắt cũng không phải làm không được loại sự tình này.

Xuân Hương cười nói: “Ta đem sự tình từ đầu chí cuối đều nói, cũng phải đi về, lại không biết lúc ta không ở trong tửu lâu chậm trễ làm ăn tính như thế nào?”

Hùng Miêu Nhi kêu lên: “Người không ở tửu lâu lại không đóng cửa, chậm trễ làm ăn cái gì?”

Trầm Lăng cười khỏ nói: “Miêu Nhi, cho nàng đi.”

Hùng Miêu Nhi từ trong lòng lấy ra hơn mười hai ngân phiếu, nói: “Trên người chỉ có nhiều đây. Người lấy đi, ta trả cho người tiền rượu ba ngày lúc trước.”

Ngân phiếu kia mới vừa để tới trên tay Xuân Hương, Trầm Lăng lại hét to một tiếng: “Từ từ!” Bước nhanh lại đè tám ngân phiếu kia xuống.

Xuân Hương âm thầm cắn răng, thầm nghĩ tướng công anh tuấn như vậy, ở trong căn nhà hảo như vậy, so với Miêu Nhi còn tính toán hơn.

Trầm Lăng cũng không để ý nàng, cầm tám ngân phiếu kia lên vừa thấy, sắc mặt có chút biến hóa.

Sau đó liền từ trong túi xuất ra trang giấy kia, hướng bên cạnh ngân phiếu so sánh.

Chất giấy cùng độ dày đúng là giống nhau như đúc.

55. Chương 54

CHƯƠNG 54

Ngân phiếu.

Hoa đào.

Nơi ấn giám, in hoa đào hồng mặc (đỏ đen).

(ấn giám: bảo lưu dấu gốc của ấn triện dùng để đề phòng giả mạo)

Phía sau ngân phiếu, hoa đào tựa như đôi mắt.

Hết thấy kết cục lúc ban đầu cũng đã viết hảo, chẳng qua là bởi vì, y đã quên lúc ban đầu.

Cho nên, vẫn không tìm hiểu ra.

Hiện giờ, toàn bộ manh mối cũng đã lộ ra, nhưng cũng không có cái gì không viên mãn (tốt đẹp).

Tay Trầm Lăng nắm chặt tám ngân phiếu kia, dùng sức đến mức cơ hồ nhào nó thành mảnh vụn.

Nếu, nếu đây là kết cục người muốn.

Hùng Miêu Nhi trừng ánh mắt không biết thế là sao, Xuân Hương còn đang đau lòng vì tám ngân phiếu kia.

Nên môi Trầm Lăng hiện lên vẻ mỉm cười.

Mỉn cưỡng, tâm mỉm cười như đã hiểu rõ, giống như lúc thiếu niên.

Trầm Lãng phút chốc đứng dậy: “Thu dọn đồ đạc, quay về nhân nghĩa trang!”

Hùng Miêu Nhi gấp đến độ kêu to: “Trầm Lãng, rốt cuộc thế này là sao?”

Trầm Lãng mỉm cười: “Quay về nhân nghĩa trang người sẽ biết.”

Hùng Miêu Nhi sững sờ một chút, muốn nói lại thôi. Cước bộ vốn muốn đuổi theo, nhưng đột ngột dừng lại.

Trầm Lãng thấy hần như vậy, không khỏi vừa cười nói: “Chúng ta cái gì cũng không cần làm, chỉ chờ Vương công tử vén lên đáp án.”

Hùng Miêu Nhi đã muốn bắt đầu xúc động bỏ xe mà chạy.

Kỳ thật bọn họ một đường này, hoan thanh tiểu ngữ, không khí thật sự náo nhiệt.

Đang nói không ngừng chính là Chu đại tiểu thư, đang cười chính là Trầm Lãng, khóc không ra nước mắt chính là Hùng Miêu Nhi.

Thất Thất giống như đem chuyện tình đó, đều giống như quên sạch sẽ, ở bên kia hưng trí bừng bừng nghiên cứu muốn mua một cái thuyền như thế nào, rời bờ từ chỗ nào, ven đường bộ nào mà đi.

Trầm Lãng ôm nàng cứng chiu chìm đắm mỉm cười, nàng nói cái gì đều nói hảo.

Giống như khung cảnh hạnh phúc mỹ mãn, lại khiến Hùng Miêu Nhi nhìn thấy hết hồn.

Hần là người trong lòng có cái gì liền nói, thấy tình cảnh này hận không thể đem hai người cùng nhau bóp chết, giải khí trong lòng.

Hắn đương nhiên lại không thể làm thật như vậy, không chỉ có không thể làm như vậy, còn phải bồi Chu đại tiểu thư nói giỡn, đến nỗi khiến hắn sắp nổi điên.

Cuối cùng nhịn không được vẫn là Chu đại tiểu thư.

Sau khi không biết Trầm Lãng nói “Hảo” lần thứ mấy, nàng rốt cục nhịn không được nhảy dựng lên đánh y một bạt tai.

“Người kia có phải Vương Liên Hoa hay không?”

Trầm Lãng vừa mới đang cười, lúc này cũng không có biến sắc.

Đúng vậy.”

Y nói: “Thực xin lỗi.”

Chu Thất Thất thật hít một hơi lạnh khí, ngã ngồi xuống, lại được y đỡ lấy.

Nàng đã muốn vô lực tranh chấp, chính là bị ai gần từng tiếng hỏi: “Người có phải không định hướng ta giải thích phải không?”

“Ta không thể chối bỏ chuyện phát sinh đã trải qua. Ta không hy vọng xa vời người tha thứ, Thất Thất.” Trầm Lãng cầm tay nàng, không cười, “Chính là hi vọng người biết, ta lúc trước cưới người, nắm lấy tay của người, cùng lời thề huê lão (bên cạnh nhau đến già) với người, đều là thật sự, đến nay chưa thay đổi.”

Thất Thất đột nhiên phá lên cười.

Trong cười có lệ, trong lệ có cười, một tiếng lại một tiếng, đều là lưỡi dao sắc bén quất cốt oan tâm. (gọt xương khoét tim)

“Người thật có thể quên hần? Người vốn dĩ ở bên cạnh ta, nhưng trong lòng lại là người khác, người nói thực yêu thương ta sao?”

Trầm Lãng nhìn nàng cười, ý cười nhạt nhẽo: “Ta yêu thương.”

Thất Thất rốt cục gào khóc khóc rống lên, tựa như nữ tử ngây thơ mạnh mẽ nhiều năm trước kia.

“Ta trừu buông người đi cùng tha thứ người, còn có lựa chọn nào khác?”

Trầm Lãng cười khổ: “Không tha thứ cũng không có vấn đề gì. Nếu người đồng ý, ta sẽ dùng quãng đời còn lại hết sức bù đắp cho người.”

Thất Thất bình tĩnh nhìn y, cười lạnh.

“Nếu người thật có thể đem quãng đời còn lại đều cho ta, ta sẽ tha thứ cho người.”

Lộ trình lúc sau, gió êm sóng lặng.

Chu đại tiểu thư tiếp tục nghiên cứu hành trình rời bến của nàng, Trầm Lãng vẫn yên lặng mỉm cười, Hùng Miêu Nhi như trước sống một ngày bằng một năm. (tội Miêu Nhi nhất đám =]]z)

May mắn lại chung đường dài, đều có chung điểm kết thúc.

Nhân nghĩa trang đã có thể nhìn thấy, Hùng Miêu Nhi vốn nên thở ra một hơi đại khí lại không khỏi lo lắng đề phòng, chỉ vì hần nhớ rõ Trầm Lãng nói trở lại nhân nghĩa trang liền có thể biết nhân quả.

Nhân nghĩa trang tựa hồ cũng phi thường gió êm sóng lặng.

Nãi mụ (vú em) ôm Tinh nhi chạy đến. Mấy tháng không thấy, Tinh nhi bộ dạng dường như khỏe mạnh khoái hoạt hơn, khiến trong lòng người đại sinh trù mẩn. Ba người đùa chơi Tinh nhi một lát, quần gia liền đi lên báo: “Lý lão trang chủ tối hôm qua đến trang, nói là phải đợi trang chủ cùng phu nhân trở về. Trang chủ hiện tại có muốn tương kiến (gặp lại)?”

Thất Thất hừ lạnh một tiếng, ôm Tinh nhi quay về nội thất. Trầm Lãng nhìn bóng dáng của nàng cười khổ, nói: “Ta đây phải đi gặp, người đi báo cho Lý lão trang chủ một tiếng.”

Lý Trường Thanh huynh đệ Bọn họ, từ sau khi giao nhân nghĩa trang cho Trầm Lãng, quy ẩn núi rừng, như không thấy tung tích, lúc này thế nhưng trở về, Hùng Miêu Nhi cảm thấy có chút không yên, Trầm Lãng lại giống như đã trong dự tính.

Lý Trường Thanh một câu mở đầu liền hỏi Trầm Lãng: “Nhân nghĩa hai chữ ở chỗ nào?”

Trầm Lãng cười khổ nói: “Tiền bối nhiều năm không gặp, thân thể hảo?”

Lý Trường Thanh buồn bực nói: “Hoàn hảo.”

Trầm Lãng liền mỉm cười nói: “Như thế tại hạ cũng an tâm.”

Lý Trường Thanh nói: “Giang hồ thịnh truyền người cùng Vương Liên Hoa cấu kết với nhau làm việc xấu, vì chiếm đoạt vô địch bảo giám kia, tàn sát vô lâm đồng đạo, chính là sự thật?”

Trầm Lãng bật cười, nói: “Một nửa trước là thật, một nửa sau là giả. Không phải hai người tại hạ tàn sát vô lâm đồng đạo, mà là vô lâm đồng đạo vì bảo giám kia mà đuổi giết hai người tại hạ.”

Lý Trường Thanh thở dài: “Người nói như thế ta thật sự tin, nhưng người tại sao phải khổ thân cùng vương liên làm loại chuyện này, năm đó cũng vì vô địch bảo giám này, quay về trận ở Nhạn Phong, người chết còn chưa đủ sao?”

Trầm Lãng nói: “Ngày đó Tinh nhi bệnh nặng, duy nhất Vương Liên Hoa mới có thể giải.” Cũng vì tình cảm thương con, dù là di sơn điền hải (dời núi lấp biển), cũng phải đi làm, hướng chi, hướng chi... Bất quá là một lần đi chung đường.

Chính là nếu di sơn đảo hải có thể cứu tinh nhi, chỉ mong chưa từng đi chung đường như vậy.

Nghĩ về điều này, thế nhưng trong lòng có một thanh âm đang hỏi: người thật sự không muốn sao? Thật sự không tiếc sao?

Lý Trường Thanh lại gắt gao truy vấn nói: “Hiện giờ vô lâm đồng đạo thương nghị muốn phế minh chủ vị của người, đuổi người ra khỏi nhân nghĩa trang, người làm như thế nào?”

Trầm Lãng cười nói: “Việc này thậm diệu (tuyệt vời), tại hạ vốn mấy ngày gần đây nghĩ muốn rời khỏi nhân nghĩa trang, rời khỏi giang hồ này.”

Lý Trường Thanh vội la lên: “Việc này như thế nào được? Người bảo ta làm sao lại đi tìm được một người như vậy, làm người đứng đầu nghĩa trang này?”

Trầm Lãng càng phát ra cười to nói: “Tại hạ hiện giờ như thế nào làm được tốt hai chữ ‘nhân nghĩa’? Không bằng sớm ra đi sạch sẽ.”

Lý Trường Thanh nói: “Hiện giờ các môn phái thương lượng đi bao vây tiêu diệt Vương Liên Hoa, đoạt bí tịch kia, chỉ sợ võ lâm sẽ có đại phong ba.”

Trầm Lãng lúc này mới nhíu mi nói: “Vương Liên Hoa tất nhiên đã có kế sách, chỉ sợ kẻ muốn đoạt không chỉ không thể như mong ước, mà nhất định còn bị sập bẫy.”

Lý Trường Thanh nói: ” Bên trong giang hồ này, vốn cũng chỉ có người có thể địch nổi cùng Vương Liên Hoa, người là minh chủ võ lâm, chủ nhân nhân nghĩa trang, cũng là nhất hô bá ứng (người người ủng hộ), đối phó Vương Liên Hoa cũng không khó khăn. Hiện giờ mọi người đều nghĩ rằng người cùng Vương Liên Hoa cấu kết, như thế nào còn chịu nghe theo người?”

Trầm Lãng cười nói: “Chỉ sợ chuyện này chính là bản ý của Vương Liên Hoa lúc ban đầu yêu cầu ta đồng hành.”

Lý Trường Thanh thở dài một tiếng: “Vậy người tính toán như thế nào?”

Trầm Lãng nói: “Chờ.”

Thời gian chờ đợi khó khăn nhất.

Chu Thát Thát dùng bồ câu đưa tin mệnh thuộc hạ mua hải thuyền, chính mình cũng bận rộn chuẩn bị đồ vật tùy thân, cùng với mấy người thân thiết gặp nhau nói lời tạm biệt. Trầm Lãng chính là không nói một câu, ngẫu nhiên cũng sẽ hỗ trợ.

Hùng Miêu Nhi kỳ thật rất muốn đi, lại bị Chu Thát Thát gọi lại: “Đại ca, người cũng không phải là đáp ứng cùng chúng ta cùng đi sao?” Hắn nhìn thấy tình huống này, lại không thể không lưu lại hỗ trợ. May mà hắn vốn vô gia thế sản tử (không nhà không tài sản), quang thân nhất thân (một mình một người), tự do đến đi, cũng không nghĩ tới muốn cái gì.

Hắn cũng lặng lẽ hỏi Trầm Lãng: “Người thật muốn rút khỏi bỏ lại cục diện rối rắm này sao?”

Trầm Lãng cười khổ: “Giang hồ cũng không phải nhà của ta, như thế nào quản được nhiều như vậy?”

Hùng Miêu Nhi cảm thấy bất khả tư nghị (không thể suy nghĩ gì nữa): “Vậy người quyết tâm muốn cùng Thát Thát rời bến sao?”

Trầm Lãng cười hỏi lại: “Nếu ta đợi mười năm cũng đợi không được ai mời ta đi bình ổn phong ba, chẳng lẽ không phải vô căn cứ?” Trong lời nói còn có ý tự giễu.

Hùng Miêu Nhi hét lớn: “Vậy người chờ cái gì?”

Trầm Lãng khoan thai cười.

“Xem là Thát Thát mau, hay là Vương công tử mau.”

Hùng Miêu Nhi nhìn nụ cười của y, chỉ cảm thấy đầu của mình muốn bùng nổ.

Vương công tử mau.

Trầm Lãng lúc đêm trước xuất phát hướng hải cảng chờ kết quả.

Lý Trường Thanh hé ra thiệp mời đặt tại trên bàn đại đường nhân nghĩa trang.

“Người có thể lựa chọn.” Lời của hắn nói nặng có khí phách: “Nhưng người nếu ngẩng đầu nhìn thấy hai chữ ‘nhân nghĩa’, thì nhận thiệp này đi.”

Chu Thát Thát cười lạnh: “Chỉ sợ người chưa hẳn toàn bộ là vì nhân nghĩa mới nhận thiệp này.”

Trầm Lãng cười khổ: “Đích xác không hoàn toàn đúng” Y có đôi khi quả thực quá thành thật khiến người phát điên.

Nhưng y rốt cục vẫn nhận thiếp kia.

Hoa đào thiếp.

Mười bảy tháng bảy, Vân Mộng sơn trang.

56. Chương 55

CHƯƠNG 55

Phía trước mỗi người đi một ngã, Hùng Miêu Nhi bản thân muốn giáo huấn Trần Lăng một lần.

Hắn cố gắng nhẫn nại ngừng xúc động chữ âm lên, trầm giọng nói: “Người có phải hay không cảm thấy chính mình quá thành thực? Chẳng lẽ người không biết có đôi khi nói thật so với lời nói dối còn muốn đả thương người?”

Trần Lăng thở dài: “Ta biết, lại không thể như thế.”

Hùng Miêu Nhi cảm thấy y gỗ mục không thể điều (không thể cứu vãn).

“Người chỉ cần từ chối là ngoài ý muốn, về sau tái sẽ không phát sinh việc này, Thất Thất chẳng lẽ sẽ không tin sao? Thương tâm một trận, thì cũng thôi.” Hắn nhìn Trần Lăng nói: “Hiện giờ người bảo nàng như thế nào chịu đựng?”

Trần Lăng cười khổ hỏi hắn một vấn đề: “Chết đi một người phụ lòng cùng một hảo tượng phu (người chồng tốt), người nào càng khiến nữ tử thương tâm hơn?”

Hùng Miêu Nhi đột nhiên liền sững sốt.

“Tử? Người vì cái gì sẽ tử?”

Trần Lăng mỉm cười: “Ta chưa nói ta sẽ tử.”

Hùng Miêu Nhi có chút nghĩ muốn đánh y, “Vậy người...”

Trần Lăng cười nói: “Chính là vạn nhất.” (ngộ nhỡ, lỡ may xảy ra)

Hùng Miêu Nhi cũng không phải đoán không được theo như lời Trần Lăng “Tử” này cùng Vương Liên Hoa có liên quan, nhưng hắn có điểm suy nghĩ không rõ ràng lắm tính chất nghiêm trọng của chuyện. Càng nghĩ không nghĩ thấu, còn muốn hỏi tiếp, Trần Lăng cũng không giải thích nữa.

Y đưa cho hắn một cái túi gấm.

“Người trước theo Thất Thất đến nơi hải thuyền.” Trần Lăng nói: “Nếu tới rồi ngày mười chín, ta vẫn chưa tới, người liền mở túi gấm này ra, giống như mặt trên viết mà đi.”

Y vỗ vỗ bả vai Hùng Miêu Nhi: “Phiền người... Chiều cố Thất Thất. Có người ở đó, ta thực yên tâm.”

Hùng Miêu Nhi nghĩ muốn tái nói cái gì đó, ngẩng đầu lại thấy ánh mắt Trần Lăng một mảnh sương lượng (rộng và sáng), tràn đầy tín nhiệm, lại nghĩ đến “Tử” theo như lời y, không khỏi trong lòng một trận kích động, gắt gao nắm tay Trần Lăng một lát, sau đó liền sải bước đi ra cửa.

Thời khắc biệt ly, thế nhưng không có nhiều dây dưa lắm.

Giống như cái gì cũng là im lặng, đạm mạc, yêu lạnh lòng hận lạnh lòng đích, khiến người trong lòng chết lặng.

Thất Thất ôm Tinh nhi lên xe, Trần Lăng nghĩ muốn vươn tay qua chạm đến mặt Tinh nhi, lại bị Thất Thất hung hăng trừng mắt nhìn liếc một cái.

Cười khổ, ngón tay lại vẫn nhẹ nhàng rơi xuống, từ hai gò má Tinh nhi đến khuôn mặt Thất Thất. Tràn đầy yêu thương, động tác thực thậm chí còn có một tia sầu não, ôn nhu đến mức có thể khiến sắt đá đều hòa tan.

Thất Thất cắn môi, nhịn xuống không để cho mình khóc lên.

“Các người đi trước, ta xong xuôi xong việc, sẽ đến.”

Xe càng lúc càng xa.

Thất Thất quay đầu lại, lại nhìn thấy thân ảnh Trầm Lãng còn cố nhất đứng lặng ở nơi nào, tựa như đứng thành gỗ đá.

Ngón tay đặt trên hai gò má đã nóng hơn trước.

Toàn bộ quyết tuyệt (dứt khoát), đề phòng, lạnh lùng đột nhiên sụp đổ, nước mắt tựa như vỡ bờ.

Thất Thất không để ý xe ngựa xóc nảy, phút chốc đứng lên.

Đối với bóng người phương xa kêu to.

“Trầm Lãng, Trầm Lãng, người nhất định phải tới, ta tha thứ người, ta cái gì cũng tha thứ cho người, chỉ cần người tới! Chỉ cần người tới!”

Nàng khóc giống như nhiều năm trước, thiếu nữ cầu yêu không được.

Hùng Miêu Nhi ở trên xe, lại từ đầu tới cuối cũng không nói lời nào. Lúc này cũng chỉ là, yên lặng đem trường sam (áo dài) bên cạnh, nhẹ nhàng khoác ở tại đầu vai run rẩy của Thất Thất.

Trầm Lãng nhìn hình ảnh chiếc xe đi xa, chỉ cảm thấy khóe miệng chua xót.

Y nghe được câu nói kia, bởi vậy tâm tình trầm trọng gấp đôi.

Hành trình cũng không thể trì hoãn.

Hoa đào thiếp.

Giấy viết thư phần hồng giống như thiếu nữ hoài xuân viết cho ý trung nhân.

Vương công tử của Vân mộng các.

Vương công tử tựa như hoa đào.

Chút tưởng tượng, trong ***g ngực liền nhịn không được đến mức muốn co rút đau đớn, tên tự (họ và tên) của người kia giống như một đường vết thương thê lương tươi đẹp nhất trong lòng.

Tới Vân Mộng các, nha hoàn tùy thân Tiểu Tạ của Vương Liên Hoa thấy y đến, cũng không kinh ngạc nhiều lắm.

“Hôm nay mười lăm, công tử đã qua sơn trang.”

Vân Mộng sơn trang, giống như năm đó Sài Ngọc Hoan cùng Vương Vân Mộng khi còn cư ngụ.

Theo kế hoạch, chí khí vĩ đại mưu lược thiên hạ, đến ân oán triền miên khó hiểu, hết thấy bắt đầu từ nay về sau, lại chấm dứt lúc này.

Vân Mộng sơn trang ở ngoại ô thành Lạc Dương.

Ở trong quần sơn, hoang vắng có chút không ngờ. Năm đó Sài Ngọc Quan chọn lựa một nơi như vậy, vốn là cầu được thanh danh ý ẩn nhẫn đậm bạc. Sau tai nạn quay về núi Nhạn, Vương Vân Mộng mang theo Vương Liên Hoa rời khỏi nơi này, tái không trở về, bởi vậy dần dần hoang phế. Vương Vân Mộng rất lâu sau đó, Vương Liên Hoa mới nhớ tới như vậy, bảo người đi rửa sạch một chút, chính mình cũng không ở lại, chỉ chứa vài người trông giữ, hiện giờ vẫn như cũ là một mảnh đồi bại khí. Trầm Lãng dọc theo thạch cấp (bậc thang đá) mà lên, chỉ thấy nhà cửa xa xa một mảnh tối đen, dưới ánh trăng chiếu rọi xuống xem ra lại yên tĩnh, bốn phía chỉ có tiếng gió lá rụng, thăm đậm thê lương.

Trầm Lãng cơ hồ hoài nghi Tiểu Tạ đang dối gạt y. Rất khó tưởng tượng Vương Liên Hoa lại ở chỗ này, hẳn vốn là hồng y minh mị (áo đỏ tươi đẹp), hàng đêm sênh (cái khèn) ca. Hiện giờ kế hoạch hẳn mong đợi đã gần đến, giang hồ của hắn, sự thống trị của hắn, giống như đều dễ như trở bàn tay, vì sao lại muốn chọn một nơi như vậy, chờ đợi kết cục xảy ra trong dự kiến?

Đến gần, vẫn như cũ không thấy có ngọn đèn.

Đại môn sơn trang khép, môn xuyên (chốt cửa) bị tàn phá, nhẹ nhàng đẩy, liền phát ra thanh âm “Chi oa”, vang dội chói tai, khiến Trầm Lăng không khỏi kinh ngạc cả kinh.

Lúc sau lại là một mảnh yên tĩnh.

Trong sơn trang cái gì cũng không có, hoàn toàn trống rỗng.

Chẳng lẽ Tiểu Tạ thực đang dối gạt y? Nếu nàng lừa y, đương nhiên là chủ ý của Vương Liên Hoa, lại không biết Vương Liên Hoa vì sao lừa y lừa đến đây?

Trầm Lăng có chút chưa từ bỏ ý định.

Y quyết định kêu một tên Vương Liên Hoa.

Y gọi cũng không vang, nhưng chung quanh thật sự quá mức im lặng, cho nên thanh âm kia ở đêm tối phi thường vang dội, làm cho chính y cũng kinh ngạc cả kinh.

Sau đó y liền nghe được tiếng cười nhạo nhẹ nhàng.

Y đã nhiều ngày không thấy hắc, thanh âm lúc này nghe quen thuộc như thế nhưng lại cũng xa lạ, giống như là từ trong lòng của y phát ra, khiến ngũ tạng lục phủ của y, tứ chi huyết mạch, đều chấn động lên.

Cửa hậu viện nhẹ nhàng mở ra.

Vương Liên Hoa tà tà dựa ở trên cửa: “Người gọi ta?”

Hắn mặc một thân bạch y (áo trắng), thân hình gầy yếu bóng dáng dưới ánh trăng tựa như nhẹ nhàng mờ nhạt.

57. Chương 56

CHƯƠNG 56

Trầm Lăng có chút mờ mịt.

Y đột nhiên nhớ không nổi chính mình nên nói cái gì, nên làm cái gì. Giống như y phong trần (gió bụi) một mồi từ nhân nghĩa trang duỗi đến đây, đều không phải là vì bình định giang hồ sắp nổi lên đại phong ba, mà bất quá là muốn xem đến một người như vậy, tái nghe hắc nhẹ nhàng như thế mà cười một cái.

Không khỏi cười khổ: “Vương công tử biệt lai vô dạng?”

Vương Liên Hoa đảo mắt cười nói: “Rất tốt, chẳng qua Trầm đại hiệp chậm chạp không đến, khiến tại hạ chờ thật sự có chút nóng vội.”

Trầm Lăng thở dài một hơi: “Nguyên lai Vương công tử lúc này cố ý chờ đợi sao, thứ cho tại hạ đến trễ.”

Vương Liên Hoa nở nụ cười, cũng không nói lời nào, chỉ dẫn y qua hậu viện. Nguyên lai sau cửa ra kia, chính là một khu rừng đào rậm rạp phía sau núi, hiện giờ đã là tháng bảy, cành lá xum xuê tươi tốt, kết những quả to. Dưới tàng cây trải ra một cái chiếu lớn, trên có chén ly tàn rượu, có thể suy ra hắc mới vừa rồi đối nguyệt cảnh một mình ẩm rượu.

Cử bôi yêu minh nguyệt, đối ảnh thành tam nhân.

(trích trong bài Nguyệt Hạ Độc Chước của Lý Bạch – tạm dịch : Nâng chén mời trăng sáng, với bóng thành ba người (trăng, ta, bóng))

Huy hoàng cùng tịch mịch như thế nào.

Vương Liên Hoa cười nói: “Không biết Trầm đại hiệp có từng uống rượu?”

Trầm Lăng nói: “Nếu cùng tri kỷ ba năm, thoải mái từng uống rượu, tất nhiên là muốn uống đến say mới thôi.”

Vương Liên Hoa lắc đầu nói: “Kia bất quá là uống đến tận hứng, không thể được cho là uống rượu.”

Trầm Lăng cảm thấy thú vị, liền cười hỏi: “Vậy như thế nào được cho là uống rượu?”

Vương Liên Hoa nói: “Người chưa nghe, nhất túy giải thiên sầu. Tất nhiên là đem vật gì đó, chuyện lúc trước toàn bộ tiêu tan, mới được cho là say.”

Trầm Lăng cười nói: “Có say, cũng có lúc tỉnh, như thế nào có thể đem chuyện lúc trước toàn bộ tiêu tan?”

Vương Liên Hoa mang tới cái bình bạch ngọc, một bên hướng trong chén của y rót rượu, vừa cười nói: “Rượu này, vừa may cũng tên là Tiêu Sầu.”

Rượu này tên là Tiêu Sầu, màu ứng đỏ, sáng trong suốt, giống như nước hoa đào.

Trầm Lăng không khỏi thở dài: “Vương công tử chẳng lẽ không biết, nâng chén tiêu sầu, sầu càng sầu?”

Vương Liên Hoa nâng ly cười khê: “Với người cùng tiêu sầu vạn cổ (muôn đời).” Hắn mới vừa rồi đã uống không ít, hai gò má đã hiện lên màu hồng nhạt, đôi mắt mơ màng tựa như mộng, thanh âm triền miên, cũng có chút thoáng hiện ra run rẩy, khiến người xem nghe trong lòng đều căng thẳng.

Trầm Lăng liền không thèm nhắc lại, chỉ cúi đầu uống rượu trong ly kia, uống vừa nhanh vừa vội. Mùi rượu kia vừa không mạnh, cũng không khiến người ta bị sặc, một hơi rót hết mới phẩm ra thuần túy tinh khiết của nó, mà rượu kia lại trong veo như thế, tựa như tiêu tan vào tiếng nói, chỉ phải mặc cho cổ khí lưu kia thẳng theo trong bụng và chạm lên, khiến người toàn thân một trận tê dại.

Vương Liên Hoa thấy y như vậy, không khỏi cười nói: “Đêm còn dài, cần gì phải vội vã muốn say.” Vì thế đứng dậy lại một lần nữa thay y rót rượu,

Tiếp nhận rượu kia, nhưng là tiểu ẩm (rượu), lại càng phẩm ra tư vị tinh tế. Mới vừa rồi rõ ràng là ngọt vị nhẹ nhẹ, chậm rãi liền quay về chút chua xót khó hiểu, mùi rượu kia cũng là chậm rãi rót vào gan ruột, dư vị lượn lờ.

Rượu này, vô luận uống như thế nào, đều là rung động đến tâm can.

Vương Liên Hoa lại bẻ vò rượu mỉm cười. Liếc mắt một cái nhìn lại, hắn thật là đẹp, bạch y đứng dưới ánh trăng giống như tiên nhân ở nguyệt cung, bờ môi mỏng khê mỉm tựa như đậm mặc, sóng mắt xoay chuyển nhu tình.

Trầm Lăng chỉ phải cúi đầu thở dài.

Vương Liên Hoa cười nói: “Trầm đại hiệp vì sao thở dài? Ngày tốt cảnh đẹp như thế, lại có rượu ngon chiêu đãi cùng —— a, tại hạ hiểu được, nói không phải là thiếu giai nhân? Lại không biết Trầm phu nhân tới Lâm Hải rồi hay chưa.”

Trầm Lăng cười khổ nói: “Tin tức của người quả thực rất linh thông (cực kì nhanh).”

Vương Liên Hoa không đáp lại, chỉ cười nói: “Đã không giai nhân hầu hạ, chỉ có tại hạ rót rượu cho Trầm đại hiệp, mong Trầm đại hiệp đừng lưu tâm.” Hắn lại mang đến bình rượu, muốn rót rượu vào ly của Trầm Lăng, lại bị Trầm Lăng một tay đè lại.

Hành động đột ngột này của Trầm Lăng, Vương Liên Hoa dường như sửng sờ một chút, chậm rãi đem cái bình kia để lại chỗ cũ.

Động tác của hắn thông thả mà tự nhiên, giống như tay của Trầm Lăng cầm cổ tay của hắn.

Trầm Lăng thấp giọng nói: “Nếu người còn chưa đủ mỹ, trên đời này như thế nào còn có giai nhân?”

Vương Liên Hoa cúi đầu thu mi, bàn tay kia tựa như vô lực hạ xuống, người của hắn cũng vào thời khắc này nhẹ nhàng mà trượt xuống, dừng ở trong lòng của Trầm Lăng, giống như một mảnh trăng rơi vào hàn đàm (hồ băng).

Không biết nơi nào đó có tiếng nước róc rách, tựa như khóc như tổ, giống như huyền như thực.

Đó là mới vừa rồi rượu chưa khiến cho y say, có người như vậy trong ngực, như thế nào có thể không mất hồn?

Nhưng động tác của Trầm Lăng thật sự có chút quá nhanh, một cái mạo phạm này ánh trăng gợi tình.

Chỉ thấy hần nghiêng người liền đem Vương Liên Hoa áp đảo, hai tay vẫn nắm thật chặt cổ tay của hần.

Đao trong tay của Vương Liên Hoa, hiện lên tia sáng lạnh lùng.

Ánh trăng đêm nay như đao.

Vương Liên Hoa cười lạnh nói: “Tại hạ là nam nhi bảy thước, Trầm đại hiệp là người đã có thể có tử, thỉnh tự trọng.”

Trầm Lăng nhẹ nhàng mà lấy đoản đao trong tay hần, thở dài: “Nguyên lai Vương công tử là bởi vì tại hạ mạo phạm mà xuất ra đao này, thỉnh thứ tội.” Y đang muốn ngồi dậy, Vương Liên Hoa ở phía dưới dùng sức xoay người lại, đưa y đặt xuống thân, cười hì hì nói: “Người nếu để cho ta mạo phạm lại, ta liền thứ cho tội cho người.”

Thái độ của hần này thay đổi thực nhanh, Trầm Lăng không khỏi sửng sốt một chút, Vương Liên Hoa đã ha ha cười thân thủ xé vạt áo trước của y, nói: “Có đến có đi, mới là lễ nghĩa.”

Trầm Lăng làm sao cho phép hần làm xằng bậy, ôm lấy thắt lưng hần, lại đưa hần áp quay về phía dưới, cười khổ nói: “Vương công tử đến tốt cùng ý muốn như thế nào?”

Vương Liên Hoa khẽ cười nói: “Trầm đại hiệp, lời này ta nên hỏi người mới đúng. Người một mình tiến đến, ý muốn như thế nào?”

Trầm Lăng cúi đầu ghé vào lỗ tai hần nói bốn chữ.

“Đào hoa ngân phiếu.”

Vương Liên Hoa cười ha hả.

Hần cười đến dồn dập mà ngẩn ngủ, lại tựa như ho sặc kịch liệt, thân mình cũng có chút run rẩy, ngược lại khiến Trầm Lăng hoảng sợ, vội vàng buông hần ra, xoay người ngồi dậy. Vương Liên Hoa cũng ngồi dậy, nhẹ nhàng vuốt mái tóc hơi rối loạn, vẻ mặt cũng hồi phục bình tĩnh, chính là thần khí trong con người lại sáng ngời皎 hoạt hơn.

Trầm Lăng tiếp tục nói: “Những môn phái đó ở trong sa mạc vốn là hành động tập thể, nhân vật chết lại đều chỉ là người cầm quyền, thật làm người ta nghi ngờ. Nếu ta không có đoán sai, hành trình tâm bảo này, một là khiến cho thế lực các môn phái tàn sát lẫn nhau, hai là tạo cho người cơ hội mua chuộc người nội loạn. Đào hoa ngân phiếu kia, ai cũng biết là tín hiệu lệnh cho người trong các đại môn phái bị người mua chuộc hành động?”

Vương Liên Hoa nhẹ nhàng vỗ tay: “Suy cho cùng, nói ra được tốt lắm.”

Trầm Lăng cười khổ nói: “Dù cho nói được, nhưng làm sao so với hảo kế sách của Vương công tử.”

Vương Liên Hoa cười nói: “Người đoán không sai, vậy xin hỏi Trầm đại hiệp tính toán xử trí việc này như thế nào?”

Trầm Lăng đột nhiên trầm mặc.

Y rót cho mình một chén rượu, uống cạn.

Sau đó lắc lắc đầu, nói: “Ta không biết.”

Lần này sững sốt lại là Vương Liên Hoa.

Qua sau một lúc lâu, hần mới đột nhiên thốt ra một câu: “Ta thật không thể ngờ.”

“Nếu người nói, không phải bốn chữ này, hết thấy có lẽ sẽ không giống như vậy.” Vương Liên Hoa cười thở dài: “Ta thay người suy nghĩ đã khá nhiều con đường, nhưng người một cái cũng không chọn, không hổ là Trầm Lăng.”

Trầm Lăng im lặng nói: “Ta làm việc, vẫn là quá mức không quả quyết.”

Vương Liên Hoa tự cố tự nói tiếp: “Người nếu là thật sự cùng Thất Thất rời bến, Trung Nguyên vô lâm kia, chính là của Vương Liên Hoa ta; nếu người với thân phận mình chủ vô lâm, đến ngày mười bảy cùng các

môn phái tiến đến sơn trang này thảo phạt ta, ta và người ân oán lưỡng tuyệt, xem như chưa biết ai thắng ai bại; nhưng người lại đến đây sớm hơn.”

Trầm Lăng vẫn chỉ nghe.

“Nếu người chưa thấu hiểu bí ẩn trong đó, vậy cuối cùng tới đây nhất định là bỏ rơi Chu Thất Thất mà lấy tại hạ. Nhưng theo nhận thức của tại hạ Trầm Lăng cũng không phải là người như vậy.” Vương Liên Hoa khẽ cười nói, “Hiện giờ người biết được hết thấy, là lúc các môn phái mật báo đến gia phủ, một mình tiến đến?”

Trầm Lăng cười khổ nói: “Tại hạ ở trong mắt mọi người là đồng minh của Vương công tử, nói như thế, lại có mấy người sẽ tin. Tại hạ cũng không biết đến tột cùng trong các môn phái, ai là phản nghịch, vu khống như thế, mất công rước lấy nhục nhã thôi. Kế sách của Vương công tử, chẳng lẽ không phải thiên y vô phùng (không có kẻ hở)?”

Vương Liên Hoa trừng lớn mắt nói: “Vậy người nói không phải là muốn tới giết ta, chấm dứt toàn bộ chuyện sao?”

Trầm Lăng thở dài: “Nếu giết người, cũng vẫn không biết kẻ phản nghịch trong trong các môn phái là người nào.”

Vương Liên Hoa đảo mắt cười nói: “Các môn phái trong giang hồ, vốn là có phân tranh, vạch trần một người, liền không phải không có người kế tiếp. Việc này vốn là bởi vì lòng tham trong nhân tâm cùng oán hận mà sinh thành, chẳng qua mới bị tại hạ lợi dụng thôi. Nếu giết tại hạ, bọn họ vẫn là năm bè bảy mảng, cũng không có kết quả gì; nhưng nếu không giết tại hạ, ngày mười bảy này, đứng đầu các phái nhất định kết thúc như thế, Trung Nguyên vô lâm, đó là của tại hạ, Trầm đại hiệp lúc này không giết, khả không kịp.”

Y nhìn hai mắt của hắc giao hoạt mà sáng ngời, chữ chữ câu câu, thế nhưng đều là khuyên Trầm Lăng giết hắc, khiến người có chút dở khóc dở cười.

Trầm Lăng cười khổ: “Ta trước khi tới đây, thật có ý niệm này. Nhưng lúc tiếp theo thấy Vương công tử, liền biết tại hạ không thể, cũng không đành lòng. Cho nên, tại hạ theo như lời nói lúc trước không biết như thế nào cho phải, cũng không phải nói dối.”

Y quả thực thản nhiên khiến người không biết như thế nào cho phải.

Ánh mắt Vương Liên Hoa chợt lóe, lập tức cúi đầu nở nụ cười: “Hay là Trầm đại hiệp tình nguyện ngồi xem tại hạ đại khai sát giới sao?”

Trầm Lăng nhìn ánh mắt của hắc thực ôn nhu, ánh mắt lại lãnh khốc mà kiên định.

“Người cũng không thể.”

Vương Liên Hoa cười ha hả.

Trầm Lăng lại tự cố, nói từng chữ từng câu: “Nếu người có thể, người vì cái gì, không đem ‘Đào hoa sát’ trên móng tay dung nhập vào trong rượu này?”

Biểu tình Vương Liên Hoa đột nhiên cứng ngắc. Hắc giơ lên ngón út tay phải của mình nhìn nhìn, khanh khách cười nói: “Hay là Trầm huynh chờ tại hạ giết người sao?”

Trầm Lăng nói: “Trong móng tay của người có ‘Đào hoa sát’, lại xá xảo cầu chuyết, dùng đao kia giết ta, người rõ ràng, cũng là không đành lòng.”

Vương Liên Hoa khẽ cười nói: “Ngày đó trong địa cung, tại hạ từng nói qua, phụ hết người trong thiên hạ cũng không phụ Trầm huynh, không biết Trầm huynh còn nhớ rõ?”

Trầm Lăng cười khổ nói: “Tại hạ nhớ rõ. Người không muốn phụ ta trước, liền bức ta phụ người trước sao?”

Vương Liên Hoa ngửa mặt lên trời cười to nói: “Đáng tiếc Trầm huynh không trúng kế, phải làm thế nào đây?”

Trầm Lăng lại cúi đầu nói: “Tại hạ cũng không thông minh như vậy, ‘Đào hoa sát’ trên móng tay của người, là sau lúc người rút đao tại hạ mới nhìn thấy.” Y nhìn hắc, vẫn nhìn đến trong mắt hắc: “Vương công tử,

ta đã chờ người động thủ. Chẳng đến lúc đó... Ta mới biết được, người nếu thực muốn động thủ, ta sớm chết ở chỗ này.”

Vương Liên Hoa vươn ngón tay kia, nhẹ nhàng thổi một hơi, bột phấn màu hồng kia liền tản đi.

Hắn nhìn y cười: “Dựa vào trí tuệ của Trầm huynh, nhưng lại không nghĩ ngờ trong rượu kia có độc, thật là rất kỳ quái a.”

Y cũng nhìn hắn cười: “Có độc thì như thế nào? Nếu ta cái gì cũng không thể làm, lúc này chết ở trong tay của người, cũng vẫn có thể xem là một loại kết cục.”

Nụ cười của y có điểm thâm lương: “Chính là, ta nguyên tưởng rằng chỉ có ta không thể, không ngờ người cũng không thể.”

58. Chương 57

CHƯƠNG 57

Vương Liên Hoa nhẹ cười nói: “Cũng có thể nói như vậy, bất quá có chút luyến tiếc. Trên đời này nếu đã không có Trầm Lăng, Vương Liên Hoa đi nơi nào tìm đối thủ? Dù là có nhất thống giang hồ, cả ngày đối phó, cũng bất quá là vài tiểu nhân vụng về, trên đời có cái gì vui?”

Trầm Lăng cười khổ nói: “Tại hạ nghĩ thực không biết như thế nào cho phải.”

Vương Liên Hoa đảo mắt cười nói: “Người không cần quan tâm như thế nào, trước thành thật đáp ta một câu: trên đời này nếu đã không có Vương Liên Hoa, Trầm Lăng độc tẩu giang hồ có tịch tịch?” (cô đơn lạnh lẽo)

Khi hắn nói lời này hai mắt sáng ngời bức người.

Trầm Lăng than nhẹ một tiếng.

Y có chút muốn đụng chạm đôi môi bướng bình nhếch lên của hắn, rốt cục nhịn xuống.

“Chuyện trên đời, không có gì là lưỡng toàn.”

Vương Liên Hoa cười nói: “Kia cũng chưa chắc, tại hạ còn có biện pháp lưỡng toàn.”

Trầm Lăng cười khổ nói: “Nguyện nghe rõ.”

Vương Liên Hoa nhìn chằm chằm y nói: “Lưỡng toàn của tại hạ, chính là tại hạ đạt được cả thiên hạ cùng Trầm Lăng; mà lưỡng toàn của Trầm huynh, chính là vừa không phụ Trầm phu nhân, lại không phụ tại hạ?”

Trầm Lăng thở dài: “Đáng tiếc tại hạ đã phụ Thất Thất, cũng phụ Vương công tử.”

Vương Liên Hoa khẽ cười nói: “Chỉ cần tại hạ cam tâm quên đi chuyện cũ trước kia, Trầm đại hiệp lại trở về bên cạnh phu nhân, cũng coi như lưỡng toàn phải không?”

Trầm Lăng không khỏi động dung (lộ vẻ xúc động) nói: “Vương công tử, người...”

Vương Liên Hoa cười nhạt một tiếng nói: “Đương nhiên tại hạ không có đại nghĩa như vậy, nhưng không biết Trầm huynh nguyện cùng tại hạ đánh cược một ván hay không?”

Trầm Lăng im lặng, nói: “Tiền đặt cược hảo lớn.” Trong lòng y đã biết ý của Vương Liên Hoa, nhưng không khỏi do dự.

Vương Liên Hoa lớn tiếng cười nói: “Đánh cược, vốn là tiền đặt cược càng lớn càng tận hứng. Có một người có thể lưỡng toàn, chẳng phải tốt hơn so với hai người đều không thể lưỡng toàn? Nếu Trầm đại hiệp cảm thấy một cái võ lâm đối không được Trầm phu nhân cùng Trầm công tử, vậy thêm lời thề tại hạ thoát ải giang hồ, vậy có đủ?”

Trầm Lăng cười rộ lên, bất quá cười đến mức có chút thương cảm: “Thắng thì giành được tất cả, thua thì mất đi toàn bộ sao? Lại không biết đánh cược những thứ gì?”

Vương Liên Hoa cười nói: “Tất nhiên là đánh cuộc cục diện ngày mười bảy. Nếu Trầm huynh phá được cục diện của tại hạ, tại hạ liền cam tâm thoái ẩn giang hồ, quên đi toàn bộ chuyện cũ trước kia, cung tiễn Trầm huynh cùng phu nhân rời bến, cuộc đời này tái vô quả niệm (nhớ mong)!” Hắn nói ra lời nói ngoan tuyệt (dứt khoát), ngược lại nhan sắc lại càng thêm đẹp, vẻ mặt khinh bạc, mỹ đến tàn khốc.

Trầm Lăng cười khổ nói: “Nếu tại hạ thua, chính là phải phao thê khí tử, hướng Vương công tử cúi đầu xưng thần sao?” (phao kê khí tử: vứt vợ bỏ con)

Vương Liên Hoa cười nói: “Trầm huynh có nguyện đánh cuộc trận này?”

Trầm Lăng nhìn đôi mắt hắn sáng ngời, nhin không được muốn thở dài.

“Người đối người đối mình, đều tàn nhẫn giống nhau.”

Vương Liên Hoa mỉm cười thần nhiên hướng chỗ kia ngồi xuống, đem rượu một lần nữa rót vào: “Tại hạ liền uống chén rượu này, quyền đương minh thệ, Trầm huynh thỉnh.” Chính hắn cũng ngửa cổ, uống cạn rượu kia. (quyền đương minh thệ: minh chứng cho lời thề)

Trầm Lăng giờ ly rượu kia lên, cười khổ: “Tại hạ thề nhưng còn có lựa chọn khác sao?”

Vương Liên Hoa cười nói: “Đương nhiên là có. Lưỡng bại câu thương (cả hai đều chịu thiệt), người chết ta sống, cũng rất sáng khoái.”

Trong tay của hắn đột nhiên liền chìa ra một cây đao.

Tú khí (thanh tú) tiểu đao, thân đao đỏ tươi, giống như sắc hoa đào.

Hắn đem đao kia chiếu ánh trăng tinh tể nhìn sau một lúc lâu, thẳng giương mắt cười nói: “Ta và người cũng không ưa dụng binh khí, nhưng đã sinh tử giao đấu, đao kiếm luôn hơn quyền cước.”

Là rượu? Hay là kiếm?

Là một cuộc đánh cược lật đổ toàn bộ, hay là một trận chiến chặt đứt tình cừu (hận)?

Trong lòng bàn tay Vương Liên Hoa có chút xuất mồ hôi, càng cảm thấy đao lạnh trong tay.

Vốn tưởng rằng hết thấy đều đã ở trong lòng bàn tay của mình, nhưng khuôn mặt của y bình tĩnh, thần nhiên mỉm cười, giống như đã biết rõ tất cả đáp án.

Trầm Lăng rót cục vẫn đem ly rượu giờ lên bên môi.

Bất giác trong lòng nhẹ nhàng.

Trầm Lăng cư nhiên còn uống thật sự chậm, uống thật sự có tư vị.

Vương Liên Hoa nhin không được liền cười nói: “Trầm huynh, hà tất phải như thế? Rượu, tại hạ có khi là...”

Trầm Lăng lắc đầu thở dài: “Tại hạ uống, há chỉ là rượu? Tên rượu này hảo hay, tiêu sầu tiêu lo, tiêu sầu nhân gian vạn cổ, chuyện lúc trước quên hết, quay lại từ đầu, diệp, diệp, diệp!” Y nói liên tục ba chữ “Diệp”, lập tức đứng dậy, nghênh ngang mà đi, tái không quay đầu lại.

Vương Liên Hoa nhìn bóng lưng của y, khóe môi mỉm cười, yên lặng không nói.

Vừa chỉ một lát Trầm Lăng đi khỏi, trong đào lâm yên tĩnh đột nhiên liền vang lên tiếng động cành lá tuôn rơi, còn có tiếng cười thanh thúy của nữ tử.

Vương Liên Hoa tự rót uống một mình cầm ly rượu trong tay đặt lên, cười nói: “Tình Phàm tiên cô, trò hay đã diễn xong, cũng nên đi ra thôi.”

Thanh âm nữ nhân cười nói: “Ai nói diễn đã diễn xong? Trầm đại hiệp đi rồi, bản tiên cô diễn tiếp.”

Một bóng dáng màu xám như sương khói từ đỉnh cây phiêu hạ, dừng ở trước mặt Vương Liên Hoa.

Đó là một nữ tử mặc đạo bào màu xám, dáng người thon dài, cùng thanh âm thanh thúy ngọt ngào không hợp với đường cong lạnh lùng tái nhợt trên gương mặt. Nếu xét theo ngũ quan, không coi là mỹ nhân: ánh

mắt rất hẹp dài, hào quang rất sắc bén; hai hàng lông mày tà dài nhập tẩn (chạm tóc mai), có chút sát khí; môi quá mỏng, có vẻ kiên định lãnh khốc, dù có điểm mê người, cũng có vẻ cao không thể leo tới. Mà khi thời điểm mặt nàng giãn ra cười vui, giống như là sông băng tan rã, vạn hoa cùng nở, tiếng cười tựa như nước suối ngày xuân.

Vương Liên Hoa nhìn nàng cười nói: “Người thực nên cười nhiều một chút, người cười rộ lên liền mỹ tựa như xuân thần.”

Hôi bào (áo bào màu xám) đạo cô nghe xong lời này, ngược lại nghiêm mặt cau mày nói: “Vương công tử, tiên sư của ta cũng từng nói qua lời này, ta thật đúng là không thích nghe.”

Vương Liên Hoa cũng lơ đãng, cười nói: “Minh Tùng Tử đã chết ở trong tay của người, người lại không cho tại hạ nói, làm sao còn có người dám khen người mỹ?”

Nguyên lai hôi bào đạo cô này, đúng là thủ đồ (đứng đầu đệ tử) Tình Phàm của chương môn nhân Hoa Sơn phái Minh Tùng Tử đã chết trong sa mạc.

Tình Phàm lại đột nhiên cười nói: “Mỹ? Ai mỹ qua Vương công tử? Ngay cả Trầm Lăng là đại hiệp có thể có tử như vậy, cũng có thể vì công tử ý loạn tình mê, không đành lòng rút kiếm, thật sự khiến người trở mặt. Bất quá công tử cần gì cùng y đánh cuộc như vậy? Mới vừa rồi nếu là đao kiếm cùng hướng, y cũng không nhẫn tâm làm công tử bị thương, tất không thể thi triển toàn lực, ta tái thừa dịp y chưa chuẩn bị cho y một kiếm, không phải dễ dàng hơn nhiều sao?”

Vương Liên Hoa cười nói vươn tay nói: “Người cầm nắm tay của ta xem.”

Tình Phàm liền vươn tay để tới trên bàn tay của Vương Liên Hoa, đột nhiên cảm thấy lòng bàn tay một mảnh ướt át, không khỏi cả kinh nói: “Công tử, người...”

Vương Liên Hoa thở dài: “Ta nguyên cũng là chỉ nghĩ như thế, vừa rồi mới giật mình phát giác nếu y lựa chọn đánh một trận, ta chắc chắn thất bại. Người nếu không ở đây, ta còn có ba phần phần thắng, hiện tại vẫn là nửa phần cũng không.”

Tình Phàm lãnh đạm nói: “Công tử nguyên là xem thường kiếm nghệ của Tình Phàm sao?”

Vương Liên Hoa cười khổ nói: “Cũng không phải. Nếu là ta hai người đánh nhau, y thật là tâm hữu bất nhẫn (không đành lòng), còn nữa mới vừa rồi y biết ta cũng không nhẫn tâm, càng thêm không thể buông tay ra, mà ta lúc này nếu hung ác xuất ra, xác thực còn có ba phần phần thắng. Nhưng nếu người phục kích y, đánh trúng cũng thế, nếu y lòng có phòng bị, một kích không trúng, làm cho y sử dụng ra toàn lực, mà ta và người kỹ năng kém, cũng không phải là nhất định bại sao?”

Tình Phàm Trầm mặc sau một lúc lâu, thẳng cười nói: “Thì ra là thế, nhưng công tử vì sao lúc trước không dùng ‘Đào hoa sát’ kia? Theo lời y nói, cũng không biết trong móng tay của công tử có giấu loại độc này. Tình Phàm khó hiểu, công tử đến tột cùng là không dám, hay là thật không đành lòng?”

Vương Liên Hoa động tác nâng chén uống rượu đột nhiên liền cứng đờ.

Hắn từ tốn buông ly rượu kia, cười yếu ớt nói: “Đương nhiên là không dám, không có bảy phần nắm chắc, liền không thể tùy tiện hành sự.”

Tình Phàm nhắm mắt mỉm cười nói: “Đánh cuộc này, công tử có thể có bảy phần nắm chắc?”

Vương Liên Hoa nhú mày mỉm cười nói: “Người hôm nay nói rất nhiều.”

Tình Phàm cười yếu ớt nói: “Hình như đúng, công tử thứ tội.” Nàng thân thủ cầm cái bình bạch ngọc kia, muốn rót rượu cho Vương Liên Hoa.

Vương Liên Hoa thân thủ đề tay nàng lại, khẽ cười nói: “Ta như thế nào cam lòng trách cứ người.”

Hắn nhẹ nhàng mà không cố lực khí lôi kéo, nữ tử lạnh lùng cao lớn thon dài này đột nhiên liền thay đổi, trở nên nhuần tựa liễu trong xuân phong, mềm mại dựa vào trong ngực của hắn.

Hàn băng vạn năm, nháy mắt liền hóa thành bích thủy ôn nhu tình, lại có người nam tử nào, chống lại hấp dẫn như vậy.

Vương Liên Hoa tiến vào thân thể của nàng, nàng liền nhẹ nhàng rên rỉ ra tiếng, tựa như dòng suối đêm trăng khiến người lòng say.

“Vương... Vương công tử... Người thật sự hảo.”

Vương Liên Hoa cúi xuống ở bên tai nàng cười khẽ: “Người ưu tú như vậy, vì sao lúc trước gặp ta, lại yêu nữ tử chứ?”

“Bởi vì... Bởi vì... Ta cảm giác nam tử trong thiên hạ, đều, đều...” Nàng bởi vì khoảnh khắc vui thích cần lên môi, nói không thành tiếng, “Đều... bản giống như Minh Tùng Tử, trừ người ra, người, Vương công tử... A...”

Nàng nhắm mắt lại con ngươi, rốt cuộc nói không nên lời nói, mặc cho thân thể bị nhiệt lưu khoát cảm ngập chìm.

Tĩnh Phàm yêu kiều biếng nhác đôi mắt đẹp thon dài mở to, còn hơi hơi thở dốc.

Vương Liên Hoa đứng dậy, giống như không hề lưu luyến nhanh chóng chỉnh lại y phục, mang giày, như không liếc nhìn nàng một cái.

Tĩnh Phàm lại khanh khách cười nói: “Vương công tử, người thật đúng là lãnh khốc, đối với người, thật đúng là thích người như vậy.”

Vương Liên Hoa quay đầu lại khẽ cười nói: “Người ngoan ngoãn chờ ta, đến lúc đó chiếu theo như lời ta mà hành sự.”

Tĩnh Phàm cười nhẹ nói: “Ta chờ công tử.”

Mắt thấy thân ảnh Vương Liên Hoa dần dần biến mất, tươi cười trên mặt Tĩnh Phàm cũng từng chút từng chút biến mất.

“Vương công tử, người là của ta.” (cái con mụ này..... >"<)" "khuôn=" "mặt=" "lạnh=" "lòng,=" "ánh=" "mắt=" "sắc=" "bén=" "như=" ">

59. Chương 58

CHƯƠNG 58

Lúc tỉnh mơ sáng không sáng, sương sớm vi hàn (hơi lạnh).

Tĩnh Phàm chậm rãi khoác áo lên, cánh tay ngọc lửa lờ trắng tựa như sương. Mới vừa rồi rõ ràng là xuân sắc khô cằn, vừa khoác đạo bào kia lại là tiên cô nghiêm nghị lạnh lùng. Nàng tựa hồ thực hài lòng loại thay đổi này, không khỏi mặt giãn ra nhẹ nhàng nở nụ cười, liền đứng dậy rời đi.

Chính là nàng mới vừa đẩy cửa ra hậu viện, liền nhìn thấy một người.

Thanh sam nam tử anh tuấn ôn hòa, nhưng nụ cười kia thực đáng giận, có một loại như hiểu rõ hết thảy nhưng chẳng hề để ý, khiến người nhìn trong lòng hốt hoảng.

“Tiên cô, thất lễ.”

Tĩnh Phàm cười lạnh nói: “Trầm đại hiệp, có gì phải làm sao?”

Trông thấy y, liền trong lòng biết chuyện mới vừa rồi y đã biết rõ tất cả, lần này như thế nào lại lẫn mất qua đi.

Lại không biết y thấy người mình thương cùng người khác dây dưa, cảm giác ra sao?

Từ trên gương mặt mỉm cười của y, lại nhìn không ra dao động cảm xúc gì, là một loại lãnh khốc khiến người tuyệt vọng.

Không chê vào đâu được.

Trầm Lăng đạm cười nhạt nói: “Tại hạ chính là thỉnh tiên cô chỉ điểm một phần.”

Tĩnh Phàm hất mi nói: “Trầm đại hiệp nói không phải là muốn hỏi tại hạ cùng với Vương công tử mưu đồ bí mật chuyện gì?” Nàng nói quá mức thẳng thắn mà lại đúng lý hợp tình, khiến được Trầm Lăng ngẩn ngơ.

Chỉ thấy y cười nói: “Không biết tiên cô có nguyên cho biết?”

Tĩnh Phàm cũng cười nói: “Nếu là không muốn thì sao?”

Trầm Lăng thở dài: “Tại hạ lấy chính nghĩa chi sĩ tự hứa, cũng hiểu được nên thương hương tiếc ngọc, tất nhiên cũng sẽ không khó xử tiên cô, nhiều nhất bất quá thỉnh tiên cô ở tạm chỗ Lý Trường Thanh Thôi, chờ qua tháng bảy ngày mười bảy.”

Tĩnh Phàm khẽ cười nói: “Trầm đại hiệp nếu nói như vậy, chắc là đã đoán được hơn phân nửa, vì sao lại ở đây hỏi ta? Ta bất quá là tiểu tốt trong bàn cờ này của Vương công tử, chính là không có ta, cũng có binh sĩ khác.”

Trầm Lăng cười nói: “Tiên cô quá khiêm nhượng, nếu không có chỗ hơn người, sao được Vương công tử trọng dụng? Huống chi, tại hạ còn có chút việc nhỏ, thỉnh tiên cô tương trợ.”

Tĩnh Phàm cười to nói: “Ồ trong lòng công tử, Trầm đại hiệp là người vô lâm đệ nhất, một khi đã như vậy, ta dù không nói, Trầm đại hiệp cũng có thể đoán đại khái. Nếu Trầm đại hiệp cố ý muốn hỏi, ta cũng không ngại nói cho người nghe. Đại hội ngày mười bảy, Trầm đại hiệp nếu không đến, công tử lợi dụng mỗi câu bảo giám, dẫn tới quần hùng tự giết lẫn nhau; Trầm đại hiệp nếu đến đó, ta liền nói gia sư chết chính là do Trầm đại hiệp gây nên, khiến quần hùng xem Trầm đại hiệp là địch, cùng nhau hướng giết, đương nhiên cũng là trai cò tranh chấp, ngư ông đắc lợi. Cục diện này bày ra rõ ràng hiểu được, chẳng qua là phá từ đâu, vẫn là không thể hiểu hết thôi.”

Trầm Lăng cười nói: “Đa tạ tiên cô chỉ điểm, khiến cho nghi hoặc của tại hạ bỗng chốc giải được.”

Tĩnh Phàm biến sắc, thầm nghĩ theo như lời của mình, đều là Trầm Lăng có khả năng đoán ra việc, cũng không tiết lộ ra lời khác, sao đến mức giải được nghi ngờ của y?

Trầm Lăng chậm chậm nói: “Ít nhất có một điểm đã rõ ràng hiểu được: đại hội ngày mười bảy, có hai vật không thể thiếu. Một là bảo giám, hai là tiên cô.”

Tĩnh Phàm cười nói: “Trầm đại hiệp sai lầm rồi. Không thể thiếu cũng không phải là Tĩnh Phàm, mà là người đi ra chỉ ra và xác nhận Trầm đại hiệp là hung thủ, dù Tĩnh Phàm ngày đó không thể ra dự tiệc, cũng sẽ có người khác thay thế. Trầm đại hiệp nếu cảm thấy chế trụ Tĩnh Phàm hữu dụng, thỉnh.” Nàng cố ý nói lời này có chút châm chọc ý, nói xong liền xem sắc mặt Trầm Lăng.

Trầm Lăng lại lơ đãng, cười nói: “Đương nhiên là có hữu dụng. Xin tiên cô hãy cùng tại hạ đi gặp một người.”

Tĩnh Phàm thập phần bất ngờ, lại vẫn không thay đổi sắc mặt, chỉ cười lạnh nói: “Chính là đi gặp Lý lão trang chủ?”

Trầm Lăng ôn hòa mỉm cười nói: “Cũng không phải. hành tung của người này, chỉ sợ trừ Vương công tử, chỉ có tiên cô biết, cho nên bắt đắc dĩ, thỉnh tiên cô nói cho biết.”

“Ai?”

“Đồng Thiếu Anh.”

Tĩnh Phàm nói không ra lời, sau một lúc lâu mới nói: “Ta không biết.”

Trầm Lăng thần nhiên nói: “Đúng vậy sao?”

Tĩnh Phàm không nói.

Trầm Lăng thở dài: “Thời gian cấp bách, tiên cô nhất định muốn tại hạ lãng phí vô mồm khuyên bảo một phen sao?” Y nói là khuyên bảo, Tĩnh Phàm lại như thế nào nghe không ra ý uy hiếp trong đó.

Nàng ngoan tâm (lòng độc ác), cắn răng nói: “Thủ đoạn của Vương công tử, người cũng biết đến. Người phải thể giữ được tính mạng của ta, ta mới có thể tòng mệnh.”

Trầm Lăng nói: “Tại hạ đáp ứng.”

Tĩnh Phàm trút một hơi nói: “Một khi đã như vậy, thỉnh đi theo ta.”

Ly rượu vẫn còn, cái chiếu vẫn ấm.

Phong lưu hài cốt mà thôi.

Thời điểm mới vừa rồi đi ngang qua chỗ kia Tĩnh Phàm lại trộm giương mắt nhìn sắc mặt Trầm Lăng.

Trầm Lăng mặt không chút thay đổi, giống như không thấy sự vật này. Lại cảm nhận ra nàng đang nhìn y, quay đầu mỉm cười nói: “Tiên cô có chuyện gì sao?”

Tĩnh Phàm vội vàng quay đầu đi, trong lòng lại là lạnh lùng. Thực tại có chút ảo não mới vừa rồi tự cho lời nói và việc làm của mình là thông minh.

Thời điểm y thành danh bất quá nàng mười lăm mười sáu tuổi, cũng đã bị Minh Tùng Tử độc chiếm, hận thấu thiên hạ nam tử. Nàng cũng đã được nghe nói nụ cười của y có thể làm cho nữ tử vút bỏ rứt rề, quên đi mình trước kia, lại luôn ở trong lòng châm biếm một phen. Bản chất thực của nam tử ra vẻ đạo mạo (trang nghiêm), nàng đã thấy quá nhiều.

Sau nàng lại gặp Vương Liên Hoa, mê muội vẻ đẹp của hần, cũng mê muội trí tuệ cùng lãnh khốc của hần. Cũng vì chỉ dẫn của hần, nàng giết chết Minh Tùng Tử, quyền lực chấp chưởng (nắm giữ) Hoa Sơn phái, mà hần cũng nhận lời sau đại hội ngày mười bảy, càng thêm củng cố địa vị của nàng ở trong võ lâm.

Điều kiện duy nhất là, diễn như một tuồng kịch.

Nàng nguyên bản tràn đầy tự tin. Chỉ vì chuyện hần để cho nàng làm, nàng cho tới bây giờ đều hoàn thành rất tốt. Nhưng ở trước mặt nam tử nhìn như ôn hòa này, nàng đột nhiên cảm thấy không chỗ nào che giấu.

Nàng muốn từ trong con ngươi của hần nhìn ra được cảm xúc, một đôi mắt của hần, còn chưa tìm kiếm được gì, đột nhiên phát giác chính mình đã bị nhìn thấu cốt tủy.

Nhưng này rõ ràng lại là một đôi ánh mắt ôn hòa mỉm cười, khiến người có loại cảm giác sâu nặng vô lực.

Lướt qua khu đào lâm kia chính là một sườn núi, cũng không đặc biệt trồng cây cối, cỏ dại mọc thành bụi, rất có cảm giác hoang vắng. Tái đi vài bước, phía trước một mảnh đất trống trải bằng phẳng, đi qua đó là vách núi. Sắc trời không rõ, nhìn xuống một mảnh hắc tiêu tiêu (tối đen), hiển nhiên là đã đến tuyệt lộ.

Tĩnh Phàm lại dừng bước nói: “Bọn họ ở trong này. Chính là hiện tại sắc trời ám, đi xuống sợ là gặp nguy hiểm, tái nửa canh giờ nữa ngày sẽ sáng, đến lúc đó lại đi.”

Trầm Lăng nói: “Hảo.” Y cũng không hỏi nơi này xuống như thế nào, chính là lập tức ở bên cạnh bờ ngồi xuống. Chân trời nguyệt đã biến mất, vân đạm (mây nhạt) như khói, bốn phía một mảnh yên tĩnh, là lãnh đạm lạnh lẽo nói không nên lời. Lạnh thấu thanh sam, sợi tóc hơi loạn, ngay cả ánh mắt đều có chút nhàn nhạt quỵên ý (ủ rũ), bất quá là dáng vẻ tướng mạo thanh niên hào sảng (phóng khoáng), ai nghĩ được y là Trầm Lăng danh chấn thiên hạ.

Sắc trời dần sáng, Tĩnh Phàm nói: “Có thể đi xuống.”

Nguyên lai núi này động núi dốc đứng nhìn cao, tuyệt không đường đi xuống, nhưng một bên góc sáng sườn này, cũng là sườn núi thế hơi hoãn, đi xuống có vài nhánh cây khô đan xen ngang dài, trên thạch bích (vách đá) cũng có vài hầm động làm chỗ đặt chân. Tĩnh Phàm đối với nơi này như có chút quen thuộc, thật cẩn thận leo xuống, cũng không cố dáng vẻ phong phạm gì. Nếu là võ công kém hơn hoặc là đối với nơi này không quen thuộc lắm, đều có thể lập tức rơi xuống đáy vực. Qua thời gian ước chừng một nén hương mới vừa tới đáy vực, Trầm Lăng định ngẩng đầu nhìn tới nơi nào, đã thấy trên đỉnh đầu một bóng người màu xanh thẳm người xuống đã ở trước mặt, tư thái tiêu sái cực điểm, không khỏi trong lòng kinh ngạc người này võ công cao, khinh công chi diệu, càng thêm không dám lơ là.

Đỉnh núi một mảnh hoang vắng, dưới lại giống như thế ngoài đào nguyên (bồng lai tiên cảnh), hoa tươi nước chảy, nhà tranh hàng rào trúc, có giai nhân dựa vào lan can mà đứng, thủy tự (tay áo màu xanh nước) vén lên, cánh tay cổ tay trắng ngọc, tư thái tuyệt đẹp, nan miêu nan họa (khó diễn tả khó vẽ nên).

Trầm Lăng thi lễ nói: “Tứ nương, biệt lai vô dạng.”

Mỹ nhân nhìn như nhu nhược này, thế nhưng đó là Tần Tứ Nương ngày đó rong ruổi sa mạc.

Tần Tứ Nương cười nói: “Thiếu Anh sớm nói với ta, Trầm công tử hôm nay nhất định sẽ đến. Ta hôm nay hiếm khi dậy sớm, không nghĩ Trầm công tử tới cũng sớm như vậy.”

Trong phòng cũng có người cười nói: “Trầm huynh mời vào.”

Trầm Lăng theo Tứ Nương đi vào trong phòng, chỉ thấy Đồng Thiếu Anh chân băng bó, ngồi ở trên giường, hướng Tứ Nương cười nói: “Ta sớm nói qua, nếu người nào có thể khống chế được Vương Liên Hoa, không thể nghi ngờ người nọ tất là Trầm Lăng.”

Trầm Lăng cười khổ nói: “Đồng bang chủ quá khen, tại hạ thể đơn lực cô (chỉ có sức lực một người), là tới cầu hai vị hỗ trợ.”

Đồng Thiếu Anh ngạc nhiên nói: “Tại hạ hai người có thể chiếu cố giúp Trầm huynh như thế nào?”

Trầm Lăng nói: “Vương Liên Hoa chính là mượn danh Minh Sa bang giết chết người đứng đầu môn phái trong chốn võ lâm, lại muốn đem tội đẩy lên khắp người tại hạ. Nếu là Đồng huynh ra mặt chỉ chứng, liền có thể lật tẩy lời này.”

Đồng Thiếu Anh nói: “Chỉ tiếc tại hạ ngay cả nơi này cũng ra không được, như thế nào có thể giúp Trầm huynh.”

Hắn cầm lấy chân băng bó kia, chỉ cười khổ nói: ” Hai chân tại hạ, đã bị Vương Liên Hoa phế.”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dao-hoa-tram-vuong>